

ظاہر شاہ

د قضاوت پہ تلہ کنبی

(مجموعهٔ مقالات)

Download from: aghalibrary

گرد آورنده

محمد حسن و لسمیل

ناشر

د افغان مجاہد اطلاعی مرکز

۱۳۶۴ — ۱۹۸۵

ظاهر شاه
د قضاوت په تله کښې

مجموعه مقالات

گردآورنده
محمد حسن ولسمل

ناشر

د افغان مجاهد اطلاعاتي مرکز

۱۳۶۴ — ۱۹۸۵

ذڪتاب نوم : ظاهر شاه
(د قضاوت په تله کښې)

ليکوالان : گڼ کسان

ټولونکي : محمد حسن ولسمل

خپرونکي : د افغان مجاهد الهلای مرکز

خطاط : نورالدين «هنريار»

د چاپ کال : ۱۳۶۶ هـ ش / ۱۹۸۵ ل

د چاپ شمېر : زره ټوکه

بیه : ۱ څلور پښت روپۍ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لنډه توضیح

د کتاب د نړولوستونکو !

یو عالم وایي : هر کتاب په یوځل لوستواري او
ځیني کتابونه دڅوځله لوستواري نښت لري ، زه دا نه
وايیرچه تاسو دا کتاب څوځله ولولئ یوازې د یوځل لوستو
بلنه تاسو درنولوستونکو ته درکوم او هیله لرم چه د یوځل
لوستو حوصله یی ولری .

هغه وخت چه دا افغانستان د پخوانی پادشاه محمد ظاهر شاه
په طرفداری او مخالفت د مجاهد ولس په اخبار کښی د مقالو خپرولو
سلسله شروع شوه نو ددې شروع سره سم د افغانستان د پخوانی
پادشاه د افراطی مخالفینو او افراطی طرفدارانو له خزانو د سخت
فشار لاندې راغلیم که د ظاهر شاه په طرفداری به مقاله خپرو شوه

مخالفتینو به پی ویل؛ ولس مل دظا هر شاه له خوا دغه ډول خپرونو ته تشویق شوی، ظا هر شاه پیسې وړکړیډي او دظا هر شاه د بیا قدرت ته رسېدو د طرفدارانو له جملې څخه دی او که دظا هر شاه په ضد به قوی مقاله نشر شوه طرفدارانو به یی ویل؛ ولس مل اخوانی اوس یی اصلی حقیقت معلوم شو.

ما د دغه دواړو ډلو هر ډول تهدیدونو او گواښونو ته خپله سینه سپر کړې وه او د نشریاتو د اېټول جریان مې په سر سینه او آرامو اعصابو بی له ویرې او ډاډه د یو تاریخي سند درامنځ ته کېدو په منظور نشرته و سپاره.

په دغه لنډه توضیح کښی دظا هر شاه مخالفینو ته داوایم چه: زه دظا هر شاه وزیر یا کوم عالی رتبه مامور نه وم او که بیا قدرت ته ورسېزی هم کومه توقع ترې نلرم، زه دهغه طرفدار نه بلکه په دغه تاریخي مرحله کښی غواړم د فرهنگي مبارزې له لارې حقایق رامنځ ته کړم او د حق دلاری — طرفداری وکړم نه دظا هر شاه، همدارنگه دظا هر شاه طرفدارانو ته داوایم؛ تا سوچه ولس مل اخوانی گوت نیولی وه او اخوانی مورال؛ ولس مل اخوانی نه بلکه داخوانی گری په پوله هم نه دی تیر شوی، اخوانی گری دی خدای «ج» اخوانو ته مبارک لري او دا باید و منی چه ستا سو دواړو ډلو قضاوت له حقیقت نه لېرې او بی رحمانه و.

په لحاظ غواړم

د موضوع سره د مناسبت

يوې بېلې خبرې ته هم لنډه غونډې اشاره او هغه داچه : د پخواني اووه گونې اتحاد په فرهنگي رياست کښې يو شخص چه په قوم « ستانيزی » اود (ظاهر شاه راجي که راستل کېږي) د کتاب مؤلف او متصدي و ، دهغه چه خومره له لاسه کېدل ظاهر شاه ته يې پخپل کتاب اوليکنو کښې بدرد وويل ، هماغه شخص په دې وروستيو وختونو کښې در رسول امين د « وفا » په نوم جوړه شوې ټولنه کښې شامل اود افغان کميشنرې له خوا په همدغه ټولنه (۱) کښې د مشور په برکت د امتيازاتونه برخورداره شو .

د « وفا » ټولنې (۱) په باره کښې به لطفاً د کتاب ۴۹۴-۴۹۹ مخونه په غور ولولئ اود اهم بايد ووايو چه رسول امين د - محازملي د محترم رهبر گيلاني صاحب په خاصو اشخاصو کښې راجي .

اوس مونږ نه پوهېږو دغه شخص چه پرون ئې د (ظاهر شاه راجي که راستل کېږي) د کتاب په ليکلود اووه گونې اتحاد نه امتيازونه تر لاسه کړل او نن يې د امين صاحب په ذريعه د محاز ملي اسلامي رهبر ته خان نير دې کړې او غواړي چه دهغه په حلقه کښې شامل شي اخواني وېرولو که ظاهر شاه ته وفادار ؟

داودی ته ورته دېر داسې مثالونه او اشخاص شته چه پرون يې د ظاهر شاه سره په يوه ميز پلونه نوش جان کول او نن داخوانيت په دسترخوان ناست غټې غټې خبرې کوي اود ظاهر شاه د مخالفينو

۶

په لومړي قطار کښی ولاړ دي او که سبا ظاهر شأ قدرت
ته ورسپد بيا به هم دلور و مقامونو خاوندان وي اوسړي
نه پر هېزي چه څموخت به د دغه ډول اشخاصو اصلي ماهيت
راڅرگند يزي اوڅه وخت به د ظاهر شاه د اعمالو او گناه اود
نور و اعمالو او گناه نه په واقعي معنی پرده پورته کېزي .

فاعتبروا يا اولی الابصار

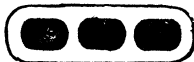
په دیر احترام

محمد حسن ولسمل دافغان مجاهد اطلاعاتی

مرکز عمومی آمر

کوز تا کال پېښور د ۱۹۸۵ کال

د دسمبر ۲۵ مه نېټه

يادونه

د مجاهدولس په دوهمه گڼه کې د محمد ظاهر شاه د يوې هغې مرکې متن خپور شوی چې له " بي بي سي " سره يې کړې وه دې مرکې که نورڅه ونه کړای شول نو ظاهر شاه يې د خلکو خولوته واچاوه او ورياد ئې کړ او همداوچې د مجاهد ولس ادارې ته دده په طرفدای او دده پر ضد د مقالو بهير را روان شو، کله - کله به بحثونه د پرتاوده هم شول او په دې اور کې به نور هم وسوځېدل له دې سره - سره په دې ترڅ کې د پرجالب مطالب را برسېره شول، د مجاهدولس ادارې وپتيله چې دا مقالې په اخبار سر بيره په کتابي بڼه هم خپرې کړي په راغونډولو يې پيل وشو په ضمن کې ځينې داسې مقالې هم وې چې ظاهراً يې د ظاهر شاه له - موضوع سره مستقيم ارتباط نه درلود خو له موضوع نه به

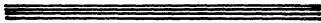
د پري لري هم نه وي او جالب مطالب او نکات يې درلودل
 دا هم ورسره ملي شوي او په نتيجه کې يو حليم او پند
 کتاب ترې جوړ شو چې د چاپ لگښت يې د پردروندشو
 اوله همدې کبله د پرنريات وخت هم داسې دمسودې
 په حالت کې پاتې شو اوس موچې راواړوه بيا يې هم موضوع
 زړه شوي نه ده او بوختونکي ده نو ځکه يې له وعدې
 سره سم خپروو او هيله لرو چې تاسو به هم خپل -
 قضاوت پري وکړئ !

په درناوي

د افغان مجاهد اطلاعاتي مرکز

د کتاب خپرولو څانگه

د ۱۳۶۴ کال د قوس ۱۴ مه نېټه

فهرست

مخ

مضمون

- مصاحبه محمد ظاهر شاه پادشاه سابق
- ۱ افغانستان
- ۶ سرکلاوه اتحادگم شده است
- دخترانی پاچا محمد ظاهر شاه په باره کې د دوو-
- ۷ رهبرانو متفاوت نظرونه
- ۱۸ مثلثیکه بدون ظاهر شاه ناقص بود
- ۲۰ تشکیل حکومت موقتی دوران وطن برای افغانستان
- حمایت محمد ظاهر شاه از کمونسنت ها و مانع شدن
- فعالیت های گروه مسلمان توسط دولت در موقوفیت
- ۲۴ کمونسنتها نقش اساسی داشت .

مضمون

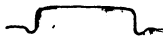
مخ

- ۳۶ ————— کمیت او کیفیت
- ۳۸ ————— آیا ظاهرشاه در حمایت کمونستها نقش اساسی داشت؟
- ۵۴ ————— دشروندی شهید کرامت
انکار از مسوولیت محمد ظاهرشاه خیانت به
- ۶۱ ————— تاریخ و ملت افغانستان است.
- ۸۱ ————— خلافت و مخالفت
انتها مات داکتر سلیم بر محمد ظاهرشاه دور از
- ۹۰ ————— انصاف است
- ۱۰۸ ————— راغلی لیک
- ۱۱۴ ————— با اتحاد جمله چوشیر و شکر شوید
در باره مسوولیت های محمد ظاهرشاه آنقدر
- ۱۴۹ ————— حقایق وجود دارد که نیازی به تهمت کردن نیست
- ۱۶۱ ————— پیغام
- ۱۶۴ ————— رمز پیروزی در تقویت سنگرها نهفته است
بباید قضاوت هارا منگی برواقعیت ها و نه بر
- ۱۷۶ ————— پایه نتیجه گیری های سطحی و احساساتی بنا نهیم
- ۱۸۰ ————— جبهه متحد ملی در عقب درهای بسته
سخنان داکتر سلیم پیرامون حمایت برخی از تنظیم ها
- ۱۸۸ ————— مجاهدان پادشاه سابق افغانستان ثنابه آمیز است.
- ۱۹۹ ————— افغانستان و تلاشهای تازه در شرنو

- ۲۰۵ _____ راغلی لیک
د مشرقیانوپه اتحاد باندې نفاق او په نفاق باندې
- ۲۰۷ _____ اتحاد دی.
د ظاهرشاه نوری لوبه
- ۲۱۰ _____ د پخوانی پاچا محمد ظاهرشاه سره د امریکا بڼغ
خبريال مرکه.
- ۲۳۳ _____ ظاهرشاه از کمونستها حمایت نمی کرد!
- ۲۳۰ _____ یک پاسخ به دو نامه
- ۲۳۸ _____ نامه از پاریس
ما شاخ درختیم پر از میوه توحید
گره هگذری سنگ نزند عارنداریم
- ۲۴۲ _____ ازین تصمیم شما استقبال میکنیم
مایه دار هستی رالف ماومن ننگ است
- ۲۴۷ _____ بی بضاعتان دارند عرض خود فروشی ها
بارکج به منزل نه میرسد
- ۲۵۴ _____ مصاحبه با ظاهرشاه
- ۲۵۶ _____ د خپلویپه نوم پردی لاسونه
- ۲۵۹ _____ یوه بله شراچوونکی توطئه افشاء شوه
- ۲۶۶ _____ د گنداب جرگی ته یوه کتنه
- ۲۷۵ _____

- ۲۷۷ ————— محمد ظاهر شاه ته دجرگې لېزل
- ۲۷۸ ————— محمد ظاهر شاه اور رضا پهلوی
- ۲۸۱ ————— داسلام اباد پرس کنفرانس
- ۲۸۴ ————— قسمتی از مصاحبه عزیز نعیم با صدای امریکا
پېښور ته د افغانستان د پخوانی پاچا محمد-
- ۲۹۰ ————— ظاهر شاه درالېزل شوی هیأت سره مرکه
د افغانستان د پخوانی پاچا محمد ظاهر شاه
- ۲۹۹ ————— اعلامیه
- ۳۰۲ ————— پس منظر توطئه های روس بر افغانستان
- ۳۱۳ ————— نامه از پشرواک
- ۳۱۶ ————— دکندهار دیو مجاهد عالم راغلی لیک
- ۳۲۱ ————— آقایان سرهبران منتظر چه هستید؟
- ۳۲۷ ————— از ماشرینولین تا افغانستان
- ۳۳۲ ————— تشکل یک جبهه واحد یا یک صفحه ناتمام تاریخ
- ۳۴۲ ————— راغلی لیک
- ۳۵۰ ————— روسها به تعهدات خود هیچگاه پابند نبوده اند
انگلیس و امریکا باید مسؤلیتهای خود را در مورد
- ۳۷۳ ————— افغانستان ایفا نمایند

- اطلاعات سفارت امریکا در کابل از منابع سفارت
شوروی و اقطار آن که بطور پلان شده —
۴۲۲ بمنظور اغراگری پخش میشد فرام میگردد .
نظر مقامات امریکایی درباره دین اسلام
۴۴۶ مهاجرین و افغانها
۴۹۴ راغلی لیک
۵۰۰ توضیح درباره نقد و بررسی کتاب میوندوال

مصاحبه با محمد ظاهر شاه پادشاه سابق افغانستان

همکار ما در روم نپی مصلق (نماینده بی بی سی) با
ظاهر شاه پادشاه سابق افغانستان مصاحبه ای انجام داده
است که اولین مصاحبه رادیویی است که ظاهر شاه انجام
داده است. ابتدا نپی مصلق از ظاهر شاه می پرسد که
سهمگیری شما در اوضاع فعلی افغانستان چیست و چرا
سکوت خود را سال گذشته در مصاحبه با روزنامه لوموند
شکستید

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

جواب: اما دگی من برای سهمگیری در جهاد مردم افغانستان
در مصاحبه با روزنامه لوموند آغاز نیافته است بلکه از بدو امر
چندین بار به تقایب مختلف همبستگی کامل خود را به هموطنان مجاهد
و آمادگی خویش را برای سهمگیری درین جهاد توسط اعلامیه های
مختلف اعلام کرده ام که هر یک در موقع آن به جراید و رادیو

جهان انتشار یافت اینکه در بهار سال گذشته سهمگیری فعال خود را در امر جهاد اعلان نمود روی یک ضرورت مبرم صورت گرفته و آن درک آرزومندی شدید اکثریت مردم افغانستان است برای به وجود آوردن یک اتحاد سراسری به منظور مؤثریت مزید جهاد و نیز نمایندگی واحد برای دفاع از حقوق مسلم مردم افغانستان در مجامع بین‌المللی است. بنا بر آن اقدام من در حقیقت پاسخ به همین توضیح همگانی بود، روی این اساس به تمام افراد و تنظیم‌های که در جهاد برحق افغانستان بطور مستقیم یا غیر مستقیم اشتراک داشته باشند خود را همکار میدانم.

سوال: بعضی از تنظیم‌های مقاومت با سهمگیری شما در وضع

کنونی افغانستان موافق و بعضی مخالف هستند چطور میتوان این مخالفت را رفع نمود؟

جواب: چون هنوز مرحله تفاهم و مذاکرات لازم به پایان نرسیده است لهذا اظهار نظر درباره موافقه یا عدم موافقه بعضی از تنظیم‌ها پیش از وقت خواهد بود تا جائیکه از ریاضی مقدماتی برمی آید عکس‌العمل عمومی مردم افغانستان چه در داخل کشور و چه در حلقه‌های مجاهدین و سایر مهاجرین در بیرون از کشور روی هر فته مثبت می‌باشد، یک اندازه شک و تردید ایکه نزد بعضی تنظیم‌ها یا گروه‌ها به مشاهده میرسد ناشی از عدم اطلاع آنها از چگونگی طرح است امکان دارد در اثر تماس و تفاهم تا اندازه رفع گردد ولی به هر حال هم‌نوائی اکثریت مردم افغانستان با این مفسوره در موضع‌گیری نهائی تنظیم‌ها تأثیر قاطع خواهد داشت.

سوال: پلان جناب عالی شما مراجع به آینده افغانستان چیست؟

جواب: طوری که میدانید اساساً حق تعیین سر نوشت و انتخاب نظام آینده افغانستان مربوط به اراده قاطبه مردم افغانستان است که پس از خروج قوای شوروی و از بین رفتن رژیم دست نشاندۀ آن مطابق اساسات دین مقدس اسلام و رسوم پسندیده ملی به اساس مشوره و موافقه با همی این حق وسیع خود را در مورد استفاده قرار دهند. بنابراین به عقیده من هر قسم موضع گیری قبلی از جانب افراد درین مورد پیش از وقت است و یک نوع مداخله درین حق مسلم ملت افغانستان خواهد بود.

سوال: به نظر شما برای حل سیاسی قضیه افغانستان چه امکاناتی موجود

است؟

جواب: در مورد راه حل معضله افغانستان اقداماتی که از طرف کشورهای اسلامی و ملل متحد به عمل آمده نظر به موقف منفی دولت شوروی به کدام نتیجه نرسیده است و در آینده نیز رفع بن بست موجوده تا اندازه زیادی به موقف آن دولت مربوط خواهد بود که آیا با ادامه سیاست زور و تشدد اصولی و زبردت و یا اینکه طریق مذاکره و حل مسالمت آمیز را اختیار می کند تا جائیکه به مردم افغانستان تعلق دارد در حالیکه به تمام قوا به جهاد برحق خود ادامه میدهند اگر راه دیگری به غیر از جنگ و خونریزی برای تأمین حقوق مشروع آنها سرلغ شده بتواند بدیهی است که به آن روی مثبت خواهند داد.

درین میان یگانگی دلیل نسبتاً مثبت که مشاهده می شود مساعی کشورهای صلح دوست و سازمان های بین المللی است که به تلاشهای خود برای پدید آمدن راه حل سیاسی منصفانه این قضیه دوام می

دهند و در صورتیکه این مساعی به اساس فیصله های مجمع عمومی
ملل متحد کنفرانس (سلامی و کشور های غیر منسلک پیشرفت حاصل
نموده بتواند جای امید واری خواهد بود.

سوال: بعضی ها میگویند که جناب عالی شما به مصلحت شوروی
بالاخره تصمیم گرفتید صدای تان را بلند کنید؟

جواب: این افواه در اوایل برای مدتی شنیده می شد چون بکلی
خلاف حقیقت و فاقد معقولیت بود خود بخود خاموش گردید، اکنون
که شما از آن یاد کردید با صراحت میگویم که اقلام من به اراده خودم
و بنا بر خواستهای مردم افغانستان برای یک اتحاد وسیع صورت
گرفت و کلام اشاره یا به اصطلاح شما مصلحت هیچ کشور خارجی
به شعول اتحاد شوروی درین دخیل نمی باشد.

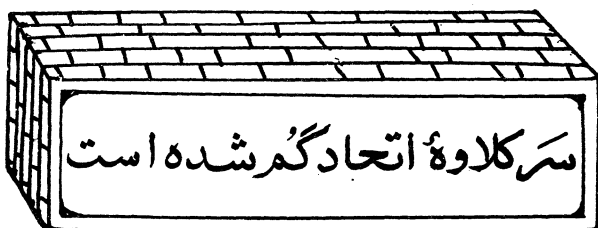
سوال: در اخیر می خواهم بپرسم که شما درین پنج سال ایکه
رومن ها به افغانستان داخل شده اند چه احساسی دارید.

جواب: احساس من درین سالهای غم انگیز عین جهان چیز نیست
که ملت افغان آن را در قلب و روح خویش احساس میکنند بعضی
سوگواری های صدها هزار فرزندان، خواهران و برادران ایکه در
این مدت پنج سال به اشکال مختلف جان خود را از دست داده
اند و افسوس ده ها هزار زن، مرد و اطفال معصوم که در اثر حوادث
جنگ معیوب گردیده اند و اندوه میلیون ها افرادی بی خانمان و
آواره که من درین مصائب خود را با فرد فرد آنها همدرد و غم
شریک می دانم و از بارگاہ خداوند نیاز میکنم تا به لطف و عنایت خدا

خود هموطنان عزیزم مردم نجیب و قهرمان افغانستان را از سین
و رطه هوناک به ساحل نجات و آزادی موفقانه رهبری نماید.

۱۱۱۱۱۱

شماره ۲ سال اول مجاهدولس

در شماره سوم جریده «آزادی» اظهارات سه تن از رهبران اتحاد بنیادگرایان به نشر رسیده است.

محترم استاد ربانی چنین اظهار نموده ،
« انقلاب اسلامی با پول خریده نشده و با پول فروخته نخواهد شد»

در باره محترم مولوی محمدیونس خالص اظهارگر دیده ،
« حزب اسلامی مولوی خالص رسماً امکانات خود را از اتحاد درخواست کرده است . »

محترم انجنیر گلبدین حکمتیار در بیانات خود اظهار داشته :
« ما اولین و آخرین مدافع اتحاد خواهیم ماند»
مجاهد ولس : اظهارات فوق سه تن از رهبران اتحاد بنیادگرایان چنین مینمایند که ایما و اشاره و حکایت و شکایت همه آنان از رهبران اتحاد محترم عبد رب الرسول سیاف میباشند و از همینجاست که باید گفت :

« سرکلاوه اتحاد گم شده است»

شماره ۲ سال اول مجاهد ولس

د پخوانی پادشاه محمد ظاهر شاه په باره کښی د دوو رهبرانو دوه متفاوت نظرونه

نماینده بی بی سی از استاد ربانی پرسید شرایط همکاری جمعیت
اسلامی با سایر جناح ها چطور است ؟

استاد ربانی گفت: چیزیکه از نظر ما خیلی عمده و مهم است تا
زمانیکه موضوع ظاهر شاه در میان بوده باشد به دین سلسله بهر اسانی
نیتوان به تفاهمی رسید چرا ما معتقد هستیم که ظاهر شاه فعلاً در
انقلاب افغانستان جای پای ندارد و هیچ گرهی را حل نمیکند بلکه به
گیره ها و مشکلات ما هنوز افزایش حاصل میشود.

در سوال دیگر نمائنده بی بی سی با کنجکاوی تمام پرسید: همان
طور که خودتان میگوئید قصدشان فقط اینست که به عنوان یک فرد
با تجربه در صحنه سیاست افغانستان امکانی پیش بیاورند که احزاب و
گروه های مختلف را متحد کنند ؟

استاد ربانی با صراحت لهجه گفت: ما اصلاً فکر میکنیم اگر ما
خواستیم با شیم در افغانستان عناصر پاک و با استعداد و با تجربه خیلی
ها فراوان است دیگر عقب ظاهر شاه رفتن هیچ مشکلی را حل نمیکند.

د. بی. بی. سی. دایو د پښتو خبرو نوښت وگرام په یوه سهار فی خپرونې
کښی د استاد، بانی نه داسی پوښتنه وشوه:

ایا په داسی هلوځلو کښی د ملی جبهی چه د پخوانی یاد شا محمد ظاهر شاه
له خوا پیشنهاد شوی ده ایا تاسو هغی ته یو پلیټ فارم وئیلی شی چه د
هغه په شاوخوا کښی سره ټول تنظیمونه راټول شی؟

استاد، بانی د پورتنی پوښتنی په جواب کښی داسی وویل،
دا ټولو بجا هدیو فیصله شوی خبر ده او ټولو ارمان دی چه
پخپل مینځ کښی سره اتحاد وکړی اما د ظاهر شاه دخبری په اساس هر
نوع اتحاد غیر ممکن دی چه راشی، ځکه چه پخپله ظاهر شاه د بجا هدیو
ترمنځ دومره وقار او عزت نلری چه د ده دخبری په اساس کوم اتحاد
راشی، نرما په عقیده پخپله بجا هدیو او هغه اسلامی تنظیمونه کولی
شی چه پخپل منځ کښی د اتحاد په هکله سره خبری وکړی او فیصلی ته
ورسیزی

د استاد، بانی نه د. بی. بی. سی. نامنده خپله بله پوښتنه داسی
شروع کړه:

خود افغانستان خلک والی تقریباً پنځه کاله کیږی چه تاسو مشران
پخپل منځ کښی په یو واقعی او یو اتحاد باندی سره جوړ شوی نه یاستی
نو له دی کبله هغوی فکر کوی چه ممکن ظاهر شاه په هغه
تلویښت کلنه تجربه چه لری یی په ښه صورت سره رول ولویو
تاسو څه وایی؟

استاد، بانی د دی پوښتنی په جواب کښی داسی وویل:

نړه يقين لرم چه ظاهر شاه شه نشی کولی بیا هم چه د اتحاد په هکله کوم اتفاق راجی د دغو تنظیمونو تر منځ یواځی د دوی خپلی خبری او فیصلی حتی یو موثر او قوی اتحاد را ولی اوزه امید لرم چه نړه یوز ورونه دی نتیجی ته ورسیری او د یوه ناممکنه خبره نه ده.

بناغلی محمد یعقوب شرافت د جهاد افغان دمجلی مدیر د ظاهر شاه په باره کینی دمحترم صبغت الله مجددی سره په دی وروستیو وختونو کینی مرکه کړی چه په جهاد افغان کینی نشر شوی او مونږ د دغی مرکی جینی برخی را اخلو. بناغلی شرافت دنورو پوښتنو په ضمن کینی داسی پوښتنه کړیده:

شه مجبوریت دی چه دادیو فرد په حیث هم منی ایا دا په جهاد او یا سیاسی نړی کینی کوم موثر رول لری ؟

محترم حضرت صاحب د دی پوښتنی په جواب کینی ویلی، دا سبه او معقول سوال دی، نړه ویلی شم چه مونږ اصول او قوانین لرو دهغی سره سم هر افغان فرد ته مونږ پخپلو صغرفوکینی حای وکړو، له بلی خوا ظاهر شاه په جهاد کینی رول لری. ملت د داؤد، تروکی، امین، کاهل او روسانو ظلمونه ولیدل د ظاهر شاه دور ورتنه یوښه او آرام دوا معلوم شو. همداراز د مونږو تنظیمونو چه په پینښور کې یې جینر په افغانستان کینی ظلمونه وکړل مجاهدین یې وژل، په پینښور کې یې خلک اختطاف کړل، ونی وژل او.....

بناغلی شرافت پوښتنه کړیده:

تاسی د دی تنظیمونو مونه اخستلی شی ؟

محترم حضرت صاحب په جواب کښی ویلی:

نه! دوی هر چا ته معلوم دی.

د جهاد افغان مدیر بیا پوښتنه کړیده:

دا غوښتنه خوبه هراقغان مسلمان کوی نوداخه علت دی چه
ظاهر شاه ته

جناب حضرت صاحب داسی مهربانی کړیده:

داځکه چه ډیر ظلمونه و شول د ظاهر شاه دا اعلان سره په

موزن بد حال جوړ شو چه کله به راځی او کله به . . . نوموښ

مجبوراً شول دایر کړه شول په اتفاق اراء سره متحده جبهه ومنله

داځکه چه نوموښ په صنموفو کښی شمولیت دهر مسلمان افغان حق

دی او موږ دهر چا دا اتحاد غوښته لیبیک وایوودا هم باید وولیم موښ

چه ظاهر شاه منلی د شرایطولاندی مو منلی دی.

د جهاد افغان مدیر پوښتنه کړیده:

هغه کوم شرایط دی؟

حضرت صاحب د دی پوښتنی په جواب کښی ویلی:

لومړی شرط داری چه دی به دیوفرد په حیث راځی او د افغانستان

نرعامت به نه نوموښ په لاس کښی وی او نه دده په لاس کښی، لویه

جرگه به جوړیږی هغی هر څرک چه د افغانستان د مشر په حیث وټاکه

هغه به موقتاً د افغانستان مشراو نر عیم وی.

دوهم شرط داری د ظاهر شاه د حکومت هغه وزیران، جنرالان

سړیان او چه په چه په خیانت سره شهرت لری او

فاسد خلك دى هغوى به هيڅكله په مهم پوست كى نه وى بلكه
په مهمو پوښتونكى به هغه خلك وى څه په سنگر كې يى ويښي
توى كېرى او د پېښور كېرى يى سرغلى ده .

د جهاد افغان د مجلى مدير پوښتنه كېرى :

داؤد ، كارمل او د ظاهر شاه په دور كې وروڼر ل شو
هلته به مسلمانان سر كوب كيدل او كمونستان به آزاد وو ستاسو
په نظر ظاهر شاه د الرويه غلطى نه ده كېرى ؟

محترم حضرت صاحب د پورتني پوښتنې جواب داسى وركېرى

دى ؟

څنگه ښه ده كېرى داد ظاهر شاه غلطى وه چه تن

د جهاد افغان مدير پوښتنه كوى او وايي :

نور دى غلطيو د جبران په منظور د اېښه نه ده چه اوس د

ظاهر شاه سره محاسبه وشي ؟

محترم حضرت صاحب د شرافت د پوښتنې په جواب كې ويلى :

نه ! اوس د محاسبې وخت نه دى اوس موږ كوښښ كوو

ټول طاقتونه چه په ^{افغانستان} كې دى څه سياسى او څه مادى چه سره يو

نشي مشكله ده چه د دى دشمن نه خلاص شوو نو ظاهر خان په

افغانستان كښى دننه رول لرى تاسو بار وركېرى كه دى راشي نو

د ير اقوام او قبائل به پرى راشي بله داچه په بين المللى ساحه

كښى هم مهم رول لرى ، ده دا څلويښت كاله پادشاهى چتى نه

ده كېرى او ځېنى داسى نور شيان هم شته چه اوس يى نه ويلى نشم

که چیرته دسیاسی حل دپایه خبری کپری نوهغنی کښی بـ
هم ظاهرخان رول لري ، تراوسه پوری موزن موثق شوی نه یووجه
موزن ومنل شو او د مذاکری میزته کښینو .

شرافت پوښتنه کړیږه :

یعنی کیدای شی چه دی میزته ظاهرخان دافغانوپه نمایندگی کښی؟
حضرت صاحب ویلی ،

هو ! دا کیدی شی او امکان لري .

شرافت بله پوښتنه داسی شروع کړیده :

دا چه د مذاکری میزته دجهادپو مشر هم نه منل کپری د دی
مطلب دانه دی چه ظاهرخان شرق او غرب دواړوته مقبول دی؟

محترم حضرت صاحب د دی پوښتنی په جواب کښی ویلی ،

نه داسی نشو ویلای ، نه داسی ویلای شم کاشکی نه موزن په
منځکښی اتحاد او یو والی وای مایو وخت خالص صاحب او ریانی
صاحب ته دا خبره وکړه چه تاسو د ظاهرخان د راتگ سره مخالفت
کوی ، بڼه صحیح ده باید موزن او تاسو خو پخپل منځکښی یو ونیدوی
ولرو ، یو نماینده ولرو ، راځی ماسره بیعت وکړی ، د مولوی محمدی
سره که نه نوله خالص سره له ربانی صاحب سره ، نه ماسره نه سیاف
صاحب ، حکمتیار صاحب هر یو چه مقبول وی ، دا چه موزن او
تاسی په پنځو کلونو کې موثق نشو چه یو واقعی اتحاد ولرو ، یو مشر
ودرو ، نو ظاهرخان لاشه چه دهغه دنوکرم منځ ته د راتگ امکان
نشته ، دا چه نن د ظاهرخان د راتگ خبری کپری دازموزن دا ختلا

نتیجه ده ، متوجه شئی ظاهرخان پنجه کاله چپ و ، دا چه نن میدان ته
 لادانگی حتماً به تقویه کیری ، حان به قوی وینی ، یوه امید ولری به
 لری ، دا چه سبا دین المللی فشار شه او شه له لاری صحنی ته
 لاسی اوبیا داسی چه په موبز حاکمیت ولری نوولی اوس په داسی لار
 کار نه کوو چه کار او قدرت نر موبز په لاس کبنی وی نو ددی دپاره
 دا ایجابوی هغه تنظیمونه چه متقارب افکار لری سر یوشی .

شرافت بیا پوښتنه کړی .

که چیزی ټول تنظیمونه سر اتحاد وکړی تا سو د ظاهر خان درول

نه تیر پری ؟

حضرت صاحب ورته په جواب کبنی ویلی :

داد ظاهر شاه یوشی او قانونی حق دی کله هغه یو افغان او

مسلمان دی ، د فرد په حیث موبز د ده د سهم نه نشو تیریدلی ، اوس
 هم هغه د رعایت دعوه نه ده کړی که چیرته موبز دې پنخو
 تنظیمونو (جمعیت اسلامی ، حرکت انقلاب اسلامی و محمدی ، حزب
 اسلامی خالص ، جبهه نجات ملی او محاذ ملی) چه نظریات یی
 سره متقارب دی واقعی اتحاد کړی وای نو قسم دی چه ظاهر خان
 به ساته او نر موبز پیرې به یی کولی .

د پخوانی پاد شاه د بیا قدرت ته ، سیدو په بازه کبنی بباغلی شرافت

خیله وروستی پوښتنه داسی شروع کړی ده :

لکه چه تا سوته هم معلومه ده مولوی خالص اوربانی تا سوسره

تر هغه وخته چه تا سو د ظاهر شاه ملاتړ کوی اتحاد ته حاضر نه

دی ایا تاسو د خپل موقف نه تیریدو ته حاضر یاستی یا به دوی
د خپل موقف نه

محترم حضرت صاحب د شرف د دی پوښتنی په جواب کښی داسی
ریلی :

د فرد په حیث مو د ظاهر شاه منل دا اصولو سره سم منلی چه د هر
افغان مسلمان حق دی ، خالص صاحب اورپانی صاحب دا
دوه کاله کیږی چه نن اوسبا کوی په دی دوه کلونو کښی اتحاد صورت
ونه مونده ، اوس دوی ته ظاهر خان بهانه شو، تراوسه پوری چه ظاهر خان
نه و دوی څه وکړل ؟ مونږ د دوی نه داسی توقعات نلرو لکه چه
یوه شپه دمخه بی بی سی د دوی په حواله نشر کړی دی اویائی زموږ
د تنظیم په هکله په غیر مستقیمه توگه چه ظاهر خان د روس له خوا
راځی څه وویل ، مونږ کله هغه څوک منو چه روس یی راوی بله دا
چه د ظاهر خان افغانیت او اسلامیت نه څوک انکار نشی کولی ، که چیرته
ظاهر خان راځی خلک یی په خوا او شاه راټولېږی ،

دا بی اتفاقی په اکثریت سر ور کیږی ، دا سبب د اتفاق اونجات
د افغانستان گړی نویاتولی نه منو ؟ که چیرته مونږ خپل شخصیت
لرو ، ځانونوته سړی وایو ونوسل ځلی دی ظاهر شاه راشی خلک
زموږ په خوا و شا راټول دی بیا ولی تری ډار یږو ؟ او که چیرته
مونږ شخصیت نلرو او ظاهر شاه شخصیت لری نو پریږدی چه
ظاهر شاه راشی .

مجاهدولس ، مونږ د محترم صبغت الله مجددی دښه نیت تل

ستاينه كړې او دا احترام په سترگه مورته كښلى دى، مجد دى حنا
 د پاكوا حساساتو او د پاك نيت لرونكى افغان دى خود افغانستان
 د پخواني پادشاه محمد ظاهر شاه سره دهغه د زېرو وزيرانو د بيا
 راټنگ په باغ كېنې بايد ووايو چه هغوى قدرت ته درسيده و
 داسې چلونه، تاكتيكونه، هارتونه او زرنگي لري چه كه خوكي يې
 وغواړي او كه نه د چا زړه مينه وي او كه بد دوى به د پخواني پادشاه
 په خوا شاه راټولېږي او حقيقت يې سر له اوسه حانونه بر حال
 زيربان گڼي او د وزارت اكترونه كوي.

په هرافغان چه د افغانستان موجوده مصيبت له منځه كشي او د
 افغانستان خپل شري ولس دروسانو او ملحدانوله شه خلا صيږي
 كه خوك د دغسې خير خواه افغان مقابلې ته را پاي خيږي د منلو
 وړ به نه وي او مونږ يقين لرو چه ملت به نور تحمل ونكړي.

د افغانستان د پخواني پادشاه نه به لا دومره خلك په ويره
 كې نه وي لكه دده د زېرو وزيرانو نه چه ملت په ويره كښلى دى او په
 هيڅ صورت به افغانان دى ته حاضر نشي چه د زېرو وزيرانو
 او دهغوى مربوطينو قدرت ته رسيدل و نرغى حكه د افغانستان
 موجوده مصيبت د همدغو زهواو نالايقه وزيرانو د نا عاقبت انديشا
 پاليسوپه وجه منځ ته راغلي.

حضرت صاحب مهرباني كړي او وينلي يې دى چا چه په سنگر
 كې وينه توي كړي او د پېښور كړي يې په حان منلى خو مونږ واو
 داسې وزيران به وي چه د پېښور په كړي به اير كند بيشن په برکت

هیڅ نه وی پوهیدلی او همدغو وزیرانو به په مختلفو کابینو کار هم کړي وي او دروسانوسه د مهمو قلمرو د اړونو په اعضاء کولو کې به مسوولیت لری نو دا ډول خنک دا عقاد وپه دي ؟ تاسو باور وکړئ چه همداوس داسی وزیران شته چه دنور وغم خپلو مهاجرینو په کورونو کښی به دومره اوبه نه وی چه شوی چه د دوی د مړبو طینو په کورونو کی د شرابو نمونه ډکړی او تشکیري .

په افغانستان باندی چه دروس له خوا سور سیلاب راغی نو داسی کورنی قوم او قبیله پاتی نشوه چه د همدغه خونړی سیلاب په اتلوسه په وینو کی ډوبه نشوه خرداسی وزیران شته چه په همدغه عظیم مصیبت کې نه ده ته او نه یی د فامیل غړو ته ډیر لږ درد سر رسیدلی وی او ددی په حای چه نن دغو وزیرانو او مړبو طینو یی د خپلو پخوانو مسوولیتونو کفار ه ادا کهای وای په پوره مصونیت کې شرونه کوی نو نن یی چه څوک مخه نشی نیولی او په حیوون تنظیمونو مسلط دی سبا به یی د بیا قدرت ته رسیدلو مخه څوک ونیسی ؟

موزن محترم حضرت صاحب ته په محترمانه ډول وایو و آیا دا موزن وو چه دروسانوسه مود مختلفو قلمرو د اړونو په اعضاء کولو کې مختلفو کابینو کې برخه اخستی وه او که دغه وزیران وو چه نن هم د هاغه وزارت په برکت د فوق العاده امتیاز ونونه برخورداره دی ؟ آیا هغه وخت چه مبارز او مسلمان شخصیت حضرت صاحب د دهنرنگ په قلعه جدید کې بند یخانی گالی همدغه وزیران چه نن یی

مربوطینو ته نور. ډول ډول امتیازونه او پخپله دوه ته دشواری دغرتوب
افتخار حاصل دی دقدرت په چوکۍ نه ووناست؟ او ایا هغه وخت
یې تاسو سره ډیره لږه همدردی مېنورلی؟

نه مامداران او سیاستمداران په خپلو کارونو کېنې دوخت سره سم
حیثی پېشبینۍ کوی لکه د جلالر په حصه کېنې چه روسانو کېږي و
نو اوس که حینو وزیرانو د پېښور کېنې قبوله کړی وی شاید د کاسو
لاندي یې نیم کاسی وی او دا درې دپاره چه سبا ورځ څوک ونه ولای
چه دغه جنابان خو په پېښور کېنې نه و اوس یې له کوم ځایه تشریف
لارو؟

هوښ سره د حینو زړو شا جنابانو او زړو وزیرانو ډیر برجسته
مثالونه شته خړاوس یې مصلحتاً دنومونو اخستل لازم نه گنواو د
حضرت صاحب نه دا هیله لرو چه جلالر صفته وزیران چه په مختلفو
کابینو کې له قدرت نه نه وی غورځیدلی باید وپېژنی او تشخیص
ئی کېږي ځکه دغه جنابان او حینې مربوطین ئی هداوس په حینر
مقامونو مسلط شوی او حینې مقامونه یې له غلطو مشورونو برخور
دی.

دغه اشخاص د افغانستان سره مینه نلری د قدرت سره مینه لری،
جاه طلبه او قدرت طلبه انسانان دی، همیشه یې قدرت ته درسیدو
دپاره ملت هیرکړی او د قدرت د خاوندانو پلوی یې کړیده لکه چه هدا
اوس هم په پردی وطن کی په همدغه مصیبت گرفتاره دی.

مجاهد ولس دریمه گڼه لومړی کال

د ۶۳ کال د جوزا لومړی نیټه

مثلثیکه بدون ظاهرشاه ناقص بود

د پوره تنی عنوان لاندی د مسلمان افغان په قلم یوه رساله تانرا له چاپه راوتلی په دی رساله کې یو شیرا شخاص محکوم شوی په دغه ژبه کې د مولانا بشار نوم هم اخستل شوی چه هوبن یې په دې ردیف کې د نوم اخستلو سره مخالف یو و او دا خلکه چه زموږی نه پخوا قدرت درلود او نه اوس ، په داسی حال کې چه په زندان او د تحقیق په جریا کې پرې د ټولو نه نریات نرحمت و تکلیف تیر شوی دی د دې ردیف نور بناغلی همدا اوس هم د خان نه په پوره قوت دفاع کولی شي خلکه چه قدرت لری .

د رسالی لیکونکی باید په دی خبر پوه وی یا پوه شی که چیری هوجو نارنگور ، چالاکر ، حیلی او نیرنگونه چلیدل نوسبا به هم د بشار او بشار غونډی خلکو ته کوم مقام شوک ورنکړی لکه نن ئی چه نه دی ورنکړی . بناغلی بشار د جهاد په باره کې یو کتاب لیکلی و او د وروپوړی قیمت یې پری ایښی و نو خه موده د مخه یوه هر صاحب ته ورغلی . یوه درخواستی یې وکړې چه تا سو دخپل مربوط تنظیم دپاره شپږ سوه کتابونه واخلي او دا خل د افغانستان ته یې ولیری او دو لس سوه روپه ما ته را کړی دهغه تنظیم فرهنگي رئیس محترم داکتر صاحب

چالاکي کړي او په درنحواسټي يې ليکلي پنځوس جلده چه سل روپۍ کيږي
 بايد خريداري شي يعنې د بناغلي بشار علميت او کتاب ته په سل روپۍ
 ارزښت قائل شوي دي خود همدغې رسالې درديف يوبل خون چه
 پرون لرمهاجر شوي او هيڅ ډول تکليف يې نه دي ليدلي او دکتاب موضوع
 يې هم زه او او سني جهاد سره رابطه نلري تلويست زه کلداري دهاغه
 راهبر او فرهنگي رئيس له خوا وکړي شوي دا ولي؟ دا ځکه چه هغه چخوا
 هم د قدرت خاوند و. من هم قدرت لري او خارجي سفر نه کوي شي او
 سبا به هم د قدرت خاوند وي همدارنگه بناغلي پرون
 راغی او دهاغه تنظيم له خوا دپوره امتياز نه برخور داره شو او سبا به
 هم برخور داره وي نو د هغه په باق کي چپ پاتي کيدل او بشار ته
 گوته نيول له عدالت او انصاف نه ليري کړ دي او دا هم بايد ووايو
 چه هوبن د بناغلي بشار په باره کي دغه لنډ تذکرته انساني او اسلامي
 مخواخويزي مجبور کړي يوو.

اداره

مجاهد ولس دريمه گڼد لومړي کال

د ۶۳ کال د جون لومړي نيټه

بقلم عزرا برینس

تشکیل حکومت موقتی دوران وطن برای افغانستان

اخیراً در پشاور شایع شده که بزودی حکومت موقتی دور از وطن برای افغانستان تشکیل خواهد گردید. گفته میشود که این حکومت به اثر مساعی محمد ظاهر شاه، پادشاه سابق افغانستان بوجود خواهد آمد، شایعات اینرا نیز می‌رساند که مرکز این حکومت دور از وطن اغلباً مصر خواهد بود و مصارف مالی آن از طرف حکومت عربستان سعودی پرداخته خواهد شد. آؤاره ها اینرا نیز توضیح میداد که قبل از تشکیل حکومت لویه جرگه عنعتری بجهت باقی این حکومت تشکیل خواهد شد و ذیصله بوجود آوردن حکومت صادر خواهد کرد. و این کار در سال جاری بین دو عید صورت خواهد گرفت.

ما درباره این شایعات نظر بخصوص نداریم اما اینکه نبودن مرکز و مسئول در جهاد ما خدای بزرگی بوده و موانع زیادی را در ساحه بین المللی برای جهاد قهرمانانه افغانها بوجود آورده است، یک حقیقت مسلم و ثابت است. امارتهای ما در پشاور لا تعد و لا تحصی است و نظریات ما مختلف و دور از هم، این پریشانی و پاشانی سیاسی باعث محرومیتهای زیاد جهانی برای ما گردیده، مانعایندگی ای نداریم تا بسویه جهانی بجهت نمایندگی مجاهدین قبول گردد و بجهت نطق ما

صدای ملت قهرمان ولی مظلوم ما را بگوش جهانیان برساند و در آغاز قاطبه
ملت ما نمایندگی کند.

اگر چنین حکومتی برای افغانستان تشکیل گردد این پاشانی و پریشانی
سیاسی را از بین خواهد برد و جهانیان در جهان دیپلوماسی بر
آن اعتماد خواهند کرد و در جماع مختلف بین المللی راه خواهیم
یافت.

اگر سوی دیگر نگرانی ما از جهتی است که آیا این حکومت وحدت ما را
تأمین و تضمین خواهد کرد؟ آیا خطوط اساسی این حکومت برای
همه گروهها و احزاب زیدخل جهاد افغانستان قابل قبول خواهد بود؟
آیا گردانندگان این چرخ این وسعت صدر را خواهند داشت تا تمام
قوای مجاهد و ضد روسی افغان را دعوت اشتراک دهند و درین
نمایندگی واحد سیاسی افغانها را در خور مقام شان جا دهند؟
تاریخ معاصر افغانستان گواهاست که در دو صد سال اخیر
بر دولت ها و مراکز قدرت افغانستان بیروگرا تیزم و پرچونیزم قویاً
مسلط بوده و این دو قدرت قوی نمیکذاشت تا افغانستان در
شاهراه شرقی قدم گذارد و در مرکز قدرت اراده ملت تمثیل شود. هر
وقتیکه افغانستان مورد تجاوز و تهاجم بیگانگان قرار میگرفت از میان
بردم و ملت مجاهدین سر بکف و قهرمان تبار میگردند و تا وقتی
سازمیدند که دشمن را با شکست شرم آور مواجه میساخت و آزادی
وطن را تأمین مینمود. اما با مجرد بیرون رفتن دشمن بیروگرا تیزم و
پرچونیزم که در کمین میبود در صحنه قدرت قدم میفرو و ادایه

سیاسی را بدست میگرفت شاهزاده این ادعای ما جنگ اول و دوم افغان و انگلیس است که بعد از فتح مجاهدین اداره دولت بدست بیروگماتیزم و ایپرچونیزم می افتد و مجاهدین نه تنها در آن شکرند بلکه با خطر مرگ نیز مواجه گردیده است.

تنها جنگ استقلال افغانستان یا نبرد سوم افغان با انگلیس.

مستثنی از اینست امامت سفاکه که بعد از آن قدرت نیز عملاً اجانب مسلط گردیده تا در نتیجه دولت را با سقوط مواجه ساخته و اداره آن در دست داری درآمد و رهبران قرار گرفت و ملت ما نتوانست از نخل آزادی شوری برچیند.

در نتیجه باید گفت اگر چنین حکومت و نمایندگی واحدی برای ملت ما بوجود می آید ما و قاطبه ملت ما از آن استقبال خواهیم کرد.

اما بشرطیکه آورندگان این حکومت نیز خون پاک هزاران شهید و آزاده های ملت بخون نشسته ما را در نظر گرفته و نگذارند که در آن باز هم بیروگماتیزم و ایپرچونیزم لانه کنند و مجاهدین واقعی و سرپرست راه دین و وطن از آن دورمانند. چه در همین حالا دیده میشود که پرتوهای کهنه بیروگماتیزم و ایپرچونیزم و چهره های شناخته شده ای که در کابینه ها و جرگه های سابق وجود داشت و بلوری محمد ظاهر شاه را تا کام و افغانستان را با تباهی بزرگی مواجه ساخت باز هم در حال و پیرایش، پیرایش و کپی کپی گشتی است و از همین ساعت خود را اعضای حساس این لویه جرگه و این حکومت مؤقتی

میکنند امتیازات بیش از پیش و پایه های عالیتری را برای خود
در حالت بحث بعد الموت می بینند.
و ما علینا الا البلاغ

~~XXXXXXXXXX~~

شماره ۴ سال اول مجله ولس
اول سرطان ۳۳

بقلم محترم دکتر سلیم

حمایت محمد ظاهر شاه از کمونستها و مانع

شدن فعالیت گروههای مسلمان

توسط دولت در موفقیت کمونستها

نقش اساسی داشت

برادر مبارز و دلیر و حقگو جناب ولس مل صاحب السلام علیکم ورحمة الله و بـــــ

اتفاقاً پس از آن ایام که تحت نام آزادی مطبوعات ، خامه ها را به خنجر تزویر و توطئه شکستند و عقده های دیرین کماکان در خنجرها گره خورده ماند ، دیگر آنسی به مطالعه جراید و روزنامه نداشتیم و همه چیز لکه های سیاهی بر تابلوی سفید می انگاشتیم . اما پیوندهای طبیعی و قلبی ، آواره و مهاجر یا « ولس » و « مجاهد » ناگزیر برآشفت تا احساس ولس ملش را در محتویات آن جستجو کنیم و انعکاسی از فرمانهای مشترک همان را در آن باز یابیم . خوشبختانه دریافتیم که ولس مل ما ، با همه فلز و فرود روزگار و در شرایطی سخت نامساعد و ناگوار ، باز هم همان پیکارجوی پارینه است که سنگر قلم و رقم را گرم نگاه داشته و غبار اغراف و انعطاف بر چهره اش ننشسته است .

این ثبات و استواری و این جرئت و حق نویسی طبع افسرده و ملولم را برانگیخت و آن شدم تا بعد از مدت های دراز خامه ناتوان را بکف گیرم و بر یک تبصره جریده شما درباره مصاحبه جناب حضرت صاحب صبغة الله مجددی نیز برگشت محمد ظاهر شاه ، نکته ای چند بعرض رسانم .

حوادث و تجارب و روشنگر آنست که واقعاً انسانها فراموش کاراند و بجای آنکه از گذشته های تلخ و شیرین عبرت آموزند و استباه گیرند ، بنا هم به همان تجربه های جگرسوز دست می یازند و خویشتم را بدست خود در مهلکه می اندازند . چنانچه حضرت صاحب گویای زندگی از این حقیقت و تجربه است . ولی متأسفانه با همه فهم و درایت و آگاهی سرنوشت خود و خانواده هبیب و مبارزشان را از یاد برده اند و ما اینک بجزویم همه آرزوهای ما را روی پرده کاغذ نقش کنیم تا باشد که حضرت صاحب از این تداعی الم اندک بخود آیند و زیانری با سرنوشت خود و ملت افغانستان دست بردارند .

سهم خانواده بزرگ و محترم مجددی در مبارزات علیه سلطه گران خارجی و مستبدان و منکران داخلی چنان روشن و چشمگیر است که بایستی کتاب ها در زمینه نوشت و در ساله ها تالیف کرد ولی اینکار در صفحات جریده مقدور نیست و ما از آن همه کارنامه ها به اشعار گونه ای احتفالی کنیم و امید داریم که حرفی بس و بسنده باشد .

شاید حضرت صاحب فراموش کرده باشند ، ولی نطق بشجاعانه و حق پرستانه ای که مبارز بزرگ جناب مرحوم محمد صادق خان

مجددی در آخرین روز عزاداری محمد هاشم خان صدر اعظم، در مسجد
پیل خشتی و در محضر محمد ظاهر شاه ایراد کرد، تا هنوز گوش جان مردم
افغانستان را نوازش میدهد او در نطق خود، خطاب به محمد ظاهر شاه
گفته بود :

« خوب شد مرگ عم شما باعث شد و شما را مجبور کرد تا در عمر خود یکبار
در مسجد پیل خشتی به قعدہ بنشینید و که تفصیل آن سخن
را بداننا میکشد .

حضرت صبغة الله خان مجددی فراموش کرده اند، ولی مردم
افغانستان، آن همه اهانت و خواری را که نظام حاکم بر کشور، بر
جناب مرحوم نورالمشایخ و خانواده اش، در موضوع هوی مبارک سرور
کاینات فخر موجودات حضرت محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم،
سرا داشتند، انریاد برده اند.

ممكن حافظه حضرت صاحب خسته شده باشد، اما مردم کابل
خوب بیاد دارند که در روز وفات مرحوم نورالمشایخ، فرمانروایان کابل
سر و پین هزار در حصه ده بوری متوقف کردند و نگذاشتند تا مردم
متدین کابل و ارادتمندان وی در جنازه اش شرکت کنند. و مردم ناگزیر
از ابراهای مختلف و پای پیاده خود را به پای تابوتش رسانیدند.

حضرت صاحب از یاد برده است که محمد داود، در اولین بیانیه
اش در فاکولته حقوقی با اشاعه بسوی قلعه جواد، آجارالانہ
ارتجاع و نامید و موجودیت او را سبب عقب ماندگی افغانستان
خواند. محمد داود کی بود؟ از کجا الهام میگرفت؟ در کجا زندگی می

کرد ؟ هنگر حرف ها و هدف های او با محمد ظاهر شاه فرقی
داشت ؟ فاعبروا یا اولی الابصار.

جناب حضرت صاحب شاید بخاطر نداشته باشند ولی تعداد زیادی
از مردم بیاد دارند که حین جنگ هند و پاکستان و دعوت مرحوم
نورالمشایخ از مردم شیخ قندهار جهت اشتراک در جهاد علیه کفر بمال
دولت ، بنابه دستور مرکز، عده ای را بر بینه او تحریک کردند و بی حرمی
ها نمودند که بینندگان آن صحنه تراژیدی تا هنوز هم اشک ناشی
رینند .

بزرگوار با شهامت و مرحوم غلام معصوم خان معروف به میاجان
والد محترم صبغة الله ، خان تا آخرین رمتی حمیات از اظهار حرف حق
و مخالفت با اعمال و اعمال مخالف دین ، خودداری نکرد و یکروز هم سر
تسلیم برآستان نر و رمنان خود کاهه فرو نیاورد .

واژه مهم و نزدیک تر خود جناب صبغة الله خان مجددی
فقط بجز مخالفت با روس و بفرمان محمد ظاهر شاه سالها در زندان
ماند و حتی حکم اعدام آن صادر گردید . ولی اینک که حضرت صاحب
چهره این طومارها و کارنامه هارا برآب فلز مرثی نشسته اند و از حق
خود و حقوق خانواده خود چشم پوشیده اند و فردا و دآوری های
تاریخ را نادیده انگاشته اند ، مربوط به خودشان است لیکن ملت
افغانستان که از آمو تا خیبر و از چترال تا اسلام قلغه ، قربان
دوستی های محمد ظاهر شاه باروش شده اند و از بی اداری ها و
ناعاقبت اندیشی ها و بی اعتنائی های او ، اینک در خاک و خون

نشسته اند و جناب حضرت خود آنرا تا نید می کند، دیگر اجازه نخواهند داد که باز هم با سر نوشت شان بازی شود و عامل اصلی این همه بد بختی ها و رنجها بار دیگر بر صحنه آید و از ایشان نمایندگی کند.

جای تعجب است که جناب حضرت صاحب مصاحبه خود، برخوردار کهنه ها را از حمایت محمد ظاهر شاه و غلطی های او را در امور داری و سیاسی افغانستان تا نید می کند ولی از تصفیه حساب یا اورا ضی نیست و شاید آنرا موکول به آخرت کند که این کاری است بین خدا و بنده اش. و اما چنین قضاوت و داوری توسط شخص فقیه علی مقام و روحانی بزرگمقامی چون صبغة الله مجددی با روحیه عدالت و خواست مردم افغانستان منافات دارد. و هیچ کتاب و محکمه و قاضی نمیتواند و حق ندارد که حق مظلومان و بندگان خدا را بیخشد و یا بر آن قلم غفوه گذارد. مگر چه کسی به حضرت صاحب این حق را داده است که خون میلیون ها پیر و برنای افغانستان را که ما به آبی پندارد و بروسیله و عامل آن کرم نماید و تبریئه نامه پیشکش کند؟

حضرت صاحب در مصاحبه خود فرموده اند،

هرگاه مذاکرات حل سیاسی مطرح شود، محمد ظاهر شاه نقش اساسی خواهند داشت. و این گفتار بدون شک، همه آن مظنه ها و سوالاتی را که مردم درباره نزدیک محمد ظاهر شاه با روس و روس گریان دارند، بخوبی تا نید می کند. زیرا هرگاه روس ها بخوانند افغانستان را به ملت افغانستان واگذارند و از توطئه ها و نقشه های بعدی خود

صرف نظر کنند، در انصورت چنانچه روس ها خود درک کرده اند
 حارس و وارث و نمانده واقعی ملت افغانستان همان لادمریان و
 جوانان و مسلمانانی اند که در صحنه های خون و آتش قواردارند و
 برای دفاع از عقیده و آزادی قربانی میدهند و در صورتی که روس ها
 در فکر آن باشند تا شکست سیاسی و نظامی خود را در افغانستان
 و جهان بار دیگر توسط محمد ظاهر شاه جیره کنند و افغانستان را
 بصورت آرام و همیشگی تحت سلطه و نفوذ خود در آورند، این امر
 بزرگترین ننگ خطر است که نه تنها ملت قهرمان و مجاهد افغانستان
 از پذیرش آن، سند خود کشی خویش را مضامین خواهند کرد، بلکه
 عمیق ترین هشدار است که کشورهای منطقه و جهان در مرحله اول
 پاکستان در معرض این خطر قرار خواهد داشت.

ادعای دیگر حضرت صاحب که :

محمد ظاهر شاه در پنج سال چپ بود و حالا یک امید قوی دارد
 که بمیان آمده و شاید روزی در اثر فشار بین المللی بصحنه آید
 مؤید و مصداق دیگر است که :

اولاً سکوت محمد ظاهر شاه در پنج سال اخیر که شاید حضرت
 صاحب آنرا به فضیلتش محاسبه نمایند، بارزترین نمونه بی دردی
 و بی میلی او به ملت افغانستان است و آشکارا میرساند که او جز
 با مسند و قدرت نمی اندیشد و هر نه حتی که این ملت بر وی
 داشت، بایستی در نخستین طلیعه جهاد عازم سنگر می شد و برای
 دفاع از میهن دوشادوش مردم مبارزه می کرد. و یا حداقل عمل

روس ها را از دور از تفرجگاههای ایتالیا نگرش می نمود و یا ملت
افغانستان اظهار همدردی میکرد.

ثانیاً، روس ها در پنج سال اول - منگی بر تانک و توپ و طیای خود
بودند و فکر میکردند که دیگر همه چیز خاتمه یافته و میترانند ملت افغانستان را برای
همیش نابود سازند و در آنصورت محمد ظاهر شاه برای شان مطرح
نبود. ولی همینکه نقشه شان بر آب شد و دانستند که نمرش تانک
و توپ و هواپیماهای بم افکن و قتل و غارت و کشتارهای دسته جمعی.
هرگز فریاد و قیام ملت افغانستان را خاموش کرده نمی تواند و جز خسران
و سیه رویی نصیبه ای نخواهند برد، وانگاه و بناچار در جستجوی
یار و یاور کهن شدند و او را تشریق و تخریب نمودند که از آنسوی
او قیاموسها گردن برافرازد و فریادی بکشد آنچه نه بر مذمت و ملامت
روس ها، بلکه در نارسائی و ناتوانی مجاهدین و قدرت مندی و
کردن کلفق روس ها.

علی ای حال، هرگاه واقعه بر خلاف حدس و گمان ما باشد و بقول
حضرت صاحب. محمد ظاهر شاه در اثر فشار بین المللی بر روی صحنه
آید، آیا این قدرت بین المللی و حق عضوی از این قدرت سرنوشته
باز هم همان روسها نیستند؟ و اگر هست (که بدون آن امکان ندارد)
در آنصورت سرنوشته که روس ها در آن دخالت داشته باشند،
چه فرقی با سرنوشته امری ملت افغانستان و حاکمیت بیوک
خواهد داشت؟ به لحاظ خدا و خون شهدا به خود آئید و مردم را
بیش از این بد بخت نسازید.

اینکه جناب حضرت صاحب در مصاحبه های خود بر اذعانیت و
 اسلامیت محمد ظاهر شاه صحه میگذارد، عقیده و نظر خود نشان است.
 ولی این نکته که حضرت صاحب از بهر وسیله نجات و اتفاق افغانستان می
 داند قابل تاءمل است. تیریل دیدنی ها و شنیدنی های شصت و سه سال
 اخیر، مستندترین شواهد و اسنادیست که فرمانروایان افغانستان به آنها
 خواجهان اتحاد و اتفاق ملت افغانستان نبودند بلکه تا آنجا که ممکن بود
 و بهر وسیله ای که در اختیار داشتند، سعی کردند مردم را بجان هم
 افکنزند و از تضادهای و روی های آنان به سود و بقای خویش استفاده
 نمایند و کشور را به گونه ای مجموعه ای از اضداد، در آورند که تا امروز
 هم کثر اختلافات و بدبختی ها نتیجه همان روش ها و سیاست هاست.
 و اگر ضمانت اعتراف را داشته باشیم باید بگوئیم که حکام افغانستان
 در مدت زمان دراز نتوانستند و نخواهند تا واقعاً یک ملت بسازند
 ملتی که در آن اقوام مختلف کشور بتوانند دی از هر نوع تبعیض و
 تعصب و رنگ نظری و امتیاز، از حقوق ملی و مدنی برخوردار باشند و
 فارغ از هر گونه کینه توزی و عداوت، برادر وار و در کنار هم زیست
 نمایند. بی آنکه ناز و غروری در میان باشد و یا احساس حقارتی.

جناب حضرت صاحب گرایش به محمد ظاهر شاه را ناشی از
 اختلافات ذات البینی سران جهاد و انفعودی کند که بعضاً اثرات
 آن در دزون سنگرها موجب قتل و آزار یکدیگر شده است. البته
 از این حقیقت نمیتوان انکار کرد و خداوند به کسانی که قابل اصلاح
 و شایسته آند هدایت کند. ولی علاج فساد با فساد، عنمی و عملی

نیست، و هیچ دردی را درمان نمی‌کند، بلکه بر عفونت آن می‌افزاید
و آنرا به مرحله ناسوری کشاند.

ادعای حضرت صاحب مبنی بر اینکه مردم در زمان محمد ظاهر شاه
آزم بودند و به همین سبب او را می‌خواهند با اوضاع و احوال عینی
و علمی افغانستان در زمان محمد ظاهر شاه صدق نمی‌کند. زیرا
همانطور که ابر و باد و مه و خورشید و فلک در کارند و ما آب
و نانی بدست می‌آیم، هر پدیده فکری و یا تحول اجتماعی در یک
جامعه، تصادفی نیست بلکه عوامل مختلفی با هم می‌پیوندند و درگونی‌ها
سبب می‌آورد. چنانچه حوارث و اتفاقات قاسمی در ما حول ما،
هوئید این ادعاست. هرگاه مردم افغانستان از حداقل امکانات زندگی
و آرامش برخوردار می‌بودند و ناراضی عمومی بر شهرها و روستاها
و درخانه و مدرسه، حکمفرما نمی‌بود، نمرز مه‌های دروغین و عوام‌فریبانه
کمونیسم و کمونست‌ها - هرگز درگوش فرزندان افغانستان اثر نمی‌کرد.
و آنان را به بیراهه نمی‌کشید. جوانانی که در خانواده‌های مسلمان دنیا
آمده بودند و در محیط اسلام نمو کرده بودند و با اسلام و آئینش انس
و آشنائی داشتند.

آری! اگر نفوذ کمونیسم در افغانستان دارای صدها بُعد مختلف باشد:
مسئله یکی از ابعاد و مهمترین و اصلی‌ترین و اساسی‌ترین آن، همان ناآرامی
ها و ناراضی‌های مردم بود که بحدت یک عقده تبارز کرد و به صفت
یک وسیله برای انتقام جویی و سرنگونی رژیم از آن استفاده بعمل
آمد. و حمایت محمد ظاهر شاه امر کمونست‌ها و مانع شدن فعالیت گروه‌ها

مسلمان توسط دولت در فراهم آوری وسعت بخشی زمینیه موفقیت
کهنستها نقش اساسی داشت. برای اینکه بقول سعدی، سنگ‌ها را
بستند و سنگ‌ها را رها کردند و در فرجام ملت به سیه روزی کشیدند،
ملتی که با همه ثروت‌های بیکران طبیعی خود تا آخرین لحظه هم نیازمند
سوزن و کفن دیگران بود و حتی در اکثر نقاط مردم از آب آشامیدنی هم
بهره‌ای نداشتند تا چهره‌ها به نیازمندی‌های دیگر.

بهر حال این موضوع که مردم در زمان محمد ظاهر شاه در چه
وضعی بسر می‌بردند و چگونه برای سرنگونی او دعا می‌کردند، مباحث
مفصلیست که امید داریم که هوطنان ما در کتاب‌هایی که بزودی چاپ
خواهد شد نمونه‌های آنرا مطالعه فرمایند.

اتکاء بر این اصل که محمد ظاهر شاه دعوی سرعامت ندارد از حرف‌ها^ی
خیمه شب بازی است و مردم افغانستان کاملاً آگاهند که والد محترم
محمد ظاهر شاه هم حین برگشت به افغانستان مردم را به هواخواهی
از اهان الله دعوت میکرد. ولی همینکه کارش بالا گرفت، دیدیم و
شنیدیم که چه‌ها شد!!

محمد داؤدخان نیز حین افتتاح لویه جرگه تصنعی‌اش اعلام کرده که
اوبه ادامه کارش راضی نیست و هر کس خود را که ندید میکند آزاد است.
اما کدام مرد و چه حوصله‌ای که در برابر اوبه یا میخواست و اظهار
موجودیت میکرد. کار محمد ظاهر شاه نیز بیگان‌چنین است و آنگاه
نه حضرت صاحب این جرئت و توانائی را خواهند داشت که مانع
بقدرت رسیدن او شوند و او را بقول خودش بحیث یک فرد نگاه

دارند، و نه آن صداقت و دلسوزی در محمد ظاهر شاه وجود دارد که هوس تاج و تخت از دست رفته را کنار نهد و از هو تر دوانی بر بالای خون قریبا نیان اش اجتناب کند.

تدوین لویه جرگه (که نامش را مجلس مرسسان گذاشته اند) و انتخاب فرمانروای موقت که جناب حضرت صاحب و دیار دیگرش آنرا عنوان میکنند در شرایط کنونی افغانستان و مردم آن هیچ گونه ماهیت حقوقی و ملی ندارد و درست به آن میماند که روس ها در مورد ببرک ادعا میکنند. زیرا از لحاظ پرنسب های حقوقی و ارزش های عنعنوی لویه جرگه بایست هنگامی را برگردد که کافه ملت افغانستان آنرا تأیید کند و اعضای آن وثایق محاکم شرعی را مبنی بر انتخاب شان از سوی مردم، در دست داشته باشند. لیکن در اوضاع و احوالی که ملت افغانستان همه دستگیرهای خود سرگرم پیکار اند و یک لحظه هم نمیتوانند آنرا ترک کنند و بکار دیگری بیندیشند، چه کسانی و از کجا و کالت خط قانونی مردم افغانستان را در زمینه بدست می آرند؟ و چگونه انتخاب می شوند؟

اگر منظور حضرت صاحب خود و رفقایش و چند نفر آواره و مهاجر بیچاره باشد و با افرادی که سالها در زیر سایه های یونی با هستی و حیثیت و خون و ابروی مردم بازی کرده اند، و نعمت ها و ثروت ها اندوخته اند، در آن صورت چنانچه گفته آمد، این افراد و آن لویه جرگه به هیچوجه ارزش قانونی و حقوقی نخواهد داشت. ولی هرگاه ملت و مردم افغانستان مطرح باشد نگاه بایستی چنین لویه جرگه

در محضر عامه پاسدلمان و سگرداران اسلام دایر گردد و حق تصمیم گیری و رای دهمی و وکالت از آن ایشان باشد. و اینکار که با هر نوع عدالت و حقانیت و انصاف و جوانمردی و شریعت دمساز است، جز در شرایط مساعد و در داخل افغانستان، امکان پذیر نیست و غیر از باد بروت مفهومی نخواهد داشت.

ایکاش شخص حضرت صاحب با آن همه فضیلت و اهلیت و تقوا و سوابق نیک این قرعه را بنام خودی زدند و بر جراحات ناسور مردم نمک نمی پاشیدند.

و اما دربارهٔ محمّد ظاهر شاه و وزراء و عمالش، صرفه ایست که در مقاله دیگر تقدیم خواهد شد. والسلام

مجاهدولس، طوریکه داکتر صاحب سلیم قبلاً به آن اشاره نموده واقعاً جناب حضرت صاحب صبیفة الله مجددی شخصیت مجاهد و انسان عالی است، فلذا مجاهدولس جریده ایست آزاد، بیطرف و خد متکذّر لجهاد مقدس مان و با اساس پالیسی نشراتی خویش درین موقع حساس که ملت بخون نشسته ما با قوت ایمان و مردانگی برای حیثیت و دفاع از دین و وطن خویشی می رزمند، قربانی میدهند و بدون ترس و هراس با جانور قدرت روس دست و پنجه نرم میکنند، بحیث آمینه جهاد ما هر افغان مجاهدو مبارز، ما حق میدهد که نظر خود را بفرستد و بنشر آن دست یازد. مقالات فوق را بهمین اساس بدست نشر سپردیم.

مجاهدولس پنجمه گنه لومری کال — اول اسد ۶۳

کمیت او کیفیت

د ۱۹۸۴ کال د جولای د میاشتی په ۱۸ مه نیټه بی بی سی د احمد شاه مسعود د ملگری اسحق قومندان او د محاذ ملی د لوی قومندان بناغلی ډگر وال رحمت الله ساپی سره مرکي درلودې، ډگر وال ساپی د روسانو سره د جگری په تاکتیک کښی د کمیت نه په کیفیت زور واچاوه او نریاته پی کره چه که د کیفیت په لحاظ مجاهدین و روزل شی د لږو مجاهدینو نه ډیر غټ کار اخیستل کیږی. نوموړی نریا ته کره چه همدا اوس ماد کنړ پو لایت کښی د روسی قواو د لارو د بندولو په وخت کښی د همدغی قوی نه چه د کیفیت په لحاظ رسیالی و کار اخیستی دی.

مجاهد ولس؛ دا چه بناغلی ډگر وال رحمت الله ساپی به په رښتیا سره د کنړ ولایت ستراتیژیکی لاری د روسانو په مخ تری او بندی کړی وی خدای به تری خبروی او مونږ پکښی شه نه وایو دلته یوازی یوې تاریخی حادثی ته د مجاهدو مهاجرو توجه راجلبو، د افغانستان د پخوانی پاچا اعلیحضرت محمد ظاهر شاه د نر مامداری په وروستیو کلونو کښی د ډگر وال رحمت الله خان ساپی په ابتکار د افغانستان د دفاع وزارت د مرکزی قواو په چوکاټ کښی یوه

نمونه وی قوه دکماندوپه نوم تشکیل شوه ، په رښتیا چه بناغلی
 دکروال رحمت الله ساپی دنوموړی قوی په رسیدواو عسکری او
 کماندوی تاکتیکونو بنودلو کښو، دیزیلر او رحمت وایست، دومره
 زیار او رحمت چه دکماندو دقطعی جوړه او څاری په ټول اردو کښی نه
 و او دکفیت او موثریت په لحاظ دومره قوی وه چه د ۱۳۵۲ کال د
 سرطان د ۲۶ می نېټی په کودیتا کښی دارگ په شول ، د سردار عبدالولی
 دمکزی قولود قومندان د ستر جنرال خان محمد خان د دفاع دوزیر
 دارود زمینی او هوایی قواؤ جزالان ، او دهغه وخت صدراعظم
 اوزنیران د همدغی کماندوی قوی په ذریعه ونیول شول او دمحترم
 دکروال رحمت الله ساپی لاسونه هم همدغی قوی وټول ، فیض محمد
 پرچی پی داخله وزارت او مرحوم سردار محمد داؤد خان پی د
 جمهوری ریاست چو کدته ورساوه او په افغانستان کښی پی د
 سلطنت تحته په بل مخ ولېوله چه دهاغی کماندوی قوی د تاثیر
 نه لاسونه پوری دافغانستان ملت سرگردانه اودرپه دری .
 خدای دی وکړی چه دمحترم دکروال رحمت الله خان ساپی صاحب
 دکفیت په لحاظ نننی تشکیل هماغسې منفی نتیجه ورنکړی اوداسی
 نشی چه خدای ناخوایسته د سردار صاحب عبدالولی جان لاسونه یو
 حل بیا وتری اویا خدای ناخوایسته په سپینه بریره دڅوونی پاچا
 لاسونه وټول شی . وائی ،

« از موده را آزمون خطاست »

نوپه دی حساب : فاعتبروا یا اولی الابصار

محترم دكتور امان الله رسول

ايا ظاهر شاه در حمايت كمونستها نقش اساسى داشت؟

ما در شماره پنجم مجاهد ولس مضمونى داشتيم تحت عنوان «حمايت محمد ظاهر شاه از كمونستها و مانع شدن فعاليت گروه هاى مسلمان توسط دولت در موفقيت كمونستها نقش اساسى داشت» كه بقلم محترم دكتور سليم نگارش يافته بود، خوانندگان محترم مضمون فوق را با علاقه استقبال كردند و واقعيت نگارى، بيطرفى و خد متكذرى ما را در راه جهاد ستايش نمودند و هم بعضى ها با نشر اين مضمون مخالفت كردند و نشر آنرا در اين موقع حساس لازم ندانستند، ازا نجله محترم دكتور امان الله رسول بد فتر مجاهد ولس تشريف آورده و گفتند كه در جواب آن مضمونى خواهد نگاشت، كاركنان مجاهد ولس با پيشاني باز و با در نظر گرفتن اصل بيطرفى خويش و عده دادند كه مضمون دكتور صاحب را بدون كم و كاست بدست نشر خواهد سپرد، چند روز سپرى گرديد و بعد از آن دكتور صاحب بار ديگر تشريف آورد و مضمونى بخاطر نشر به اداره سپرد، با مضمون چك هزاره و پيه كندار نيز ضميمه بود و دكتور صاحب علاوه كرد كه اين چك بمنظر را مشترك جريده است! واقعاً ما در طول دو سال گذشته جريده «افغان مجاهد» را به محترم دكتور صاحب

فرستاده بودیم و هم جریده «مجاهدولس» را بوی فرستاده ایم، اما
 ضمیمه بودن چک پول با مضمون ما را مشتبه ساخت لذا لازم
 دانستیم تا خوانندگان محترم مجاهد ولس را بی خبر نگذاریم و تذکر
 دهیم که این چک دارای نمبر ۰۰۷۱۵ ۰۰۴۵ ۰۰۲۸۴۵ تاریخ ۱۹۸۴/۱۱/۱۱
 میباشد که فوتوکاپی آن نزد ما محفوظ است. و با صراحت میگوئیم
 که اگر این پول بدل اشتراک باشد تشکر میکنیم و اگر هدیه دیگر در قبال
 داشته باشد ما هیچگاه بیطرفی و خد متگذاری جهاد را تغییر نخواهیم
 داد. و ما علینا الا البلاغ!

اداره

برادر مبارز و دلیر و حقگو جناب ولس مل صاحب.

چون در اخیر مقاله تحت اسم مستعار دکتر سلیم در جریده مجاهدولس
 منتشره ۲۲ جولائی ۱۹۸۴ از طرف جریده نگاشته اید که بحیث آئینه
 جهاد به هرات افغان مجاهد و مبارز، حق میدید که نظر خود را بفرستد
 و به نشر آن دست یازد. لذا از این حقی که آن برادر مجاهد که
 جز جستجوی حقایق و پرده افکنی از روی دستبسته های که ضرا
 آن را ملت مظلوم و مبارز افغان متحمل میشود نظر دیگری ندارد،
 برای صاحب نظران مبارز، قابل شده اند استفاده نموده از و مندم
 نکات ذیل را بمطالعه خوانندگان محترم جریده مجاهدولس رسانیده
 مضمون سازند.

قلم توانائی هویت نویسنده مقاله را از پشت نام مستعار کتوب

سلیم بخوبی ظاهر میسازد گمان می‌کنم با شخصیت بارز ادبی نویسنده
 و اسلوب نگارش او آشنا هستم. نوشته‌اش را چند بار خواندم. حیف
 است آنچه نویسنده محترم نوشته‌اند و دال بر «عقده‌های دیرین کماکان
 در حنجره‌ها گره خورده مانده» شان می‌کند آنرا تحویل اسم شخص
 دیگری کنند زیرا به اسم دکتر سلیم از قندهار شخصی را که می‌شناسم
 انسان عقده‌ای نیست طبیب خیلی خوب و لایق هستند ولی فکرنمی
 کنم قدرت قلمی نویسنده مقاله شماره داشته باشند.
 بهر صورت آنچه باید گفت،

در این آوانی که مبارزین راه حق برای آزادی دین و وطن‌شان
 با یک ابر قدرت می‌جنگند، نویسنده مقاله با خامه توانائی‌شان
 می‌خواهد عقده‌های را که در چهل سال سلطنت ارام محمد ظاهر شاه برای
 باز کارکردن آن فرصت کافی داشتند ولی بعنظور حفظ مقام‌های
 شامخش و یادر دوره پنج سال جمهوری قلابی بنا علی محمد داودخان
 که نویسنده محترم، گویا از ضلالت و هبیت او می‌ترسیدند چنانچه
 می‌فرمایند:

«اما کدام مردوچه حوصله‌ای که در برابر او بر پا می‌خواست» حفظ مقام
 نمودند و اینکه آنرا با سهم‌گیری محمد ظاهر شاه پادشاه سابق
 در جهاد، از ترس آنکه مبادا چلو صاف‌شان از آب در آید می‌خواستند
 این‌گونه را بلز کنند.

اینجانب طوری که در بالا عرض کردم، با شیوه نگارش نویسنده
 مقاله تا اندازه آشنا هستم و آنرا اثر خامه استاد توانائی در فن نویسندگی

می دانم ، لذا خالصانه خواهش می کنم با من یکجا به تحلیل این نوشته پردازند تا باشد قارئین محترم جریده و نرین و متین شما از لابلای این تحلیل به هدف نویسنده (استاد محترم) زودتر و بهتر برسیم -

الف، در مقدمه استاد «داکتر سلیم» بر حسب شیوه دیرین شان با تعریف و توصیف امر مباحثی و لسانی و مبارزه شان ماهانه باب سخن را بر تبصره جریده بروی مصاحبه جناب حضرت مجددی و به قول خود او «و نیز برگشت محمد ظاهر شاه» باز میفرمایند و مانند عالم و فیلسوفی که در آغاز مقالش در محضر شاگردان یک اصل فلسفی را به میلن می انلارد و بروی آن به توضیحات می پردازد، استاد محترم نیز چنین فرموده شروع میکنند :

«حوادث و تجارب روشنگر آنست که واقعاً انسانها فراموش کاراند» ولی استاد از این اصل با ارائه گوشه از ماجراهای مربوط به تاریخچه فامیلی حضرات محترم مجددی و با عین شیوه خودش اول شروع به تعریف از کارنامه های آنها بعداً تفصیل جریاناتی ، بالاخره جناب حضرت صبغة الله مجددی را تحریک به انتقام جوئی می فرمایند و خلاف نص قرآن مجید که پایست هادی ما مسلمانها باشد، ایشان را به کینه تیزی دعوت میکنند و درجائی حتی طعنه زنان خطاب به جناب حضرت صاحب می گویند: «ولی اینک که حضرت صاحب همه این طومارها و کارنامه ها را برآب فراموشی شسته اند و از حق خود و خانواده خود چشم پوشیده اند و فردا و داوریی های

تاریخ را نادیده انگاشته اند مربوط به خودشان است»
نویسنده مقاله از طعنه زنی هم بیشتر می رود و بزرگان
جهاد را توهین میکند و ایشان را مفسد می خواند و میگوید علاج
فساد با افسد علمی و عملی نیست.

نویسنده مقاله، این استاد توانا که باب سخن را با عقده و انتقام
جویی و کینه توزی باز میکند در جایی دیگر میگوید «حکام افغانستان
در مدت دوازده (البته چهل سال سلطنت آرام و بی ماجرای شاه
سابق بر روحیه ماجراجوی او خستگی وارد نموده) نتوانستند
(مجبور است اعتراف کند، شرایط جغرافیایی، سیاسی و اقتصادی اجأ
نمی داد) و نخواستند تا واقعاً یک ملت بسازند ملتی که در آن اقوام
مختلف کشور بتوانند دور از هر نوع تبعیض و تعصب و تنگ نظری و
امتیازات حقوق ملی و مدنی برخوردار باشند (و فراموش میکند که این
خود اوست که تحریک بر کینه توزی و انتقام جویی کرده) و فارغ
از هرگونه کینه توزی و عداوت، برادر وار در کنار هم زیست نمایند،
بی آنکه ناز و غروری در میان باشد و یا احساس حقارتی».....
این یاد روی و فراموش کاری و این تناقض در ساحه دو صفحه
اخبار برای استاد بزرگ قابل عفو نیست و دال بر نیت سوء نگارنده
مقاله میکند.

آقای محترم ولس مل، ما در شرایطی قرار داریم که معلول
جنگ است، جهاد ملت مظلومی در برابر ابرقدرتی - کوچک ترین تفتین
و تحریک در صفوف مجاهدین راه حق - گناه هیئت بس بر رگ از ^{نظر} خطه

دینی و خیانت است در چوکات رسوم و عنعنۀ ملی - افغانها در طول تاریخ در چنین مولود همیشه روی مخالفت های شخصی و ذات البینی سنگ گذاشته و برادر وار دست بدست هم بر بیگانه تاخته اند و او را از خاک خود بدور رانده اند .

چه انگیزه در کار است که این استاد سخن درین مرحله بر در بزرگوار و مجاهد ، صاحب فضیلت و تقویٰ جناب پروفیسور صبغة الله مجددی را تحریک به انتقام جویی میکند و در اخیر کلام خویش بسان شیطان او را تحریص و تطمیع میکند و میگوید : « ای کاش شخص حضرت صاحب با آن همه فضیلت و سوابق نیک این قرعہ را بنام خود میزدند » ایا مگر این نویسنده توانا فراموش کردند که در ظرف پانزده سال تمام مقامی که در راه اتحاد به عمل آمد و بعضاً هم گامهای مثبتی درین راه برداشته شد نتوانست به اشخاص پر فضیلت این شانس را نصیب کند . ما افغانها فکر میکنیم که جناب پروفیسور صبغة الله مجددی و همزمانشان جناب مولوی صاحب محمد نبی محمدی و جناب پیر صاحب گیلانی ، با حرکت واقع بینانه شان در درک ضرورت بعهدم ایجاد جبهه متحدگام اساسی در راه اسلام و عنعنۀ افغانی برداشته و خاصتاً جناب حضرت صاحب که به قول نویسنده محترم مقاله « ان حق خود و حقوق خانوادۀ خود » چشم پوشیده اند و چنانچه رسم افغانهاست بریدی ماضی سنگ گذاشته اند ، حقیقتاً موقوف تاریخی خود را درک کرده اند و میرسد انشاء الله روزی که نام های شان به قلم زرین درج صفحات

زرین تاریخ افغانستان گردد و هم از نو و مندیم ایشان در این امر
 تنها نباشند و بنه گویان جهاد ما همه این ضرورت مهم تاریخی
 را درک نموده خول دهند بود و با هم در ساختن افغانستان مسلمان
 مستقل و آزاد ، افغانستانی که در آن هر افغان به قول نویسنده محترم
 « فارغ از هر گونه کینه تیزی و عداوت ، برادر وار و در کنار هم
 زیست نمایند ، بی آنکه ناز و غروری در میان باشد و یا احساس حقایق
 ب - اینک که نیت نگارنده محترم مقاله بر ما افشاء شد و دانستیم
 که ایشان خلاف آئین اسلامی ما جناب حضرت صاحب مجددی را
 به کینه تیزی و انتقام گیری دعوت میکنند و یا برای مقام گیری تطمیع
 و تحریص می نمایند و خلاف رسوم افغانی ما درین لحظات حساس تاریخ
 ملت افغان ، بجای آنکه بر بیدی های گذشته سنگ بگذارند آنرا از
 خلال خاطرات بد اندیشانه خویش زنده کنند می پردازیم به تجسّس
 در صحت و سقم حوادثی که ایشان بدان اشاره میکنند .

البته از خوانندگان محترم جریده مجاهد ولس خول هش می کنیم مقال ما را
 جز یک آرزو و اراده در تحلیل آفاقی حوادث و شهادت اسلامی طور
 دیگر تلقی نکنند و آنرا دفاعی بطور فدایی از عمر یازید ندانند .

۱ - نظری به چهل سال سلطنت محمد ظاهر شاه پادشاه سابق
 می رساند که در واقعیت او تنها از ۳۴۲ به بعد پادشاه واقعی افغانستان
 بوده ماقبل آنرا زمان صلاحیت و قدرت کا کا ها و پسر کا کا سردار
 محمد داؤد خان باید محسوب کرد .

به هر حال نویسنده محترم مقاله از « بی اداری ها و ناعاقبت

اندیشی‌ها و بی‌اعتنایی‌های او که ملت افغان اینک به خاک و خون نشسته است» صحبت میکند. یک نظری کوچک به گذشته می‌رساند که تنها شاه سابق را مسئول حالات موجوده شناختن، از نقطه نظر اسلامی گنا هیئت بس بزرگ و از نقطه نظر تاریخی افترا نیست خلاف واقعیت تاریخی. چه در به وجود آمدن فضای موجوده تمامی ما افغانهای باسواد و ذی صلاح به شمول صدراعظم‌ها و وزراء و شوری‌ها و علما و اهل قلم و خوانین هر کدام به نوبه خود و بالنسبه مسئولیتی داریم. ما افغانها که اینک در مقابل اولین ابرقدرت روزگار قد علم کرده و مبارزه مسلحانه میکنیم و دیروز در برابر تنها اعمال کمونیزم بین‌المللی اعلان جهاد نمودیم، شهادت آنرا داشتیم که در صورت عمل غیر صلحانه دوران پادشاه سابق بپایه ایستیم هر گاه چنین نگردیم از دو چیز یکی آنرا باید پذیرفت - یا بزعم ما در آن زمان کدام بی‌اعتنایی در برابر نوامیس دینی و ملی به چشم نخورده و یا آنکه خود در آن بی‌اعتنایی‌ها دخیل و شریک بوده مسئولیت مشترک داریم.

۲- هرگاه چنانچه در شرح انور آمده است، مسلمان را جز بروی عمل او نمی‌توان قضاوت کرد و از نیت انسان بغیر از ذات پاک خلوند (نج) دیگری را آگاهی نباشد، لذا تنها وثیقه ملی را که پادشاه سابق بنام قانون اساسی تقدیم صحنه ملت افغان کرد، خودش بهترین گواه و شاهد کار اوست که البته با تطبیق صحیح آن ملت افغان میتواند «چنانچه ^{نویسنده} محترم به یقین از آنجا استخراج کرده است» فارغ از هرگونه کینه و دغا

و عدالت، برادر وار در کنار هم نریست نمایند، بی آنکه نان و غمروزی در میان باشند و یا احساس حقارتی.

ولی چو این قانون اساسی که پادشاه به اساس آن کلام مسولتی ندارد و صلاحیت را به شورای وقوه اجرائیه گذاشته بود وقوه قضائیه و خود ملت می بایست حارث (کذا فی الاصل) آن باشد تطبیق نگریدید؟ آیا فراموش کرده اند مظاهراتی را که کمونستها به اشر هدایت سفارت شوری با هراتی شعله ای ها برآه می انداختند؟ ما با استاد محترم هم صدا میگویم «حوارث و تجارب روشنگر آنست که واقعاً انسانها فراموش کار اند» - آیا کسی سدر راه کمونستها می شد؟ آیا با بدرقه کردن آنها و شنیدن دشنام های آنها اکثرأ عقده های درجنجره گره خورده را نمی کشودند و خستگی شانرا از سلطنت چهل ساله و ثبات و آرامش طولانی با چک چک های خویش بیرون نمی ریختند و آن دشمنان دین و ناموس را تشجیع نمی کردند؟

آیا قانون اساسی به همه مردم افغانستان حق و صلاحیت نداده بود تا در امور ملی خویش سهم شوند؟

آیا یگانده وقتی که افراطی های ضد چپی ها از طرف مقامات ذی صلاح تحریک به اقدام شدند به خاطر دارند چه حرکاتی صورت گرفت، آیا یک حکومت میتوانست تحمل کند کمونستی را درین آخر قرن بیست و پو^{ست} کنند و یا قطعه قطعه نمایند؟ خصوصاً با بیانه جویی های که از وقت زار شوری مترصد چنین فرصتی و بهانه بوده است؟

۳- نویسنده محترم مقاله می فرمایند «چه کسی به حضرت صاحب

این حق را داده است که خون میلیون ها پیر و برزای افغانستان را
 گرما به آبی پندارد و بروسیله و عامل آن کرم نماید و تبرئه پیشکش کند،
 با کمال احترام از استاد نگارنده، بچوکات منطق ارسطویی شان خالصانه
 میپرسیم، جناب دکتور سلیم غیر واقعی شما که حتی جرئت آنرا نداشته
 اید با چهره واسم واقعی خویش بمیلن آئید تا صلاحیت شما در
 خون طلبی، میلیونها پیر و برزای دادگاه قضاوت ملی که انشاء الله روزی
 حتماً تشکیل خواهد شد، بماند - چطور بالای شخصیتی که او رسماً به
 نمایندگی امر مبارزین جهاد افغانستان در سرتاسر دنیا شناخته شده
 است می تازید - می دانیم شما شاعر هستید و طبع شعری شما با مبالغه
 آشناست در غیر آن **بِله الحمد** تلفات ملت مبارز و مجاهد افغان با
 وجود پیکار با بزرگترین قدرت تاریخ به میلیون رسیده و انشاء الله با
 تشکیل یک اتحاد صادقانه ملی و اسلامی که در آن برسم نیاکان ما بر
 بدی های گذشته سنگ مانده میشود، ملت مبارز و مسلمان افغان
 خواهد توانست صدایش را در سرتاسر جهان بصورت یک صدای واحد
 پخش کند و شور و ^{مبارز} یگانگی نه تنها در ساحه جهاد بلکه در تمام محافل
 بین المللی خورد و بی حیثیت سازد و آنچه تا امروز انتظار برده شده
 است، شور و مجبوری به خروج نیرویش از وطن و پرانۀ ما گردد.
 یک نظر سطحی به امر ستراتیژی بین المللی میرساند که شور و
 امر افغانستان وقتی مجبوری به خروج میشوند که حضور قوای شما
 در آنجا گران، غیر اقتصادی و خصوصاً نتواند واجد منافع در رسیدن
 اهدافی که قبلاً طرح کرده بودند بشود و در پیشگاه ذهنیت

بین المللی سرافکنده کردند این امر جز با به وجود آوردن یک جبهه متعدد ملی ممکن نیست. چه در شرایط کنونی نمی توان چنانچه ذ هنیت مردم امریکا بر دولت آن در خروج از ویتنام فشار آورد بر فشار ذ هنیت مردم شوروی حساب کرد. در شوروی مردم اصلاً جز آنچه بخورد شان مقامات دولتی و پارتنی میدهد، نه ذ هنیتی دارند و نه قدرت اظهار. شوروی را بایست در داخل مجال نداد و در خارج تنها یک صدای واحد از حنجره واحد (چنانچه با مساعی و کمک دولت روست و برادر پاکستان با تجاوز شوروی آمان شد و تا اخیر سال هشتاد عیسوی ادامه داشت) میتواند در تمامی مراجع بین المللی کوبید و از پا درآورد. سکتی و رکود یک زمانی هم حتی فراموشی موضوع افغانستان در چوکات خیرسانی بین المللی، نادره اختلاف ها، خود بینی ها عدم انجام حرکت در جبهه ها و حتی بعضاً قتل و قتل ذات البینی بجا هدین بوده است.

۴. نویسنده محترم در جائی دیگر واقعیت های تاریخی را از پشت عینک سیاه دیده و بزعم خود تعبیر کرده مینویسد: «فرمانروایان افغانستان نه تنها خود را هان اتحاد و اتفاق ملت افغانستان نبودند... سعی کردند مردم را بجان هم اندازند و از تضادها و دویی های آنان به سود و بقای خویش استفاده نمایند» تا جائی که بعینت شاهد عینی نگارنده و به یقین مردم افغانستان بخاطر دارند این توجیه در مورد سلطنت شاه سابق صدق نمیکند

چه طوریکه در بالا ذکر شد عملاً در همبستگی ملی اقدام به عمل آمد ولی فراموش نکرده ایم، بودند کسانی که برای بارها کردن « عقده های در حنجره هاگه خورده » از مواد مجوزة قانون اساسی می خواستند استفاده نامشروع بپزند و ملت افغان را بجان هم اندازند کمونست ها بنام مبارزه طبقاتی جامعه ما را به ^{طبقات} رنج بر و غیر آن تقسیم کرده در متلاشها ساختن نظام اجتماعی ماکوشیدند، ستمی ها بنام ستم ملی خواستند در سر و سرخنه تژادی در وطن ما ایجاد کنند و برخی غریب زده های خیر از همه، بر وی تفتن، عدم انکشاف و پیشرفت مادی ما بهانه ساخته خواهان تحول بودند و آب به آسیاب دار و دسته کمونستها و عمال خارجی ریختند و افغانستان بیچاره ما ناخود آگاه بدست اغیار سپردند. و در اینجا ما با استاد قلم و نگارنده مقاله موافقیم که « هر پدیده ذکرى و یا تحول اجتماعى در یک جامعه تصادفى نیست بلکه عوامل مختلفى با هم پیوند دو دگر گونى های ما بارى آمد.»

هر گاه موقعیکه دشمنان افغانستان به فکر درهم شکستن نظام افغانستان بودند طبقه منور رسالت تاریخی اش را ایفا کرده بود و با کمونست ها همدست نمى شد، نظام افغانستان از طرف ملت افغانستان در هم نمى شکست. آیا کودتای داود خان از طرف ملت او در ملت بوجود آمده بود یا از طرف معدودی نظامیان تریه شده در شوروی و به کمک شورویها؟

۵- نویسنده مقاله هراس دارد که پادشاه سابق علی‌الرغم اعلامیه
 های پیاپی مبادا ادعای سلطنت داشته باشد از طرفی هم برای
 می‌تازد که چهل در پنج سال اخیر، از طرف او اقدامی به عمل نیامد
 و آنرا دل بر بی دردی و بی میلی او به ملت افغانستان می‌داند.
 در اینجا بایست صریحاً گفت که در نوشته استاد تناقض
 موجود است، چه اعلیحضرت مجدد ظاهر شاه پادشاه سابق که
 اعلامیه های او از بد و فتنه کمونیکم و آغاز جهل درج
 جراید غربی است، چون ادعائی برای سلطنت نداشته است
 تنها به حیث یک افغان مبارز، موقف گرفته اند و طرف کلام
 شان سر از تنظیم ها بوده که ایشانرا به اتحاد دعوت کرده
 اند و نیش بیان شان متوجه شوروی بوده تا از تجاوز
 بر ملت همسایه که سالها دم از دوستی می‌زده دست بگیرد
 و خواسته اند بیشتر معالک جهان آزاد را متوجه معضله
 افغانستان سازند، آن اعلامیه ها و آن صداها معض
 بخاطر آنکه ادعای سلطنت طلبی تلقی نشود عمداً نخواستند
 اند در صفوف مجاهدین پخش گردد که نمی‌دانیم استاد نگارنده
 چرا آن واقعیت ها نادیده گرفته است. هرگاه بحیث یک
 افغان خود شان و یایکی از اعضای فامیل شان به پاکستان
 نرفته اند بیایند، بخاطر ملاحظاتی بوده که کلید آن نزد
 دولت دوست و برادر ما پاکستان است و ما بنا بر همان
 ملاحظات بحث را در مورد لازم نمی‌دانیم که به یقین استاد

نگارنده از آن مساعی نیز مطلع هستند. ولی نرمانی طی محافل جرگه کویته که در آن هزاران نفر از داخل افغانستان آمده بودند و به عدهٔ بیشماری دیگر مجاهد و مهاجر اجازهٔ دخول در محوطهٔ شهر هفت میل در ساره شمال و پنج میل در راه جنوب) داده نشد و به آن جرگه هم بنا بر دلایلی که خود استاد بهتر میدانند اجازهٔ انعقاد رسمی ندادند، لیک در محافل گوشه و کنار جرگه مسودهٔ به نمایندگی نمایندگان ولایات و سرکردگان جهاد ترتیب شد که در یگانه مجلس خود یعنی قبل از آنکه مردم رخصت شوند قرائت و تصریح گردید. اسم شاه سابق و سهمگیری جدی او در جهاد وارد نر بانها بود که خبرنگاران خارجی حاضر در کویته کماکان از طریق آژانس های خبری خویش پخش کردند و نمی شد شاه سابق با اصوات افغانی که دارد به پیام های بلادمان مجاهد و مبارز ملت افغان لیک نگوید و سهم فعال نداشته باشد.

۶. نویسنده محترم مقاله با هویت موهوم شان که صدای هزاران نفر را بی ارزش می دانند و میفرمایند « ولی هر گاه ملت و مسردم افغانستان مطرح باشد آنگاه بایستی چنین لوی جرگه در محضر پاسداران و سنگرداران اسلام دایر گردد » گرچه این فرمایش استاد از نقطه نظر منطق جهاد و تعدد محضرها و سنگرها به عدم امکان برمی خورد و آنرا قطعاً بی منطق میسازد. لکن چون منظور ما جستجوی راه حل است نه مناظره، استراحت کلانه به عرض استاد محترم می رساند؛ وقتی یک موضوع از نقطه نظر

و جیزه اسلامی مطرح می‌گردد، باید در دو قضیه مشابه و معین جهان اسلام به یک سان نگریت و یک بام و دوهوا نباشد.

چرا در ساختمان سازمان آزادی فلسطین چنین و جیزه مدنظر گرفته نشده است و به مبارزین واقعی داخلی فلسطین شانس تشکیل این سازمان داده نشد؟ به نظر ما دلیل عمده آن که جهان غرب و اسلام ماقانع ساخت حضور قوای خارجی در داخل خاک مانع بزرگ سرمایه این مأمول بوده چنانچه این سازمان در بیرون از خاک تا اندازه از ممالک عربی و اسلامی پی‌ریزی و تشکیل شد - البته مبارزین داخلی تا اندازه امکان و توانائی در آن حضور به هم رسانیدند و اینک امروز این سازمان از طرف اکثریت دول جهان به رسمیت شناخته شده و علی‌الرغم شرایط استراتژیکی بین‌المللی فشار جهانی آتقدیر زیاد است که حتی امریکا حامی اسرائیل مجبور است با اصل تشکیل دولت فلسطین موافق باشد و تمامی مساعی دشمنان فلسطین در این اواخر برای از یاد آوردن آن به ناکاهی پیوست.

هر گاه نیت به تأخیر انداختن اتحاد نباشد چه عامل و دلیل اسلامی و ملی وجود خواهد داشت که آنچه در مورد فلسطین پذیرفته شده در مورد ملت بیچاره، مظلوم و بیخمت افغانستان که از ناحیه عدم اتحاد نه تنها دستخوش تاخت و تاز وحشیانه شورویها قرار گرفته بلکه در داخل خاک خود برادر بجان برادر بنام نصر و پائسلار و حزب و جمعیت و غیره و غیره برخاسته و هر روز بیکه در تعلل می‌گذرد به قول نویسندگان محترم تعداد مرده‌های ما را بر

علاوةً شهیداً به پوره کردن مرهٔ ملیونها می‌کشاند؟

در پایان کلام در حالیکه از امرای محترم تنظیم‌هایی که بنام مبارزهٔ اسلامی و ملی جهت آزادی وطن ما و بنام جهاد در پاکستان و ایران تشکیل شده‌اند، خالصانه خواهانیم کاری کنید که در ساختمان افغانستان مسلمان و مستقل عناصر مثبتی باشند تا ما به وجودشان افتخار کنیم و تاریخ افغانستان نوین اسمشان به حروف طلا نوشته شود - روی اختلافات (هرگاه خدای نخواستہ موجود باشد) سنگ بگذارند و در مورد اشخاص مؤثر و مسلمان که در جهاد سرتاسری افغانستان مصدر خدمتی شده‌اند یا می‌توانند مؤثر باشند از تنگ‌نظری کارنگرفته و حوصلهٔ اسلامی را پیشهٔ سازند و دامن کینه‌توزی‌ها را برچینند.

نصر من الله وفتح قـــــــریب.

شماره ۶ سال اول مجاهد ولس

د ژوندی شهید کرامت

تاسو گران لوستونکی خود شهیدانو له برکت و کرامت نه پوره خبر یاستی او د شهید او شهیدانو د مقام و منزلت په باره کې درته د اسلام د مقدس دین علماؤ وخت په وخت ډیر څه ویلي چه بیا تکرار او بیان ته یې په نننۍ بحث کې ضرورت نه وینم او محض دومره وایم هغو ځوانانو چه په ننگ ، ناموس ، دین او وطن خپل سر ونه قربان کړي او په قبرونو یې دویار جنلوی رپړي د افغانستان با تور ملت پری افتخار کوی.

موږ په نننۍ بحث کې تاسو ته د داسی شهید یا شهیدانو په هکله معلومات ورباندی کوو چه جهاد ته نه دی تللی او په ژوند یې د شهید مقام گټلی او د کرامت (!) لښی لښانی یې ښکاره شوی دی.

که تاسو ته په یاد وی او درنه هیڅ شوی نه وی نو د نن نه دوولس میاشتې دمخه د ۱۹۸۳ کال د جولای د میاشتې په ۲۳ مه نېټه داڅان مجاهد اخبار په ۳۲ مه گڼه کې د دغه ډول شهیدانو شپیلو په هکله چه جهاد یې نه دی کړی ، پزه یې هم نه ده گریډلی ، د تره کی په شان یې چا په خوله بالښت هم نه دی ایښی ، د وینې غاڅکی

تری نه دی توی شوی، د پینور په گرمی نه دی پوه شوی ځکه
 چه په کور او هوټر ډولرو کې ورته ایرکاندیشن چالان دی دجهاد
 په نوم راغلی وسله یې په نریاته پیانه خرڅه کړې یعنی واقعی مجاهدین
 یې رتلي او وسله فروشان یې په غیږ کې نیولی او په دی ترتیب یې
 د شهید نوم کتلی او دوسلی په خرڅلاو کې دغه علی جنابان د
 مسابقی دمیدان قهرمانان پټندل شوی دی، که تاسونه، نه وی هیر
 شوی مونږ دا هم ویلی وو چه د دغو ژوندو شهیدانو په باره کې به
 نور معلومات هم وړاندی کړو خو تا سوڅه فکر کوئ چه مونږ ولی
 دا کار لکه څنگه چه لازم وو ونکړای شو! دهغی وجه داده چه د
 بیدمنی «ننگهاری» شهید اود بهسودو سردار شهید لاسونه
 سره یو کړی اود دهغوی قوت او قدرت راته متوجه شوی و او دا
 چه په روغو پنبو تردی حایه او وخته لاس سیدلی یو د خدای فضل
 دی، خدای دی جمله مسلمانان د دغو ژوندو شهیدانو (!) له شره
 پنچیل امان کې وسای، مونږ دهغه مضمون په سرینه کې ویلی وو
 چه دا کار به مونږ د پیرو ستونزو سره مخامخ کړی نو نشدی و
 چه قلمونه مات او د حق ویلو جنازه واخستل شی خودا باید راسره
 و منی چه د خدای لطف و کرم اوستاسو د دعا په برکت لا تر ننه قلم
 خوځ

په حق به هیڅ وخت سترګې نه پټوی او دا باید درته څرګنده
 وی چه د بیدمنی «ننگهاری» شهید اود بهسودو ژوندی شهید دواړه د
 صلحی طرفداران او د جنگ و جګړی د بنمنان دی، دوی په دی عقیده

دی چه که دوسلو دیپوگان تش او دجهاد په نوم راغلی و سلی
 په ناوه کړی ، باجوړ ، دره ، تری منگلو او پاکستانی ولس په بی رحمانه
 ډول ترترزه خرڅې شي د روسانو سره د ایسی صلی امکان به
 منځ ته راشي او جنگ جگړی به سمدستی خاتمه ووهي .

دوی د احم وائی او ددی خبری ادعا کوی چه مونږ دوسلی
 د خرخلاو او د جنگ جگړی د ختمیدو په لویه او عظیمه مسابقه کې
 دنورونه ډیر وړاندی یوو نو ځکه مونږ سبا ځانونه د صلی دنوبل
 جایزی اخستو ته کاندید کړي او د متحدی جبهی علم برداران یوو .
 تاسو د دغو دوو ژوندو شهیدانو نه نوره څه توقع لری ؟ معجزه
 خوبه تری نه غواری ؟

بی انصافی بڼه شی نه دی که پخپل گریوان کې سرونه ښکته
 او عادلانه قضاوت وکړی نو دا به درته خرگنده شي په هرچا چه د
 پینور په ښار کې د ترورستانو له خوا حمله شوی نوبه روغو پینو له
 میډانه نه دی پاڅیدلی ، په ډیرو میندی بوړی او ماشومان بی یتیم
 شول خو همدا خوشی دمخه چې دبید منی د «ننگهاری» شهید په
 موټر حمله او دهرگ برید وشو نو دی او ځوی یی بی له دې چه ډیره
 لږه صدمه ورته ورسپړی روغ ، رمت د دغی خطرناکی (!) پینښنه
 را خلاص شول ، که څه هم خلک دا وایی چه په موټر پخپله د همدغو
 جنابانو له خوا د زړې شوی چه د چا او چا پټې کریدت واخلي او
 علیحضرت معظم همایونی ته نور هم ځانونه ورنژدی او دوسلی په
 خرخلاو کې ځانونه بری الزمه کړی خودا د روی پسې محض یو پرویا گنده

ده او په حقيقت کې دوی خپل کرامت (۱)، ښکاره کړ، وايي: شهيد نه مری نوځکه دوی هم جوړ، ژوندی، روغ مرسته کړي.

پخوا به خلکو ويل چه دا هيڅکله هم ممکنه نه ده چه هم — شهيد شي هم نازي، هم ولجه وکړي او هم صحيح سلامت کور ته راشي خود ننګرهار دغو ژوندو شهيدانو پخوانی اصل له مينځه يوو، نوی ريكارډ يې قايم کړ او دخپل فصاحت و بلاغت له برکته يې ناممکن څيز ممکن او په ژوند يې يې دخپل کرامت (۱) علائم ښکاره کړل، نوکه سره له دې هم څوک دبیدمنۍ د «ننګرهارۍ» شهيد په کرامت (۱) نه قايلېږي حتماً به يالیونی وي او يا به په حقایقو سترګی پټوي او د بهسودو او بیدمنۍ د ژوندو شهيدانو په حقيقت به لاسم نه وی پوهيدلي.

ګوری بی انصافی ښه شی نه دی پخوا به خلکو په میاشتمیاشو منزلونه کول تردوی به یې ځانونه رسول او د کلونو هودې وروسته به بیرته دیوې اندازي معینو پلیسوسره چه په خواری او غریبی به یې ګټلي وې بیرته خپلو وطنونو ته راستنیدل اوس هغسې نه ده د دغو ژوندو شهيدانو له برکته (۱) د ځمکی تنابونه رالنه شول او «دځي» توخم ته راورسیدله او هر څوک چه د دغو ژوندو شهيدانو په لارو لوندوي د توخم «دوبې» ته ورځي او په ساعتونو او یا په دوه یا درې ورځو کې د بی حساب سره یو او مالونوسره بیرته راستنېږي، د دی نه دکرامت (۱) بل غټ دلیل نشته؟

یو شمیر فکر او پوهی خاوندان سیاستمداران، مجاهد او واقعی

افغانان چه د افغانستان د آزادي ترڅنگ د پاکستان د مسلمان او وروڼو مملکت غیرم غواړي په دې عقیده دی چه د ژوندو شهیدانو د تورخم د «دوبی» دغه لنډه تجارت اوډیره کټه به خدای ناخواسته پوه صبح د پاکستان وروڼو او مسلمان مملکت ته لوی زیان ورسوي خو ژوندی شهیدان، د دوی قمارباز ملګری، وسله فروشان او د افغانستان د جهاد غلران وایي:

افغانستان به د تورخم د «دوبی» نه آزاديږي.

مجاهدو افغانانو سره د بیدمنی د «ننگرهاری» شهید د بنکاره

کرامت (۱)، یو بل دلیل هم شته، دوی وایي:

دغه عالی جناب د افغانستان او پاکستان د مناسباتو په برخه کې د ابتدا نه تر انتها پورې دومره فعاله برخه اخستی وه چه پوښتنه مه کوي او داسی شپه به نه وه چې د کابل لارپوڼه به د همدغه «ننگرهاری» شهید په مبارک (۱) آواز د پاکستان په ضد — مضمون نه وی خپور شوی او په همدی ډول فعالیتونو (۱) د سرحدونو چارو د وزارت وکیل هم شو او وزارت ته ورسید ولی د دې ټولو خبر «۱» سوابقووننی اسلحه فروشی باوجود چه د پینځو رپه ښار کې په ناز و نعمت ژوند کوي او حتی د ماشینیګنو کولی پرې تاثیر نه کوي دا د دغه عالی جناب ژوندی شهید د کرامت (۱) هغه علایم دی چه هیشوک تری انکار نشي کولای.

د بهسودو ژوندی شهید د خیر و برکت «۱» د ښو نښانو او

سلاح فروشی په باره کې مو د افغان مجاهد په ۳۲ مه کڼه کې لږ غونډی

معلومات تاسو گرانو لوستونکو ته وړاندې کړی و چې په کوټه کې يې
 کوټی کوټی وسلې خرڅې کړې او د غربي يوولسو ولايتونو ټوله بهميه
 يې پخپله مبارکه (!) جهنمی خېټه کې ځای په ځای کړه او په -
 پردی وطن کې د دېر غټ جايلاد خاوند شو مگر دغه ژوندي
 شهيد په دی وروستيو ورځو کې يو بل څارق العاده ابتکار
 کړی دی چه دغه « شهيد » يې د نورو واقعي شهيدانو نه -
 بيخي بيل کړی او جلا امتياز يې ورپه برخه کړی دی ، د مثال په
 ډول که د نورو واقعي شهيدانو په قبرونو څوک سندرې ووايي
 نور د خدای په غضب به گرفتاره شی ولی همدا څرورځی دمخه د
 افغانستان يو مشهور سندرغاړی د بزم اوزم په يوه شېبینه
 محفل کې د زراگونو کلدارونه علاوه د همدغه ژوندي شهيد نه
 يو سوسکې مو ترهم ترگوټو کړ او دا هغه امتياز (!) دی چه نور واقعي
 شهيدان ترې بې برخې دي .

نو که اوس هم د سره سوداوی او د دی ژوندو شهيدانو
 په کرامت (!) نه قانع کېږی او پری پوه شوی نه یاستی خدای مو
 پوه کړه .

مورن د دغو عالی جنابانو د جهاد سره د خیانت مکمل اسناد
 راټول کړی او د مالی وضعی د ښه کیدو په صورت کې ټپه ممکنه
 چټکتیا که خدای کول هغه د یو مستقل اثر په ډول تاسو ته تقدیر
 کړو خو یوه خبره مه هیږه ویئ چه ژوندي شهيدان او دوی غله ،
 هژن او وسله فروش ملگري نن سبا د پېښور په ښار کې ډیر

اوجت مقامونه (!) لري نوپه همدغه ملحوظ موږ دهغه تنظيم د
محترم مشرنه چه دوی ورا ته منسوب دي محترمانه هيله لروچه
د دوی په باره کې پخپل سياست نوی نظر وکړي .

بجاهد ولس ۶ مه گڼه لومړی کال

بقلم محترم دکتر سلیم

اتکار از مسوولیت محمد ظاهر شاه خیانت به تاریخ وملت افغانستان است

خوانندگان گرامی مجاهد ولس!

درباره مقاله اولی دکتر صاحب سلیم که به تاریخ اول اسدسل
جاری در جریده مجاهد ولس نشر شده مضامین و نظریات مخالف
و بی طرف از طرف افغانهای با احساس مقیم امریکا، اروپا، هند،
کویت، استرلیا و دیگر ممالک جهان به دفتر جریده مجاهد ولس
رسیده که از آن جمله ذکر نام اشخاص ذیل قابل یادآوری است،
محترم استاد ^{دکتر} هاشمیان، محترم سید محمد میوند، محترم محمد داؤد
هومند و ذبیح الله محصل افغانی.

ناگفته نماند که نشر برخی از مضامین مذکور به شمول مضمون موجود
دکتر صاحب سلیم از حوصله یک اخبار چار صفحه فی خارج است.
ولی با وجود مشکلات، ملاحظات و ضعف مالی کارکنان جریده خدمتگار
مجاهد ولس تصمیم گرفته که در این لحظات تاریخی و موضوع حساس
نیز از طریق نشر یک سلسله حقایق به هوطنان خود مصدر خدمت
شوند. فلذا به تمام نویسندگان گرامی وعده میدهم که بادر نظر داشت

اصل بیطرفی بدون تصرف در نشر هضمین شان اقدام و به تعقیب این شماره در ده روز آینده از سروی مجبوریته شماره فوق العاده نشر
خواهد شد.

(ادامه)

برادر مجاهد و گرانقدر جناب ولس مل صاحب اسلام علیکم !

امید وارم حسب شیوه مرزانه و فرزانه ات در جهاد قلبی ، این مقاله را چاپ کنید تا عامه هموطنان ما در داخل و خارج بخوانند و قضاوت کنند که محق کیست و مبطل کدام ؟؟

مضمون بی سروپائی تحت عنوان « آیا ظاهر شاه در حمایت کونکوتها نقش اساسی داشت » در شماره اول سنبله سال ۱۳۶۳ به جواب مقاله من در جریده « زمین » مجاهد ولس ، انتشار یافته است که ناگزیر و با تاسف باید باز هم چیزی بنویسم . ناگزیر آنکه بعضی از خوانندگان صفا قلب ما گمان نبرند که هر آنچه از چنجه امان الله رسول این عنصر شناخته شده و معلوم الحال برون ریخته و صفحه اخبار را سیاه کرده است واجد معنی و محتوائی خواهد بود ؟؟ و متأسفانه آنکه شخص خود را در برابر من قرار داده است که خامه از ذکر نام آن اشک نخلت میریزد .

با صرف نظر از اینکه هر گاه عبارات و جملات مقاله اولی مرا که بار بار آنها را نقل کرده و خواسته است بنام خود کند ، از نوشته اش حذف کنید ، دیگر چیزی جز چند جمله سخیف و رکیک در آن یافت نمیشود و در آن هم از مبتلا و خبر ، خبری نیست ، از لحاظ شیوه بیان و یابزعم خودش جواب نویسی نیز از حد معمول یاوه گویان بازاری و باره مستان

درباری
فرا تر نمی رود. آنچه بر تاه ثرمن می افزاید این است که معروضه من خدمت
حضرت صاحب بود و در این جوابیه کسی خود را به حیث سخنگوی آن
معرفی کرده است که تا یکماه قبل و آنهم به جرم قاچاق چسپرس و هیروئین
در زندان پاریس بسر می برد، ولی در هر حال اینک به ترتیب و
اختصار به هر فقره آن اشاره گونه ای می شود و منطق ماکیاولستی
شان مورد ارزیابی قرار میگیرد.

از اشارات و کنایاتی که در نوشته خود بکار می برد، چنین
استنباط میشود که وی آن مقاله مخلص را از آن شخص عالیقدر و
محترم دیگری می داند که اصلاً و ابداً تا زمان نشر آن، از مقاله مذکور
خبری نداشت. و این عمل گویای آنست که امان الله رسول از مباری
اسلام هم حرفی نیاموخته است. و رنه میدانست که گمان بد در حق
مسلمانان بزرگترین و زشت ترین گناه است.

ما فکر می کردیم که امان الله رسول تنها در تجارت مخدرات و بعضی
از کارها و فنون دیگر تخصص دارد و حالا از ادعای شان پیداست
که ما شاء الله با آن مایه و سواد، در شناخت سبک و اسلوبیابی
هم دست کمی از ادباء ندارند و میتوانند اشخاص و نوشته های شان
را از پشت پرده تشخیص کنند.

واقعاً هرگاه امان الله رسول همانند دیگر کارهای خود، این حس
و شامه را هم می داشت که نوشته ها را تشخیص کند. باینستجی خدا قلم
اینقدر میدانست که شعر و ادبیات و رموز و فنون نویسندگی مانند
هر مهارت علمی دیگر، انحصاری نیست بلکه مشتق و تفرین و

تجربه و تحصیل، وسیله ایست که میتواند این نعمت قدسی را به انسان از مغان آورد. و بکار بردن نام های متعدد، (اصلی و مستعار) برای یک نویسنده و شاعر کاریست مجاز و مسلم که هر انسان با سواد از آن آگاه است. و هرگاه این کار را حمل بر جبن و ترس کنند، باید بدانند که من در زندگی فقیرانه خود، از خنجر بکفان خون آشام نشان نه هر سیده ام و تا آنجا که امکانات فراهم بوده است، در سیه ترین ایام دکتا توری ها و توطئه گری ها از مبارزات قلمی و بیاب حقایق مضایقه نکرده ام. تا چه رسد به اینکه امروزه و در سنگر جهاد از کسی مثل امان الله رسول بترسم !!

و اما! آقای امان الله رسول! استفاده از نام های مستعار بخاطر آنست که ما نتوانسته ایم مثل شما حتی پیشک های خود را هم از افغانستان خارج کنیم و به ایتالیا و سویس برویم. بلکه ما در افغانستان و در زبان های آشنایان دیرین شما، گروگان ها داریم، برادران و عزیزان ما آنجا است، آنجا که بعضی از وابسته ^{کمان} شما هنوز هم از طریق جبههء پدر وطن و بعضاً در ادارات به اصطلاح دولتی، بایبرک همکاری میکنند. من بحمد الله در حد خودم از هویت نیک و کامل برخوردارم و بخدای ما سپاس که از هویتی چون امان الله رسول برخوردار نیستم.

آن عقدهء گره خورده که دو مقاله اولی تذکر رفته بود و امان الله رسول بار بار به آن اشاره کرده از جمله عقده های جاه طلبی و زباندوزی و ریاست جری و سفارت خواهی و ذخیرهء پول از خون مردم در بانک های خارج نبود، آن عقده ایست اسلامی، انسانی

و ملی که مثل امروز اکثریت مطلق مردم افغانستان در برابر فرمانروایان خود کامه و بی تفاوت و نفاق افکن داشتند و میخواستند حتی المقدور از جنایات و خیانت های شان پرده بردارند و وضع آشفته و رقت بار کشور و بی تفاوتی آنان را ابراز نمایند. آن عقده هائی بود که سیه کاران را معرفی میکرد و از سیاست های فرصت طلبانه و سازش کارانه شان انتقادی نمود تا مبادا روزی سیه روزگردیم، چنانکه اینک به آن روز رسیده ایم. من بحمد الله نه چهل سال بلکه چار سال هم در آن دستگاہی که تو بلان مینازی در تکاپوی جاه و مقامی نبوده ام و از آن عار داشتم. و اینک اگر احیانا آسمان واژگون گردد و زمین بهم خورد و ظاهر شاه بر دیگر بقدرت برسد، برای من نه تنها جای تشویش نیست بلکه تصویر نگارنی و تشویش هم در ذهن من وجود نخواهد داشت. اما من بحیث یک مسلمان و افغان از نگاه تمام قوانین آسمانی و زمینی حق دارم راجع به سر نوشت و طم و مردم اظهار رای و عقیده کنم. و هر آنکه غیر از این می اندیشد و می خواهد هر آوازی در کلو خفه شود، یا نشه پارینه بر سردارد و یا از حد اقل درک و بینش بی بهره است.

آقای امان الله رسول! ما فیلسوف نیستیم و چنین ادعائی هم نکرده ایم ولی با حرفهای فاقد معنی و محتوای و منطق و استدلال بازی نیز آشنائی نداریم. این مقاله معروف را که: «علاج فاسد با فاسد» نمی شود، یا اصلاً درک نکرده ای و یا آنرا عملاً تعریف نموده ای و خواسته ای که با این روش آب را گل آلود کنی و ماهی بدست آری

که با این میگویند شیطانی و شیطنت. ولی اگر آن مقاله را بار دیگر نزد کلام شخص باسواد بخوانی، بخوبی معلوم می شود که نویسنده، کلمه «فساد» بر جریانات و حوادثی اطلاق کرده است که ناشی از اختلافات و دویی در بعضی از گوشه های جهاد است. و به هیچ وجه بر کسی یا شخصی اطلاق نشده است. و مسلماً ظاهر شاه با آن سوابق و خصوصیات که دارد، عاجزتر از آن است که چنین دردی را مداوا کند. چنانچه خود امان الله رسول با همان ضعف درک فهمی که دارند باز هم آگاهانه به این حقیقت اعتراف می کند که محمد ظاهر شاه در مدت چهل سال زمام داری خود حتی نتوانست یک ملت بسازد. ولی با ابرام و آرزو عجیبی، عدم انجام اینکار ناشی از شرایط جغرافیائی و سیاسی و اقتصادی و انعمی میکنند.

ما از امان الله رسول و مشاورین معلوم الحالش می پرسیم، شرایط مذکور را چه کسی به وجود آورد؟ و سیاست و اقتصاد افغانستان در دست که بود؟ و چرا در جهت از بین بردن آن ها اقدام نشد؟ مسوولیت این اوضاع بعهده کیست؟ کشور برابر ما پاکستان مدت ها بعد از ما به حصول آزادی خود دست یافت و اینک بحمد الله در این مدت کم همه آنچه را که در بازارها و مغازه ها می بینید، فرآورده هایست که بدست خود این مردم و در داخل خاک خودشان ساخته شده است. و اما مردم ما در همان مدت طولانی حتی سوزن و کفن هم از خارج وارد میکردند. مگر کوه و دریای —
افغانستان مانع این تلاشها می شد؟

آقای امان الله رسول! جهان طور که در مقاله اول خود تذکار
 داده بودیم، اقدامات محمد ظاهرشاه، آنهم بعد از مدت پنجسال سکوت
 و خاموشی، در نوع و ماهیت خود، قوطنه و فتنه دیگریست که در
 این جهان و در جریان موفقیت های جهاد، از پشت پرده و به همکاری
 روس ها رهنمائی می شود و هدف و نتیجه آن دامن زدن به اختلافات
 و تضادها و تضعیف ساختن روحیه جهاد و سنگرهای مجاهدین
 است. چنانچه شایعاتی از منابع مختلف بگوش میرسد که ظاهرشاه
 تاکنون دوبار که بار اول هشت ساعت و بار دوم دو ساعت ادامه
 داشت، با مقامات روسی در سفارت روس مقیم ایتالیا ملاقات کرده است.
 که این شایعات با شواهد دیگری که از قول محمد ظاهرشاه و در همین مقاله
 تذکر داده میشوند، بعید از باور نیست. و از همه مهمتر سوابق همکاری
 های ظاهرشاه با روس ها روشن ترین دلیلی است که مداخله محمد-
 ظاهرشاه را در جهاد افغانستان تحت هر نام و عنوانی که باشد مردود
 می شمارد. بنابراین حرف زدن درباره این مسائل که رابطه مستقیمی با
 سرنوشت حال و آینده افغانستان دارد، نه تحریک است و نه تفقین.
 بلکه شهادت است و، وطن دوستی، و حقوقی و مسلمانی و انسانی.
 ما حضرت صاحب را به کینه توزی و انتقام جویی بر نه انگیزخته
 ایم و نه نیازی به این کار داریم. اما همانطور که گفته آمد، این حق
 مسلم هر انسان و مسلمان است که رای و نظر خود را در قضایا و مسایل
 ملی گفته آید و مسرولین امر را از آنچه امکان دارد اتفاق افتد، بر حذر
 دارد. اگر دیروز مردم این حق داده میشد که میتوانستند در امر شعلت

به سرنوشت شان اظهار رای کنند امکان فراهم شدن این بد بختی
ها کمتر بود و هرگاه اینک باز هم کس نتواند حرفی راجع به سرنوشت
وطن و مردمش بگوید، در فرجام به سرنوشتی بدتر از امروز مواجه خواهد
شد. این گفتار امان الله رسول که: « مردم افغانستان در گذشته
بریدی ها سنگ گذاشته اند.» و اینک باز هم بقول او: « بریدی های
گذشته سنگ بگذارند.» دو نکته مهم و از هم متضاد را تصریح میکند:

نخست آنکه نادیده انگاشتن بدی ها در گذشته بی تفاوتی های
در در پی داشت که نتیجه اش بد بختی و مصیبت امروز ملت افغانستان
است. دو دیگر آنکه موصوف، خود با همه انکار اقرار میکند که هم در
گذشته و هم در جریان نرهم داری محمد ظاهر شاه بدی های وجود
داشته است و باید بر آنها بقول وی سنگ گذاشت. ولی چنانکه —
خوانندگان محترم این جریده ناویری خواهند کرد این نوع استدلال و
توقع با هیچ منطقی استوار نیست و ملت افغانستان دیگر با چنین
نیرنگ ها و افسون های فریب نخواهند خورد. و سر مه های از موده
را نخواهند آزمود.

خوانندگان عزیز! حرفم با شماست، شما قضاوت فرمائید! امان الله رسول
آنکه همه او را کم و بیش می شناسید، می گوید که: « محمد ظاهر شاه در واقع
از سال ۱۳۴۲ به بعد پادشاه افغانستان بوده و ماقبل آنرا زمان صلاحیت
و قدرت کا کا ها و پسر کا کا سردار محمد داود خان باید محسوب کرد.»
تا جایی که ما و خوانندگان محترم اطلاع داریم، در نظام های شاهی
همانند افغانستان، هیچ مقام و مرجعی بالاتر از صلاحیت شاه صلاحیت

نظرد. واصطلاح شاه واقعی و غیر واقعی، مانند بسا گفته‌ها و کارهای دیگرش از ابتکارات امان‌الله رسول است ولی باز هم هرگاه او بیارانش از جریانات دوره 'نظام داری ظاهرشاه آگاهی کامل میداشتند و پادشاهت کردن نهادن به حقایق در خطرت آنان وجود میداشت باید به این نکته متوجه میبودند که اولین قرارداد تفحصات نفت در شمال کشور روسی جبالوجی افغانستان و آنهم بدون قید و شرط در اواخر جولای ۱۹۵۷ (اوایل اسد ۱۳۳۶) توسط محمد ظاهرشاه در مسکو به امضاء رسید و محمد نعیم عقل کل شما در معیت آن قلم داشت. و این اقدایی بود که در واقع کلید تسخیر افغانستان به روس‌ها تقدیم گردید. و از آن به بعد هم، همه ساله چنین قراردادها و نظایر آن تکرار و تجدید میگردید. مگر مسوولیت کاها و واپس‌رکاهایش بپوش ملت افغانستان است؟ مگر آنان کی بودند و چه امتیازاتی داشتند که ظاهرشاه در برابر کلانامه‌هایشان بی تفاوت بود و به آن لبخند میزد؟

از همه مهمتر اینکه مردم افغانستان خود در جریان بوده‌اند و از آن آگاهی دارند که اوج نهضت کمونیسم در افغانستان بعد از همین تاریخ ۱۳۴۲ آغاز گردید و آنچه مردم بیشتر از هر کس و هر چیزی شکایت دارند همین است. در همین دوره بود که کمونیست‌ها از پرده برون جستند و به خیابان‌های کابل سرانیز شدند. در همین سالها بود که در پارلمان افغانستان ببرک و حفیظ‌الله امین از انده‌های کمونیسم و منافع روس در افغانستان با صراحت و لجابت دفاع میکردند و همین که شکایت به محمد ظاهرشاه می‌رسید، چنین به ابروی کشید و از ببرک به حیث

یک فرد وطن پرست یاد میکرد.

آقای امان الله رسول! ما خود میگوئیم که تعریک و تفتین در صفوف مجاهدین گناه است و خیانت و این همان کار است که محمد ظاهر شاه به آن اقدام کرده و توازن آن دفاع می کنی. هرگاه واقعاً از مدرسه اسلام و قرآن خوبی میداشتی می دانستی که از نظر اسلام سعی در کتمان حقایق خیانت و جنایت است، نه تلاش در اظهار و افشاء آن. و آنهم که بر مقدرات کشور ارتباط داشته باشد. حداقل باید بدانی که دیگر همه آنچه را که با سرنوشت آینده شان ارتباط می گیرد میدانند و بخوبی آگاهند که شمار در عمر خویش یکبار هم قطره اشکی بیاد ملت افغانستان نریخته آید و اشک های تمساح گونه امروزی تان همه در حشر منافع و قدرت از دست رفته تان است گرچه هنوز هم از خیرات ملت افغانستان و بنام مجاهد و مهاجرش در اینجا و آنجا ساز و برگی نصیب تان میشود، ولی میترسید که این وضع دایمی نیست و روزی پایان میرسد. خوانندگان عزیز! لطفاً به دقت توجه کنید! امان الله رسول میگوید که: «تنها شاه سابق را مسوول حالات موجوده افغانستان شناختن از نقطه نظر اسلامی گناه است بس بزرگ و از نقطه نظر تاریخی افتراست خلاف واقعیت تاریخی» و بدین ترتیب میگوید که وزراء و وکلای خوانین و مردم هم مسوول اند و باز چند سطر بعد مینویسد که: «ولی چرا این قانون اساسی که پادشاه به اساس آن کلام مسوولین ندارد، صلاحیت را به شورای او قوه اجرائیه گذاشته بود و قوه قضائیه و خود ملت می بایست (جاری) آن باشد تطبیق نگردید.»

قبل از آنکه فراعوش شود باید بگوئیم که کلمه (حارث) به (ث) به معنی کشاورز و زارع است نه بمعنی پاسدار و نگارنده و آنچه به مفهوم حامی و نگهبان بکار برده می شود کلمه (حارس) به سینه است. و لذا فهمی که در همین سطح باشد، خود دآوری کنید که از مغز آن چه می تراود.

ملاحظه می کنید که هرگاه امان الله رسول از ابجد اسلام و تاریخ آن الفبائی می آموخت در اظهار چنین حرفی جرئت نمی کرد زیرا در مکتب اسلام و تاریخ آن هیچگاه و هیچ کس از امراء و سلاطین من حیث انسان غیر مسوول نبوده اند. و پیوسته به این حدیث نبوی^ص که میفرماید:

كُلُّكُمْ رَاعٍ وَكُلُّكُمْ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ

ایشان مسوول شناخته شده اند. چنانچه این موضوع یعنی عدم مسوولیت شاه حین بحث بر قانونی اساسی جدید افغانستان، مرحوم مولوی غلام نبی خان کاهوری، این حدیث مبارک و داستان حضرت عمرو اعرابی شمشیربکف را بیان داشت و گفت، پادشاه هرگز غیر مسوول بوده نمیتواند. ولی همینکه او خود را بدست خود در قانون اساسی غیر مسوول معرفی کرد صفحه تراژیدی و ننگین دیگری را در تاریخ افغانستان گشود که ثمره اش را امروزه خود و ملت افغانستان می چشند.

قسمت اخیر جملات امان الله رسول که شاه مسوولیتی نداشت و صلاحیت را به قوای ثلاثه واگذار شده بود، باز هم از همان حرفهای

ماکیاولی مآبانه است . وزنه باید اینقدر تفکیک می‌کرده و آگذاری
 صلاحیت کار در یک چوکات مشخص اداری به قوای ثلاثه ، شاه
 را از مسوولیت های کشورداری اش ، تبرئه نمیکرد . و علاوه بر آن
 تا آنجا که جریانات عینی و عملی آئروزی گواهی میداد ، این چوکات بندی ها
 فقط تصنعی و عوام فریبانه بود . و اراده دربار در تمام امور دخالت داشت .
 اینکه امان الله رسول ، دیگران یعنی ملت را در برابر بد بختی های آفت^ت
 شریک مسوولیت قلمداد میکند و با نظریات اسلامی استشهد میوزرد
 فراموش کرده است که مردم را در شرایطی قرار داده بودند که با اساس ها
 اسلام منافات داشت . و هرگز کسی نمیتوانست و اجازه نمی‌دادند که
 لب به سخن بزنند و در امور و مصالح ملی خود حق رای و نظر داشته
 باشند . چنانچه حتی امروز هم افرادی مثل امان الله رسول به ملت
 افغانستان اجازه نمیدهد که حرفی بر زبان آرند و راجع به سرنوشت
 خود چیزی بگویند .

آری ! هنوز غرثش طوطی های بالا حصار که روزانه صد ها
 مظلوم و بی گناه را به هوا می‌پراند در گوش ها طنین آواز بود ،
 هنوز افسانه های (نام گمک) مردم افغانستان را جرئت نمی‌بخشید .
 تا حتی با هم نجوا کنند . هنوز از سیه چاه های ارگ شاهی بوی -
 خون می‌آمد و هنوز جلادان خون آشام دست بر قبضه خنجر و
 گوش بفرمان داشتند . چه بسا خانواده های نجیب و شریف و مغز
 که قربانی های توطئه ها و دسایس نشدند .

هنوز مردم افغانستان خاطرات تلخ و کشنده خانواده محترم

ملک قیس خوگیاچی ، میرزمان خان کزری ، میرسلام خان ، خانواده شیخ پاپا کزری ، حسن خان گردابی مومندی ، خانواده محمد اعظم خان شینواری ، محمد افضل خان علی زئی قندهاری ، خانواده سپه سالار چرخچی ، خانواده نائب سالار عبدالرحیم خان صافی ، سید مجتهد محمد اسمعیل بلخی و تباہ کردن زن و مرد کوه دامن و کوهستان بنام شورش دوم و صدها و صدها جنایات دیگر از یاد نبرده اند . و توای امان الله رسول خود بگو که در چنان شرایطی ، خوانین و بزرگان افغانستان چه میتوانستند بکنند . و با کلام حیا و منطق - میتوان ایشان را در بد بختی های امروز مردم افغانستان سهم دانست ؟ و زبیر چه میتوانستند بکنند ؟ چه کسی از یاد برده است که مرحوم عبدالملک خان عبدالرحیم زری وزیر مالیات وقت را فقط بجرم استعداد و اظهار موجودیت و وطن دوستی و حق گری بزند آن فرستارند و حدود بیست سال در ب اطاق برویش بسته و حتی از نور آفتاب هم محروم بود . و نه تنها به اینکار در حق خودش اکتفا نکردند بلکه خانواده اش را نیز تباہ نمودند . و مثل این و مثل این که بیان هر یک سخن را بدانای می کشد .

خواننده عزیز ! امان الله رسول نوشته است که :

« چنانچه در مشروع انور آمده است ، مسلمانان را جز بروی - عمل او نمیتوان قضاوت کرد و از نیت انسان بغیر از ذات پاک خدا دیگران را آگاهی نباشد . . . »

اگر بیم آن نبودی که امان الله رسول در احکام شرع انورم عرفیاتی

نکند و آنرا بمیل خود و مطابق فهم خود توجیه ننماید، باید به همه شادباش و چشم روشنی می داریم که وی هم لله الحمد به شرع انور دست یازیده است، ولی با استناد به همین جمله بالای شان که ذکر شد، بخوبی پیوسته که وی از اسلام جزاکت و تقلید چیزی نیاموخته است. ورنه باید اینقدر می فهمید که در اسلام نیت و عمل لازم و ملزوم یکدیگر اند. و اگر از این نکته هم اغماض کنیم، جریاناتی که بعد از قانون اساسی در افغانستان اتفاق افتاد، عملاً پیدا بود که ظاهر شاه قانون اساسی را بحیث حره غیرمسئول بودن خودش میخواست و هرگز به آنچه در قانون مذکور پیش بینی شده بود عمل نکرد. چنانچه با همه تلاش بعضی از صدراعظمان و وزراء و حتی شور و سنا، قانون احزاب را توشیح ننمود و به این ترتیب زمینه رشد بدون حرف — کمونست ها را در افغانستان فراهم ساخت.

خوانندگان عزیز! حتماً شنیده اید که حقیقت هر قدم کتان گردد — بالاخره روزی آشکار می شود و اینک مطالعه فرمائید که امان الله رسول با داشتن نیت انکار چگونه اقرار می کند او می نویسد که:

« آیا یگانه وقتی که افراطی های شیطانی ها از طرف مقامات نی صلاح — تحریک به اقدام شدند بخاطر دارند چه حرکتی صورت گرفت. آیا یک حکومت میتواند تحمل کند کمونستی را در این اخیر قرن بیست پوست کنند و یا قطعه قطعه نمایند؟ خصوصاً با بهانه جوئی هایی که از وقت زار شوروی مترصد چنین فرصتی و بهانه ای بوده است؟ »

ملاحظه می کنید که امان الله رسول در جملات اول خود شهادت آنرا

نفاشته است که قضیه را بصورت درست و روشن بیان کند. و ما
 همینقدر می دانیم که کلمات «افراطی» و «ضدچپی» چنانکه امروز هم
 متداول است در آن روزها نیز یک اصطلاح کمونستی بود که بر مسلمانان
 و مخصوصاً بر علما و روحانیون و جوانانی که علیه کمونست ها مبارزه
 میکردند اطلاق میشد. و ما متأسفیم که عین کلمات از زبان امان الله
 رسول و آنها در شرایط جهاد و در پشاور شنیده می شود؟ اینکه مقامات
 ذی صلاح مورد نظر امان الله رسول کیست و چه حرکتی در ارتباط با
 تحریک ایشان صورت گرفت، موضوعیست که در بطن خود اوست. ولی
 این اشاره اش که،

حکومت نمی توانست تحمل کند که یک کمونستی را پوست کند یا قطعه
 قطعه کند و آنها که روسها در کمین بودند، بازترین رانریست که بعد از
 سالیان دوازده از پرده برون می افتد و مردم را بر آنچه که گمان داشتند، یقین
 می بخشد. زیرا اشاره امان الله رسول به یکی دو تا کمونست های است
 که هنگام قیام مردم متدین و مسلمان افغانستان در برابر کمونست ها، در بعضی
 از ولایات کشور کشته شده بودند و همه از آن خبر داریم و آن یک حرکت
 اسلامی و ضد الحاد بود که از عقیده و ایمان مردم الهام می گرفت و نه از مقامی
 و صلاحیت داری! و اینک از نوشته امان الله رسول بخوبی پیداست
 که بی حرمتی و توهین بی شرمانه و غیر انسانی، در برابر علما و روحانیون
 مبارز، در مسجد پل خشتی و قتل و حشایانه مجاهد و مبارزی چون
 منهاج الدین گهیج و بزرگان افکندن صدها جوان مسلمان، ناشی از همین
 انگیزه انتقام جرنی کمونست های کشته شده و خوشنود ساختن روس ها

بوده. اگر چنان نبود، چگونه امکان داشت که یک حکومت اسلامی قتل در
نفر کمونست را آنهم در مبارزات سیاسی و در یک کشورداری استقلال و
و حاکمیت ملی، تحمل کرده نتواند. ولی قتل صدها جوان مسلمان و هتک
حرمت هزاران عالم و روحانی و مسلمان مبارز را به هیچ انگارد؟

اری!! این روشن ترین و مستندترین دلیلی است که برخورداری
کمونست ها را از حمایت ظاهرشاه بخوبی بازگو می کند و آشکارا
می رساند که شاه مذکور فقط و فقط بخاطر دوام و بقا سلطنت خود،
هستی و موجودیت افغانستان و ارزش های دینی و فرهنگی و ملی مردم
آنها، در برابر خوشنودی روس ها به هیچ می انگاشته و در برابر
فعالیت های خائنانه عمال روس عمداً و آگاهانه چشم پوشی می کرده
است. و این بذات خود گناهیست نابخشودنی و فراموش ناشدنی!
و اگر واقعاً نیت و عمل دربار غیر از این بودی، در آن صورت و در شرایط
آزاد بسیار ساده بود که از سرشده و باروری اندیشه کمونستی در
کشوری مثل افغانستان جلوگیری می شد. و حداقل اگر برای مسلمانان
هم اجازه می دادند که در برابر آن جرثومه های فساد و بی دینی، بی
تشیب از میر و عس، مبارزه کنند، آن زرمه ها مسموم کننده در گلو
خفه میگردید و حتی همین راهم اجازه ندادند و برعکس شخصی مثل
گهیخ را که در بالا از آن نام بردیم بجرم ضد بودن با کمونیزم بی رحمانه
و نامردانه کشتند و نهضت های اسلامی و ملی را به انواع دستبسته و
فریب خنثی کردند چنانچه جبهه ملی یگانه نهضت که قشر منور و
دانشگاهی افغانستان همه در آن عضویت داشتند و حریف آگاه و

سرسخت کمونست‌ها محسوب می‌شد بدستور روس‌ها و بنام‌های مختلف تعریف گردید و موسس آن جناب استاد خلیلی را از پارلمان کشیدند و بنام سفیر به خارجش فرستادند و در واقع تبعیدش کردند. از سرنوشت و سرگذشت مبارزه شهید مرحوم میوند وال و رفقایش همه آگاهست و نیازی به تذکر ندارد.

وجود تصورات و همی و خیلی و جُبن و زبونی، آنهم در ضمیر و اندیشه یک فرمانروا، فرمانروائی که ملتی مثل ملت افغانستان را در اختیار داشت، ناشی از آن بود که بعضاً فرمانروایان نیه دوم قرن بیست از انکاء مردمی بهره‌ای نداشتند و تا آنجا که اوراق تاریخ گواست سعی می‌کردند. از طریق انکاء و وابستگی به یکی از دو قدرت آنروز، خود و خانواده خود را تضمین کنند. و همین‌اسبب شده است. که ما نتوانستیم. بهر نحوی که میشد از سلطه استعمار رهایی یابیم و به میل و مراد خود، زندگی کنیم اگر چنین نمی‌بود و ظاهر شاه بر موجودیت و تمامیت افغانستان و آزادی - مردمش علاقه می‌داشت می‌توانست موضوع ما با ملت در میان می‌گذاشت و درباره اهداف روس و خطرات احتمالی و نحوه جلوگیری از آن با ایشان مشورت می‌کرد. و مسلماً که اندک ترجه و دلسوزی برای بقای افغانستان ما را از مواجه شدن به چنین درد جانکاهی نجات می‌داد.

امان الله رسول در نوشته بی‌سر و پای خود نوشته است که:

«جناب دکتر سلیم غیر واقعی شما که حتی جرئت آنرا نداشته‌اید که با چهره واقعی خویش بمیدان آئید تا صلاحیت شما را در خون طلبی میلیونها پیر و برنا دادگاه قضاوت مثل که ان شاء الله روزی حتی تشکیلی

خواهد شد بداند . چطور بالای شخصیتی که او رسماً به نمایندگی از مبانین
جهاد افغانستان در سرتاسر دنیا شناخته شده است می تازید»

چنانکه خوانندگان ارجمند مطالعه کرده اند ، قسمت اول این حرفهای
کودکانه را در شروع مقاله خود پاسخ داده ام و تکرار آن بی لزوم است .
و اما در جواب قسمت دوم نوشته اش باید بگویم که من بغون خواهی
از کسی نبراهم . ولی قول باشد که بقول امان الله رسول دارگاه قضاوت
ملی تشکیل گردد مسلماً وارث و خون خواه برحق مردم افغانستان ، من و
امثال من خواهد بود ، نه امان الله رسول و امثال آن .

بناظر آنکه آن خون های پاک و عزیزی که در سنگرهای دفاع
از اسلام و میهن می ریزد از برادران ما - برادرزاده های ما ، از وابستگان
ما و از اقوام ما و از برهنه پایان آزاده و سرفراز نیست که هر
لحظه با نثار خون خویش افتخار می آفرینند و پیروزی کسب می کنند .
آری ! این حق از آن من و امثال من خواهد بود و نه از کسی چون
امان الله رسول و یا کسانی که در ایتالیا و پاریس و سویس
زندگی میکنند !!

آقای امان الله رسول ! اگر روزی خدا خواهد که چنین محکمه ای
دایر گردد و با مردم تصفیه حساب شود ، اولین محکومان آن افرادی
خواهد بود که با خون و حیثیت و شرف و آبروی مردم ^{افغانستان} بازی می کنند و
تحت نام خدمت به مجاهد و مهاجر ، خون آنان را می مکد و دست
به اعمالی می زنند که دوزخشان ملت مجاهد و قهرمانی ، چون —
افغانستان است . و بدون شک از همه اولتر خود جناب شما در پیشاپیش

آن محکومین قرار خواهی داشت ! نه من و امثال من.

درباب جناب حضرت صاحب چیزی نمیگویم . زیرا می دانم که او از این
و کالت تو خبری ندارد . اگر اندک فهم و حیای خدایت می داد می .
دانستی که من در مقاله خود که در نهایت ادب و احترام است از وی
به نیکی ها یاد کرده ام و هرگز چنانکه تو می گویی مفهوم « تاختن » وجود
ندارد . بلکه معروضه ایست که از سوی انسانی به انسان عالیقدر و محترم
دیگری ارائه شده است و این گناه نیست .

در باب مقابله با روسها در مراجع بین المللی نیازی به مفرپوشان
بی تفاوت نیست . تا حال این فریادها هر چه رساتر از پشت سنگهای
داغ بار بار اقیانوسها را در هم دوزییده است و در سازمانهای خبری
جهان و از همه مهمتر در سازمان ملل متحد ، به نیکوترین وجهی
منعکس شده است . چنانچه همین اکنون مذاکراتی روی این موضوع
جریان دارد . جای شک نیست که شما بخاطر منافع تان دست و
پای زنیید ، ولی ما فقط بخاطر نجات وطن و مردم خود از چنگ
دوستان قدیمی شما سعی داریم و از روی اولی و نهائی ماست
تا صفوف مجاهدین هر چه بیشتر ، فشرده تر و نزدیک تر و متحد
تر گردند . و اما شما اگر بخواید سیل حوادث را با فرقه کاغذی
به بندید و بر فراز اتحادیه مجاهدین چتر رنگ نروده و کهنه و فرسوده
ای را برافزایید که با نسیمی از هم بپاشد ، دیگر این فرصت دیر شده
است و این متاع خریداری ندارد .

آقای امان الله رسول ! ما عینک سیاه نداریم و هیچ چیز جز

سینه کاری های شما در نظر ما سیاه جلوه نمی کند. قانون اساسی و تطبیق مندرجات آن در دست محظا هر شاه بود و نه در اختیار و صلاحیت من و امثال من که از آن بقول شما سوء استفاده می کردیم. آن همه گروه های کمونیزم که خود بر خرابکاری آنها اعتراف می کنی، از یکجا پیدا شد؟ چرا جوانان ما به نام های ستم ملی و شعله و پرچم و خلق، راه و رسم پرانزش و مثبت نیاکان خود را فراموش کردند؟ چه عواملی در ایجاد این گروه ها و فرقه های نژادی و قومی و فکری نقش بازی می کرد؟ گرداننده این همه درامه های تراژیدی در کشور کی بود؟ و از کجا رهبری میشد.

بلی! این همه تغیر و تحول منفی همانطور که در مقاله اولی خود تذکر داده بودم، آتی و تصادفی نبود، بلکه رشته های کهن و استواری داشت که سر نخ آن بر پایه های ارگ شاهی بسته بود. نه بقول شما غریب زده ای در آن سهم داشت و نه ما مورد و کارمندی.

آقای امان الله رسول! در بالا گفتیم که کسی بر منورین افغانستان اجازه نداد تا بقول شما رسالت تاریخی خود را انجام میدهند و اینک شما ادعا دارید، منورین با کمونست ها همدست شدند و نظام افغانستان درهم شکست، افتراء بی شرمانه ایست زیرا در همین جا و بلا درنگ خود تا از کودتائی نام میبرید که عقیده دارید، توسط معدودی نظامیان تریه شده در شوروی و به کمک شوروی ها عملی شد و این حرفیست صحیح که ما خود بر آن گواهییم. ولی از شما می پرسیم که این نظامیان را چه کسی به روسیه فرستاده بود. چرا از قرارداد های

سیاه و ننگین کلوری و نظامی که همه ساله تجدید میکردید و جوانان ما را
به روسیه میفرستادند، جبرگیری نمی شد ؟؟ مشاورین و سلاح
روسی را کدام مرجعی وارد افغانستان کرد ؟؟

اگر شاه به آن موافق نه بود، چگونه اجازه میداد که آن همه کارها
خود سرانجام شود ؟؟

مگر بالاتر از قدرت شاه در افغانستان کدام مرجع قانونی دیگری
هم وجود داشت ؟؟

آقای آمان الله رسول در نوشته به اصطلاح جوابیه اش می نویسد
که محمد ظاهر شاه از بدوفتنه کمونیزم و آغاز جهاد اعلامیه هائی
در جراید غربی نشر کرده و چون ادعائی برای سلطنت نداشت —
مجاهدین را به اتحاد، دعوت کرده و نیش بیان نشان متوجه شوروی بود
تا از تجاوز خود دست بکشد.

خواننده عزیز ! اینک اولین بیانیه ظاهر شاه که به اصطلاح —
حولیه او نش، سکوت را در هم شکسته و درباره قضیه افغانستان تا سرگرفته
است با شما یکجا از بیابانی می کنیم. شاید اکثر در ذهن خود سوال کنند که
وی بعد از آن همه انزوا، چه وقت و چگونه تصمیم به شکست سکوت
گرفت ؟ که نگارنده در مقاله اول خود مفصلاً در اینباره توضیحات
داده ام و اینک ملاحظه می کنید که موصوف چه وقت به این کار اقدام
کرده و چه گفت،

شب چهارشنبه اول سرطان ۱۳۶۲ مطابق شب ۲۲ جون ۱۹۸۳
را دیوی بی، بی، سی، خبر پرطمطراقی را نشر کرد که در آن اولین

مصاحبه ظاهرشاه با اخبار فرانسوی لوهوند انعکاس یافت. وی در برابر
سوالهای نامه نگار لوهوند گفته بود که من مجبور شدم سکوت خود
را بشکنم. ولی آیا میدانید که او در این شکست سکوت چه گفت؟

روس‌ها را نفرین کرد؟

نی.

بیاد خونین کفنان افغانستان قطره اشکی ریخت؟

نی.

از مجاهدین ستایش نمود؟

نی.

از دنیا طلب کمک کرد؟

نی.

از روس‌ها خواست افغانستان را ترک کنند؟

نی.

پس چه گفت!!

وی «محمد ظاهرشاه» با صرف نظر از اینکه بیعت پادشاه
سابق یک کشور اسلامی و یک کشوری که به همین سبب می‌جنگید
حرفی از اسلام و مسلمانی بر زبان نراند و از قهرمانی‌ها و قربانی‌های
مردم یادی نکند، روس‌ها را پر قدرت توصیف کرد و بصورت غیر مستقیم
مجاهدین را نکوهش نمود تا از دوام جنگ علیه روس بعزت اینکه
بقول او فایده‌ای ندارد، دست بردارند و با آنان به مذاکره بنشینند.
و در آن مصاحبه به صراحت گفت، نباید حکومتی بیاید که با روس

دشمنی کند. و به این ترتیب خواست به روس ها گوشه چشمنی
بنماید که مجاهدین و مدافعین راه حق و اسلام دشمن روس اند و تنها
اوست که مثل همیشه میتواند از دوستان شان باشد. همین و بس.
حالا شما بفرمایید که این شکست سکوت برای جهاد افغانستان چه ارمغانی
در پی داشت؟

آقای امان الله رسول میگوید که:

« هرگاه بحیث یک افغان خودشان و یاری از اعضاء فامیل شان
به پاکستان نتوانسته اند بیایند بخاطر ملاحظاتی بوده که کلید آن
نزد دولت دوست و برادر ما پاکستان است . . . »

تا جایی که همه اطلاع داریم، امکانات سهم گیری در جهاد و دروازه های
سنگرها بروی همه افغان های مومن و وطن دوست باز است و هیچکسی مانع
آن نیست. و حتی نیست که جهاد در افغانستان و همه در پاکستان
آیند. اگر محمد ظاهر شاه سالخورده و ناتوان اند، سردار عبدالولی داماد
و پسر عرش که خود جنرال نظامیست و به همین روز باید تربیت شده باشد
میتوانست بیاید و در یکی از سنگرها در کنار برادران قهرمان خود، ادای
دین نمایند. و اینکار برای او افتخار بوده عیب. زیرا خون سردار
عبدالولی منحصبت یک انسان و افغان از خون هیچ فرزند افغانستان،
نه رنگین تر است نه با ارزش تر !!

امان الله رسول در نوشته خود به جرگه نام نهاد کویته
اشاره می کند و چنان وای نماید که در اثر آن جرگه، مجاهدین
و ملت افغانستان از شاه خواستند که در جهاد سهم فعال گیرد و او

نمیتوانست به پیام های شان لبیک گوید. مابه این آقای معلوم الحال
 و با هویت میگوئیم که اولاً جرگه کویته چنانکه همه اطلاع داریم
 پذیر نشد و بغرض اینکه دایر نشده باشد، فیصله آن از ارزش های
 حقوقی و ملی بی بهره است. زیرا جناب استاد سیاف، جناب استاد
 ربانی، جناب انجنیر حکمتیار، رهبران عالیقدر جهاد که اکثریت مطلق
 جبهات افغانستان را در اختیار دارند، نه تنها بحیث نمایندگان باصلاحیت
 مجاهدین و مردم در آن شرکت نکردند بلکه با صراحت و قاطعیت
 آزرده کردند و برگشت ظاهر شاه را (جز بحیث محکوم) مردود شمردند.
 چنانچه حتی در همین اواخر بار دیگر هر یک از رهبران موصوف بشمول -
 مولوی صاحب خالص ضمن مصاحبه های شان، سهم محمد ظاهر شاه
 را در بد بختی های مردم افغانستان بار دیگر قاطعانه تاکید کردند.
 حتی خود جناب حضرت صاحب در مصاحبه ای که یک قسمت آن در
 جریده (مجاهدولس) در این اواخر نشر شده مسوولیت وی را در امور
 سیاسی و اداری افغانستان تذکر داده اند. و حالا خود بفرما که دیگر چه
 کسی از این داعیه پشتیبانی می کند؟ و ماهیت لوی جرگه «بقول شما»
 چه اعتباری خواهد داشت؟ اگر این منطق درست نباشد که سنگرداران
 اسلام و مجاهدین راه حق باید در سرنوشت افغانستان نقش اساسی
 داشته باشند و بقول شما «تعدد محضرها و سنگرها» آنها ناممکن
 می سازد، نقش بی تفاوت های مفت خوار به هیچوجه قابل پذیرش
 نخواهد بود؟ تا هنوز امان الله رسول درک نکرده است که ملت
 افغانستان در میان خون و آتش است و مجال ندارد که برای با داران

و سرزشت سازان آینده شان فکر کنند و این مرحله هنوز سوال
بعدیست !!

و هرگاه نیازی به مذاکرات بین المللی پیش آید و نماینده ای در
کار باشد، همین مردم همانطور که با درایت و شایستگی کامل از سنگرها
خود حراست کرده اند، خود این توانائی و استعداد را هم دارند که از
آرمان و حقوق ملت افغانستان بخوبی دفاع کنند و روس ها را در
مبارزات سیاسی نیز شکست دهند.

آقای امان الله رسول ! بکار بردن کلمه « وجیزه » درین عبارت شما که:
« وقتی یک موضوع از نقطه نظر وجیزه اسلامی مطرح میگردد باید
در دو قضیه متشابه و معین جهان اسلام به یکسان نگرینست »
اصلاً مفهوم و معنائی ندارد. زیرا وجیزه در ذات خود معانی دیگری
دارد و بهتر خواهد بود که آنچه آدم نلاند آنرا بکار نبرد. بهر حال چون منظور
شما از مشابهت قضیه فلسطین و افغانستان است باید بدانید که اولاً آقای
عرفات در بدو امر آنگاه که به این مقام برگزیده شد و هنوز رابطه ای با
کوملن نداشت، یک مجاهد بود و از میان سنگر برخاسته بود و
سنگرداران فلسطین ناگزیر به آن برای موافق دادند. ولی با وجود آن
چون این حرکت و انتخاب تحت فشار انجام یافت و در خارج از سنگر
او غیر طبیعی بود، بجائی نرسید و امروز جز نام و خودکشی چیزی از آن
بر جای نمانده است. و همین امر بود که تضادها را در میان فلسطینیها
ببار آورد و آرمان ملت فلسطین قربانی هوس های شخصی شد. و هرگاه
خوش بینی های کورکورانه را کنار بگذاریم و حقایق را بررسی کنیم

به نتایجی می رسیم که ذکرش از حوصله این مقاله خارج است .
 در هر صورت اگر امان الله رسول خواسته باشند در جهاد
 و پیکار مردم افغانستان هم عرفاتی به وجود آرند و ظاهرشاه کا ندید
 آن باشد ، هیچ تناسبی بین این دو وجود ندارد . زیرا همانطور که
 گفته آمد ، عرفات کسی بود و ظاهرشاه کسی ! اگر قرار شود که ان-
 سر نوشت فلسطین انتباه نگوییم و روزی ماینز چون ایشان عرفاتی -
 انتخاب کنیم ، در آن صورت کا ندیدها های خواهیم داشت از هر جهت
 مستحق و شایسته که رنج سنگر کشیده اند و شکم دشمن دریده اند .

خلاصه از آنچه در بالا به اجمال گفته آمد و بادر نظر داشت نظریات
 رهبران محترم جهاد افغانستان . چنین استنتاج می شود که انکار ان-
 سهم محمد ظاهرشاه در حمایت از کمونست ها و بد بختی ملت افغان^{نستان}
 حدیث خورشید و خفاش خواهد بود . که روشن بینان روشنند
 به هیچوجه آنرا نخواهند پذیرفت و این حرفیست که نه تنها من میگویم
 بلکه از حنجره میلیون ها مرد و زنی بر می آید که در زیر بمباردها ن
 دوستان کهن محمد ظاهرشاه جان می سپارند و از میهن دفاع
 میکنند . اگر چنین نیست این گز و این میدان !!

این نکته را ناگزیر باید خاطر نشان کنم که ما از تنگ نظری و تنگ نظران
 نفرت داریم و این خاصه شاست که حتی یکی دو کلمه احترام کارانه را در
 حق برادر پاک و مجاهدی چون ولس مل هم تحمل ندارید و سیاهی
 رشک و حسد تان بروی کاغذ منعکس می شود .

خواننده عزیز ! اگر بجای امان الله رسول شخص دیگری در برابر

من تمار می گرفت باور کن نه ترا درد سر می دادم و نه خود را و
می پنداشتم که حق مسلم اوست که چون من اظهار رای و نظر کند و بی
اینکه بی صبرانه منتظرم تا کسی مثل امان الله رسول حرفی بگوید
تا من از گفتنی ها داستان ها و رساله ها بنویسم و شما داوری
فرمائید

شماره ۷ سال اول مجاهد ولس

خلافت و مخالفت

د خلافت په باره کې به زه څه ووايم ټول مسلمانان په دې پوهېږي چه د حضرت محمد رسول الله «ص» نه وروسته د هغه څلور يارانو هر يو حضرت ابوبکر صديق «رض» حضرت عمر «رض» حضرت عثمان «رض» او حضرت علي كرم الله وجهه يو د بل پسې د اسلامي ورورولو په هوا او فضا كې بي له تبعيض و امتيازو د انسانيت او اسلاميت لوړ مقام قائم كړي و او پخپلو بنو اخلاقو او صفاتو يې د مسلمانانو په زهرو كې داسې څلونه نيولي وو چه د هغوی د زمانې نه په سوونو كلونه وروسته لا تر ننه پوری مسلمانان د هغوی په نيكو نومونو افتخار كوي او چه د اسلامي نړۍ كوم پادشاه يا جمهور رئيس د خپلې پادشاهي په قلمرو كې د خپلو معينو حدودونه پښه لږه غوندي كړه ايسې نو بيا فوړ ورتنه د خپل ملت له خوا د حضرت محمد رسول الله ﷺ د يارانو د خلافت د دورې او د هغوی د بنو اخلاقو او د ملت په مقابل كې د نيك كړنار مثالونه وړاندي شويدي.

په نن زمانه كې به داسې څوك پيدا نشي چه د هغوی-

مقام و منزلت ته ورسپوړی . ولی په ډیر تعجب سره باید ووايو
 نن سبا د پښور د ښار په کوڅو بازلرونو کې داسې اوازې
 خپرې شوي چې د افغانستان د پخواني پادشاه يو نيزدی
 دوست چې تر ننه پورې يې د هغه په نوم خلک په ځان
 راټولول د يو شمير داسې اشخاصو له خوا تشويق شوی چې
 تر پرونه د بېرک کابل په خدمت کې وو ، دغه خوش-
 باوره انسان ته هغوی ویلي چې ظاهرشاه څوک دی ؟
 خلک نه دوی غولړی او نه هغه ، ته پخپله د خلافت
 اعلان وکړه او دی هم په دی خبره غولیدلی اوبی له دی
 چې په دی پوه شوی چې د خلافت لیاقت او اهلیت لری که
 نه په محافلو کې خلکو ته وائی که ظاهرشاه زما سره
 کاندید شوی نه یې ترې گټم او په دې توگه یې د دوستی
 د پردې لاندې د خلافت ته رسیدو په امید د ظاهرشاه
 سره خپل مخالفت اعلان کړی .

فاعتبروا یا اولی الابصار

مجاهد ولس ۷ مه گڼه لومړی کال

بقلم محترم سید محمد میوند

اتهامات داکتر سلیم بر محمد ظاهر شاه دوسر از انصاف است

مجاهد ولس اخبار خدمتگذار و مردم افغانستان است و درین لحظات حساس که ملت مسلمان و قهرمان ما برای مرگ و زندگی خویش در نبرد و وظیفه ما حساس تر و سنگینتر از پیش است، لذا ما وعده داده ایم که در نشر حقایق و گذارشات فرو گذاشت نخواهیم کرد ولو درین راه با خطرات جدی هم مواجه گردیم.

موضوع آمدن و نه آمدن ظاهر شاه و تشکیل جبهه ^{مقلی} ملی یکی از موضوعات داغ روز بود که ما در آنباره مقالاتی بنشر سپردیم و از طرف علاقه مندان مبدل به یک اقتراح داغ گردید، با آنکه درین مقالات مطالب دور از موضوع نیز بمشاهده میرسد اما چون نویسندگان آن خواهش دارند که بدون تصرف نشر شود لذا ما با آنکه با بسیاری مطالب آن همنا نیستیم به نشر آن دست می یازیم و بخاطر آنکه بطرفداری یکی از جانبین متهم نگردیم از — امانت داری کامل کار می

البته حق ابراز نظر ما محفوظ است

خدایا! چنانکن که پایان کار
تو خوشنود باشی و ما رستگار
(اداره)

بجواب محترم داکتر سلیم!

بناظر جناب ولس مل! بعد از عرض سلام لطفاً این
جواب را مطابق پالیسی «مجاهدولس» که هر افغان حق
ابراز نظریات خود را دارد، بدست نشر سپرده، ممنون
سازید. خواهشمندم بدون تصرف نشر شود.

من با شخص داکتر سلیم آشنائی ندارم و نه هم از —
معتقدات ^{اجتماعی} سیاسی و مذهبی او آگاهی دارم، طوری که معزای الهیه ^{شاید}
از نظریات من نیز بی اطلاع باشد. ولی افکاریکه در شماره
پنجم ماه اسد «مجاهدولس» تحریر نموده، بیانگر نادرستی
های عقاید سیاسی و اجتماعیست که در لابلای واقعیتها
غیر منطقی گنجانیده شده، خواه اینکار عمدی بوده یا از
نا رسائیهای مطالعات آفاقی سرچشمه گرفته، دانستن آن
برای همه مشکل است.

حال چکیده نادرستی های عقاید او را بررسی میکنیم
تا دیده شود چقدر عمق در آن موجود است و از کدام
نگاه و بچه مقصد نگاشته شده است.

محترم داکتر سلیم حمایت محمد ظاهرشاه پادشاه سابق افغانستان را از کمونیست‌ها واقعیت دانسته و با آن نقش اساسی قائل شده است.

اولاً این استدلال با تمام موازین منطقی و رویدادهای تاریخی منافات دارد، چطور ممکن است شایسته حامی کمونیسم باشد و اگر بناغلی داکتر سلیم به بعضی انحرافات شاذ و نادر تاریخی پناه می‌برد و ذکر این و آن را می‌نماید، مسلماً به منطق مشت نمونه خروار عامیانه توسل می‌جویند و یک واقعه نادر را ممثل کل میدانند و اگر این موضوع بیک یا دو مثال قابل فهم عوام توضیح داده شود، سخیف بودن چنین منطق خیلی روشن میشود. اگر مسافری از راه هوا بکابل رسد و در میدان هوایی یک شخص را ببیند که بر خر سوار است و چون وقت قیود شب گردی رژیم دست نشانده روس در کابل فرا میرسد در سرک‌ها نیز کسی دیده نشده و صرف یک نفر دیگر را می‌بیند که بالای خر سوار است، داخل هتل شده و فردا صبح نیز یک یا دو نفر دیگر را بالای خر سوار مشاهده مینماید و از میدان کابل پرواز نموده بملک خود میرسد و با نامه نگاران می‌گوید که مردم کابل همه بر خر سوار میشوند.

مثال دیگر اگر یک زارع حاصلات گندم خود را بلند برد، نفع فراوان خواهد کرد، لیکن اگر همه زارعین تحت همان شرایط

حاصلات گندم خود را بلند ببرند ، قیم پائین آمده و همه متضرر خواهند شد و چیزیکه بنفع یکتفر ذارع است به نفع همه زارعین تمام نخواهد شد .

این نوع استدلال در منطق ارسطو سنسظه یا استدلال توسط مثال نامیده میشود که مردود است و خطا .

دوم اینکه داکتر سلیم اظهار نظر می نماید که دولت شاهی مانع فعالیت های گروه های مسلمان شده و این روش باعث ^{فقیت} کمونیست ها گردیده است این نظر نیز نا درست است باین دلیل که نه کمونیست ها استدان قانونی فعالیت داشتند و نه هم گروه های مسلمان دیگر که بگان غالب اشاره داکتر سلیم به سنت گرایان اخوانی خواهد بود . لیکن داکتر سلیم توضیح نداده اند که چرا کمونیست ها تحت چنان شرایط مساوی کامیاب شدند و سنت گرایان ناکام و آنهم در جامعه مسلمانیکه همه طرفداران اسلام و مذهب بودند !!

روشن است که داکتر سلیم با عزایم مشخص اینکه دارد نخواسته است بر حقایق روشنی بیاندازد یا اینکه واقعاً بدک حقایق پی نبرده است . علاوه تا قابل سوالست که سنت گرایان چرا نتوانسته اند تا امروز ، بعد از مرور چندین سال یک حزب واحدی تشکیل دهند تا اهداف بلند بالای شانرا تحقق بخشند حال آنکه نه تانک و هلیکاپتر روسیه وجود دارد ^{و نه هم عسکر روسی} و نه هم نفوذ حکومت سابق افغانی ، پس چه نوع عوامل باعث این حالت تشستت و پراگندگی شان گردیده است ؟ برای اینکه هموطنان خود را از حقایق واقعی با خبر سازیم نه آنکه

آنها را با عبارات احساساتی مانند :

« بجای آنکه از گذشته های تلخ و مشرین عبرت آموزند - خود حضرت صاحب گویای زنده از این حقیقت و تجربه است - از بازی با سرنوشت خود و ملت افغانستان دست بردارند و قس علهدا» لازمست بر واقعیت های تلخ روز نظر بیفکنیم و مشاهده کنیم « که محمد ظاهر شاه در موفقیت کمونستها نقش اساسی داشت یا خود سیستم کمونزم و پالیسیهای عملی آن برای تسخیر جهان !! عربستان سعودی یک دولت مسلمان و برخلاف کمونزم است ولی حزب کمونیست در آنجا بفعالت مشغول بوده و تعداد آن از تعداد کمونستهای دوره پادشاه سابق افغانستان بیشتر است و همچنین در ممالک متعصب و مسلمان عرب و سایر ممالک دیگر مانند ترکیه، ایران، اندونشیا و غیره گروههای سرطانی وجود داشته و بفعالت مشغول است . در جهان غرب و در مملکت رهبر سرمایه داری - جهان یعنی امریکا حزب کمونیست مانند افغانستان بصورت غیر قانونی فعال است و چهره های شناخته شده در آن وجود دارد . از طرف دیگر مناسبات تجاری و غیره روابط نیز در بین همه این ممالک وجود دارد . پس ایا میتوان گفت که ریگن ، فهد ، شاه حسین اردن ، الصباح کویت و غیره رهبران مسلمان و عیسوی راه را برای کمونزم خودشان هموار میکنند ؟ در حالیکه اردن و کویت مانند افغانستان اسلحه رومنی نیز خریداری کرده و روابط نزدیک تجاری و اقتصادی نیز با روسیه دارند . این روابط عسکری و اقتصادی در حالی در بین

ممالک عربی و روسیه روبرو انکشاف است که عزایم روسیه بعد از اشغال افغانستان بمطوّر رسیدن به آبهای گرم مانند آفتاب روشن گردیده است. چیزیکه تا کتر سلیم بنابر عزایم خاص و عقاید مشخص خود از آن چشم پوشی مینماید اینست که در بین روابط بین المللی بین ممالک و علائق تجارقی، نظامی و اقتصادی، فرق قائل نیست. قصور چنین روابط و عواقب آنرا به گردن ریگن، شاه حسین، فهد و الصباح و محمد ظاهر شاه انداختن منتها منطق کاذب است.

استقرار روابط بین دول بر مبنای منافع مشترک صورت میگیرد، صرف نظر از نظامهای مختلف اجتماعی و سیاسی ممالک در جهان نزدیکی امریکا و چین - پیش آهنگان نظام سرمایه داری و اشتراکی - دوستی قایم چین و پاکستان - کمونزم و اسلام شاهد روش های جاری در جهان است. نزدیکی افغانستان با روسیه در ده های پنجاه و شصت عیسوی متکی بر همین اصل بوده و در مقابل سیاست های خام امریکائی آنروز، که دوستی پاکستان را در شرایط آنوقت بمقابل افغانستان، مرجحتر و اصیلتر و قویتر میدانست، بعمل آمد.

روسیه با طمطراق همزیستی با جمعی د و نظم مختلف اجتماعی و سیاسی را در مواقع مختلف و در حلقه های مختلف جهان بشمول محافل ملل متحد، گوشزد می نمود و با آن افتخار و مباحثات نموده و بر روی امریکا و جهان سرمایه داری میکشاند و آنرا باب جدید سیاست بین المللی وانمود میکرد. این نوع روابط

در بین فرد و فرد ، در بین فامیل و فامیل ، بین اقوام و اقوام
 و بالاخره در بین ملل جهان وجهه مشترک دارد. من دختر
 خود را بیک نفر به عقد نکاح میدهم ، یک فامیل با فامیل
 دیگر دوستی میکند ، یک شرکت با شرکت دیگر ، روابط نزدیک
 قائم میکند یک قوم با قوم دیگر ، دوستی استوار میخاید ، امریکا
 با چین و چین با پاکستان دوست میگردد و قس علیهذا ، همه
 این علایق متکی بر منافع مشترک همانوقت جانین است و نزدیکی
 افغانستان به روسیه در ده پنجاه بجز این مقصد غایب دیگری
 نداشت و نظریات محترم داکتر سلیم که « ملت افغانستان را از آمو
 تا خیبر و از چترال تا اسلام قلعه قربانی دوستی های محمد ظاهر شاه
 با روس » میداند. ناشی از عقده ها ، ترس ها و آرزوی امارت-
 هایست که بایستی در رویدادهای فعلی افغانستان و صنایع پر منفعت
 «جهاد» کاذب بعضی از مدیران آن سراغ کرد. کسانی که در تمام حیات
 خود یک هزار دالر را ندیده بودند ، امروز چکهای ملیونها دالر برایشان
 تحفه میگردد ، آیا نباید مساجد اهل و هابی در پاکستان تاسیس کنند.
 آیا اخبار هائیکه از طرف احزاب سنت گرایان در ایران چاپ میشود ،
 آیت الله خمینی را بمقام پیغمبری بلند برده اند ؟ به اعتراف خود
 صدراعظم ایران هزارها افغان پیرو این احزاب در جبهه عراق نمی جنگند ؟
 آیا همه این رویدادها حکایت از منافع مشترک گروپهای ذیدخل را
 نمی نماید ؟ و نمایانگر پالیسهای نافذ ممالک و اشخاص و گروپها
 و احزاب نیست ؟

خوب یا بد - به نفع مردم افغانستان یا به ضرر آنها - این وقایع اکنون متأسفانه در جریان است. هفت حزب سنت‌گرایان و سه حزب ملی‌گرایان اسلامی معتقد به دیموکراسی غربی و نظام اسلامی با یکصدوشصت هشت گروپ خورد و کوچک دیگر در پاکستان، ایران و سایر ممالک جهان در حال فعالیت می‌باشند. اکثریت این احزاب و گروپها سنگ اسلام را به سینه می‌کوبند و همه خود را حامی - نهضت جهاد میدانند ولی برای اتحاد و ایجاد یک مرکز متحد ملی حاضر نیستند. حال بر علل عدم آمادگی برای اتحاد و هم‌آهنگی فعالیت‌های جهاد این گروپهای افغانی نظری تند و مختصر می‌افکنیم.

در مرحله اول باید بدانیم که منظور اساسی اتحاد بیرون کشیدن عساکر روسی از خاک مقدس افغانستان است نه مسلمان نمودن مردم افغانستان که همه بشکر خدا مسلمان و مؤمن هستند. این ادعای سنت‌گرایان که نظام اسلامی در بین مردم افغانستان ایجاد می‌نمایند توهین برای هر فرد افغان است. افغانستان یک مملکت مسلمان بوده است، و خواهد بود و اساسات مذهبی و اجتماعی آن بر اساسات مذهب اسلام استوار بود. بسیاری از اشخاص مغرض که منافع شان در ادامه جنگ و قتل و قتال مضمر است بانواع وسائل تبلیغ میکنند که یگانه راه نجات وطن کشیدن روسها بزور - اسلحه و جنگ از افغانستان است. افغانهای شجاع و دلیر که در مسیر تاریخ با ابرار شهامت و دادن قربانی وطن را از چنگال متهاجمین بار بار سرفه‌انیده‌اند، فکر

میکنند که شاید همین یگانه راه باشد و شرایط امروز
شاید با شرایط دیروز یکسان نباشد ولی شرایط مسلماً
یکسان نیست. البته از این حقیقت هم نمیتوان منکر شد
که افغانها نباید از جنگ در مقابل روس ها دست بکشند
بایستی این مجادله تا وقتی ادامه داده نشود تا یک راه
حل سیاسی بوجود آید و روسها مجبور گردند تحت فشار
بین المللی، تلفات جانی و خسارات مالی و جنسی حاضر بمنکر
سیاسی گردند و از وطن ما خارج گردند.

اگر من و امثال من یا شما و امثال شما یا دیگر
افغانها باین فکر باشند که ما میتوانیم روسیه را بزور
اسلحه و در میدان جنگ مقابل اسلحه عصری و تخنیک
مدرن شکست بدهیم، پس بایستی بیک دکتر روانی
مراجعه کنیم زیرا حقایق تلخ امروز، واقعیت ها را طور
دیگر نشان میدهد. نباید فراموش کرد که المانها نیکه
دو بار تمام جهان را به لرزه انداخته بودند از جنگ دوم
جهانی تا امروز روسها بزور برچه آنها را بحیث دو مملکت
جداگانه حفظ کرده اند.

جزائر جاپان که در دوران جنگ دوم از طرف روسیه
اشغال گردیده بود تا همین اکنون تحت اشغال این قدرت
غول پیکر جها نیست از اشغال ممالک استونیا، لتویا
و لیتوانیا صرف نام میبریم و الحاق برخی از خاکهای -

پولند، چکوسلواکیا، فنلیند، ذکر نمی کنیم زیرا تحت بعضی معاهدات بین المللی و تحمل بر الحاق شان مهر تصدیق گذاشته است.

از طرف دیگر صرف نظر از اینکه روسیه ابر قدرت جهان نیست افغانستان با روسیه بهیچ صورت قابل مقایسه نیست چه از نظر نفوس، چه از نظر ساحه، چه از نظر پیشرفت ساینس و تخنیک، صنایع و سایر منابع. کسانی که تحت پروپاگند ممالک کمونیستی مانند طوطی تکرار میکنند که ویتنام امریکا را و الجزایر فرانسه را در میدان جنگ شکست داده اند. از حقایق یا بی خبرند یا اینکه پیر سیاست روسیه می باشند که سیاه را سفید و سفید را سیاه می سازند. حقیقت اینست که تصمیم امریکا جنگ را در ویتنام خاتمه داد و تصمیم سیاسی جنرال دوگول قتل و قتل را در الجزایر. تمام این رویدادها ثبت تاریخ است و حتی روسیه نیز از این حقایق منکر نیست ولی آنرا آب و تاب میدهد و مانند تمام شعبده بازان سوشل امپریالیست حقایق را مسخ میکنند.

چیزیکه امروز افغانها با آن ضرورت شدید دارند بوجود آوردن عواملست که منجر به حل سیاسی موضوع افغانستان گردد ولی در عین زمان مجادلات و فشار حملات بر روسیه را از راه جنگ و گریز مانند ویتنام و

یکی از این عوامل ایجاد یک جبهه متحد ملیست تا توسط آن عمل دست نشانده روسیه در کابل از تمام موسسات بین‌المللی بشمول ملل متحد اخراج و بجای آن سخنگوی - جبهه متحد ملی جاگزین گردد. تمام کمکهای هنگفت بین‌المللی بهین یک مرجع تسلیم داده خواهد شد تا صورت حسابدهی روشن باشد. اقوام و عشائر مختلف در مناطق مختلف لباس لزمه بتن نخواهد داشت که حالا گروپ آن حزب و این حزب می‌رسد - مرغ، گوسفند، گاو و غله میگیرد و اگر انکار کنند آنها را خواهند کشت، لیکن اعضای جبهه متحد ملی تحت ستیاست مشخص داخلی تمام احتیاجات اقوام و عشائر را برآورده خواهند ساخت و فلذا ورود اعضای جبهه متحد ملی به مناطق مختلف مملکت با خوشی و حرارت بدرقه خواهد شد. کرامت انسانی افراد افغانستان که خواهان خدمت برای جهاد و آزادی افغانستان حفظ و هیچ شخص باین نام و آن نام مردود شناخته نخواهد شد و مصونیت کار و مکافات خدمات تأمین شده خواهد بود. این نوع حرکت - کوشش مشترک همه مردم افغانستان را جلب کرده و با آن شکل جبهه متحد ملی را خواهد داد تا افغانستان از این مصیبت رهایی یابد.

در مرحله دوم در رأس این جبهه متحد ملی باید

شخصیتی باشد که مورد اعتماد ابر قدرت ها و ممالک دوست
افغانستان نیز باشد. در عین حال ، دست این شخص
نباید بخون مردم افغانستان آغشته باشد و مورد اعتماد
اکثریت اقوام و مردم افغانستان نیز باشد. خودگذر باشد ،
معاهدات بین المللی را در مورد برگذار کردن انتخابات عمومی
سری در مملکت متعهد باشد و قوای ممالک دوست و
اسلامی را برای تحقق این انتخابات و برقرار نمودن آرامش
در مملکت متقبل باشد تا مردم افغانستان بدون ترس و
بدون جبر واکراه به رضای خود نوع سیستم اجتاعی/سیاسی
اقتصادی مملکت را تحت نظارت قوای ممالک دوست و ملل
متعد انتخاب نمایند.

داکتر سلیم اتهامات نادرست بر محمد ظاهر شاه پادشاه
سابق وارد مینماید که این از انصاف دور است و با حقایق
ناسازگار ؛ همه نارساییها و خرابیهای افغانستان را بردوش
پادشاه سابق گذاشتن و حقایق را نادیده گرفتن ، عمداً به چشم
مردم خاک انداختن .

واقعۀ سه عقرب را که در آن سه نفر کشته شده بود
بعیث یک روز ملی عزاداری اعلان کردن و ارائه عبارات
احساساتی را بمیان کشیدن ، نتهای منطق سرچپه را نشان
میدهد. در حالیکه همین امیران سنت گرائی پشاور در
خود پاکستان در هر هفته همین تعداد افغانها را

بقتل رسانده اند و محاسب غیر قانونی شان مملو از اشخاص
 و طندوست است که با پالیسی های غیر ملی شان اختلاف
 دارند. کشتارهای مجاهدین داخلی که با عساکر اشغالگر
 روسیه در نبردند واقعات مانند اسفار، پنجشیر، اندراب،
 شمالی، ننگرهار، هلمند، قندهار، هزاره جات و غیره که از
 طرف گروههای تندرو سنت گرا بقتل رسانیده شده اند -
 حقایق است که جراید و نامه نگاران معتبر جهان شاهد آنست و
 در بعضی موارد حتی شاهد عینی بودند من نمیخواهم از
 همه اعمال سلطنت پادشاه سابق افغانستان طرفداری
 کنم، ضدیت من با نظام شاهی شهرت کافی دارد و حقیقت
 اینست که من تا امروز با پادشاه سابق نه ملاقات نموده
 و نه هم تبادل فکر مگر انصاف نیست که از حقایق چشم
 پوشید که در ده سال اخیر سلطنت که قدرت بدست خودش
 بود، عواید افغانستان از چند صد میلیون افغانی در سال به
 هشت هزار میلیون افغانی رسید. افغانستان دکتورمانند
 شما در هر رشته بمیان آورد و مملکت در یک حالت جهش
 اقتصادی، اجتماعی و سیاسی قرار گرفت، دیموکراسی نسبی ریشه ها
 عنعنوی سیستم ملوک الطوائفی را برای اولین دفعه در تاریخ
 افغانستان متزلزل نمود. البته ذکر همه این رویدادها
 معنی اینرا نمیدهد که از بعضی بی عدالتی ها، رشوت ستاینها
 و سایر نارسائیهای شاهی آن دوره چشم پوشید. این نوع

خواهیها نراده همه سیستم های جهان است در بعضی جاها ها کم و در بعضی جاها بسیار زیاد. نگاهی به وضع — رشوت ستانی و بی عدالتی های اجتماعی و قتل و کشتار فرقی در هند و بعضی ممالک جمهوری جهان عقل را از سرتان خواهد برد. در صورتیکه در چنین ممالک هم دیموکراسی وجود دارد و هم جمهوری مگر باز هم نارسائیها، ظلم و تشدد اجتماعی، سیاسی و اقتصادی وجود دارد.

بهر حال از همه این موضوعات که بگذریم میخواهم بر مشترک مساعی پادشاه سابق روشنی بیفکنیم سوال اساسی این است که پادشاه سابق چه میخواهد؟

اعاده سلطنت؟

پادشاهی برای خود؟

مقام خاص برای خود؟

امتیازات مالی و پولی؟

کدر رهبری؟

همه بیانیه ها و ابلاغیه های پادشاه سابق محمد-ظاهرشاه بصراحت نشان میدهد که خواهان هیچ چیز نیست و صرف میخواهد افغانها یک جبهه متحد ملی بوجود آورد و خودشان از راه لویه جرگه یا دیگر سنن افغانی یک رهبر یا یک سخنگو انتخاب کنند که هم در مسائل سیاسی بین المللی شرکت کرده جاگزین رژیم دست

نشاندن روسیه گردد و هم به جهاد شکل و جهت معین بدهد تا تمام وطندوستان بتوانند سهم خود را درین راه مقدس انجام داده و وظایف محوله نجات ملی را به امانتداری ایفا کنند.

از اینک محترم دکتر سلیم سکوت چند ساله پادشاه - سابق را خدعه دانسته و اشتراک معزیه را برای نجات افغانستان چال و فریب میداند باید به ناچار بگویم که از انصاف و منطق سلیم بسیار دور رفته و بر عقل تمام افغانهای وطندوست و چیز فهم خنیه است.

اولاً اینک پادشاه سابق با احترام به مجاهدین برای چندین سال سکوت اختیار کرده بود با مید اینک شخصیتی شاید مانند «تیتو» تبار کند که معضله افغانستان را حل نماید ولی این خواب و امید بحقیقت نه پیوست و حال زار تشمت و پراگندگی، بی اتفاقی و زرد و خورده - مرگ افراء گروپهای متعدد را بچشم زار مشاهده میکنیم و دوم اینک اگر پادشاه سابق در اولین فرصت بمیدان می آمد، شما چه میگفتید و سائر افغانها چه تصور می نمودند؟ طبعاً می گفتند تلاش برای سلطنت. سوم اینک اگر بنا بر عوامل موجوده بین المللی پادشاه سابق افغانستان - مجبور ساخته شود که این خلا را پر کند، معزیه تحت شرایطی با فغانستان مراجعت خواهند کرد که با مراجعت

نادر شاه بکلی متفاوت است و هیچ عقل سلیم قبول
نمی‌کند که پادشاه سابق چگونه خواهد توانست مسائل
لا به نفع خود بچربان بیندازد در صورتیکه قوای
ملل متحد مشتمل بر عساکر ممالک دوست و اسلامی و
دیگر ملل بی طرف در آن اشتراک داشته و اداره
امور را در افغانستان تحت نظارت خواهند داشت،
کمیسیون های مختلف بین المللی وجود خواهند داشت
تا معاهدات بین المللی و تصامیم مندرج شورای امنیت
ملل متحد را به اجراء بگذارند.

یق
واقعیت امر اینست که ترس و واژه از این همه حقا
است که بعضی گروپها فعلی جهاد تن به ایجاد جبهه
متحد ملی نمی دهند زیرا آنها به بسیار خوبی میدانند که
تحت نگرانی قوای ملل متحد و ممالک اسلامی و کیسوهای
بین المللی مردم افغانستان با ایجاد نظامی را می خواهند داد
که در آن کرامت انسانی شان، عزت و آبرویشان، مسئولیت
مکان و فامیل شان، اسلام و اسلامیت شان مانند سابق
تضمین شده باشند. اینست حقایق تلخ که بر روی تان
کشیدم و به عذر و التجا خواهش میکنم بگذارید راه حل
سیاسی معضله افغانستان نطفه بگیرد زیرا غیر از این
راه، راه دیگری برای نجات افغانستان بسیار بعید و تقریباً
ناممکن بنظر میرسد.

اگر شما و امثال شما با محمد ظاهرشاه پادشاه سابق
 و سایر اشخاص افغانی محاسبه داشته باشید متکی به
 منطق بسیط شما و امثال شما قاضی نیستند و فلهمذا نمی
 توانید این و آن را از حق اشتراک در جهاد افغانستان مانع
 شوید و یا این و آن را کافر قلمداد کنید. اگر به راستی
 شما و امثال شما آزادی افغانستان را خواهان باشید قبل از
 ایجاد جبهه متحد ملی میتوانید آنرا باین شرط قبول کنید
 که اشخاص متهم به ظلم و بی عدالتی، و طغفروشی خیانت و
 دردی ولو من باشم یا خود شما باید از طرف محاکم
 عدلی مملکت محاکمه شوند « نقش اساسی » محمد ظاهرشاه
 در حمایت از کمونیستها در دوره سلطنت شان بایستی
 از طرف همین نوع محاکم قانونی و عدلی خود افغانستان
 در جریان دوره انتقالی و حضور عساکر بین المللی بعد از
 انتخابات سری عمومی مملکت به قضاوت سپرده شود.
 اینست راه حل و ایجاد یک جبهه متحد ملی نه اینکه
 در خلاء حرف بزیم خود قاضی شویم و خود محکمه و
 هر کس را که خواسته محکوم سازیم و خائن خطاب کنیم.
 و هیچ راه معقول را برای حل معضله افغانستان باین بهانه
 و آن بهانه قبول نکنیم و هیچ پیشنهاد نیز در مورد آن
 نتائیم و تنها به انتقاد پردازیم.

جناب داکتر سلیم باید اعتراف کنند که در مقاله طویل

انتقادی شان بجز انتقاد چیز دیگری وجود ندارد و این روش
منفی مدارس مورد عزائم او - و امثال او بشک اندر ساخته
است .

بیایید برای نجات افغانستان یک راه حل معقول را
قبول کنیم تا همه مردم این مملکت اشغال شده از قتل و
قتال بیرحمانه عساکر روسی و دست نشانندگان شان نجات
یابند نه اینکه همه پیشنهادات حل مشکلات اتحاد را بدور
افکنیم که در آنصورت عزائم مخفی جلوه گر میشود .
میوند - دهلی نو

شماره ۸ و ۹ سال اول مجاهد ولس

ذبیح الله محصل افغانی

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

د کویټ نه راغلی لیک

—————

محترم ولسمل صیب!

سلامونه او احترامات می و منی هیله لرم چه د افغانستا
را نځیدلو مسلمانانو ته به مو په خدمت کولو کبني تر پخوا
لازریات بریالیتوبونه تر لاسه کړی وی . ډیر پخوا می داپه
زړه کبني وه چه تاسو سره به گورم او په لیدو به مو
سترگی رفوم خو قسمت به مو نه و ان تردی چه د مهاجرت
له نراگو نه لا مسافر شوم او دا هیله می همداسی نیسکړی
پاتی شوه ، خبره به ډیره نه او بډوم او پر اصلی مقصد به سره
وگرهیدو

نن می ستاسو نوری اخبار « مجاهد ولس » تر لاسه کړ
د مطالبو په لوستلو می زړه کبني وگرهیدو چه راشه د
ولسمل صیب سر که مخامخ و نشوه نو د لیک په ذریعه
د زړه خواله وکړم ، مخکی له هر څه نه د « افغان مجاهد » په
بندیو خپله خواشیني څرگندوم او دا دعا کوم چه د نشر لار به
می خلای بیرته خلاصه کړی ځکه چه زموږ اسلامي انقلاب

د قدر زغږ په خوا کښی، ادبی او فرهنگي مبارزې او آزادي ته هم ډیره اړتیا لري او څوک یې باید مخه ونه نیسي. ځکه چه د حقایقو دروښانو لوی هماغوره لاره ده، دا راته ضروري ښکاري چه خپل نظر د «افغان مجاهد» په باره کښی لومړی ښکاره کړم او بیا به د «مجاهدولس» په هکله څه عرض وکړم مابه اکثره وخت «افغان مجاهد» لوست اورښتیا چه بعضی داسی مطالب به هم پکښی و چه په نوموړو نشراتو کښی به یې اثر نه لیده کیده دلنډیز په خاطر باید ووايم چه تره پخوا هم او اوس هم ستاسو دانتقادی جنین او اړخ سره یوه خوله یم خو.....خوپه کوم حای کښی چه — ستاسو د قلم انتقادی شریه پڅه شی او په مدح اوصفت پیل وکړی او ورسره، ورسره د تبلیغاتو کار تری هم واخلي، د چاتله درنه کړی او د چا سپکه، څوک منفور عام وگرځوی او څوک محبوب دخلکو او تولنی، د چا په مجلس کښی د کیناستو تصور هم نشی کولی او د چا سره خو بالکل د مریدی او پیری ښی ښانی را ښکاره کړی. دا ټول شیان سره یو حای شی او ستاسو ادبی رسالت هم ژوبل کړی او د قلمی شری تاثیر او غوڅه هم کمه کړی. خلک یې هم وایي او موبزه یې هم وایو چه «ولسمل صیب» د چا برستنی شری ته په طمع نه دی او الله فی الله د خدای لپاره دا هلی حلی کوی نو هیله ده چه تاسو به

زامونز دې نداء ته لبيک ووائی او دخپلو وروڼو دانيک احساس
 به ديو او بل پوری دتلو او نبتلو په وجه زيانمن نه کړی،
 زانستيا که هو دچا سره خبره پخه کړی وی نو د اخبار په
 يوه خنده کښی يې خپرنشر کړی زامونز به هم زهرونه ډاډه شی او
 دا اضافه خواهشونه او هیلې به مولزی راکمی شی او تاسو ته
 به هم دچا دانتقاد گوتنه نه نيول کړی حکه چه مونز تپول
 په دی خُم کښی رنگ يو، او که دايوه هم نه وی نو ولسول
 صيب، يو بام او دوه هوا نه کړی، خان يوری ډډی ته کړی.
 دويم عرض می داری چی داستاسو خبرنگاران دمصاحبولپاره
 د دنیا هغه سراو دی سرته په منډو دی، هوائی اونرمینی
 لاری ئی ټولی بندی کړیدی د سړی او نه سړی سره
 مرکی کوی خوړیو وړخ هم دخيبر نه اخرا و، وانه اونبیل،
 ديوه مجاهد نه ئی پوښتنه، اتنه ونکره، دجهاد احوال ئی
 لانه وور، دروسانو دماقی د سترگو لیدلی حال ئی ونه وایه،
 حکه چی هلته سړی سکروتی دی او د اروپائی بنارونو د
 هوتلونو په حای پکښی دغرونو غارونه اورنگارنگ خورا کونو
 په بدل کښی سورجولری دسړی په انتظار وی، ستاسو
 توجه په دی هکله هم غواړم.

که اجانه ساکوی نو د «مجاهدولس» ددویمی گڼی د هغی
 مرکی په هکله څه ووايم کومه چه دظاهر شاه سره ستاسو
 همکار کړی وه (په عین حال کښی د بی، بی، سی نماینده هم)

پخوانی هونبیار خلک و ، هر خبره به ئی دسیکی په شان
 درنه وه په هر وخت چی ورته تله کافنی کیندی نوپه تول
 برابره خپژی ، کمی زیاتی پکینی نه لرئی نو هونب همدی مشرانو
 ویلی دی چی ، آنموده له میان ما ئید ، تا سو نور دظا هر شاه
 خوارکی نه څه غوازی که د سرو لیوانو نه سوا نور څه سوغات
 ئی هونب ته پر یښودلی ری نو هونب هم پری خبر کړی چه د
 نا خبری د تیارو نه له بهر شو او لاسا ورسره په روم کینی
 د دویم حل بد بختی بیعت وکړو او که داسی نه وی نو د عمر
 آخری شپی ورئیی ئی دی پری ئی بز دی چه په بدخشا فی
 لعلونو زیم خوشحالوی ، نو نوپه افغانستان کینی دمجاهد نه
 سوا بل څوک حکومت نشی کولی ، هغه ته به هویوه وراخ د
 دی مشن او سرو باغونو حلول دومره په زیم پوری ښکله کړی
 وی چه هغه د چا خبره « هونبیار مرغی نه ښلی او چی ونښلی نو
 له غبرگو پښو ښلی » بیا به دهندوکش او بابا غره دعقابانو په
 پنجه کینی لالی وی او تا سو ته خوښه شرگنده ده چی دغو
 پنجو دروسی تپوسانو ورمین مات کړی دی نو دده به بیا څه
 حالت وی ، که پی خواخوږزی یاستره نو پوه ئی کړی چه په
 وینه خوږونه نه وینی باور وکړی چی دهرکی هره کرښه لولم
 نزد سپین سترگتوپ آخری حد له ته پکینی ښکلی او که ستاسو
 دوخت د لاسیات نریان ویر ورسره نه وی نو داسی لس منځونه
 به می دهری کړینی دروښانو لولو کینی ستاسو حضور ته درلیکی

وی خولن اجمالی نظر پری ضرور اچوم .
هر کله چه د مجاهدینو کونډرونه پر روسی گیدرانونریات
شوی دی نور هغوی دا کوشش کریدی چی د سیاسی حل
او خبرواترو اوانری خپری کړی . د ملگرو ملتو موسسه ، د
غیر منسلکو هیوادونو کنفرانسونه ، سوله غوښتونکی هیوادونه
دا ټول هغه سرایونه دی چی روسان غواړی د هغو
په وسیله زموږ د مجاهدولس پام بل خوا وگرځوی او د دی
کار لپاره ئی سرکاری دندو وړچیان هم مقرر کړی دی چی
وخت ناوخته پری میدان گهوی نو اوس چی ظاهر شاه
د دغو موسسو نومونه اخلی او د سولی او خبرواترو یادونه
کوی نو په ډاگه شرگنډیری چی : شپیلی خو دده ده مگر
پوکي د بل چا دی . خدنی خبره خور داده چی ظاهر شاه
د افغانستان د اوسنی حالت له امله ډیر غمجن دی او په
اصطلاح « اشک تقساح میرزد » داسره سواندی ئی هغه
وخت ولی نه کاوه چی د قدرت واگی ئی په لاس کښی وی
او د همدی مسلمانانو په ککړیو ئی د خپلی عیاشی مانخی ودانی
کړی وی ؟ په ایطالیا کښی ناست دی او د افغانستان
د کلو او بانډو د غمونو پیټی ئی په سر ایښی دی ؟
هیره هوشوه د شاهي خاندان د شهزادگانو بی پټی او بی غیرتی ؟
د هیچا عزت او پت تری په امن کښی نه ؤ سسری نه ؤ ،
سری خواک تری جوړ شوی ؤ ، خواوس ورته هغه هیخ په

ياد ندى او وائى چى :

نره مى د خويندو او ورونو په غم كښى شريك يم. په خپل غم كښى شريك شه چى دنيا او آخرت دى برباد دى او نر هونږ لپاره ستا هغه پنځوس كلن غم شريكوالى بس دى دا دعاء به درته كوو چه الله تعالى دې هغه حساب د رسره هم په دې دنيا او هم په هماغه دنيا وكړي
آمين.

محترم ولس مل صيب ! كيدى شي چى ليكنه مو ستاسو دنوق ، شوق او سويي سره برابره نه وي خو دا يقين لاسره دى چى تاسو خپلى رائى ته نه ، بلكه د خلكونظر ته نريات اهيت وركوى ، كه مضمون ډير اوږد وي نو كيدى شي چى په خو شمارو كښى ئى نشر كړى البته په نشر كيدو به ئى زما دا عقيدة نور هم پخه شي چى تاسو د « شه پټ او شه ښكاره » اصل نه كار نه اخلى امكان لرى چى په ليك كښى مى شه « تراخه » وي خو زه نه غواړم چى د حقيقت برخه دى زما لخوا هم خوار شي . نور هو نو يو محل بيا حضور ته احترامات تقديموم .

ستاسو مخلص وروڼه ذبيح الله .

مجاهد ولس ۱۳۸۱ او ۹ مه گڼه لومړى كال

دكتور سيد خليل الله هاشميان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

با اتحاد جمله چوشير و شکر شويد

در اين مرحله حساس سکوت و بی تفاوتی
مصلحت نمیباشد

و طندار مجاهد ولس مل صاحب :

در شکارهای چهارم و پنجم مجاهد ولس مطالبی پیرامون
بازگشت پادشاه مستعفی به صحنه سیاست و نظرات
موافق و مخالف در آنبار نشر شده است. بعقیده
من درین فرصت که قیام ملی و جهاد مردم افغانستان
بمقابل قوای متهاجم روسی و کمونست های وطن فروش
بیک مرحله حساس رسیده سکوت و بی تفاوتی در
موضوعی که به سرنوشت آینده افغانستان تعلق میگیرد

مصلحت نمیباشد .

مقاله محترم دکتر سلیم را خواندم ، دلچسپ بود . در برخی موارد آن تصحیح یا تفصیل لازم می افتد که اینک به آن می پردازیم . امیدوارم همه وطندوستان و نویسندگان درین موضوع سهم بگیرند .

در جائیکه دکتر سلیم میگوید شاه از کمونست ها حمایت داشته و مانع فعالیت گروه های مسلمان میشده است ، بعقیده من استعمال کلمات حمایت و مانع در موارد متذکره صدق نمیکند . برای بیان این مطلب مرور مختصر در دوره سلطنت شاه مستعفی لازم می افتد

در مدت تقریباً بیست سال اول این دوره که پادشاه جوان و با اصطلاح بی تجربه بود امور حکومت بدست عم بزرگ شاه تدویر میشد که بمنظور استقرار سلطه مرکزی روش - مطلقه را اختیار کرده بود . ولی عضویت افغانستان به موسسه ملل متحد و متعهد شدن آن به اعلامیه جهانی حقوق بشر مستلزم آزاد ساختن مجوسین سیاسی و طرح اتخاذ روش های ملایم تر با مردم بود که عم دوم شاه را برای چند سال بمنظور احیای دیموکراسی و دلجویی مردم در اس حکومت قرار داد . بدین ترتیب در مدت - نراید از بیست سال اول دوره سلطنت شاه که امور دولت را عاמש تنویر میکردند شاه نمیتوان مسئول قرار داد خصوصاً که قانون اساسی آنوقت نیز پادشاه را غیر مسئول میشناخت .

در دورهٔ صدارت سپه سالار غازی دو پدیدهٔ اجتماعی بطور
متباین قابل مشاهده بود. یکی عکس العمل قشر روشنفکر که خواستاً
متحول شدن نظام دولت به نحوی بودند تا جوابگوی ضروریات
مملکت و خواسته های مردم باشد. دوم ماسک پوشیدن سردار
محمد داؤد منحیت روشنفکر که بدینوسیله میخواست قشر
را بخود جلب نماید چنانچه کلوب ملی را پیریزی کرد و اعضای آنرا
را به نفع موقف خود بمقابل عم خویش تحریک می نمود. هدف
وی ازین کار برانداختن عمش و بدست آوردن قدرت سیاسی
برای خودش بود. چنانچه بخاطر داریم نشرات مخفی در تقبیح
رئیس حکومت و روش های او تکثیر یافت و خطابه های نیز به
ضد حکومت در محافل خصوصی که توسط داؤد خان و پیروانش حمایت
میشد بعمل آمد. تا آنکه پدر دیموکراسی مجبور شد عده ای از روشنفکران
وقت را بدون محاکمه بزنجان بیندازد. درین فرصت سردار محمد داؤد
بهرام خود نایل گردیده بود چنانچه متعاقباً عهدهٔ صدارت به او سپرده
شد. بعد ازین نه کس نا می از کلوب ملی شنید و نه بکس موقع اظهار
نظر و انتقاد داده شد.

سردار محمد داؤد تا زمانیکه عم خودش رئیس حکومت بود
در پی ماجراجویی نبود بلکه به شهادت سرجالی که هنوز در قید
حیات میباشند، به پیروی از روش و رهنمای عمش در جمله
اعضای خانواده سلطنتی بعد از من خودش دومین شخص طرفدار
مطلقیت در روش دولت بود و آنرا در ماهوریت های قبلی خود

(ولایت قندهار و قوماندانی قوای مرکز) با ثبات نیز رسانیده بود. ولی با اثر رقابت های بین اعمامش و تحریک عم خودش بمقابل عم ناسکه اش مجبور شد به عدهٔ روشنفکران آنوقت کابل رو بیاورد تا عجلتاً از حمایت آنها برخوردار شود و در عین زمان برای مقاصد سیاست داخلی به تشخیص آنها پردازد. بدین — منظور ماسکی بپوشید و مطالبی چند که ازین جا و آنجا شنیده بود با جوانان و روشنفکران بکار میبست و بدون احساست مسؤلیت، بدون آنکه اضرار و عاقبت اعمال خود را بسنجد کارهایی میکرد. از آنجمله اینکه پیروان خود را همیشه بصد بعضی حلقه های مذهبی منجمله خاندان مجددی تحریک می نمود ولی تماس با کمونست ها را تشویق میکرد. شخصی که سردار را خوب میشناخت باری بمن گفت که وی خواننده خوب نبوده بلکه از خواندن زود دلتنگ میشد و خوش داشت مطالب را از راه گوش بگیرد این ضعف را چینی ها ملتفت شده جهان بینی و دکترین کمونستی را از طریق صحبت باو تلقین میکردند. باری وطن داری بمن گفته بود که یکن از محصلین افغانی در فرانسه که بعضویت حزب کمونست فرانسه درآمده بود در مدتی که سردار داود در پاریس سفیر بود آن محصل ماموریت یافت تا مبادی کمونستی را به سردار بیاموزد. سپس هنگامیکه سردار حلقه سفارت پاریس را برپا نمود خود تنگ یافت و بدون اجازه مرکز قهرراً به کابل بازگشت، حلقه مرحوم عبدالحی عزیز بشمول بناغلی میرمحمد صدیق فرهنگ

به تنویر سردار پرداختند و توسط اینها نظام پلان گذاری —
اقتصاد سوسیالیستی دولتی بخورد سردار داده شد که در مدت
۲۵ سال آینده با مشاورین و سرمایه گذاری شوروی در
افغانستان بکار افتاد. عده‌ی تا هنوز سردار محمد داود را یک
فرد وطنپرست و مسلمان می‌شناهند و شواهد و مثال‌هایی
برای ثبوت آن دارند. تحقیقات این نویسنده نیز به این نتیجه
رسیده که وی کمونست نشده بود. ولی انکار نمی‌شود که
کمونست‌های داخلی و خارجی وی را بدام آورده بودند و تا یکسال قبل
از سقوطش در دوره جمهوری براه سوسیالیزم روان بود. اینکه
می‌گویند در سال اخیر این دوره راه فراری پالید و به این منظور در بهبود
مناسبات با دول همسایه و ملل عربی قدم برداشت و همین برگشت
او بود که روس‌ها را مشوش ساخته در پی تخریب او شدند،
نویسنده درین باره اطلاع کافی ندارد.

علی ایحال شناخت شاه مستعفی از نظرات و افکار و سنجیه
پسر عمش کاملتر از آن من و هر شخصی دیگر می‌باشد. شاه می‌داندست
که پسر عمش نمونه‌ها و روش‌های اقتصاد سوسیالیستی در نظام
دولت را تعقیب خواهد کرد و مسؤلیت شاه نیز در همین است
که نرمام حکومت افغانستان را به او سپرد چنانکه در مدت ده
سال دورهٔ صدارت سردار، مانند ۲۳ سال دورهٔ حکومت
اجامش، شاه برخلاف توقع، از مراقبت امور دولت و مداخله
در تصمیمات حکومت بدور ماند که این موضوع توسط مشاهدین

خارجی منجمله شاه هوتوی ایران نیز یادداشت شده است .
در جریان حکومت سردار داؤد روسها آنقدر در افغانستان
نفوذ کردند که حتی هسته حزب کمونست بوجود آمده بود .
دولت شوروی به کمک کمونستهای داخلی بمنظور گرفتن
امتیاز جهت تاسیس نمایندگی های تجاری و اعزام جاسوسان
روسی بزیر نام نمایندگان فروش صدها ملیون افغانی اعم از
تحایف و پول نقد را به ماموران مسئول وزارت تجارت
رشوہ دادند و چنانکه دیدیم جاسوسان روسی بنام فروش
امتعہ و گرفتن فرمایشات تجاری آزادانه بولایات مختلف
افغانستان سیر و سفر میکردند . بدین نهج مراکز فعالیتها
و تبلیغات کمونستی در سرتاسر افغانستان درین دوره
گشوده شده بود . این روش با روش کمپنی هند برطانوی
که از طریق تجارت بر هندوستان مستخرج شد بی شباهت
نیست ، با این تفاوت که روس ها امتیاز مشاورت در اُردو
و تربیہ صاحب منصبان لشکری افغانستان را نیز بدست آورده
بودند . حتی با استفاده از منازعه بین افغانستان و پاکستان
کمونزم درین دورہ به صوبہ سرحد و داخل پاکستان
نفوذ کرد و پایگاه ها تاسیس نمود که تا کنون فعال میباشند .
من از زبان کسان نزدیک به دربار شاه مستعفی شنیده
ام که وی ازین انکشاف ناراضی بوده درصدد چاره جویی
برآمده بود و آنچه در آن مرحله انجام داده میتوانست همانا

تعویض پسر عمش بود که با پارهٔ اصلاحات و قانون اساسی جدید رویکار آورد. اگر پادشاه تحولی را که در پایان دورهٔ حکومت سردار داؤد بمیان آورد در ختم دورهٔ صلاحت سیه سالار غازی رویدست میگرفت و روش حکومت خانوادگی را همان وقت خاتمه می بخشید کمونزم در افغانستان رشد نمیکرد. اشتباه بزرگ از طرف عدهٔ درباریان طرفدار سردار- داؤد صورت گرفت که شاه را متقاعد ساختند در صورت انتخاب صدراعظم غیر خاندانی بموسسه سلطنت خطراتی متوجه خواهد شد، و انگهی این تصور تصویب شده را در ظاهر چنین افاده کردند که گویا شرایط ذهنی مردم افغانستان برای قبول چنان تحولی در آنوقت مساعد نبود.

بهر حال آنچه شاه در چنین احوال میتواند عمل کند

دور ساختن پسر عمش از صحنه سیاست بود که آنرا انجام داد و آنچه او نمیتوانست یا در برابر آن خود را عاجز مییافت مبارزه با نفوذ روز افزون کمونزم و جلوگیری از مداخلات دولت شوروی در امور داخلی افغانستان بود که در نتیجه وام های کمر شکن و تعهداتی که در نهایت همه به نفع شوروی تمام شد بجا مانده بود. علاوهً نفوذ کمونزم در اردو نیز رخنه کرده بود. حکومت های این دوره نیز خاصیت انتقالی داشته، ضعیف و زود گذر بود. کمونست ها برای برانداختن آنها کوشان بودند. «فعالیت گروه های مسلمان» که داکتر

صاحب سلیم تذکره داده است در همین دوره تظاهر کرد ولی در ابتدا دارای نظم و تشکیلات نبود. در مقابل کمونست ها تشکیلات وسیع داشته از جانب هاسکو حمایت میشدند. بعقیده من حکومت های وقت ملتفت این وضع بوده و تصادم بین آن دو گروه را به ضرر گروه مسلمان میدانستند و تصور می کردند وقوع چنین حادثه بهانه جوی روسها را برای مداخله بیشتر فراهم خواهد کرد. شاه و حکومت اصولاً نه آرزوی حمایت از کمونست ها را داشتند و نه قدرت مبارزه با آنها را (بطور مثال موضوع شهادت اسرار آمیز مرحوم گهیخ را بخاطر بیاورید، همانطوریکه مانع فعالیت گروه های مسلمان شده نمیتوانستند. فعالیت ها و تصادماتی که در پوهنتون و در مظاهرات بین کمونست ها و گروه های مسلمان صورت میگرفت دولت در برابر آنها سیر بین و بیچاره بود. گویا کمونست با چهره منحوس قطبی خود بمثابة یک طاعون عفونی به افغانستان داخل شده حتی به خانواده های سرشناس مذهبی، تجارت پیشه و مستعد و حتی اعضای خاندان سلطنتی نفوذ کرده بود و حکومت های ضعیف مجال جلوگیری یا مبارزه با آن را نداشتند.

من در صدد دفاع از شاه نمیباشم بلکه میخواهم واقعا را بی طرفانه بررسی کنم. عده بی از هموطنان ما عقیده دارند که شاه درین فرصت میبایست کمونست ها را توسط گروه-

های مسلمان یا توسط عسکر و پولیس منهدم میکرد. اما
 خطرات و مشکلات ناشی از یزید طرز العمل را از نظر تعهدات و
 روابط بین المللی نادیده میگیرند. افغانستان در نتیجه ^{سیاست} حکومت
 ده ساله سردار داؤد از همسایه های اسلامی خود تجزیه شد
 بود. طرح ورشد مفکوره پان اسلامیزم در منطقه که طبقاً با
 احتیاج شدید روسیه و هندوستان مواجه میگردید وقت و
 نرمان بکار داشت و مستلزم بهبود روابط با ممالک مسلمان همجوار
 بود که با تعیین مرحوم محمد موسی شفیق بحیث صدراعظم آغاز
 شد اما با تور پیروی روسیه از هم پاشید. تحریک جهاد بمقابل
 کمونیزم با تکیه بمنابع خود افغانستان متمرکز و دیرپا بوده نه
 میتوانست بلکه از یکطرف احتمال صدمه رسیدن به نظام حاکم در
 مملکت را در برداشت که شاه این قربانی را داده نمیتوانست و از
 جانب دیگر مملکت را به تمایلات منطوقی و خانه جنگی های
 داخلی مواجه میساخت که در نتیجه آن افغانستان تجزیه میشد.
 شاه بناچار مصلحت را درین دید تا بمنظور کمایی وقت، از راه
 سیامت و تأیید هودت، خاطر اتحاد شوروی را خوش نگه دارد.
 متأسفانه سرنوشت دولت های کوچک با روش محافظه کاری
 در جوار قدرت های بزرگ همیشه چنین بوده است.

اشتباه بزرگ دیگر شاه مستعفی بعقیده من همانا قبول مآ
 زیر آستین بود که با وجود استخبارات مکرر از فعالیت های سیاسی
 و تخریبی سردار داؤد او را بعا طفله قومی آزاد گذاشته بود.

جرات و صلاحیت حبس یا تبعید سردار را جز خود شاه شخص دیگری نداشت. گو اینکه شخص شاه نیز این جرات را نداشت یا نکرد؛ صد هاتن افغان را که من در وطن یا در طریق مهاجرت به پاکستان، اروپا و امریکا دیده ام این سوال را مطرح کرده اند که آیا در نزد شاه سلامت مردم و تمامیت افغانستان بازنده و راضی نگه داشتن پسر عمش ارزش یکسان داشته است؟ همان بود که دیدیم در نتیجه این سهل انگاری شاه سردار داؤد با اساس عقده های شخصی سلطنت را ناهمهانه از یکزن (ملکه سابق افغانستان) گرفت و نه تنها به ولی نعمت و خاندان خود خیانت کرد بلکه با سازش به کمونست ها و تجدید روش مطلقه خودش را آله دست کمونست های وطن فروش و افغانستان را القهه مساعد برای بلعیدن روسیه شوروی ساخت.

تباهی و بربادی افغانستان بنظر این نویسنده نتیجه مستقیم مخالفت ها و نقاضت های ذات البینی بنی اعمام شاه و بی اهمیت پنداشتن آن توسط شاه میباشد. مثلاً جزال متقاعد عبدالولی که غرور و بی کفایتی او نفرت عام را بار آورده بود دربار دیگری را با تشریفات خاص در تپه تاج بیگ براه انداخته بود که میگویند دیدن و مصاحبه با شخص شاه در قصر دلکشا اسان تر از رسیدن به او بود. این سردار ابتدا با ازدواج دختر شاه که نامزد پسر عم او فرزند سپه سالار غازی بود، میان دو برادر، سردار شاه و لیغان و سردار شاه محمود خان، نقاضت و آزرده گی ایجاد کرد و سردار

شاه ولیخان مجبور شد در عزل برادر خود از عهده صدارت و تقرر سردار داود رول مخفی ولی موثر بازی کند. سپس با پسر عم مهتر خود سردار داود طرف واقع شد و برای احراز قدرت عسکری در عزل او کوشید و بعد از آن او را پیهم تحقیر، تعجیز و تنقید میکرد و مسبب آتشفشانی ساختن عقده های او میشد تا آنکه وی در فرصتی دست بکودتا زد که در غیاب پادشاه جنرال عبدالولی قدرت اول عسکری مملکت و قوماندان گارنیزون کابل بود. اردوی مجهز تحت قوماندۀ او را یک تولی نفر متشکل از صاحب منصبان خشره و متقاعد در اثر غفلت و بی کفایتی او بدون جنگ سقوط داد و او را در بستر خوابش بیدار و گرفتار کردند. پادشاه مستعفی نه تنها به شستن کدورت ها بین اعمام خود موفق و به بی کفایتی آنها ملتفت نشد بلکه آنرا بی اهمیت و عادی پنداشت گو آنکه نتایج سوء آنرا بالای سر نوشت آینده — افغانستان درست پیش بینی نکرده بود!

اشتباه دیگر پادشاه مستعفی بنظر این نویسنده در روما در فرصتی بوقوع پیوست که وی به هویت کودتاچیان و اشخاص شامل حلقه های شورای انقلابی و کمیته مرکزی جمهوری قلابی سردار داود و اشتراک کمونست ها و مداخله روسیه در کودتا پی برد و ملتفت گردید که افغانستان در آستانه سقوط قرار گرفته است چنانچه چنین پیامی نیز شاه آ توسط مرحوم نور احمد اعتمادی به پسر عم خود فرستاده بود

اما نه من حیث شاه و زعیم شانزده ملیون مردم افغانستان و نه بصفت یکتا از اتباع عادی ولی خیر و فاضل مملکت صدای اعتراض را بلند نکرد و بهیچ اقلای متوسل نشد بلکه قبول و ارائه استعفی را پذیرفت که مبنای جمهوری مطلقه سردار داود را تقویت بخشید.

اشتباه اخیر پادشاه مستعفی بنظر من اکتفا به پشتیبانی یک تنظیم و اعزام هیئت شش نفری بعنوان نمایندگان افغان-های مهاجر اروپا و امریکا به پشاور بود تا منشور اتحاد باهمی را تسوید کنند. من در خصوص انتخاب نمایندگان افغان های اروپا چیزی نه میدانم اما سرگذشت انتخاب نماینده افغان های مقیم امریکا ذیلاً بعرض میرسد:

در روز سوم عید قربان سال گذشته محفلی در منزل داکتر بشیر احمد ذکریا در نیوجرسی که یکساعت از نیویارک فاصله دارد دایر شده بود. تصادفاً محترمه ملکه سابق افغانستان نیز همانجا رحل اقامت داشت و عده یی از اقارب، دوستان و ارادتمندان ملکه بمقصد عید مبارکی آنجا رفته بودند. عذبی دیگر مربوط حلقه دوستان و ارتباطات فامیل ذکریا از نیویارک و واشنگتن بطور انتخابی و خصوصی آروپ هم رفته حدود ^{برای اشتراک در محفل دعوت شده بودند} یکصد پنجاه افغان درین محفل اشتراک ورزیده اعلامیه یی تسوید و تصویب کردند و نماینده یی نیز بگماشتند که نزد شاه بروما برود. این نویسنده تصادفاً در همان وقت غرض اجرای

امور شخصی بواشنگتن و نیویارک رفته بود و قهر و عصیان
 ده ها تن و طندار خود را شخصاً شنیده و دیده است که
 جلسه و اعلامیه نیوجرسی را مولود تصمیم یک گروه کوچک
 مربوط بیک قشر خاص و دوستان آنها میدانستند مثلاً از
 جمله رجال خبیر و سابقه دار افغانستان استاد عبدالرحمن
 پژواک و بناغلی^ع ملکیار که تصادفاً هر دو شان در نیویورک
 بوده در جلسه نیوجرسی اشتراک نداشتند و اکثریت قاطع
 افغانهای نیویارک، واشنگتن و اطراف آن اصلاً از وقوع
 چنین جلسه بی اطلاع نه داشتند، تا چه رسد به افغانها
 کلفورنیا، نبراسکا، دینوار و سایر ایالات امریکا که نه دعوت
 شده و نه غیر مستقیم سهم گرفته بودند. مع هذا مصوبه و
 اعلامیه این جلسه خصوصی خلاف واقعیت بنام افغانهای سرتا
 سر امریکا نشر شده بود در حالیکه افغانهای مقیم واشنگتن
 عکس العمل شانرا در مقاله یی درین مورد در شماره سوم
 «نشریه اطلاعاتی انجمن جوانان افغان در امریکا»، منتشره
 واشنگتن نشر کردند. عده یی نیز هیئت شش نفری اغراهی شاه
 را به پشاور بمنظور تسوید چنان سند بزرگ ملی کم وزن
 یافته این اقدام را عجولانه، بی وقت و نامناسب تلقی کردند.
 حتی و طندان ما که در افغانستان بمقابل روس میجنگند در
 نامه هایی که به امریکا فرستاده اند، این حرکت و این هیئت را
 غیر مجاز خواندند. اما در خصوص تجویز وحدت و تشکیل حکومت

موقت حلقه هایبیرا که نویسنده در امریکا و اروپا می‌شناسند معتقدند که وحدت کامل و دوامدارنه تنها با حمایت یک ویا در سه تنظیم تأمین نخواهد شد بلکه چنین وحدتی نفاق و شقاق را تشدید خواهد کرد.

از جانب دیگر متاسفانه اقارب و حواریون شاه در امریکا، اغلب بدون مشوره شاه، به اوقاماتی متوسل میشوند که به چنان موفقت او، تا جائیکه به حمایت مردم تعلق میگیرد، صدمه میرساند. مثلاً در مدت دو نیم سالی که من در کلفورنیا هستم آوانزه تشکیل پنج کابینه ازین محافل برخاسته و اشخاصی خود را وزیر قبول شده اعلان کرده اند که من یقین دارم شاه از آن مسبوق نمیشد. از آنجمله یکتن که سال گذشته از روما برگشته بود به بعضی حلقه‌ها گفته بود که متصل اعلان حکومت موقت افغانستان از دولت امریکا تقاضا میشود برای حفاظت و امنیت او در امریکا (۱)؛ پولیس محافظ مقرر کند. اقارب شاه که در افغانستان امتیازات و زندگی مرفه داشتند مجبورند در اینجا از راه کمکهای اجتماعی یا مشغولیت بکارهای فزیک و غیر مسلکی امرار معاش مینمایند. اینها بیاد تنعم گذشته هنوز هم گاهی برای خود زندگی تخیلی در افغانستان می سازند باید برادر وار ملتفت شان ساخت که اگر حیانا شاه به تاسیس جبهه متحد ملی و تشکیل حکومت موقت موفق گردد خود وی و هم مجاهدین و مردم افغانستان امتیازات سابق را منظور نخواهد کرد. اگر آنها فکر مراجعت بوطن در سرداشته باشند

باید با استفاده از امکانات وسیع امریکا درینجا شغلی بیاورند که در وطن از مدرک آن امرار معاش بتوانند مسابقه دریشی هارودس و تعلیق زنجیرهای طلائی بجیب واسکت و استعمال سیگارها و ناهای دیگر معیار استخلم نخواهد بود. وزرای سابق و تشبثات و صحنه سازی هایشان نه تنها درد خودشانرا دوا نخواهد کرد بلکه احتمالاً موفقیت شاه را ضییقتر میسازد بطور مجموع هیچ کابینه و هیچ وزیری در گذشته موفق و کارآمد نبوده چانس استقرار وزعامت مجدد را ندارند زیرا مردم چهره ها و استعداد های نورا آزمودن میخواهند و حق بجانب نیز میباشند. قوماندان های جهات جنگ بدون آنکه از موثر و معاش حکومت استفاده کرده باشند ثابت نموند که بهتر و بیشتر به درد افغانستان میخورند.

تا اینجا به یک سلسله اشتباهات شاه مستعفی، با ارتباط به منافع علیای مردم افغانستان، اشاره کردیم. بيمورد نخواهد بود اگر سری به عرفان و تصوف اسلامی بزنیم و موقوف انسان را از این نگاه بررسی نماییم. حافظ شیوازی که مقام انسان را در قبال قبول بار سنگین امانت و مسؤلیت والاتراز آسمان — محاط بر افلاک می پندارد:

آسمان بار امانت نتوانست کشید
قرعه فال بنام من دیوانه زدند.

با استعمال کلمه «دیوانه» منحیث اسم صفت بطور مستعار به عجز و ناتوانی و نارسائی انسان اشارتی دارد. ابوالمعانی - بیدل این مطلب را با اتکاء به فرهنگ اسلامی چنین تصویر - مینماید :

هیچ عاقل نزند تیشه بنپای آرام ! از بهشتی که برون آمده آدم نیست ؟

گویا بیدل در بند اول به پندار عوام اشارتی دارد که تصور - میکنند شخص عاقل بنپای آرام و جور خود هرگز تیشه را حواله نه میکند ، اما در بند دوم همان پندار را مورد نقد قرار داده میبرد آنکه از بهشت رانده شد بابای آدمیان و پیغمبر و عاقل نبود ؟ هر آئینه که بود معهدا مرتکب اشتباه شد آنهم در بهشت ! گویا اشتباه جزء سلوک انسان میباشد و این نکته را رب العالمین رح. در قصصی که بمنظور عبرت مسلمین به پیغمبر برگزیده ^{چو} در قرآن مجید آورده به تکرار ارشاد فرموده است .

بعقیده نویسنده پادشاه مستعفی به اشتباهات خود ملتفت شده و اعتراف نمودار فضل و رستگاری است . وی اکنون در پرتو آن میباشد تا برای تلافی مافات مصدر خدمتی بوطن و مردم خود شود . بدون شك وی یکتا از سرداران افغان است و چنانکه هر فرد افغان حق بلکه وظیفه دارد در جهاد مردم افغانستان بمقابل کفر و العاد و تسلط اجنبی سهم بگیرد او نیز حایز این حقوق

میباشد. من با دکتر سلیم درین طرز تفکر وی موافق نیستم
 که در جهاد افغانستان تنها به افراد صالح موقع مبارزه داده
 شود و انگهی تفسیر کلمه «صالح» نیز کاریست مشکل زیرا اگر
 آنهایی را که مرتکب اشتباه شده اند غیر صالح بخوانیم از یکطرف خصلت
 و محدودیت های انسان را نادیده میگیریم و از جانب دیگر در هیچ جامعه
 بی بشمول افغانستان محال است شخصی را سراغ داشته باشیم
 که اشتباه نکرده باشد! بعقیده من در جهاد مردم برای آزاد—
 ساختن افغانستان باید بهر افغان موقع داده شود که حاضر
 باشد در برابر کمونزم و روسیه شوروی بجنگد. شاه مستعفی
 واجد فضل و جهان بینی کافی است که بپذیرد شرایط ذهنی
 مردم افغانستان در شرایط کنونی و آینده هوید تجدد سوسه
 سلطنت نمیشد چنانکه او بصراحت اعلام داشته که خواستار
 سلطنت و القاب و اعزاز نیست. اگر چنانچه در اعلامیه های
 وی درین خصوص ابهامی باقی مانده باشد میتوان تقاضا کرد
 آنرا در اعلامیه دیگری تصحیح و روشن بسازد. ولی موقع
 ندادن او در اشتراک به جهاد و تشکیل جبهه متحد ملی بشمول
 همه تنظیم ها و گروه های مهاجر اشتباهیست بزرگ که در
 حقیقت یک چانس مردم افغانستان را برای استخلاص از مصیبت
 کنونی دریغ نمودن است و این امتیاز به هیچ فرد یا گروهی داده نشد.
 البته اگر تنظیم ها بدون اشتراک و مساعی شاه مستعفی بین خود
 به تفاهم رسیده و اتحاد همگانی را تأمین کرده میتوانند میدان

عمل بروی شان باز است در آنصورت اعلان کنند که با شتراک و مساعی شاه ضرورت احساس نمیشود یقین دارم اونیز منصرف خواهد شد .

باید حق بین بود و اعتراف کرد که شاه مستعفی در دوره -
سلطنت خود در پهلوی اشتباهات متعدد صفات و سلوک نیکی
تبار، داده که منجمله بیکی آن هموطنم داکتر سلیم نیز بطور غیر-
ارادی اشاره کرده است . در جائیکه داکتر صاحب به خطابه -
مرحوم محمد صادق مجددی در مسجد پل خشتی اشاره
مینماید این صحنه به کریدت دوره سلطنت شاه می انجامد ، زیرا
مخاطب حضرت مجددی همین پادشاه با حوصله و متحمل بود که آن
کلمات و انتقادات را در ملاء عام شنید ولی محمد صادق خان برای
سالهای بعد نیز بیخ سفير باقی ماند . ایا کسی استدلال میتواند که
پادشاه نمیتوانست او را بر طرف یا حداقل تبعید کند چنانکه امان الله
خان مرحوم نورالمشایخ را به هندوستان بر تانوی تبعید کرده بود ؟
در مورد خاندان ها و سره کردن اعضای اگر حفظ منافع ملی و قیام
و اشتراک در مبارزه ملی بمقابل دشمن خارجی را معیار قرار میدهیم ،
مرحوم شمس المشایخ فضل محمد صاحب مجددی شخص
فاضل با تقوی و مسلمان و وطنپرست بوده در مبارزات ملی افغانها
بضد انگلیس سهم بزرگ داشته قابل تکریم و حرمت میباشد . اما
در مورد محمد صادق المجددی داکتر صاحب سلیم ایضا نیز
میبا یست تذکر میداد که حضرت موصوف نه تنها به اولوالامر خود

غازی امان الله خان نا صادق بوده بلکه بمنظور فراهم کردن زمینیه سلطنت برای بچه سقاء با دشمن اسلام و مردم افغانستان یعنی سفیر انگلیس در کابل مفاهمه و همکاری نموده است (مراجعه شود به کتاب «افغانستان» تالیف فریزر، تکرر سفیر سابق برتانیه در کابل چاپ لندن و کتاب افغانستان در مسیر تاریخ، تالیف میرغلام محمد غبار صفحه ۸۲۶). سپس حضرت محمد صادق خان کمر حبیب الله بچه سقاء را بسته باو بیعت نمود. وانگهی برای برانداختن اولوالا مردم خود، امیر حبیب الله خادم دین رسول الله با سپه سالار محمد نادر خان بساخت و با خیرالذکر بیعت کرد. در دوره سلطنت اعلی حضرت محمد نادر شاه در نتیجه سازش و توافق سیاسی که در بین موسسه سلطنت و خاندان مجددی منجیث نماینده موسسه دیانت بعمل آمده بود وزارت عدلیه در کابینه پایین خاندان سپرده شد و حضرت فضل احمد مجددی در دوره جبروتی صدارت محمد هاشم خان وزیر عدالت ملت مسلمان افغانستان بود، علالتی که با بندی خانه ها هزاران بندی سیاسی و قتل های سیاسی، غارت ها و رشوه ستانی های این دوره هیچ علاقه و تماسی نگرفت و چنانچه توقع میرفت کدام خطابه یا انتقادی از جانب زعمای خاندان مجددی بمقابل روش مطلقه حکومت وقت شنیده نشد. و اما در خصوص استاد صبغت الله مجددی باید تذکر داد که بعقیده من وی نه تنها شهرت خود را مدیون اسم خانوادگی خود نمیباشد بلکه برای خاندان مجددی یک سعادت بزرگ بشمار میرود. استاد صبغت الله مجددی شخصیت

خود را خودش تبار، داده و سابقهٔ پرافتخار مبارزه، بمقابل حکومت
 مطلقه سردار داود و روش دوستانه او با دولت کمونستی شوروی
 دارد که درین راه از توهمین وزندان گرفته تا تبعید از وطن را تحمل کرده
 و سالها رنج برده است. وی در علوم اسلامی و زبان عربی صلاحیت
 اکادمیک داشته با فلسفه، حکمت و دکترین معاصر نیز آشنا
 میباشد و از بد و ظهور کمونست ها در افغانستان تا پایان دورهٔ جمهوری
 قلابی سردار داود و زبان انتقاد را نبسته سپس بعد از تخطی و هجوم
 عساکر وحشی روسیه با افغانستان علم جهاد و مبارزه بمقابل کفر و
 العاد را بمنظور نجات افغانستان از چنگ اهریمن کمونیزم بالا کرده
 در جالیکه در اروپا، امریکا و ممالک عربی زندگی مرفه‌تری داشته.
 میتواند مشکلات اقلیمی خطرناک جانی و محدودیت ها و فشار
 سیاسی را تحمل نموده در پیشبرد جهاد و امکانات اتحاد با همی در
 پشاور، سعی و مبارزه دارد. بدین نهج شهرت و حیثیت یک مجاهد قابل
 احترامی را کسب نموده برای نجات افغانستان تلاش میورزد. انتقادیکه
 بر او شایع میگویند کپ رو بوده توصیف و مجامله را خوش دارد
 و در انتخاب اشخاص دقت نمیکند. امید وارم در اصلاح این خلاها اگر
 وجود ^{داشته باشد} بپذیرد.

وطندارها داکتر صاحب سلیم می نویسد که مردم افغانستان
 در دورهٔ سلطنت ظاهرشاه از حد اقل امکانات زندگی و آرا مش
 برخوردار نبودند. بعقیدهٔ من، آنطور امنیت و آراش که درین دوره
 در افغانستان مستقر بود در تاریخ نظیر نداشته است. من خودم

ده ها بار تنها یا با عایله و اطفال صغیرم در بین ساعات یک و چهار بجه صبح از جلال آباد بکابل یا معکوس آن رفته ام و یا ناوقت های شب از پغمان یا چهاریکار بکابل آمده ام و نیز بولایات شمالی و جنوبی مسافرت کرده ام ولی در مدت سی سال بکدام واقعه ای که بی امنیت گفته شود مواجه نشده ام . توریزم بین المللی در اثر استقرار امنیت در افغانستان در همین دوره به افغانستان رو آورد و در شاهراه اسلام قلعه - تورخم - که بعضاً توریزست ها بخاطر دیدن مواضع توریستی آنرا در ظرف چند هفته طی و سیر میکردند کدام تعرض بل و جان اجنبی یا داخلی صورت نمیگرفت . اما بمصداق گفتهء سعدی « قدر عافیت کسی داند که بمصیبتی گرفتار آید »

هنگامیکه کمونست ها زمام دولت را گرفتند آرامش و امنیت به نوعی برهم خورد که رفتن تا پغمان آنهم بروی روشن میسر و مصون نمیشد .

در خصوص آرامش بمعنی رفاهیت و تامین حداقل امکانات زندگی باید حقایق مربوط به منابع و امکانات مملکت را در نظر بگیریم من از حکومت های بی کفایت دورهء سلطنت شاه قصد حمایت را ندارم و موافقم که عواید ملی و بلوغیر مکفی بوده بطور عادلانه توزیع نشده است . علاوه آن مقادیری ازین عواید با میال شخصی یا بالای اشخاص غیر مستحق صرف شده است . ولی این اصل نیز باید مدنظر باشد که رشد اقتصادی بنوعی که امکانات تنزیلی بهتر برای عامه مردم افغانستان را تامین بتواند مستلزم رشد همه جانبه تمام سکتورهای

اجتماعی - اقتصادی می باشد در مملکتی که سکتور خصوصی انکشاف نکرده بلکه خفه شده است و یگانه موسسه استغلام کننده دولت باشد دولتی که بودجه های انکشافی آن متکی بر استقراض و کمک های خارجی بود - رشد اقتصادی نیز بطور بطی و محدود با امکانات دولت پیش می رود . افغانستان منابع طبیعی دارد ولی تا زمانیکه این منابع استخراج نگردد و قوای بشری مورد نیاز تهیه و تربیه نشود و صنایع ملی و خصوصی به منظور تزئید تولید و استخدام رویکار نیایند ، از مدرک اقتصاد زراعتی با آلات و افزار قرون وسطی بهبود وضع اقتصاد ملی بمعنی تزئید در عاید فی نفر و بلند رفتن سطح زندگی مردم یا آن نوع آرامشی را که دکتر صاحب سلیم توقع دارند در آینده افغانستان نیز پیشبینی شده نمیتواند .

قابل تذکره می باشد که در دوره ده سال اخیر سلطنت شاه مستعفی بعد از ختم صلح سردار داود مردم افغانستان آنگاه از انزادی قلم و بیان برخوردار بودند که از تاسیس افغانستان کنونی توسط احمد شاه درانی تا کودتای کمونستی سال ۱۹۷۸ سابقه نداشته است . مردم افغانستان درین ده سال حتی با مقایسه به ایران و پاکستان و اکثر ممالک عربی از آزادی های انفرادی بیشتر برخوردار بوده اند . اینکه به نشرات کمونستی نمیایست موقع داد ، میشد من موافقم و آثار مولود نفوذ کمونزم و ضعف دولت می نامم که موجبات آن از نظر نویسنده قبلاً توضیح شده است .

باری بر عکس برداشت داکتر صاحب سلیم، کمونزم در افغانستان
 در قشر ناتوان یا در بین آن هموطنان ماکه داکتر موصوف آنها
 را محروم از « حداقل امکانات زندگی » قلمداد میفرمایند نفوذ نکرده
 بلکه ابتدا در خانواده های مرفه و آسوده و تحصیل کرده و سپس
 به خانواده های متوسط جامعه آنها بطور انگشت شمار سرخنه کرده،
 تعداد مجموعی کمونست های (مسابی کا، گی، بی، از پنج هزار تجاوز
 واتی افغانستان آنها بعد از پنج سال حکومت کمونست ها و
 نمیکند متبایق افرادیکه در دستگاه دولت کمونستی کار میکنند سپاهی
 لشکر بوده بحکم اجبار یا به پیروی از تمایلات اپوزیونیستی تن به
 همکاری داده اند. تضادی که خوشبختانه بنیان دکتوری جهان
 کمونیزم را مشوش و متزلزل ساخته در مورد مبارزه ملی افغانستان
 اینست که دهقان و کارگر و خورده فروشی که کمونزم روی پرنسپ
 بالای آن اتکا مینماید، یعنی آنهايي که بسویه پائین اقتصاد قرار
 دارند و بقرارد کتورین کمونزم اولتر جذب و شکار میشوند (۹) ،
 خوشبختانه در افغانستان قدرت مقاومت ملی بصد کمونزم را
 تشکیل داده و تاکنون در شرایط نامساوی بالشکر مجهز کمونستی
 می جنگند

و اما در خصوص اتحاد بمنظور تاسیس یک جبهه متحد
 ملی که آمال همه افغانها بمعنی نجات افغانستان در آن مطمح
 نظر باشد من با عده کثیر افغانهای مهاجر همناوا هستم
 که رهبران تنظیم های افغانی در پاکستان دو مدت پنجسال
 گذشته درایت و کفایت لازم برای رهبری ملی را تبارز نداده

نه تنها اختلافات ذات البینی خود را که بیشتر وجه غرور شخصی
 و جاه طلبی دارد به نفع اتحاد همگانی و انکشاف و تشدید جهاد
 مرفوع نتوانستند بلکه مرتکب اشتباهاتی شده اند که تأثیرات منفی
 آن در مراحل حساس مبارزه ملی افغانستان کمتر از نتایج سوء
 ناشی از اشتباهات دوره سلطنت پادشاه مستعفی نمیباشند
 چنانچه داکتر صاحب سلیم بطور مثال قتل و آزار یکدیگر، شانرا در
 درون سنگرها تذکر داده است. آنهائیکه خود را مسلمان و پیرو
 قران مجید و رهبر جهاد اسلامی می خوانند و بنام مردم افغانستان
 اسلحه دریافت میکنند سپس با همان اسلحه مسبب قتل و ظلم
 همسنگر خود میشوند نه افغانند نه مسلمان. متناقضه، شیطانند
 شاید با کا.گی. بی هم رابطه داشته باشند و باید خلع سلاح و
 سیاست شوند. این تنظیم ها که در شرایط مهاجرت کنونی گروه های
 کوچک میباشند در صورتیکه اکنون در راه هدف مشترک و مقدس
 نجات و آزادی افغانستان، با هم متحد و متفق شده نتوانند روزی
 را باید بخاطر آورد که آنها بلاخر افغانستان گروه های بزرگتر
 را تشکیل بدهند آنوقت افغانستان را حتما پارچه و تجزیه خواهند
 کرد تا هر کدام بر منطقه بی امارت بتواند. این اندیشه با آمال ملی
 مردم افغانستان موافق نیست و انگهی نرطامت ملی باید تحت نظر
 شخصی یا گروهی قرار داده شود که افغانستان را متحد و متشکل
 گردانند و تمامیت ارضی، فرهنگ و عنعنات ملی آنرا حفظ نماید.
 خانه پادشاه مستعفی آباد که بدون مطالبه مقام، القاب و

امتیازات مدعی خدمت و اشتراک در جهاد می باشد در حالیکه سران
 تنظیم ها برای خودشان لقب امیر داده از سرمایه جهاد موثرها
 و وسایل رفاهیت حاضر باش و محافظ که بحکم هوکوشان می باشد،
 حتی بندی خانه ها برای مقاصد خود ساخته اند هیچکدام حاضر
 نمیشود بدون عنوان و القاب و شرایط قبلی در اتحاد ملی و جهاد متحد
 اسلامی اشتراک نماید. گویا چنین استنباط میشود که بجای افغانستان
 آمال آنها نبوده بلکه جاه طلبی، قدرت نمایی و دوام برادرکشی را برای
 مقاصد استفاده جویی و امارت خود در آینده توسعه میدهند غافل
 از اینکه این وضع بدینمنوال دوام نمیتواند. من در چند اجتماع برادران
 افغانی در امریکا گفته ام و آنرا بهمهمه هموطنان میرسانم که بنظر
 من افغانهای دور از جبهه (مهاجرین اروپا و امریکا بشمول خودم)
 بمتأبه بودن ه های بگیل میباشند که برون از میدان غنچ غنچ می نمایند.
 بنابراین زمانی مملکت ما آزاد شود و خدمات ما ضرورت باشد و یا اگر
 این ضرورت اکنون در جبهه یا عقب آن محسوس شود باید بدون توقع
 مقام و چوکی بهرکاری که بما سپرده شود قانع و راضی باشیم چه اگر
 هدف نجات دادن و آزاد ساختن افغانستان از سلطه روس باشد در
 این راه جاه طلبی و خودخواهی گنجایش ندارد. افغانها بشهادت -
 تاریخ در مشکل ترین مراحل زندگی ملی خود در عیم و راه حل مناسب برای
 مشکل خود یافته اند و اکنون نیز این توقع موجود است. هر برادر
 افغان ما حق دارد ادعای نرطامت و خدمت بنماید. هرگاه یکتن افغان
 این کفایت را تبارزه بدهد که همه تنظیم ها و اقشار را متحد بسازد و خود

و مساعی خود را وقف جهاد و متشکل ساختن افغانستان بناید ، بدون آنکه به او القاب یا وعده های امارت و مقام بد هیم باید به او همکاری و از وی حمایت بنائیم و لو این شخص بناغلی گلبدین حکمتیار باشد یا استاد سیاف یا استاد ربانی یا استاد مجددی یا استاد خلیلی یا استاد رسول امین یا بناغلی حسن و لاسمل یا بناغلی اقدی گیلانی یا مولوی خالص یا مولوی محمدی یا مولوی محمد آصف محسنی و امثالهم یا بناغلی محمد ظاهر شاه پادشاه مستعفی و یا قوماندان های قهرمان جبهات جهاد مانند شیر پنجشیر انجنیر مسعود ، جنرال سید حسن قوماندان جبهه هزاره یا ملا دین محمد قوماندان جبهه شادیان

یا قومندان ذبیح الله از جبهه بلخ یا مولوی شفیع الله قوماندان کوه صافی یا مولوی جلال الدین قوماندان - جبهه پکتیا یا سید ابوالحسن رفیع زاده قومندان پغمان و امثالهم و یا اگر خدا بخواهد هیئت از مجموع این ذوات و ده هاتن بجاهد دیگر

قد، مسلم اینست که حق تعیین سرنوشت افغانستان و تثبیت شکل دولت آن نه در صلاحیت یک گروه، تنظیم و جرگه (بشمول جرگه های مجوزة جده و روم) میباشد و نه مهاجرین افغانی در مجموع قانوناً از حقوق سیاسی آن ۳۳ ملیون مردم شریف و ستمدیده نمایندگی میتواند که در ظرف پنجسال - گذشته زیر خمپاره ها و آتشفشان بمها ، برهنه پا و بی لباس ، گرسنه و تشنه در دره ها و کوه ها بجنگ و مبارزه بسر برده عیال

و اطفال خود را قربانی داده ولی امر ناموس و وطن دفاع کرده با روس کافر مهاجم و کمونست های ملحد و وطن فروش جنگیده و هنوز هم میزنند. هیچ فیصله و تصمیمی بدون اشتراک و موافقت با نمایندگان قبایل و عشایر افغانستان در مورد تعیین سرپرست افغانستان قانونی نمیشد.

در صورتیکه تنظیم های مهاجرین افغانی و نمایندگان قبایل و عشایر داخل افغانستان شخصی یا هیئتی را مأمور به تاسیس جبهه متحد ملی و تشکیل حکومت موقتی دور از وطن بسازند باید تشویش ها و اندیشه هایی که در خصوص طرز العمل های چنین حکومت در حلقه های مختلف مهاجرین اظهار شده مدنظر گرفته شود و فوراً طرز عملی را تصویب گردد که از بی لجاجی ها، جاه طلبی ها، استفاده جویی ها، برادرکشی ها و غیره بدع جداً اجتناب بعمل آید بطور مثال معیارهای ذیل تأیید و بصراحت اعلام شود:

- ۱- کاندید یا موظف (خواه شخصی باشد یا هیئت) طالب مقام، القاب و امتیازات نه میباشد.
- ۲- تمام منابع و مساعی حکومت موقت را در جلب اتحاد و تنظیم و تشدید جهاد بمنظور اخراج عساکر شوروی و نجات افغانستان خواهد گماشت.
- ۳- بعد از اخراج عساکر شوروی و آزادی افغانستان زمینہ ریزنیم ملی را زیر نظر یک هیئت بین المللی بمنظور تعیین شکل و نظام

دولت آینده فراهم خواهد کرد.

۴- رکاندید موظف (شخص باشد یا هیئت) پسران، بنی اعمام و اقارب خود را به مأموریت های حساس و مهم نخواهد گماشت.

۵- افغانهای تحصیل یافته، مجرب، نیک شهرت، با تقوی و پاکتایت را که سابقه تمایلات کمونستی نداشته باشد - به عهده های حکومت موقت خواهد گماشت اینکار را توسط کمیسیون مرکب از نمایندگان انتخابی مردم انجام خواهد داد و مدت خدمت کارکنان حکومت را تجدید خواهد کرد تا از تجربه و استعداد های سایر هموطنان استفاده شده بتواند.

۶- کارکنان حکومت موقت معاش دریافت نخواهند کرد فقط مصارفی آغاشه و اباطه و در صورت لزوم سفریه شان پرداخته خواهد شد. از وسایل حکومت برای امور شخصی و فامیل اعضای حکومت کارگرفته نخواهد شد.

۷- حکومت موقت زمینه اشتراک و سهم گیری عملی همه گروه های - مهاجرین افغانی را در جبهه متحد ملی فراهم نموده امکانات عملی آنها را تامین خواهد کرد.

۸- مذاکرات سیاسی با روسیه -
را توسط یک هیئت متشکل از دیپلمات ها و رجال خیر افغانی انجام خواهد داد تا در مورد خروج بدون قید و شرط عساکر شوروی تامین تعامیت ارضی و استقلال کامل افغانستان، عدم مداخله در امور داخلی و ارجاع حق تعیین سرنوشت به مردم -

افغانستان با فشاری نموده این حقوق اساسی را از راه مذاکرات
تأمین نماید. مرحوم غبار در مورد معامله گری دولت انگلیس با
پادشاهان افغانستان اشارتی دارد (افغانستان در مسیر
تاریخ صفحه ۶۳۹). عین آن شرایط در مبارزه کوفی مردم
افغانستان بمقابل روسیه صدق می نماید و آن اینکه در رزم
نظامی بمقابل روسیه افغانستان قرار دارد که روسیه بر
آن غلبه نمیتواند. در حالیکه در رزم سیاسی مقابل روس اگر
یک فرد قدر گیرد غلبه بر او آسان است چنانکه انگلیس بر پادشاهان
سابق افغانستان غالب شده بود.

۹- منابع عایداتی و بر وجه مصارف حکومت موقت را در هر شش ماه
باطلاع مردم افغانستان خواهد رسانید. تخصیصیه ها توسط
کمیسیون های مسئول با مورا هم در پیشرفت جهاد اختصاص خواهد
یافت.

۱۰- مرکز حکومت موقت را در یک یا چند موضعی تاسیس خواهد کرد که
مفید اهداف جهاد باشد نه بمنظور تجمل و فراهم کردن تسهیلات
برای شخصی یا گروهی.

۱۱- احصایه و صورت مصارف اسلحه و لوازمی را که حکومت موقت
بنام مردم و جهاد افغانستان از طریق کمک های بین المللی دریافت
میلارد با اطلاع مردم خواهد رسانید و در توزیع اسلحه منافع
شخصی و گروهی را در نظر نگرفته محض اهداف جهاد بمقابل
روس را تعقیب خواهد کرد.

۱۲- تربیه و تشکیل اردوی افغانان را برای مقاصد جهاد در قدم اول روی دست خواهد گرفت تمام افغانهای واجد شرایط بشمول در جهاد بهر مملکتی که باشند بدون تبعیض و امتیاز باید احضار شوند و طرق اجرای این کار فراهم شود.

۱۳- یک شورای انقلابی را بمنظور محاکمه اعضای حکومت وقت و سایر کارکنان آن تاسیس خواهد کرد که صلاحیت عزل و اعدام را داشته باشد.

۱۴- بمنظور غمخواری و مداوی مهاجرین و تنظیم و انسجام امور کمپها و بهبود اوضاع صحتی و اجتماعی مهاجرین و توزیع عادلانه مواد خوراکی و سایر ضروریات شان اقدامات عاجل و موثر خواهد کرد.

۱۵- برای نرخی ها و معیوبین و نیز برای خانواده های شهدای راه جهاد معاش دایمی مقرر خواهد کرد و آن عده معیوبین را که از تجربه و ناتوانی فزینی شان استفاده شده بتواند استخلام خواهد نمود.

۱۶- برای تاسیس مکاتب و پوهنتنی ها که توسط معلمان افغان تدریس شود اقدامات فوری و عاجل خواهد کرد.

طرح فوق جنبه مقدماتی و پیشنهادی داشته ده ها فقره دیگر به آن اضافه شده میتواند که امیدوارم در نتیجه مطالعه و اشتراک مساعی و ابراز نظر هموطنان محترم شکل بهتری بخود بگیرد زیرا فورمولی باید بمیان بیاید و در معرض نشر قرار گیرد تا وطنداران بر آن نقد و تبصرو کنند نه آنکه شش نفر برای ۱۶ میلیون نفوس افغانستان

منشوری بسازند که مطالعه آن برای خود گروه شان مجاز اما برای - سایر افغانان سرهگویی باشد. از جانب دیگر منشوری که بمنظور نجات افغانستان تسوید یا تصویب میشود باید واجد جهان بینی هایی باشد که برای نسل های آینده حیثیت یک دبستان فکری را اختیار نماید و ضامن پیشرفت و انکشاف اقتصادی اجتماعی افغانستان باشد.

نکته اخیر مربوط به لزوم اتحاد باید در وری موقوف دولت متوقف فیهای تنظیم ها تاکید نمود، مردم شریف و دولت محترم پاکستان در برابر مهاجرین و جهاد افغانها تا آیندم از راه دوستی و برادری پیش آمد نموده، منافع اقتصادی و سیاسی خود شان نیز در همین سر روش همضمراست و همه افغانها معنون و مشکور آن میباشند. ولی چنانکه میدانیم از یکطرف ثبات دولت ها تضمین شده نیست و از جانب دیگر روش ها و موقوف - های سیاسی دولت ها دایم الا استقرار نمیباشد زیرا دولت ها مجبور میشوند در همه مرحله حیات ملی منافع علیای گروپ حاکمه را در وری روش ها موضوعه مطمح نظر قرار بدهند. بطور مثال مرحوم پوهاند عبدالسعی حبیبی وکیل دوره هفتم ولسی جرگه در همان وقت مجبور به ترک وطن و فرار بپاکستان شد و بگری استقبال گردید. تازمانیکه او به نفع موقوف دولت متوقف فیها بضرر تحریم افغانستان نشرات و فعالیت میکرد حرمتش بجا و وسایل مورد نیاز را بدسترس خود داشت. ولی آوانیکه آن مرحوم در نشرات خود بر موضوع تنازع سیاسی آنوقت بن دو مملکت موقوف دولت متوقف فیها را مراعات نکرد و هدایات را نپذیرفت تسهيلات و امتیازات او سلب و از پشاور تبعید شد و چند سال آینده را بشکل

نظر بند گذاشتند تا آنکه دوباره بدولت افغانستان ملتجی و به سفارت
 افغانستان در کراچی پناهنده شد و بالای این مسئله روابط سیاسی
 مملکتین قطع و آن مرحوم با فامیلش تحت مصونیت سیاسی در جمله
 اعضای سفارت افغانستان معاوضه گردید و بوطن رفت. پوهاند حبیبی
 با خود عهد بسته بود که دیگر از وطن فرار نکند و با آنکه در دوره
 کمونستی خوش نبود و به آسانی فرار اختیار میتوانست به عهد خود
 قائم ماند تا جان بحق سپرد. یکسال قبل اخراج رسمی استاد
 عبدالرحمن پژواک شخصیت محترم ملی و سیاستمدار برانزده
 افغانستان که در پاکستان بچیت مهاجر قبول و پذیرائی شده دو
 سال در آنجا اقامت گزید، صورت گرفت. زیرا وی موقوف و سیاست
 دولت متوقف فیها و رول سیاسی آنرا در موضوع مذاکرات ژنیو بخاطری
 مراعات نکرد که شکل و چگونگی آن مذاکرات را با خواسته های ملت و
 مجاهدین افغانستان موافق نیافت و در آن باره مقلاتی بدست
 نشر سپرد. سپس مصادره جریده افغان مجاهد صورت گرفت زیرا
 در خصوص طرز تدویر دفتر ^{مهاجرین و مطبله} مهاجرین افغانی انتقاداتی به نشر
 سپرده بهبود اوضاع را تقاضا کرده بود علاوه با مقلاتی که نشر
 میکرد حیثیت یک ارگان ملی و سیاسی افغانهای مهاجر را اختیار نموده
 بود که کمونست ها اثر ورود آن به افغانستان سراسیمه شده بودند.
 مثال دیگر تصمیم مبنی بر نقل مکان فاطر تنظیم ها از شهر
 پشاور است که قرار مسموع در اجرا قرار گرفتن میباشد، و شاید
 مثال های دیگری نزد برادران مهاجر مقیم پاکستان باشد که من

از آنها اطلاع نلدم .

اینک باید ملتفت بود که مذاکرات ژنیو بین وزیر خارجه پاکستان (به نمایندگی از مردم افغانستان!) و مستخدم روسیه یعنی شاه-محمد دوست به نمایندگی از دولت استخدام شده شوروی در افغانستان دوباره تجدید شده از احتمال بعید نیست که شاه شجاع دیگری بسازند و آنچه در ژنیو فیصله شود بر او بقبولانند! امتیازاتی که از لحاظ دریافت و حمل و استعمال سلاح به تنظیم ها داده شده گرانق شده و دایمی نبوده هر آن فسخ شده میتواند! مهاجرین و تسهیلات کمپ ها نیز محدود شده میتواند! باری و طنذران محترم ما در تنظیم ها در هر موقفی که قرار دارند باید سری تکان بدهند و خواسته ها و موقوف گیری های خود را در شعاع انکشاف اوضاع و امکانات کنونی دوباره از برای کنند. اگر هدف واقعاً موفقیت جهاد و نجات افغانستان باشد اتحاد، درین وقت اشد ضرورت است. این یگانه تکتیکی است که به شکست سیاسی و نظامی روسیه می انجامد. روسها قبل از تجدید مذاکرات ژنیو به منظور تحمیل نظرات خود بالای جانی که مستقیماً زیدخل نیست به مسابقه قدرت پرداخته هرات و دیگر نقاط افغانستان را وحشیانه بمبارد مان و قتل عام کردند. اما اهدا شان تامین نشد بلکه ناکام شدند محض قسمتی از اراضی دُرُنچشیر را اشغال نمودند تا شکست نظامی خود را با ذی القیومقت تلافی کنند. اکنون در برابر آن مانور نظامی شوروی، مانور سیاسی افغانها باید طرح و تکمیل اتحاد باشد چه در غیر آن همه کسانی که امروز

از طرح اتحاد سر می پیچند در حقیقت خواسته ها و غرور شخصی را بر نجات افغانستان مقدم و مرجح میدانند و موجبات استیلا ی دایمی کمونزم بر افغانستان را فراهم مینمایند که هر آئینه در نزد خداوند رج و نسل های آینده مسؤل و جوابده خواهند بود. نباید مغرور و غافل باشیم که اوضاع داخلی و روش دولت متوقف فیها در برابر مهاجرین و تنظیم ها بهمین نهج دوام مییابد!

در پایان یادی از یکتن و طنپرست مبارز شهید عبدالرحمن لودین مینمایم که در قصیده غزایی بهنگام جنگ اول جهانی در باره روش سیاسی دولت وقت افغانستان و انگلیس مآبی آن و لزوم اتحاد و جهاد نکاتی دارد. بنظر نویسنده محتوی این قصیده با الخصوص دو بند انتخابی آن که ذیلاً تقدیم میشود بعد از ۷۰ سال برای ملت داغیده افغانستان در مبارزه شان با اهریمن روس دارای عین کیفیت و طراوت است (اقتباس از کتاب افغانستان در مسیر تاریخ» تالیف میر غلام محمد غبار صفحات ۷۲۱ - ۷۲۳) :

حکم بزرگ خویش شناسید انگلیز

زان پس عدوی دیگران است روس نیز

در این زمانه عهد نیرزد به یک پیشیز

دارید ملت و وطن خویشتن عزیز

با اتحاد جمله چو شیر و شکر شوید

حاضرکنید اسلحه کو بیید طبل و کوس
آرید رو بجنگ چو عثمانی و پروس
تا حلق انگیز فشارید و نای روس
در جا غر تفنگ گذارید کار توس
چون شیر راست سوی مخالف بدرشوید

ومن الله توفیق

دکتر سید خلیل الله هاشمیان

سابق استاد زیا نشناسی پوهنچی ادبیات پوهنتون کابل

مانکلیر - کلفورنیا

۲۵ اگست ۱۹۸۴

شماره ۱ و ۹ سال اول مجاهد ولس

بقلم محترم دکتړ سلیم

درباره مسوولیت های محمد ظاهر شاه آنقدر حقایق وجود دارد که نیازی به تهمت کردن نیست

یکی از عقل می لافد دگر طامات می بافد- بیا کاین داوری هارابه پیش داوانانلیم

د مجاهد ولس درنو لوستو ونکو!

د وطن نه ډیر لیرې خود افغانستان په غم غمجن ، با درده ،
با احساسه ، او په مسائلو پوره ، یو باشخصیته افغان لخوا ماته
په یوه شخص لیک کښی داسی لیکل شوي :

« دا روان قلمی جنگونه که په مجاهد ولس کښی لا اوردده
شي زما په خیال زیان به یې د فایدی نه ډیر وی ځکه چه
شخصی جنبی پکښی ډیرې دی . ملی جهاد نه باید شخصی جنگ
جوړنشي . دښمن د اختلافاتوله مظاهرو شخه استفاده کوي
او ټول مجاهدین ضرر ویني . و ما علینا الی البلاغ . »

برادر ارجمند و مجاهد ولسمل صاحب السلام علیکم !

در شماره هشتم و نهم جریده شما مضمونی بنام سید محمد میوند
 انتشار یافته است که مخاطب آن این بنده حقیر فقیر سراپا
 تقصیری باشد. نوشته بعدی سخیف و مضحک و کود کانه و
 تهوع آور بود که بعضی از دوستان حتی خواندن آنرا ضیاع وقتی
 انگاشتند و بمن مرحمت کردند که دریغ است در برابر صرف وقت
 خود، مطلبی در زمینه باز گویم. ولی برای اینکه مردم ما حد اقل
 بدانند این آوازا از چه حنجره ها ئی بلند میشود و فهم و عقل افرادی
 چون سید محمد میوند تا کجا قد میدهد، ناگزیرم بصورت ایجاز
 به نکاتی چند از نوشته اش من حیث مِشت نمونه خروار، اشاره کنم
 تا هموطنان عزیز ما مخصوصاً نسل نو، نقاب داران عریان را بهتر
 بشناسند و بر چهره های بوقلمون آسای آنان آشنائی یابند.

من یک مسلمان و افغانم و عقیده سیاسی و اجتماعی من در نوشته
 هایم، در زندگی روزمره، درویشی و فقیرانه ام، در برخورد هایم با مسائل
 در تماس با محیط و مردمی که با آنان سروکار دارم و در زندگی چند روزنه
 اجتماعی ام، به خوبی پیداست و هرگاه سید محمد میوند بدانند و یا ندانند
 مرا باکی نیست و دیگران را هم ضرری. ولی ما سید محمد میوند را
 بخوبی میشناسیم. این آقا همان کسی است که سالها قبل او را افغانستا
 عاق کرد و بپاکستان فرار نمود و از همان جا و در حساس ترین
 ایام که همه هموطنان ما از آن آگاهند، وطن و نظام را مورد حمله
 قرار داد و هر روز در جریده ای که نشر می کردند بر ظاهر شاه
 و خانواده اش لعن و دشنام می فرستادند. اینکه پس از آن همه

عصیان و فزاری گری بار دیگر چگونه به افغانستان وارد شد و مشغول بکار گردید، از جمله همان اسرار نیست که در این مقال امکان ارزیابی آن مقدور نیست و در آینده در زمینه گفتگو خواهیم کرد. در ادامه همین سلسله کارهایش، وی سالیان قبل به هند رفت و در آنجا مرکز و دفتری دست و پا کرد و باز هم به نشر جریده‌ای اقدام نمود که محتوی آن همه بر ضد ظاهر شاه و افشاء گری‌های کارنامه‌های منفی او بود که اخبار هایش هنوز موجود است. ولی از یکتال به اینسو همینکه سروصدائی از ظاهر شاه بلند شد و سید محمد میوند استثمام کرد که روس‌ها به این طرح جدید خود زودتر موفق خواهند شد فوراً نقاب دیگری بر چهره کشید و با صد و بیست درجه انحراف و عقب گردی، علم هواخواهی ظاهر شاه را بر افراشت. به امید آنکه اگر چنین خوابی تعبیرش موافق افتاد، نواله‌ای نصیبش گردد و اینک با چنین مشخصاتی که سید محمد خان میوند دارد و ما مصلحتاً از خرمن به دانه‌ای اکتفا کردیم، خوانندگان این نامه میتوانند داوری کنند که چه کسانی دست اندرین کاراند و چه افرادی از داعیه شاه طرفداری می‌کنند.

درباره مطالعات آفاقی سید محمد خان میوند و طرز فکرو استدلال او - و بضاعت مزجات این حقیر خوانندگان محترم خود قضاوت خواهند کرد و دریافت خواهند نمود که چه کسی از منطق هوچی‌گری و اوباشی بهره دارد و کدام یک بر موازین علمی و منطقی و در روشنائی پدیده‌های عینی حرکت می‌کند.

اینکه چرا کمونست‌ها در افغانستان موفق شدند و مسلمانان
نی، سوالیست که من در مقاله‌های خود پاسخ آنرا گفته‌ام و
با دلیلی که همه هموطنان ما می‌دانند گفته‌ام که حمایت محمد-
ظاهرشاه در موفقیت کمونست‌ها نقش اساسی داشت. اینکه شما
تحمل خواندن آنرا نداشته‌اید و یا از درک آن ناتوان بوده‌اید، بخود
شما مربوط است.

عدم وحدت و هم‌آهنگی تنظیم‌های جهاد بدانگونه که سید
محمدخان میبوند فکر می‌کند نیست. و همه آنانی که جهاد را از
صفر و با دست‌خالی به این مرحله رسانده‌اند و در این راه قربانی
میدهند و مرحمت میکنند، در هدف مقدس خود که خروج -
روس از افغانستان و حصول آزادی میهن میباشد هرگز و هرگز
باهم اختلافی ندارند. دوی‌ها و تضادهائی که بعضاً بگوش شما
میرسد در نحوه عملکرد و مسائل اداری و برخورد با حوادث است.
نه آن چیزهائی که بجای مغز، کله شما را پر کرده و خود هم‌نمیانی
که چه میگوئی!!

مشکلات و دشواری‌های که در کار جهاد وجود دارد و شرایطی
که مجاهدین ما در آن بسر می‌برند بروز هم‌چو پدیده‌های
طبیعی و حتمیست. و هرگاه واقعاً درک و بینش انسانی و عقلانی
در کار باشد، این سوال‌ها متوجه خود سید محمدخان می‌وند
میشود که چگونه در شرایط و محیطی مثل دهلی که حتی گود غبار
جهاد هم بر آستان‌شان نمی‌نشیند و هیچ نوع مشکلات و

همیش قباله اش میدهد.

ما معتقدیم که بحران ومصیبت ما جز بدست خود ما حل نخواهد شد و هر دست دیگری که در آن دخیل باشد فرجام نیکویی در پی نخواهد داشت.

اینکه همه هواخواهان ظاهرشاه او را فقط شاه ده ساله‌ی خوانند مایه حیرت و تعجب است. ما از این گروه‌ی پرسیم که در سال‌های دیگر زعامت او قومندان اعلیٰ اردوکی بود؟ بنام چه کسی سکه زده میشد و بنام کدامین فرمانروا خطبه میخواندند؟ عزل و نصب کابینه‌ها در دست چه کسی بود؟ معاهدات بین‌المللی به چه اعتباری عقد و امضاء می‌شد؟ اگر واقعاً مسله غیر از این باشد، در آنصورت محمد ظاهرشاه سی ساله معاش و مصارفی که در داخل و خارج از پول بیوه و بیچاره افغانستان بمصرف رسانده است، بایست به ملت افغانستان واپس مسترد نماید. و باصرف نظر از این حرف‌ها هیچکس نمیتواند انکار کند که اوج نهضت و پیشروی کمونیزم در افغانستان در همین سال‌های اخیر سلطنت ظاهرشاه اتفاق افتاد و با این وضع چگونه میتوان او را تبرئه کرد؟ اگر سید احمد خان میبوند به ظاهرشاه دید و باز دید کرده باشد یا خیر جای سوالی نیست. ولی مردم از پیوندهای عمیق و دیرین شان با دیار و اینکه در فرجام برخوان و نمک ارگ شاهی چه گلی گذاشتند خبر دارند که ذکر جزئیات فعلاً از بحث ما خارج خواهد بود.

سیستم های جهانی و مثالی که از هند داده اند ابداً و هرگز شباهتی با وضع افغانستان ندارد. هرگاه نفوس افغانستان با سرمایه های طبیعی و هنگفت و دست نخورده و خدادادش مقایسه شود ما از آنگونه اهکاناتی برخوردار بودیم که بایست در ردیف کشورهای پیشرفته قرار می یافتیم. ولی در مدت زمان دراز نتوانستیم خود را حتی از احتیاج سنباق و سوزن هم بی نیاز سازیم. مثال آوردن چند باب مکتب و چند صد ملیون عواید در همپوشی شرایط و کشوری آنها در هرورچهل سال، بسیار شرم آور و ننگین است.

در باره سهم گیری مردم افغانستان در جهاد هیچ مؤانعی وجود ندارد. از ظاهر شاه تا سید احمد میبوند میتوانست بر بندند و وارد سنگر شوند. این گز و این هم میدان!

با تشکیل جبهه متحد ملی و یا هر نوع اتحاد و همکاری دیگر، هیچ شخصی مخالفت ندارد و نباید قضایا را وارونه تعبیر کرد. زیرا حریفی و سیاه نگری دردی را مداوا نمیکند. و اما چنانکه در مقاله های خود تذکر داده ام ظاهر شاه نا توان تر از آنست که این بار را بدوش کشد و سید محمد خان میبوند در رکاب آن ترانه فتح و پیروزی سر دهد. هرگاه فهم و درایت همین باشد که در نوشته سید محمد میبوند انعکاس یافته و اقعاً جای خنده است.

آقای میبوند! در پشاور هیچ زندانی غیر قانونی وجود ندارد و هیچ شخص وطن پرستی را به زندان نمیبندد بلکه اگر از مسایل

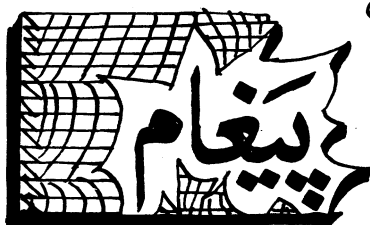
تصادفی و شخصی که به ندرت و در همه جا اتفاق می افتد بگذریم. در مجموع دفترهای جهاد به کسانی مخالفت دارند که در مسکو و کابل تربیه شده اند. و برای جاسوسی و تخریب کاری وارد پاکستان می شوند. دفاع شما از چنین افراد بر مظلّمه های افزایش و سوال ها را ایجاد می کند. مگر کمونست ها برای قتل عام و بزنند ان افگندن مردم در افغانستان مجوزات قانونی دارند ؟؟

آری ! جهادی را با آن قدسیت و عظمت که لک ها فرزندان افغانستان خود را در این راه قربان کرده اند و حتی مکران خدا و دشمنان اسلام هم بر عظمت و معنویت و قدسیت آن اعتراف دارند ، بنام « جهاد کاذب » یاد کردن چیزی نیست که از زبان یکسفر افغان و مسلمان شنیده شود بلکه از همان حرف های رادیو مسکو و ارگان های نشراتی کابل و سازمان های اطلاعاتی کی جی بی می باشد که با کمال تأسف از حنجره ' سید احمد میوند می شنویم. نفرین خدا بر کسانی که جهاد ملت افغانستان را به دیده ' خواری می نگرند و از حد اقل احساس و عواطف انسانی بهره ای ندارند .

هموطنان ! ما خود بارها داد زده ایم و از دنیا تقاضا کرده ایم تا بر ملت افغانستان رحم کنند و قبل از آنکه سررشته تدبیر از دست برود به اقدامات مقتضی و انسانی دست یازند و باز این فریاد ها را هر چه رساتر بلند خواهیم کرد . اما آقای سید احمد خان قضیه و اهداف روس ها به مراتب پیچیده تر ، مرهوز تر و بغرنج تر از آنست که سازمان و یا مجمعی بتواند ، ایشان را از راهی که برگزیده اند باز دارد. و یا

عقل من و تو گری از آن باز کند. و هرگاه چنین موفقیتی نصیب ما گردد و دستی از غیب فرزند آید زهی سعادت. ولی با جریاناتی که در ماحول ما بمشاهده می رسد و نتیجه اش که پا در میانی مجامع و قدرت های بین المللی در لبنان ببار آورد، این فرضیه را نیز عملاً نفی کرد. و ثابت شد که جز مردم و نیروی مردم و تقویت سنگرداران اسلام در حوزة های خون و آتش و اتکاء به خدا و دفاع از جهاد برحق و آزادی و عقیده خود راه دیگری وجود ندارد. و اگر باشد باز هم جز بدست همان رأیت داران جهاد حل و فصل نخواهد شد. و چه بهتر که با این شناخت، ملت افغانستان از مرهی های فیر شدگی ای مثل ظاهرشاه که هوکنز دودی از آن بر نمی خیزد، منصرف شوند و رمز این پیروزی را در تقویت و توحید و تشویق پاسداران سنگرها جستجو نمایند.

شماره ۱۰ و ۱۱ سال اول مجاهد ولس

د بنایسته دیر وخت راهیسی د ظاهرشاه او داؤد شاه په
 ضد او طرفداری د یو او بل له خولی خبرې اترې او ریدل
 کیری او د مجاهد ولس په اخبار کښی هم دغه هنگامه پوره
 گرمه ده.

ځینی چپ ته بد وائی او ځینی راست ته او ځینی نور بیا
 دواړو ته په بده سترگه گوری او د دواړو حمایه کوونکی غندي.
 هو! نن سبا ټولو ته د ادورځی موضوع او د هر مجلس
 بادای نقل دی. په خوب ویده و پنداران نه پاڅیری او د
 سیلاب مخه د شگو په بندونو نیسی، ځانونه په هسی خبرو
 تیر باسی او قیمتی وختونه له لاسه ورکوی. دوی پخپلو کښی
 سره اخته او تیرو نظامونو او زما ملارانو ته په بد ویلو خپل زهره
 تسلی کوی.

خو: نورو راته جوړکړی رهبران په عیش نوش کښی پوښ
 او په ورو ورو د وطن د آزادی مسئله فراموشی ته
 سپاری.

دغه خطرناک تاکتیک یو شمیر د بصیرت خاوندان خپه او پزړی ته راوستی مگر هیڅ هم نه وائی د ولاسهاو اوبو حیثیت ئی پیدا کړی اوبی له دی چه حرکت وکړي او هغه عظیم آفت چه زهونږ ملت ته ئی د دوستی د پردی لاندی د بلا په شان خوله وازه کړې خلکو ته په گوته کړي چپ او غلی ناستی دا هغه بلا ده چه دخپلی زهې او ورستی عقدې سره ئی زهونږ د بد بخته کولو پلانونه تر لاس لاندې نیولی او غوړي چه په رڼا ورځ اوښ د باره سره په بده او د بی غیرته بانسی په شان په دیران چورگوري ونیسي. دغی عظیمی بلا زهونږ دیر استعدادونه محو کړل او زهونږ د بی گناه اوبی دفاع خلکو په نیولو ئی برنا حقه زندانونه ډک کړی او دسایس لا روان دي.

خو: د ټولونه لویه بدهرخی لا داره چه دراشن په دانه کښی زما په خوب ویده وطنداران دغه موجوده بی پتی او راروان مصیبت نه وینی او په دی لانه دی پوه شوی چه د باران نه پاشیدلی ناووته ناست دي.

نو دوخت د تقاضا سره سم د وجدان او ضمیر په حکم دیو مجاهد افغان په صفت وظيفه لرم خپل وطنداران له خوبه را- بیدار او دا ورته په ډاگه کړم چه: ای! د غفلت په درانه خوب- ویدو سترگی وغړوی او هغه شه په غړیدلو سترگو وویښی چه د سرنوشت سره هو تعلق لري. ای د غفلت په خوب ویدو مستو

او مغرور و افغانانو! هغه ورځ لېری نه ده چاته چه تاسو د
خیلو مقدراتو اختیار په لاس ورکړی دکاډی د آسونو په شان
مور د بنمن لاس ته وسپاری.

هو! ستاسو په سر، ستاسو د ملک او وطن په سر او ستاسو
د ننگ و ناموس په سر په پټه یوه خطرناکه سیاسی سوداګری
روانه ده، مگر افسوس چه تاسو لا اوس د پیل غوږ کښی ویده
او هست خوبونه وینی.

فریب تربیت باغبان مخورای گل!
که آب می دهد و گلاب تمنا دارد.

بجاهد ولس ۱۰مه او ۱۱مه گڼه لومړی کال

نوشته محترم عنایت الله معلم لوگری

رهز پیروزی در تقویت سنگرها نهفته است

برادر محترم جناب ولس مل صاحب مؤسس جریده
مجاهد ولس السلام علیکم !
جهادی را که از طریق نشر آراء و عقاید مردم دربارهٔ سرتو^{شت}
حال و آینده افغانستان در جریده خود شروع کرده اید در خود
تحسین و ستایش است و من برای تان تبریک میگویم. واقعاً بعض
از آن مقاله ها بسیار آموزنده و مفید بود و برخی هم خارج از موضوع
و بی محتوی می نمود. بهر حال بنا به گفته محترم داکتر هاشمیان
که درین مرحله حساس سکوت و بی تفاوتی مصلحت نه می باشد،
من هم اجازه می خواهم تا نظریات خود را بعرض برسانم و امیدوارم
که طبق پالیسی نشراتی خود آنرا بی پاپ رسانید.
در شماره های هشتم و نهم جریده شما دو مقاله جلب توجه
میکرد. یکی از بی مایگی و هجویات بنام سید محمد میوند که به
خواندن و جواب نوشتن نمی ارزید و دیگر نسبتاً خوب و جالب بقلم
داکتر صاحب هاشمیان که با وجود تضاد و تناقض نکته های ناگفته^{ای}

در آن پیدا بود. نگارنده در حالی که بعضی از مواد آن مقاله را تأیید می‌کنم. بر بسا از نکته‌های آن موافق نیستم و لازم میدانم آن موارد را در زیر تذکر دهم.

جناب دکتر هاشمیان در نوشته‌اش ظاهرشاه را مسؤول بدبختی‌ها و ویرانی‌های افغانستان نمیداند چنانکه میگوید: «در مدت زاید از بیست سال اول دوره سلطنت شاه که امور دولت را اعمامش تدویر می‌کردند شاه را نمیتوان مسؤول قرارداد خصوصاً که قانون اساسی آنوقت نیز پادشاه را غیر مسؤولی شناخت».

درین مورد گرچه در شماره هفتم همین جریده آقای دکتر سلیم، بخوبی روشنی افکنده و درستون دوم صفحه سیوم آن دلایل علمی و کافی ارائه داشته است. معهداً برای اینکه شاید خوانندگان عزیز و حتی خود دکتر صاحب هاشمیان آنرا مطالعه نکرده باشند، اینک به ایجاز و اختصار عرض می‌کنم که:

اولاً: در نظام قدسی اسلام و قوانین مدنی جهان، اصلاً به کسی چنین امتیازی داده نشده است که فرمانروا باشد، خطبه بنامش بخوانند، قومندان اعلا ی اردو باشد، معاهدات بین المللی و سکه بنام او اعتبار او ارزش داشته باشد، عزل و نصب کابینه‌ها از صلاحیت او باشد، و در تمام کشورها به همین نام مسافرت کند و پیمان‌های سیاسی و اقتصادی عقد کند، لیکن در برابر جامعه و مردمی که بر آن‌ها حکومت می‌کند، مسؤلیت نداشته

باشد. این طرز نظام قرون وسطا نیست که هرگز درخور پذیرش نیست. و همه میدانیم که قانون اساسی در تحت نظر و هدایت دربار تنظیم می یافت و این ماده را خود، در آن می گنجانید تا اتمام حجت در برابر آنچه انجام می دهند داشته باشند. و شرایط را هم بگونه ای عیار کرده بودند که هر صدای اعتراضی را با بیرحمی در گلو خفه می کردند. ثانیاً؛ اگر این مطلب را بپذیریم که واقعاً شاه فرمان روا نبود و سلطنت را دیگران به عهده داشتند، در آن صورت طبق معیارهای حقوقی و اسلامی باید محمد ظاهر شاه آنهمه پولی را که از هزینه بیت المال درین مدت صرف کرده است، به ملت افغانستان واپس دهد.

ثالثاً؛ هرگاه در این مورد شیوه حاتم تائی در پیش گیریم و بیست سال را در تاریخ افغانستان نادیده انگاریم، باز هم هیچکس نمیتواند از این واقعیت انکار کند که نفوذ روس و فعالیت کمونست ها در افغانستان هنگامی رشد یافت و تکامل کرد که محمد ظاهر شاه خود یکه تاز میدان قدرت و صلاحیت بود و هیچکسی در برابرش وجود نداشت تا مانع تصمیم و اراده اش گردد.

آقای دکتر هاشمیان از به وجود آمدن حزب کمونست و نفوذ روز افزون روس ها و مداخله ایشان در امور داخلی افغانستان در عهد ظاهر شاه خود تذکر می دهد ولی میگوید که مشکلات ناشی از تعهدات و روابط بین المللی، اندیشه از بروز خانه جنگی ها، رخنه کردن کمونیزم در اردو، صدمه رسیدن به نظام حاکم

بر سلطنت، مانع از آن بود که ظاهرشاه علیه خطرات ناشی از کمونیزم اقدام کند. و او خود را در برابر آن عاجز می یافت و این قربانی را داده نمیتوانست. اما عقیده نگارنده این است که:

اولاً: طبق پلانی که روس ها در درازمایل به انجام آن بودند، هنوز آن آمادگی در اردو موجود نبود که روس ها می توانستند دست به اقدام نظامی بزنند و اگر واقعاً شاه میخواست و یا علاقه ای به بقا و هستی افغانستان می داشت، میتواند مشکلات را با همت در میان می گذاشت و از ایشان استمداد می جست که در انصورت بدون شک روس ها سر جای خود می استاندند و ظاهرشاه میتواند به کمک مردم از نفوذ روز افزون کمونیزم جلوگیری کند.

ثانیاً: هیچ دلیل و انگیزه ای وجود نداشت که تمایلات منطقی و خانه جنگی را ببار می آورد. زیرا همت افغانستان و اکثریت نود و پنج درصد آن همه مسلمان بودند و در برابر شیوع الحاد و بی دینی و نفوذ روز افزون روس ها فوق العاده حساسیت داشتند. و این امر نه تنها وسیله بروز اختلافات نمی شد، بلکه اتحاد و همکاری سراسری را در افغانستان فراهم می ساخت و شاید اکثر هموطنان عزیز ما بخاطر داشته باشند که بعضی از مردم در روستاها حتی پسرن و برادران خود را به علت انحراف از اسلام و گرایش با کمونیزم از خود را زدند.

ثالثاً: شخصی که فقط بقای خود و خانواده اش را بر هستی و حیثیت و آزادی کشور ترجیح دهد و خود ناظر بد بختی های

مردم باشد، چگونه میتواند بار دیگر مورد اعتماد و اطمینان قرار گیرد و ادعای مردم دوستی کند؟
 رابعاً؛ شخصی که در آن ایام در برابر نفوذ روس و جلوگیری از رشد کمونیزم ناتوان بود، در شرایط امروزی که همه چیز بهم خورده است و نیز در شرایط فردا با وجود این واقعیت که روس ها از مرام های استعماری شان به هیچوجه منصرف نه خواهند شد، چگونه میتواند مورد اعتماد قرار گیرد و گره کشای مشکلات گردد.

خامساً؛ هرگاه همانند دوره های گذشته بیک ساز شکاری آبی و بی پایه اکتفا شود، مسلماً نتایجش بدتر از امروز خواهد بود.
 همچنان بی تفاوتی ها و اغماض شاه در برابر محمد داود و کارنامه هایش، از آن مسائل کوچک و بی ارزشی نیست که بتوان آنرا نادیده انگاشت. رحمان منافع خانوادگی بر سرنویشت و مصالح یک ملت بذات خود گناهیست که هیچکس نمیتواند محمد ظاهر شاه را در برابر آن تبرئه کند.

فضل و جهان بینی ای که دکتر هاشمیان به ظاهر شاه نسبت می دهند و یا سردار بودن او را به ملت افغانستان پیشکش می کنند، عقیده خودشان است. ولی تا آنجا که مردم ما بیاد دارند حتی خود محمد داود با آن همه خود خواهی و غرور از این لقب عار داشت و منورین افغانستان هم در چنین عصری به این القاب و عناوین قرون وسطائی دیگر ارزشی قایل نیستند. و در آیین اسلاماً

نیز جز تقوی ، چیزی سبب برتری بردیگران نیست .

در مورد مرحوم محمد صادق خان مجددی ، دکتر صاحب هاشمیان
به ماخذی استناد میکند که خود آنرا دشمن میخواند و لذا حرف
تیکر سفیر سابق انگلیس در کابل ، یعنی نماینده کشوری که در آن ایام
اهم توجه شان این بود تا روحانیت و علمای مبارز افغانستان
را به انواع دروغ و تبلیغ در جامعه بی اعتبار سازند ، هرگز و هرگز
صحت و ماهیتی ندارد و ماخذ غبار نیز از همین مرجع است . حوصله
ظاهر شاه در برابر او ناشی از بردباری نبود ، بلکه جهت گیری —
امان الله خان را علیه علما و روحانیون حتماً در خاطر داشت و
دانست که عاقبت کار بکجا می کشد .

در باب آرامش و امنیت در عهد ظاهر شاه که برادر محترم ما دکتر
هاشمیان آنرا وصف کرده اند و بی سابقه خوانده اند باید عرض کنم که :
در دوره محمد ظاهر شاه شرایط به نحوی بود که می بایست مردم
افغانستان از رنج های بیکران قبلی می آسود و نظم و عدالت و امنیت در
مسرتاسر آن حکمفرما می بود . اما متأسفانه و قایبی جریان داشت
که بعضاً نتگین تراز هر دوره دیگر بود . در همین دوره بود که قصه
قتل خانم امریکایی و سهم داشتن والی میمنه دران ، اقصای
عالم را فرا گرفت . در عهد او و زمان صدارت نور احمد خان اعتمادی
بود که دوازده نفر را در شمال کشور زنده به آتش کشیدند در همان
ایام بود که قورست ها در مراکز شهرهای افغانستان کشته می شدند .
و بدینمنوال جنایات دیگر که تذکر آنها را بیش از این لازم نمیدانم . و

بدینگونه بود اوضاع آرامش و آسایش مردم که من فکر می‌کنم
 زندگی چند نفر محدود در کابل معیار زندگی و آسایش یک کشور
 شده نمیتواند. اگر در همان دوره کسی به روستاهای افغانستان
 سفر کرده باشد می‌داند که مردم در چه احوالی بسر می‌برند، حتی
 از آب آشامیدنی که لازمه زندگیست، محروم بودند. بحدی که
 در بعضی از مناطق آب‌ها را در موسم بارانی ذخیره می‌کردند و
 تا بستان خود و مویشی‌شان در حالی که بومی گرفت و ملیون‌ها
 حشرات در آن لانه می‌کرد، استفاده می‌نمودند. از مناطق دور افتاده
 هم صرف نظر می‌کنیم، در همان شش گروهی کابل اغلب مردم
 با مویشی خود در یک خانه زندگی می‌کردند و هیچگونه وسایل
 زندگی در آن وجود نداشت، اکثریت روستاهای افغانستان
 در مغاره‌ها و خانه‌های بومی بزرگ که خاطرهای قرون
 وسطی را در ذهن مجسم می‌کرد. زندگی مردم شوربازار و مراد خانی
 و خیابان و چند اول در خود کابل که فاصله چندانی از ارگ شاهی
 نداشتند، کم‌تر از روستاها نبود. در یک حویلی که گنجایش یک
 فامیل رانداشت، پنج تا شش فامیل امرار حیات می‌کرد. و این
 از روی نهایت مجبوری بود. از خوراک و پوشاک و حفظ‌الصحه
 مردم اگر حکایت کنیم، مثنوی هفتاد من خواهد شد.

برداشت برادر دکتر هاشمیان در مورد تنظیم‌ها با آنچه واقعیت
 دارد جور در نمی‌آید و فکری کم‌علت آن باشد که معاندین و مغرضین
 و یا احیاناً منابع دشمن، خبرها و واقعیت‌های جهاد را در کشور‌های

خارجی وارونه معرفی میکنند و می‌کوشند تا حقایق را مکتوم سازند. کاش این فرصت میسر گردد که هموطنان عزیز ما از دیار دور مسافرتی به اینجا بکنند و ماهیت و کنه جهاد و مشکلات و گرفتاری‌های آنرا از نزدیک بررسی نمایند. در آن صورت حتماً درخواستی دریافت که جهاد - افغانستان علی‌رغم آنچه که تبلیغ میشود بر مبنای موازین قومی و قبیله‌ای استوار نیست بلکه بر پایه‌ها و معیارهای انکار دارد که جز رضای او تعالی و حصول آزادی افغانستان، هدفی در آن مضمون نمی‌باشد. یعنی هر تنظیم متشکل از مجموعه افرادیست که از هر نقطه افغانستان و از اقوام و قبایل مختلف در آن شرکت دارند. عده‌ای به تنظیمی ارتباط دارد و تأمین نیازمندی میکند و عده‌ای به تنظیم دیگر. و این شیوه در داخل سنگرها هم بخوبی محسوس است.

امیدوارم چنین فکر نشود که من امیر و رئیس هستم، بلکه کهنترین خدمتگزار جهادم که اگر خداوند در زمره جاروب‌کشان جهادم بختاب آرد زهی سعادت و خوشبختی. من هم مثل شما دل‌پری دارم و از آنچه می‌گذرد راضی و شادمان نیستم. ولی دور از انصاف و مروت خواهد بود که قضایا را یک‌جانبه بررسی کرد و هر آنچه تا امروز در جهاد افغانستان اتفاق افتاده است نادیده انگاشت. فکرمی‌کنم دیگر دوره‌ی خرسواری سپری شده است اگر من و شما و هرکسی هم که مسئولیت جهاد را در خارج از سنگرها به دوش می‌داشت، حتماً موتری می‌داشت تا بتواند به کارهای روزمره و ادارات مختلف خود رسیدگی کند. آنکه در امریکا تقاضای

محافظ می‌کنند، این مردم باید در حصار فولادین زندگی کنند. زیرا هزاران افراد تربیت شده کی، جی، بی در کمین ایشان است. داشتن زندان اگر واقعاً وجود داشته باشد معض بخاطر همین افراد است و لا غیر. مردمی و جوانمردی حکم می‌کند که خدمات رهبران جهاد را بپذیرد احترام نگریست. بخصوص آنکه اگر همین افراد نمی‌بودند و حرکت را آغاز نمی‌کردند، جهاد ما در همان نطفه خنثی بود. البته همانطور که همه می‌دانیم نارسائی ها و دشواری های وجود دارد و آنهم زاده عواملیست که باید مطالعه شود و بعداً دآوری گردد.

اینکه محمد ظاهر شاه القاب و عناوین نمیخواهد و باید در چهار سهم بگیرد، باور نکرده‌ایست و این بیت بیدل را بیاد می‌آورد که،

چو عدو زند دوزان و نخوری فریب عجزش که بقصد جان تفنگی بسرد و پا نشسته

من معتقدم که ظاهر شاه با تجارب تلخی که اندوخته است هوس بازگشتن به افغانستان را ندارد و در پس این پرده های مرهوز— دست های دیگر^{چهره ها، دیگر} و نیروهای دیگر وجود دارند و او را وادار به رایت افزاری می‌کنند. بهر حال هرچه باشد و هر نقشه ای که طراحی شده، مورد پذیرش اکثریت مطلق سنگرداران افغانستان نیست و اعلامیه ها و نشراتی که در زمینه توسط ایشان پخش می شود گویای روشن این ادعاست. و در نهایت همانطور که خود

دکتر صاحب تذکر داده اند جز وسیع کردن ساحات اختلاف و تضاد و تضعیف جهاد، ثمره ای ندارد. اینکه این نشرات و اعلامیه ها به امریکا و یا کشورهای دیگر نمی رسد و یا واقعیت ها گفته نمی شود و برادران ما در جریان قرار ندارند، واقعاً ضعف تبلیغاتی تنظیم هاست. درباره سهم گیری مردم افغانستان در جهاد هیچکس - مانع نشده نمیتواند و فکری کم هیچگاه، چنین ادعائی نشده است، بلکه همه متفقاً خواستار آنیم و حق مسلم مردم خود می دانیم تا به هر نحوی که میتوانند و از هر کجا که امکان دارد، در این وظیفه اسلامی انسانی سهمیم گردند و برادران شانرا کمک نمایند. و ظاهراً گله و شکایت هم از ظاهر شاه همین است که چرا در برابر کودتای داؤد سر تسلیم نهاد و چگونه در این مدت پنجسال که روس ها در افغانستان قتل عام می کنند حداقل بحیث یک افغان فریادی از جنجه اش بر نیامد و حالا به این فکر افتاده است و آنها مشروط به حفظ دوستی با روس ها و قراردادش در رأس حکومت (ولوبنام هوقت هم باشد).

و اما تشکیل جبهه متحد و جهاد سیاسی

من فکری کنم که اغلب مردم جهان و افغانستان معتقدند که روس ها به این زودی و سادگی از افغانستان خارج نمی شوند و عملی که انجام داده اند کاملاً حساب شده است. عنوان کردن مذاکرات سیاسی و فعالیت های پشت پرده محض بر آنست که دامنه اختلافات را وسعت بخشند و از آن استفاده نمایند.

چنانچه این شیوه را در ترکستان و بخارا نیز عملی کردند و تا ریخ

شاهد است که نتیجه آن چه شد. البته این بدان معنی نیست که جهاد سنگر را تنها بگذاریم و دروازه های امید را بروی خود به بندیم، بلکه من معتقدم که هرگاه منورین و دانشمندان افغانستان، نخست از خود شروع کنند و در پهلوی برادران سنگردار خود دست بکار شوند و از طریق تدویر جلسات و تظاهرات پیم در جلو سازمان های بین المللی و نشر و تبلیغ واقعیتهای جهاد و اقصاء گری جنایات روس در افغانستان و جلب کمک و مساعدت مردم جهان، فریاد ما را رساتر سازند، بهتر از آن خواهد بود که مشتق چند بی تفاوت و مفت خور، حکومت موقت تشکیل دهند و از دور بر کشتگان مال بخت زنند و از آن تمتع برند زیرا تشکیل یک جبهه متحد سراسری به گونه ای که عنوان شده است و ظاهر شاه و حواریونش مدعی آنند، با در نظر داشت اوضاع و احوال عینی شرایط جهاد و خواست مجاهدین ناممکن و غیر عملی به نظر می رسد. و چه بهتر خواهد بود که برادران مادر آمریکا و اروپا در فکر طرحی باشند که با واقعیت های جهاد توأم باشد و سنگرداران و قوماندان های جهاد آنها بپذیرند. در غیر آن اگر اوضاع بدینگونه باشد که بقول دکتر هاشمیان همه خاصیت برونه های بگیل را بخود بگیرند و نخواهند اتحاد و مفکوره عملی شدن آنها از خود شروع کنند و تنها و تنها به انتقاد از رهبران جهاد و حرف زدن اکتفا نمایند، توقعی از دیگران نباید داشته باشند.

ما از طریق تلویزیون مشاهده کردیم که بیش از صد نفر افغان

(از سرتاسر آمریکا) در تظاهرات اخیر ضد روسی، در جلو عمارت
ملل متحد و در روزی که گرومیکو صحبت می کرد، اشتراک نه
کرده بودند و این وضع در شرایطی که اکثریت افغانهای مقیم
آنجا را مردمان با سواد و چیز فهم احتوا می کند، فوق العاده مایوس
کننده است. و این وضع هر نوع توقعی را از دیگران داشتن نفی
می کند آنهم از مردمی که با جهان جهان مشکلات مواجه اند و شب
و روز آزاری ندارند.

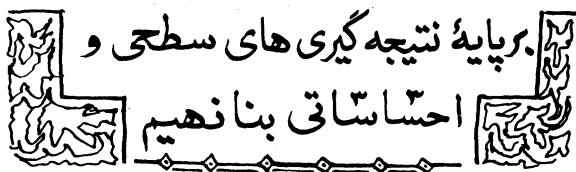
خلاصه اینکه راههایی که تا امروز در خارج عنوان شده است،
به هیچوجه دردی را دوا نمی کند و تا آنجا که جریانات نشان می
دهد، مؤثرترین روش و اقدام طرحی خواهد بود که جهاد سیاسی
ما در ابعاد مختلف آن با جهاد سنگرها پیوند یابد و سررشته این
امور و تصمیم نهائی به کسانی محول گردد که در مدت بیش از
پنج سال در میان آتش و خون عملاً و با کفایت و شایستگی کامل،
خدمتگذاری خود را به ملت افغانستان ثابت کرده اند، بدون اینکه
ادعای زعامت کنند و یا از آمریکا و در آمریکا برای خود تقاضای
محافظ و محافظت نمایند.

۱۷۱۱۱۱۱۱۱۱

شماره ۱۰ و ۱۱ سال اول مجاهد ولس

محترمه ملیحه افغانی از کانادا

بیاید قضاوت‌ها را متکی بر واقعیت‌ها و نه

هموطن مبارز، آقای ولس مل!

در شماره پنجم مجاهد ولس طی مضمون شیوایی به قلم داکتر سلیم ضمن تعلیلی از آنچه که در زمان سلطنت محمد ظاهر شاه در کشور می گذشت سعی شده بود سرچشمه واقعی تیره بخت‌ها امروزی کشور روشن گردد.

میخواهم نشر چنین مضمونی را در جریده وزین تان از دو جهت تبریک بگویم: یکی بخاطر آنکه به این ترتیب یکبار دیگر پالیسی بی طرفی « مجاهد ولس » را بحیث جریده بیانگر نظرات مجاهدین افغان ثابت ساختید و دیگر بخاطر آنکه این جریده یکبار دیگر به انتخاب چنین موضوع سلیقه ای را که در خور یک جریده هستنی بر اساسات ژورنالیسم امروزی است از خود نشان داد یعنی مطلبی

را برای بحث برگزید و پیشکش کرد که به حق میتوان آنرا یکی از داغ‌ترین موضوعات در جهان افغان‌ها به حساب آورد. اما من بعیت یکی از هموطنان درد دیده‌تان که هیچ‌گونه تعلق به این یا آن تنظیم مشخص ندارد می‌خواهم خیلی مختصر به چند نکته اشاره کنم. دلایل تجاوز روس‌ها به افغانستان و این که چگونه زمینه برای این‌گونه تجاوز بی‌باکانه مهیا گردید و چگونه باید از تجاوزات مشابه به کشورهای دیگر جلوگیری شود، موضوعیت که اکنون در سطح جهانی و در حلقه‌های معتبر بین‌المللی یا تعقیب بسیار روی آن بحث و مطالعه می‌شود. آیا در چنین یک مسأله بین‌المللی و جهانی خیلی به ساده‌گی همه مسوولیت‌ها را به شانه فرد مشخصی انداختن نوعی قضاوت سطحی نخواهد بود؟

تا جائیکه ملاحظه شده اکثر در مورد تشخیص عوامل بدبختی‌های کنونی بیشتر اتکا به آن می‌شود که کدام موضوع قضاوت به اصطلاح مورد روز است و یا چگونه موضع سیاسی میتوان خود را بیشتر انقلابی نشان داد؟ اما اگر با تلاش مبالغه‌آمیزی کنیم مسوولین فاجعه افغانستان را در بین افغان‌هایی جستجو کنیم که خود در اثر توطئه روس‌ها سرنگون شده‌اند، آیا این نوع قضاوت، نوعی کمک مستقیم با تجاوزگران اصلی و پلان‌های از قبل طرح شده آنها نخواهد بود؟ و آیا به این ترتیب — مسوولیت آنها را کمتر از آنچه که باید، نشان نداده ایم؟

بیایید قضاوت‌ها را متکی بر واقعیت‌ها و نه بر پایه نتیجه —

گیری های سطحی و احساساتی بنا نهیم .

واضح است که فردی را مسوول قلمداد کردن خیلی آسان است
و اما اگر ناگزیر باشیم دلایل این قلمداد کردن را به جزئیات -
توضیح دهیم مسلماً کار دشواری خواهد بود .

اکنون دوره سلطنت محمد ظاهر شاه و بعد دوره پنج ساله
محمد داؤد خان جزئی از تاریخ است و این یک اصل کلی در تاریخ
است که وقتی به عقب بر می گردیم و روی گذشته ها قضاوت -
می کنیم باید شرایطی را در نظر بگیریم که در همان زمان حکمفرما^{شخصی}
بوده است و زمانی که عملکرد فرد مشخصی را ارزیابی می
نمائیم باید نخست خود را با توجه به شرایط و امکانات و ذهنیت
عامه در همان زمان ، در همان موقف مشخص قرار دهیم و
بعد روی آن قضاوت نمائیم البته روی صحبت من با آنهاست
که با قلبی پاک و احساسی بی آرایش و معلواز و وطن پرستی بعضاً
تحلیل های از این گونه را از این جا و آن جا می شنوند و بعد ناخود
آگاه در جمله همین اعتراض کنندگان قرار میگیرند . اما واضح است
که برخی دیگر بر اساس دید مشخص سیاسی خود ، هرافغان دیگر
را بجز از خود معادل و حتی خطرناکتر از روسها قرار می دهند و
از همین جهت مبارزه با حریفان داخلی را بر جهاد در مقابل دشمن
واقعی ترجیح می دهند . آنها با کلمات (وطن) و (دموکراسی)
و (آزادی) حساسیت دارند و به نظر آنها هر آنکه خون ریزی
کمتر کند مسوولیتش بیشتر است - با آنها سروکاری ندارم - آنچه

آنها میخواهند اکنون به همگان معلوم است .
آقای ولس مل ! یکبار دیگر از نشرات خوب و بی طرفانه تان
اظهار سپاسگذاری می کنم -
با احترامات زیاد .

هموطن مهاجر شما ملیحه افغانی -

۱۶ سپتامبر ۱۹۸۴

شماره ۱۰ و ۱۱ سال اول مجاهد ولس

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

جبهه متحد ملی در عقب درهای بسته

برادر مجاهد ولس مل صاحب!

بنده شخصاً می خواستم تا شما را دیده و این نوشته را تقدیم تا
کنم مگر نسبت یک موضوع عاجل جهادی عازم لوگر شدم یقین
دارم در شماره بعدی مجاهد ولس به چاپ خواهد رسید. اگر
دوباره زنده برگشتم شما را از نزدیک خواهم دید و اگر اینکه
در راه آزادی وطن قربانی شدم چه افتخار بس بزرگ است که
نصیب من خواهد شد. با احترام. محمد یوسف

بنا غلی محترم ولس مل صاحب بعد از عرض سلام بنده نیز
از جمله خوانندگان جریده مجاهد ولس بوده هر شماره آنرا به غور
و دقت تمام می خوانم. درین اواخر یک سلسله مقالاتی در مورد
حمایت محمد ظاهر شاه پادشاه سابق و عدم حمایت او از کمونست
در شماره های مختلف مجاهد ولس به چاپ رسید که توجه یک
عده زیاد خوانندگان جریده را به خود جلب نموده و به بی طرفی

جریده شما صحه گذاشتند. طوریکه خود شما نیز تذکر داده اید که در مورد نظریات مخالف و موافق زیادی به شما رسیده است چنانچه نشر شماره فوق العاده ۱۵ میزان ۱۳۶۳ شما مصداق آنست. در شماره متذکره دو مضمونی یکی به قلم دکتور سید خلیل الله هاشمیان سابق استاد زبانشناسی پوهنچی ادبیات و دیگر به قلم محترم سید محمد میوند که از امریکا و دهلی ارسال شده و به نشر رسیده است توجه زیاد من را بخود جلب نمود. گرچه بنده از زمانی که وطن را ترک کرده به پاکستان آمده ام با دیدن اوضاع و احوال تنظیم های محترم از نزدیک احساساتم بکلی جریحه دار گشته و نمی خواستم در مورد چیزی اظهار نظر کنم زیرا هیچ فایده نداشته و برای شان بسیار بی تفاوت است. مگر چه کنم حب وطن و جدان مرا همیشه تحت فشار قرار داده و با در نظر داشت گفته محترم هاشمیان صاحب «درین مرحله حساس سکوت و بی تفاوتی مصلحت نمی باشد» مرا مجبور ساخت تا سخن چندی از واقعیت ها را در مورد جبهه متحد بنویسم.

محترم سید محمد میوند در نوشته خود تحت عنوان (اتهامات داکتر سلیم بر محمد ظاهر شاه دوران انصاف است) به جبهه متحد و محمد ظاهر شاه پادشاه سابق تاکید زیاد نموده و نظریات محترم داکتر سلیم را بیشتر منفی بافی دانسته اند که من درین مورد چیزی گفته نتوانسته زیرا نظریه شخص بخصوص که اگر به مصالح ملت افغانستان باشد قابل احترام است. جبهه متحد ملی چه

نام نریبا که انسان از شنیدن آن لذت می برد ، جبهه متحد ملی مثل
 ارزوهای اکثریت مردم افغانستان ، جبهه متحد ملی یگانه راه نجات
 افغانستان از شر العادو کمونیزم و بالاخره جبهه متحد ملی یعنی یک
 جبهه وسیع که فرد فرد افغانستان باید در تشکیل آن سهم بوده و
 نظر بدهد و به گفته برادر محترم میوند صاحب « یکی از این عوامل
 مهم ایجاد یک جبهه متحد ملیست تا توسط آن اعمال دست نشانده
 روسیه در کابل از تمام موسسات بین المللی به شمول ملل متحد
 اخراج و بجای آن سخنگوی جبهه متحد ملی جاگزین گردد . تمام
 کمک های هنگفت بین المللی به همین یک مرجع داده خواهد
 شد تا صورت حسابدهی روشن باشد . واقعا عالی و یقین دارم که
 مورد تأیید همه است . برادر من میوند در حصه دیگر مقاله خود
 اضافه می نماید که « کرامت انسانی افراد افغانستان که خواهان
 خدمت برای جهاد^{و آزادی} افغانستان است حفظ و هیچ شخصی با این نام
 و آن نام مردود شناخته نخواهد شد و مصونیت کار و مکافات
 خدمات تا مین شده خواهد بود .» محترم میوند صاحب در
 جای دیگری می افزاید که « وهم به جهاد شکل و جهت معین بدهد
 تا تمام و طندوستان بتوانند سهم خود را درین راه مقدس انجام
 داده و وظایف محوله نجات ملی را به امانت داری ایفا کنند . این
 نظرشان نیز خیلی مفید و بجا بوده تا تنظیم های موجود پشاور از
 شکل فامیلی و حلقوی بیرون آمده و به هر فرد مسلمان و وطنپرست
 افغان موقع داده شود تا در تعیین سرنوشت آینده و وطن خود

سهم داشته باشند زیرا هستند اشخاصیکه صادقانه میخواهند مبارزه نمایند مگر نظریات معقول شانرا کسی نپذیرفته برای اینکه نظر نیز باید مربوط به فامیل و یا دوستان محدود باشد برادر محترم میوند صاحب ! من از بسیار جهات در مورد یک جبهه متحد ملی، بشما موافقم صرف نظر از اشخاص که ظاهراً پادشاه سابق در رأس باشد یا کسی دیگر چنانچه معترم هاشمیان نیز در نوشته خود می نویسد « هرگاه یک تن افغان این کفایت را تبارز بدهد که همه تنظیم ها و اقشار را متحد بسازد و خود مساعی خود را وقف جهاد و مشکل ساختن افغانستان بنماید بدون آنکه به اولقاب یا وعده های امارات و مقام بد هیم باید با او همکاری و از وی حمایت نمایم ».

هموطن عزیز ! کلمه جبهه متحد که نزد من و هر فرد وطن پرست افغان خیلی مقدس است و صدای آن از دور خیلی گوارا و خوش آید می آید چنانچه زمانیکه بنده نیز خارج از پاکستان بودم در اشتیاق آن مانند سایر برادران مان که در شرق و یا غرب هستند می سوختم از اینرو تشکیل آنرا در پاکستان تا اندازه دنبال نمودم و اقعاً حضرت المثل که میگویند « صدای دهل از دور خوش است ». صدق می نماید. شما هم یکبار پشاور بیایید و از نزدیک مشاهده کنید آنوقت خواهید فهمید که این جبهه مقدس ملی را مربوط همه کس ندانسته بلکه محدود به یک گروه خاص است حتی در بعضی محافل تنظیمی که سخن از آن می شود و در آنجا آن گروه های

محدود حضور داشته باشند جملات را در گوش یکدیگر سر سر می نمایند و باقی حاضران مجلس را که همه مسلمان، افغان و همه شان از روی نجات افغانستان را منتها به شکل وسیع تر دارند بیگانه می پندارند.

یک اقلیتی هستند که در مورد تصمیم اتخاذ می نمایند با اشخاص نظریه روابط فامیلی و تمایلات شخصی معامله و قضاوت می نمایند. یک گروه خاصی هستند که رهبران محترم تنظیم ها را «اهم سه گانه و هفت گانه» حلقه نموده و نمی خواهند کسی به آنجا نزدیک شده و نظر بد همدان مخصوصاً در بعضی از رهبران محترم اتحاد سه گانه را این نوع اشخاص که یک تعدادشان از دو دمان محمدزایی که از نگاه شخصیت و سوابق فامیلی در افغانستان سابقه خوبی نداشته خط کشیده و می خواهند محمد ظاهر شاه را به نفع خودشان در رأس قرار بدهند. حتی عده معلوم الحالی که به باندهای مواد مخدر مربوط اند از طرف ظاهر شاه پادشاه سابق وکیل شده و دفاع می نمایند. آیا شما بحث یک انسان و وطنپرست تشکیل جبهه متحد را به این شکل لازم میدانید؟ آیا شما به این نظر موافق هستید که باز ظاهر شاه نماینده گی از یک قوم و یا یک طبقه نماید؟ این کاریست ناممکن. آیا شما می دانید که برای تعیین کنفرانسی که قرار بود در عربستان سعودی تشکیل شود و برای اشتراک در آن علاوه از نمایندگان تنظیم های پشاور یک تعداد قومندان های داخل افغانستان نیز انتخاب شوند چه نوع اشخاصی برای تعیین این قهرمانان ملی منسوب شده بودند؟ صرف نظر از یک

تعداد محدود اشخاص با شخصیت و دانشمند باقی اکثریت آن گروه کاسه لیس فاقد شخصیت که قومندانان از شنیدن نام آنها ننگ دارند. آیا شما به این نوع اشخاص اجازه انتخاب حماسه سازان تاریخ افغانستان را می دهید؟ در اصل قومندانان اند که درین — موضوعات خطیر اشخاص را تعیین کنند نه کسی دیگر زیرا وارثان حقیقی آینده ملت آزاده ماجز آنها کسی دیگر نیست. طوریکه برادرها دکتور هاشمیان در مورد تعیین نماینده مهاجرین امریکا و ساختن پنج کابینه در امریکا از طرف حواریون شاه سابق و تراشیدن یک نفرشان به حیث وزیر آینده و ارزوی گرفتن تدابیر امنیتی از طرف دولت امریکا به وی که ایشان به تفصیل توضیح داده اند و تکرار آن باعث ضییاع وقت میگردد. و هم جناب شان اضافه نموده اند «که من یقین دارم شاه از آن مسبوقی نمی باشد» مطلع شدید. در پاکستان اگر وضع بدن منوال نبود. مگر کمتر از آن نیز نبود زیرا در اینجا هم شاید عده فکر نکرده اند که به گفته هاشمیان صاحب «مسابقه دریشی های هاردوس و تعلیق زنجیرهای طلائی به جیب و اسکت و استعمال سیگارها و انا دیگر معیار استخدام نخواهد بود. و زرای سابق و تشبثات و صحنه سازی هایشان نه تنها درد خودشانرا دوا نخواهد کرد بلکه احتمال موفقیت شاه سابق را ضیقتری سازد بطور مجموع هیچ کابینه و هیچ وزیری در گذشته موفقیت و کارآمد نبوده چانس استقرار و زعامت مجدد را ندارند زیرا مردم چهره ها و استعداد های نو را آزمودن می خواهند و حق به جانب نیز می باشند». آیا به این

شکل می توان جبهه متحد را ساخت ؟

برادر محترم ! من خود نیز از طرفداران سرسخت جبهه متحد ملی واقعی بوده زیرا همه می دانیم جز این راه راه دیگری موجود نیست و هم به هیچ وجه محمد ظاهر شاه شاه سابق نمایندگی صرف از دودمان محمد زائی و یا یک طبقه خاصی نمی تواند باز هم جمله دیگر هاشمیان صاحب رانقل می کنم (اُسرنوشت افغانستان و تثبیت شکل مسلم است که حق همین دولت آن نه در صلاحیت یک گروه تنظیم و جرگه بشمول جلسه ها مجوزه جده و روم) می باشد و نه «.....» بلکه این حق را فرد فرد مردم افغان و بخصوص حماسه سازان تاریخ افغانستان که هم اکنون با پای برهنه و شکان گرسنه در زیر خمپاره دشمن ملحد و خدانا شناس برای آزادی وطن شجاعانه خود و وابستگان خویش را قربانی می دهند دارند. چنانچه همین انتخاب اشخاص نامطلوب، خویش خواری ها مثل زمان های سابق ، عدم تماس با داخل — افغانستان تشکیل جبهه را سیر قهقرائی داد.

پس بیایید که همه با یک صدا بگوئیم که همه به تشکیل جبهه متحد ملی « به معنی واقعی آن » چه شاه سابق باشد و یا به کس دیگری که با اهلیت و درایت خویش وسیله نجات کشور شود موافقم واقعاً باید فوراً مولی یافت که نظریات همه در تشکیل این جبهه مقدس ملی سهم داشته باشد . چنانچه محترم داکتر خلیل الله هاشمیان تذکر داده اند که « اگر هدف واقعاً موفقیت جهاد و نجات افغانستان باشد اتحاد درین وقت اشد ضرورت است »

و من هم با جمله دیگر شان که می گویند « اکنون در برابر آن مانور
نظامی شوروی، مانور سیاسی افغانها باید طرح و تکمیل اتحاد باشد»
موافق

بیائید با هم همنا شده و بگوئیم هر کس که اتحاد نمی خواهد
استیلائی دائمی کمونیزم را به آزادی افغانستان ترجیح می دهد
که این گنا هست نزد خداوند (ج) نابخشودنی. دیگر منظور و مقصد
یک عده برادران سنت گراه که با هر نوع اتحاد مخالفت می ورزند نیز به
وضوح برای مردم مسلمان افغان معلوم شده است و بدانند که
تنها عاید سرشار شخصی شان راه نجات افغانستان نیست.
برادر محترم میوند! یقین دارم تو هم درین موضوع با من
همنا خواهی بود زیرا هر دوی ما فعلاً مهاجر و بی وطن هستیم
و جبهه متحد را به معنی واقعاً وسیع آن می خواهیم و یقین دارم که
شما هم معتقد هستید که اتخاذ تصامیم جبهه متحد ملی باید در
عقب درهای بسته صورت نگرفته بلکه به همه موقع داده شود.
در غیر آن با ایمان کامل می گوئیم که از تشکیل جبهه متحد خبری نخواهد
شد، آنوقت خواهد بود که همه نزد فرزندان آینده آن مرز و بیوم
شیر مردان سیه رو و حجل شده تاریخ پر افتخار کشور ما در
باره قضاوت خواهد کرد.

و من الله توفیق

شماره ۱۰ و ۱۱ مجاهد ولس، سال اول

بقلم محترم محمد داؤد، مومند، از اضلاع متحده امریکا

سخنان داکتر سلیم پیرامون حمایت برخی از تنظیم های مجاهد از پادشاه سابق افغانستان شائبه آمیز است

در شماره پنجم منتشره ماه اسد جریده گرامی مجاهد ولس
مضمونی را مطالعه نمودم که گویا به قلم شخص بنام داکتر سلیم
نگارش یافته باشد.

این مضمون که محتویات آن مجموعه است از تضادگویی، مطالب
ضد و نقیض آن روشنگر سیما ی اصلی و نمایانگر تلاش استتارنیات
نهانی نویسنده است.

موصوف سعی فراوان بعمل آورده تا با تذکار مجدد بعضی حوادث
گذشته (کشف مکشوف) مربوط به خانواده محترم مجددی، احساسات
خانوادگی و فامیلی را در وجود جناب حضرت صاحب بجوش آورده
تا با شد جناب شان با یادآوری خاطرات تلخ گذشته از راه خیرهنگانی
و ملی منصرف گردیده و بر مشوره های داهیانہ! داکتر سلیم قدم
بردارند.

وی مینویسد: (حوادث و تجارب روشنگر آن است که واقعاً

انسان ها فراموش کاراند چنانکه حضرت صاحب گویای
زنده ای ازین حقیقت و تجربه است ولی متاء سفانه با همه فهم
درایت و آگاهی سرنوشت خود و خانواده نجیب و مبارز نشان را
از یاد برده اند و ما (داکتر سلیم و رفقاییش) مجبوریم همه آن
تصاویر را روی پرده کاغذ نقش کنیم تا باشد که حضرت صاحب
از این تداعی الم اندک بخود آیند

جملات فوق الذکر اگر از یک طرف مین همان تلاش -
برانگیختن احساسات شخصی در قبال توجه بر مصالح و مسائل
مربوط به حیات ملت افغانستان است از جانب دیگر معرف حقیقت
دیگری است که زیر کاسه داکتر سلیم نیم کاسه ای قرار دارد و او گویا
درین تلاش به اصطلاح وطنپرستانه خود ! تنها نیست .

داکتر سلیم به مصداق کلام دروغگو حافظه ندارد در حالیکه
ادعای خود را در مورد فهم و درایت حضرت صاحب فراموش کرده
موصوف را متهم به خستگی حافظه و دماغ نموده چنین مینویسد:
ممکن حافظه حضرت صاحب خسته شده باشد اما مردم کابل
خوب به یاد دارند که در روز وفات مرحوم نورالمشایخ فرمانروایان
کابل ، سرویس ها را در حصه ده بوری متوقف کردند و نگذاشتند
تا مردم متدین کابل و ارادتمندان وی در مراسم جنازه اش شرکت
کنند . و مردم ناگزیر از راه های مختلف و پای پیاده خود را به پای
تابوتش رسانیدند .

نویسنده در سطور فوق الذکر مینویسد که حکومت کابل نگذاشت

تا مردم در ^{مجلس}جنازه نورالمشایخ شرکت کنند و متصلأ علاوه میکند که مردم از راه های مختلف خود را به پای تابوتش رسانیدند. فکر میکنم سطور بالا نمایانگر خستگی دماغ خود نویسنده است تا جناب حضرت صاحب مزید اینکه پدر مرحومم لایلام قادر خان حکمران که از دوستان و ارادتمندان نزدیک حضرت صاحب نورالمشایخ بود در آن مراسم اشتراک داشت و ایشان اشتراک هزاران نفر را در آن هنگام یاد آوری نمود.

داکتر سلیم بار دیگر بر آنشی که روشن کرده است چنین پف میکند:
 (حضرت صاحب از یاد برده است که محمد داود در اولین بیانیه اش در فاکولته حقوق با اشاره به سوی قلعه جواد آنجا را لانه ارتجاع و..... نامید..... محمد داود کی بود؟ از کجا الهام میگرفت؟ در کجا زندگی میکرد؟ مگر حرف ها و هدف های او با محمد ظاهرشما فرقی داشت؟)

ده کجا و درخت ها کجا؟ حضرت صاحب از ابتدا و تا انتها با نظریات محمد داود مخالف بود و او اولین روحانی و عالم بزرگ مجاهد بود که علیه نظریات و اعمال محمد داود علیه و اشکارا سنگر گرفت و در مجادله در راه حق و راه خدا خاموش نشد و با حکومت و قدرت داود همفکر و هم آواز نگردد.

اینکه داکتر سلیم بنا بر رشته خویشاوندی و نزدیکی منزل - محمد داود به ارگ شاهی، هدف محمد داود را در بر انداختن نظام کهن سال و باستانی کشور، با پادشاه سابق افغانستان

که وارث بلا متنازع آن بود یکی میدانند به قضاوت قارئین گرام
واهل سواد میگذارم .

موصوف در جای دیگر سخن را چنین دوام میدهد :

(اجناب حضرت شاید به خاطر نداشته باشد ولی تعداد زیادی
از مردم به یاد دارند که حین جنگ هند و پاکستان و دعوت
مرحوم نورالمشایخ از مردم شجاع قندهار جهت اشتراک در جهاد
علیه کفر، عمال دولت، بنا به دستور مرکز عده ای را برضد او -
تخریک کردند (.....))

در سطور بالا نکات ذیل قابل تأمل است :

۱- داکتر سلیم توضیح نموده که افغانستان بحیث یک
کشور غیر منسلک و بیطرف با تمام پیمان های سیاسی و نظامی
شرق و غرب و بحیث یک کشور وفادار سازمان جهانی ملل
متحد و متعهد به منشور و دساتیر جهانی آن سازمان روی کدام
اصول و موازین بین المللی به کشور هندوستان اعلان جنگ
میداد ؟

۲- اگر به فرض محال قاعده ای وجود داشته باشد که تحت
دستورات باید جوامع اسلامی با هندوستان اعلان جنگ میداد
ایا در روی جهان کشورهای اسلامی دیگری وجود نداشت
و این تنها وظیفه حکومت افغانستان بود تا با هندوستان اعلان
جنگ میداد ؟ مسئله را باز هم به قضاوت خوانندگان محترمی که
اندک معلوماتی در مورد مناسبات بین المللی دارند و میگذارم تا

بر عتق سلیم ! سلیم قضاوت بفرمایند .

درین جا بارتباط به یاد آوری جنگ هند و پاکستان قابل تذکر میدانم که یکی از علل اساسی که روسیه شوروی را واداشت تا به نظام قانونی دولت به رهبری پادشاه سابق افغانستان خاتمه بدهد همانا انکار خلل ناپذیر پادشاه سابق افغانستان از پیشنهاد شوروی چین جنگ هند و پاکستان بود تا به انکاه به بخاک پاکستان حمله ورگردد ولی پادشاه سابق افغانستان بحیث یک پادشاه مسلمان و مسؤل نزد جامعه اسلامی از ابرام و اصرار شوروی استنکاف بعمل آورد .

داکتر سلیم در جای دیگری در مورد اینکه حضرت صاحب از اجراء محاسبه در وضع موجود موافق نیست اظهار تعجب میکند و بر آن اعتراض دارد .

اینکه حضرت صاحب در وضع موجود مسئله محاسبه هارا منتفی میکند کاملاً معقول و بجاست زیرا محاسبه با اشخاص مسؤل از طرف کدام شخص ، حزب و یا تنظیم فهمیده و عملی شده نمیتواند این حق ملت افغانستان است که در مقام داوری و محاسبه قرار داشته باشد و بس .

داکتر سلیم در قسمت دیگری بارتباط اینکه حضرت صاحب رول پادشاه سابق افغانستان را در صورت مطرح شدن حل سیاسی مهم و با ارزش خوانده چنین مینویسد :

این امر بزرگترین خطریست که نه تنها ملت قهرمان و مجاهد

افغانستان از پذیرش آن ، سند خود کشی خویش را امضا خواهد کرد (.....)

ملاحظه میگرد که دکتر سلیم پارا از ^{بار}گادان مشوره به حضرت صاحب فراتر گذاشته و به ملت افغانستان اندرز میدهد . ملت که در هیچ مرحله ای از تاریخ اغفال نگردیده و در هیچ زمانی از تاریخ کهن سال خود سند خود کشی را امضا نکرده است . بتاریخ گذشته و حال بطلان انتباهات و نتیجه گیری های نویسنده مقاله را بر ملامت سازد .

دکتر سلیم در قسمتی دیگر از مقاله خود به قول خودش سگ و پادشاه سابق را در گذشته و قیام او را در حال حاضر ، مطابق به آرزو و پلان روسها و نمود ساخته و از آن در هراس است .

نویسنده مقاله بار دیگر منکر حقانیت و جدان معشری واراده ملت افغانستان میگردد زیرا ملت افغان که در گذشته و حال حامی و منادی راه حق و حقیقت بود و در هیچ احوال باز یچه و ملعبه اشخاص و قدرت های بزرگ قرار نگرفته هیچوقت زعامتی را نخواهد پذیرفت که به پلان و یا اراده آن خود ملت افغانستان خواهد بود که به انتخاب زعامت سیاسی آینده خود پردازد و لو این زعامت و قیادت در وجود پادشاه سابق افغانستان باشد و یا شخص دیگری .
دکتر سلیم در یک قسمت دیگری چنین دنبال میکند :

هرگاه واقعه برخلاف حدس و گمان ما باشد و به قول حضرت صاحب محمد ظاهر شاه در اثر فشار بین المللی روی

صحنه آید آیا این قدرت بین المللی و حتی عضوی از این قدرت
سرنوشت ساز باز هم همان روسها نیستند؟ و اگر هست
(که بدون آن امکان ندارد) در آن صورت سرنوشتی که در آن
روسها دخالت داشته باشد چه فرقی با سرنوشت امروزی ملت
افغانستان و حاکمیت بیکر خواهد داشت.

در مطالب فوق نکات ذیل قابل تامل است:

اولاً دکتر سلیم تحلیل واقعه را بر حدس و گمان استوار ساخته
و به صدق و کذب گفتار خود یقین و ایمان ندارد که گمان به مصداق
کلام مردم ما زیان ایمان است مخصوصاً تحلیلی مسائلی که به حیات
وممات و سرنوشت آینده کشور تعلق میپذیرد از راه حدس و گمان
گناهی است نا بخشودنی.

ثانیاً تردید و تکذیب هر نوع مذاکرات در پرنسیب ما چه از طریق
مجامع بین المللی و بخصوص با وساطت کشورهای اسلامی مانند
پاکستان و اشتراک نمایندگان مردم افغانستان و لوبه اخراج روسها،
انتخاب حکومت بدست مردم و تضمین بیطرفی افغانستان منجر گردد
از منطق سیاسی بعید نسبی نماید؟

به منظور مذاکرات رفع دوام تجاوز و اثرات آن خواهد بود. نه
ایرام و تاکید تجاوز شوروی و به رسمیت شناختن حکومت دست نشانده،
در قسمت دیگری دکتر سلیم مینگارد:

(اینکه حضرت صاحب در مصاحبه های خود بر افغانیت و
اسلامیت محمد ظاهر شاه صحنه میگذارد، عقیده و نظر خود شاست...)

جای تعجب درین است که دکتر سلیم یک واقعیت مشهور را که عبارت از افغانیت و اسلامیت پادشاه افغانستان است واحد من الناس در افغانستان (به جز دکتر سلیم و هم فکراش) از آن انکار نداشته است عقیده و نظر خود حضرت صاحب وانمود میسازد ولی اتهام خود را بر پادشاه سابقه افغانستان بر مقیاس نظر ملت افغانستان پیاپی میکند؟ دکتر سلیم از قسمت دیگری با ایشان به بیانات حضرت صاحب مبنی بر آزادی مردم افغانستان از تاثیر و نقش اراده پادشاه ابا و ورزیده حقانیت گفتار حضرت صاحب را با اوضاع و احوال عینی و علمی افغانستان در آن وقت صادق نمیداند و ادامه میدهد: هر پدیده فکری یا تحول اجتماعی در یک جامعه، تصادفی نیست بلکه عوامل مختلفی با هم میپیوندند و دگرگونی های را بار میآورد چنانچه حوادث و اتفاقات تاریخی در ماحول ما، هوید این ادعاست. هرگاه مردم افغانستان از حد اقل امکانات زندگی و آرامش برخوردار میبودند و نارضائی عمومی بر شهرها و روستاها و درخانه و مدرسه حکمفرما نمیبود زمزمه های دروغین و عوام فریبانه کمونیسم و کمونست ها هرگز در گوش فرزندان افغانستان اثر نمی کرد و آنان را به پراشه نمی کشید.

جوانانی که در خانواده های مسلمان بد نیا آمده بودند و در محیط اسلام نمو کرده بودند و با اسلام و اینش انس و اشنائی داشتند. آری اگر نفوذ کمونیسم در افغانستان دارای صد ها بعد مختلف باشد مسلماً یکی از ابعاد و مهمترین و اصلی ترین واسامی-

ترین آن ، همان نا آرامی ها و نارضائی های مردم بود که بحیث
یک عقدہ تبارز کرد و به صفت یک و سیله برای انتقام جوئی
و سرنگونی رژیم از آن استفاده بعمل آمد (.....)

نویسنده با ابراز بیانات فوق که صرفاً نام اسلام و مسلمان
را در آن بکار برده خود را با شیوه تحلیل فوق الذکر
روشن میسازد ، موصوف درین طرز تحلیل حوادث و اتفاقات تاریخی
در ماحول ما را نتیجه قهری اوضاع و احوال عینی و علمی افغانستان
در زمان شاه دانسته عوامل آن را در روابط و مناسبات اقتصادی
و اجتماعی جستجو نموده و وجود کمونیزم را نتیجۀ منطقی و اجتناب ناپذیر مناسبات غیر عادلانه
اقتصادی اجتماعی مسلط در جامعه میدانند که به عنوان نارضائیتی عمومی و
عقدہ همگانی در بر انداختن رژیم از آن استفاده بعمل آمد.

این طرز تحلیل دکتر سلیم کاملاً دوران واقعیت است زیرا ،

۱- تعداد عناصر چپی در افغانستان به اندازه معدود و
انگشت شمار بود که این تعداد با تناسب نفوس هفده ملیونی
افغانستان شامل فیصدی نمیگردید.

۲- در هم شکستن نظام تاریخی کشور نتیجه انعکاس روابط به
اصطلاح غیر عادلانه اجتماعی و اقتصادی و نفوذ و رشد ایدیالوژی
کمونیزم در اذهان عامه مردم افغانستان نیست.

حوادث کودتاها در افغانستان که به پلان کرملین و توسط
چند نفر جاسوس و وطن فروش برای خدمت به بیگانه انجام پذیرفت
اگر از یکطرف ریشه مردمی ندارد و به عنوان عکس العمل نارضائیتی
ذهنیت عامه مردم افغانستان تلقی نمیگردد از طرف دیگر

ماهیت این کودتاها و مجرمان آن چنان روشن و آفتابی است که
نه تنها از نظر مردم افغانستان بلکه از ذهنیت عامه مردم جهان
نیز پوشیده نیست.

فلهذا تیوری داکتر سلیم و هم فکراش که از یکطرف به ادعای
خودش برای نفوذ کمونیزم در کشور معتقد به صدها بعد
مختلف میباشد و از جانبی هم ناآرامی ها و ناراضیاتی های مردم
افغانستان را در چوکات کمونیزم مسلماً بحیث یکی از مهمترین
واصلی ترین و اساسی ترین بعدی از این ابعاد در انتقام جوئی
و سرنگونی رژیم میدانند در حقیقت تصدیق و صحنه گذاشتن بر
ادعاهای دروغین پیروان و هم فکراں حکومت غلامان شوروی
در مورد انقلاب نام نهاد شان در افغانستان میباشد.

وجود عده انگشت شمار چپگرا، گمراه و بی دین در کشور،
کدام مسئله استثنائی در ردیف کشورهای اسلامی نیستت زیرا تعداد
چنین عناصر در افغانستان با در نظر داشت عامل طبیعی مانند -
داشتن سرحد طولانی با روسیه و داشتن مناسبات و روابط
اقتصادی و نظامی (که ضرورت آن توسط لویه جرگه سال ۱۳۳۱
متکی بر عدم همکاری غرب با افغانستان تائید گردید) با تعداد
چپگرایان و کمونست در کشورهای دیگر اسلامی و غیر اسلامی بخصوص
کشورهای همسایه مسلمان قابل مقایسه نیست.

در پایان یکبار دیگر تاکید میگردد که جهاد و مبارزه مردم
افغانستان در راه خدا، وطن و ملت و غلبه بر کمونیزم مبین این

واقعیت است که ملت افغان هیچوقت مغبون کعونیزم و
اغواگری منافقان نگردیده و نخواهد شد.

به هر رنگی که خواهی جامه میپوش
من از طرز خرامت میشناسم

و من الله ترفیق

شماره ۱۱ او ۱۱ سال اول مجاهد ولس

افغانستان و تلاشهای تازه در ژنو

دیروز سومین دور مذاکرات غیرمستقیم پاکستان و افغانستان در چار چوب تلاشهای سازمان ملل برای حل مسئله افغانستان در ژنو آغاز شد. آنچه مسلم است با توجه به شرایط موجود جهانی این مذاکرات نیز همچون گذشته ره به جایی نخواهد برد. گرچه امروز مسئله افغانستان با گذشت پنج سال از اشغال نظامی آن توسط روسها با مطرح بودن مسائل حاد سیاسی در منطقه، تحت الشعاع قرار گرفته و کمتر از آن سخن به میان می آید اما هنوز انگیزه های مختلفی در قدرتهای درگیر، برای حل مسئله افغانستان به نحوی که منافع و اهدافشان تأمین گردد، موجود است. با این وجود مسئله افغانستان از جمله مسائل پیچیده سیاسی است که نمی توان بطور خوشبینانه با آن برخورد نمود و یا آنرا با چند سفر و تشکیل چند کنفرانس قابل حل تصور کرد. شاید اگر مسئله بنام انقلاب اسلامی در منطقه مطرح نبود مشکل عمده ای فراراه این توافق وجود نداشت، زیرا این تنها عاملی است

که آینده ای را که ابرقدرتها برای افغانستان در نظر دارند در
بوته ابهام فرو می برد بنظر میرسد روسها پس از ضربه‌ها
بجاهدین افغانی و ابروریزی های سیاسی خود همچون
بعلت تحت تأثیر قرار گرفتن سیاست خارجی آنها ، از ادامه
اشغال افغانستان چندان خوشحال نیستند اما در شرایطی
نیز قرار ندارند که بتوانند بسادگی از آن خارج شوند. زیرا
خروج مفتضحانه روسها از افغانستان بدون شک همراه با
فشارهای داخلی و بین‌المللی از یک سو و تأثیر آن در
روابط خود با دولت آتی افغانستان از سوی دیگر که بدون
شک در جهت استقرار یک حکومت اسلامی خواهد بود ،
پیامدهای خوشی را برای روسها در آینده نخواهد
داشت. به این ترتیب شرایط شوروی برای خارج نمودن
نیروهایش از افغانستان یعنی گرفتن تضمین های
لازم از امریکا ، چین و پاکستان برای عدم دخالت در امور
داخلی افغانستان که به کرات از سوی مقامات روسی
مطرح شده نمیتواند پشتوانه‌ای قوی برای استمرار حکومت
یک رژیم طرفدار شوروی در افغانستان باشد. در چارچوب
این تلاشها سازمان ملل با امریکا عملاً ارتباط داشته و
با سفر دیرکل این سازمان در سال گذشته به روسیه
قطعاً هماهنگی های لازم نیز بوجود آمده است. البته بدیهی
است که اگر پاکستانی ها خیالشان از مسائل اختلافات مرزی

خود با افغانستان و پاره ای از حمایت‌های افغانستان از گروه‌ها
چپ‌گرای پاکستانی آسوده شود تا حدود زیادی حاضرند بجا هدین
افغانی را با ظرافت خفه کنند.

اما آیا می‌توانند اینکار را با موفقیت انجام دهند یا نه
مسأله ایست که به سادگی قابل اجرا نخواهد بود زیرا طرف اصلی
در مذاکرات در واقع مردم افغانستان هستند. از سوی دیگر
نباید نقش امریکا و وابستگی‌اش را در منطقه نسبت به مسأله
افغانستان نادیده گرفت و اینکه تا چه حد امریکا حاضر است بجا هدین
افغانی را رها کرده و در رژیم آتی افغانستان مداخله نکند،
این خود به معاملات سیاسی که بین روسها و امریکاییها در
محدوده پیچیدگی‌های مسائل بین‌المللی صورت می‌گیرد بستگی
دارد. تازه اگر تمامی اینها فراهم آید مشکل به اینجا ختم نخواهد شد
چنانچه در اوایل اشغال نظامی افغانستان سخنهایی از یک
توافق برای بروی کار آمدن یک حکومت به ظاهر اسلایی که
بتواند در نقش حافظ منافع هر دو ابر قدرت عمل کند در
میان بود اما با گذشت نزدیک به ۶ سال از پیروزی انقلاب
اسلایی ایران و استقرار و ثبات روز افزون آن با وجود تمامی
تروطه‌های استکبار جهانی، در کنار مرزهای افغانستان، چنین
راه حل را به فراموشی سپرده شد به نحوی که در آستانه آغاز
این دور مذاکرات ژنو ضیاء الحق اعلام می‌دارد که پاکستان
هیچکدام از گروه‌های بجا هدین افغانستان را برسمیت نمی

شناسد. بلکه کلیه آنها بعنوان آوارگان افغانی در پاکستان بحساب می آیند. این درحالیست که بمذتهای مدیدی پاکستان به نمایندگی غرب سعی در گسترش نفوذ خود در کشورهای اسلامی افغانستان داشت، تا بدین وسیله در مذاکرات با دستی پر بر سر مسئله افغانستان بنشینند. این سیاست نشئت گرفته از برنامه ریزیها و محاسبات غرب نسبت به حکومت آینده افغانستان بعد از خاتمه اشغال آن توسط روسها بود. به این ترتیب حرکتهای جدید بخوبی نمایانگر وحشت است که شرق و غرب در تماسهای مستقیم و غیر مستقیم خود نسبت به مسئله افغانستان، حتی از به روی کار آمدن یک حکومت اسلامی اسامی باوجود حضور جمهوری اسلامی ایران در کنار مرزهای آن را دارند. ^{زیرا در این صورت احتمال رشد جنبش حسین اسلامی در افغانستان} به مراتب فزونی می یابد و با ارتباط فرهنگی

نزدیک آنها با امت مسلمان ایران هیچ چیز آنها را جز پیروی از آنچه در ایران در حال پیاده شدن می باشد نمی تواند اغنا نماید لذا حکومت اسلامی ششیه عربستان از دوا می برخوردار نخواهد بود و جز سرعت بخشیدن به استقرار حکومت واقعی اسلام در افغانستان نتیجه ای برای شرق و غرب نخواهد داشت. اگرچه تا اکنون مذاکرات نتوانسته مساله افغانستان را به نقطه پایانی برساند اما شرق و غرب را بر روی ضدیت یا جلوگیری از رشد حرکت اسلامی در افغانستان به توافق

کامل رسانیده است. با تکیه بر همین ارزیابی است که به یکباره شاهد زنده نمودن ظاهرشاه میباشیم. به این ترتیب وی به عنوان هماهنگ کننده مبارزات افغانستان یکبار دیگر به میدان سیاست بازگردانیده میشود. در داخل نیز از چهره‌ها جدیدی، قهرمان مقاومت در دره پنجشیر ساخته میشود تا حلقه توطئه جدید تکمیل گردد. از سوی دیگر در استانه این مذاکرات یک سری درگیریهای ساختگی در مرزهای پاکستان و افغانستان بوجود می‌آید تا زمینه و توجیه‌های مناسب را در اختیار پاکستان برای تحت فشار بیشتر گذاشتن مجاهدین افغانی قرار دهد.

بنابر این آینده افغانستان تا آنجا که به ابرقدرتها مربوط می‌شود به نوعی معامله سیاسی بر سر مناطق نفوذ بستگی دارد. باید توجه داشت که در این معامله شوم محتمل‌الوقوع سیاسی پاکستان نیز نقش بسیار حساسی بر عهده — دارد و آن وجه المصلحه قرار دادن مجاهدین افغانی به نحوی از انحاء است.

درین میان مجموعه این تلاشها برای سازمان ملل نقش بازیافتن وجهه از میان رفته این سازمان در سطح جهان را دارد. به این ترتیب هرگونه موفقیت سیاسی در افغانستان وجهه بین‌المللی برای سازمان ملل بدنبال خواهد داشت. اما از آنجا که این مذاکرات هیچ پشتوانه‌ای

از سوی مردم افغانستان ، این تصمیم گویان و تعیین
کنندگان واقعی ندارد ، محکوم به شکست خواهد بود و ملت
افغانستان نخواهد گذاشت . طرد شده گان از سوی ملت های
مستضعف جهان با استفاده از مشکل آنها برای خود کسب وجهه
نمایند .

کیهان هوائی

مجاهد ولس : فَأَعْتَبُوا يَا أُولِي الْأَبْصَارِ

شماره ۱۰ و ۱۱ سال اول مجاهد ولس

بجا هد ولس ۱۴مه او ۱۵مه گڼه لومړی کال

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

محترم ولسمل صیب !

احترامات او سلامونه می قبول کړی صحت او سلامتی مو د لوی
خدای (ج) په دربار کښی غواړم ستاسو لورنی ، پیرزوکانی او مهربانی
د ډاگی په لاس لاور سیدی ، خدای (ج) شاهد دی چی غیر منتظر
کارو نوله دی امله ئی له خان سره زما لپاره ډېری خوشحالی
هم رلورې وي اول ستاسو لیک ، ورسره د مبارز شهید دالی
او بیا ورسره زما د هغو گډو وڼو خبرو نشرول . دا ټول داسی
ټکی دی چی زوی د هر یو له امله ډیره مننه ادا کوم اگر چی دا
ټول شیان د محترم استاد له برکته دی زما پکی کوم دخل
نشته . خو تاسو کړی دی اوزره مو په دی دومره لری والی
اول ږه شان نا اشنائی کې ، یاد کړی یم نور څه خو مو په وس
کې نشته ، فقط خپلی نیکی هیلې وړاندی کوم .

ولس مل صیب ! زه خود میدان نه لری وتی یم اوزما
پشان خلک دا حق هم نلری چی د جهاد او اسلامی انقلاب
په باره کې غمتی غمتی خبری وکړی اول ورسره د افغانستان
د ازادی پلانونه هم وړاندی کړی . خود دی زنجیدی مسلمان

بی انظار هم کردی

قوم دیو فرد په حیث زه هروخت خپل ځان د دوی په غم او درد کې شریک گنم او پچی خپل هر مادی او معنوی قوت د جهاد له پاره گټور وویښم نو دریغ تری ، نه کوم که ماڅه لیکلی وی نو زما خپل برداشت دی ، مسائل چه ې څرنگه درک کړی دی له دا چې تاسو بی کم و کاست نرمالیک خپور کړ نو په مجاهد ولس مواعتباً لا پوخ شو . دا اخبار په هکله همدوره وایم چې د دې خوشمارو محتوا په یوه نقطه متمرکز ده ، هیله ده چه د تنوع په خاطر یی مضامین لږ څه بدل کړی . بل عرض می دادی چې تاسو خود خپلی مهربانی له امله د هر چا هر مضمون خپروی خوداسی مضامین چې د اخبار وقلزیا نمونوی باید نشر نشی یعنی هغه مضامین چې زما په شان بیسواده یی هم په خامی اوبی منظور پوهیږی ، لکه د سید محمد میوند دابی میچه اوبی کچه مقاله . دا زما پشینها و او هغه هم دا اخبار د نه زیانمن کیدو په خاطر . دیوی بلی خبری اجازه غواړم او هغه دا چې که د (آزاده ملی اسلامی جریده) پر ځای آزاده اسلامی جریده او یا آزاده اسلامی ملی جریده ولیکل شی نو داد گو تینیونی ځای به هم پاتی نشی . د تورخم د دوی د غلوله احوال نه هو که مسلسل او مفصل خبر کړی نو دا به مو بل احسان وی ، په پای کې مو په لوی او مهربان خدای (ج) سپارم د مسلمانانو په خدمت کولو کې مو د لاری په هیله خدای (ج) مو خوشحاله لره که د الفت صاحباً شعرونه زیات چاپ کړی نو د اخبار وزن به پری نور هم دروندشی په درنښت تاسو مخلص ذبیح الله له کویت نه

محترم روح الامين له مومندونه

د شرقيانو په اتحاد باندې نفاق

او

په نفاق باندې اتحاد دى

د مجاهد ولس جريدې چلوونکي محترم ولس مل صاحب او
د رڼې فرهنگي کميټې ته السلام عليكم ورحمة الله وبرکاته !
د لوى او توانا خدايي له حضوره ستاسو صحت او برياليتوب
غواړم .

او بيا ليکم چي سره نه شاعریم نه نامتو ليکوال بلکي سره يو
مهاجریم او دگران هيواد او د افغان مستضعف ولس پدې
حال مي سره پير او پير دردمند دي او کولای شم چي د روانو
حالاتو په کتبه دخپل وطن د جاه طلبی او شهرت طلبی په غرض
او پير د مضمون وليکم او د افغانستان حالات د نړی د پيروملکونو
او خاصتاً د هغه ملکونو سره چي د کمونيزم شپيري وهلي او د
کمونيزم د لاسه د زړه ويني خوږي پر تله او بيله ويري او ديار
شخه په جلا وطن ټينو خلکو د کيمپونو په حالت زلرڅه ناڅه

ولیکم اود کاغذ مخ په هغه اودغه دک کرم خواوس صرف په -
 لنهو تکو کښی خپله کمکی اوناچیزه نظر درته لیکم که ستاسی داخبار
 د پالیسی مطابق وی نشر به ئی وفرمایاست او که نه وی په کاغذ-
 دانی کې به یې واچوی.

پخوا می ستاسو افغان جریده هم لاس ته راوړه او خپله
 تنده به می پری ما توله او کله چی تاسی دهجرت او جلا وطن
 په وخت بیاد افغان مجاهد جریدی په نشر پیل وکړهغه می هم
 لوستی او مجاهد ولس هم لولم مجاهد ولس په دی وروستیو
 وختونو د تردید او تائید دکومو مضامینو چی د مختلفو نامتو لیکوالو
 له خوا تاسو ته را ئی اود نشر سلسله مو پیل کړی، زما پخپل کم
 فکر دا کار د هغه پخوا وختو د پښتو اودری ژبی مخالفت ته ورته
 بریښی چی دا به یوازی اویوازی مخالفت^{مخالفت} او یا مخالفیت او د تعمیر
 په لحای به تخریب منخ ته راوړی اود دشمن به تری ډیره استفاد ه وکړی
 او گته به یې دشمن ته ورسپړی لکه چی سید جمال الدین افغان
 وائی (د شرقیانو په اتحاد باندي نفاق او په نفاق باندي اتحاد
 د دوی اتحاد کړی دی چی هیڅکله به نه متفق کیږد)

دا افغانستان اوسنی ویرجن حالات که بهودی او که دننه په
 کیمپونو کښی دی او که د جهاد په صفونو داد هیچا څخه پت ندی او
 هر څوک پدی حالاتو تریوی اندازی مضمون لیکلی شی . دی په لحای
 چی ستاسو اخبار تنقید نشر کړی او زیات محبوبیت لاس ته
 راوړی دغه سلسله د زمونږ او ستاسو مشترک دشمن یعنی روسانو

او د هغوی لاس پوڅی گوزدا گیانو کمونیزم او د هغو د اعمالو
په ضد مضامینو ته وقف کړی او یوازې په خبرونو اکتفا
ونکړی چې پدې برخه کې به ستاسو ملی او اسلامي
فرضیه نور هم لیا زیاته اجرا شوی وی ستاسو او ستاسو
د ملگرو د دنیا او آخرت د نیک بختی په هیله -

والسلام

مجاهد ولس ۱۴مه او ۱۵مه گڼه لومړی کال

د ظاهر شاه نوي لوبه

د وطن په درد درد مند او مجاهد ولس مل صاحب!

د افغانستان پخوانی پادشاه محمد ظاهر شاه يوې امريکايي موسسې ته د هرې زياتې پيسې ورکړې او خوټنه امريکايان يې د دې پروزيانو پيسو په بدل کې پېښور ته د فلم ډکولو په خاطر رالېږلي، استخدام شوو امريکايانو د افغانستان په باره کې د ځينو زرو وزيرانو، پخوانو کاردارانو، قاچاقبرو وکيلانو او داسې اشخاصو سره په مصاحبو او فلم ډکولو لاس پورې کړې چه د هغوي شېرې د افغانستان متدين او باترم ملت ته پوره - ښکاره اوله اعتباره لويدي دي.

څرنگه چه د مجاهد ولس اخبار يو بې طرفه او د مجاهدو مهاجرو افغانانو د جنگ د سنگر ملگري اخبار دی نو مونږ د همدغه اخبار له لارې د شپږمه کلونو او بين المللي نظريو غولونکو ته د دې خبرې يادونه کوو چې مونږ يو ژوندي ملت يو، ژوندي تاريخ لرو، مری نه راژوندي کوو، مری دې خدای وبخښي. —
ظاهر شاه اوس د هغه مری مثال لري چې خاورو ته سپارل شوی، زلمه وزيران دې حمله يځه او د پاسه دې پرې کښين.

د زرو وزيرانو او زرو شا جانيانو زړې اوله موده لويدي
سندري هم اوس د اوريدو وړ نه دي او د تل د پاره خاورو
ته سپارل شويدي .

نوپه همدغه ملحوظ هغه افغانان چه دا فلم په خارج
کيني گوري په دي بايد پوه وي چه هيڅ ډول قانوني ارزښت
او ماهيت نلري .

د مجاهدو قومندانانوله خوا

مجاهد ولس ۱۲ مه او ۱۳ مه گڼه لومړي کال

د پخواني پاچا محمد ظاهر شاه سره د

امريکي بڼغ خبريال مرکه

پوښته ، د هغې متحدې جېي د جوړيدو کار چې تاسو تير کال پيشهاد کړی وه او د بجا هدينو يو شمير تنظيمونو يي ملاتړ کړی ؤ په کومه مرحله کې دی ؟

ځواب : د يوې متحدې ملي جېي د منځ ته راتلو هيله د هيواد د دفاع او د تېرې په مقابل کې د افغانستان د خلکو عمومي پاشون له پيل څخه لهما او زما له نورو ټولو وطنوالو سره موجوده وه او په هر مناسب وخت کې دا ارزو څو گنده شويده ، تير کال بجا هدينو ته د دې ضرورت نور هم روښانيده او د جهاد د يو شمير تنظيمونو او ډلو توافق دې ته موقع مساعده کړه چې زه په کلک تائيد پدې کار کې خپل بي قيد او شرطه گډون اعلام کړم ؛ تردې اعلام وروسته په بيلو بيلو ساحو کې دغه پيشهاد د عمل کولو د پاره ځيني اقدامات شوي او پدې برخه کې کوششونه جاري دي تر څو که خدای کول له بجا هدينو او په پاکستان او ايران کې د سپرتو مهاجرو او همدغه راز د افغانستان د نورو داخلي جبهاتو او ډلو او د نړۍ

په نورو برخوکې د افغاني مهاجرو د ټولنو سره د سلامشورو او هراړخيزو مناهمو په اساس خپل مطلوب پراوونه تکميل کړی. پوښتنه: د متحدې جبهې د منشور اساسي ټکي چې د افغانستان د مجاهدينو د اسلامي اتحاد مذاکرې ته وروسته طرح شوي دي توضیح کړی؟

ځواب: هغه گډ هيئت چې د دياليس سوه دوشپيتم کال د اسد د مياشتې د اعلاميې نه وروسته يې په پاکستان کې په کار پيل وکړ د نورو موضوعاتو ترڅنگ يې د متحدې جبهې د منشور د مسودې د اساسي ټکو په باب هم يولړه مطالعات وکړل. چې اوس يې لومړنۍ مسوده ترزيات غور لاندې ده؛ مگر هرگنده ده چې دغسې مسودې ته هغه وخت د متحدې جبهې منشور عنوان ورکولای شو چې د افغانستان د مجاهدينو او ملي مبارزينو داکټريت له خوا تائيد شوی او بالاخره پدې مسوده کې د هر ډول تغير او تعديل راوستل، او د هغې وروستۍ تصويب د موسسانو د مجلس په واک کې دی، لدی کبله په اوسني وخت کې به د هغې د محتوياتو د څرنگوالي په باره کې توضيحات تر وخت د مخه کار وي.

پوښتنه: د ۱۹۸۳ کال د جون د مياشتې تر اعلاميې وروسته د افغانستان د مجاهدينو د اسلامي اتحاد نمايندگانو له تاسو نه غوښتنه کړی وه چې د متحدې جبهې د جوړولو پکار کې د اسلامي هيوادو او د آزادې نړۍ د نورو ملکود ملاتړ د ترلاسه.

کولو د پاره بين المللی تماسونه برقراره کړی ، آیا پدې لاره کې کوم
عملي اقدامونه شوي او نتیجه یې څه ده ؟

ځواب : باید په یاد ولرو چې په افغانستان باندې د تجاوز له
پیل څخه د اسلامي ورونو هیوادونو او دنړۍ نورو آزادو ملکونو
په خپل ابتکار په فردي او ډله ایزه توګه د افغانستان له ځلکوسره
خپل معنوي او بشري ملاتړ څرګند او اعلام کړ چې د افغانستان
خلک په ډیره قدر داني دهغه مننه کوي . پدې برخه کې په
لومړي پړاو کې کوشش شوی چه د تجویز شوی طرحی د څرنګوالی
په باب اسلامي ورونو هیوادونو او نورو ذی علاقه ملکونو
ته لازم توضیحات ورکړل شی . د دغه ډول تماسونو سلسله اوس
هم روانه ده .

پوښتنه : د افغانستان د مجاهدینو په اسلامي اتحاد برسيره
چې د دري ګونی اتحاد په نامه یادېږي د افغانستان د مقاومت
کومو تنظیمونو د متحدې جبهې د جوړیدو سره موافقه بنودلی ده؟
ځواب : د دی حرکت مقصد د یوې عامې متحدې جبهې جوړول
دی او هدف دا دی چې پدې متحده جبهه کې نه یوازې د -
مجاهدینو تنظیمونه بلکه په افغانستان کې د ننه او بهر ټول مبارزين
او د نړۍ په نورو هیوادو کې اوسیدونکی افغانان ټول پکې یې له
توپیره ګډون ولري ؛ لیکن طبیعي ده چې دې هیلې ته رسیدل
ډیر وخت ؛ مفاهمی او کوششونه ایجابوی ؛ تراوسه پورې د
افغانستان د مجاهدینو په اسلامي اتحاد پورې د مربوطو تنظیمونو نه

علاوه یو شمیر نورو جبهو او ډلو چې د افغانستان په داخل او خارج کې دی او په پاکستان کې د افغانی مهاجرو زیات شمیر خلکو او د نړۍ په بیلو بیلو برخو کې د افغانی مهاجرو اکثریت تنظیمونو د تماسونو او لیکونو د لارې لارې حرکت سره خپله علاقه او همکارۍ ښودلې ده .

یونبسته ، د افغانستان د مجاهدینو د اوه گوني اتحاد اکثره مشرانو د متحدې جبهې د جوړولو په باره کې ستاسوله پیشنهاد سره مخالفت ښودلی آیا دا خبره د متحدې جبهې د جوړیدو په لار کې خنډ کیدای شی او که نه ؟ او که نشی کیدای نو متحده جبهه به وکولای شی د افغانستان د ټول مجاهد ملت نمایندگی وکړی ؟

جواب : هغه مخالفونه چې تاسو ورته اشاره کوئ باید دا اتحاد له مفکورې سره مخالفت ونه گڼل شی . متاسفانه چه په پاکستان کې د مستقرو تنظیمونو په منځ کې لا اختلافونه شته دی ، د دغو تنظیمونو ځینې مشران لاهم د متحدې جبهې د جوړیدو د هدف په لورې د حرکت د څرنگوالی په باب ، لازیات اطمینان او ډاډگیری ته ضرورت احساسوی . تر کومه حایه چې په ما پورې اړه لري دې ته تیاریم چې د دغه ډول مطمینې فضا د ټول ډیپاره د پاره د هیڅ ډول زیار او کوشش څخه ډډه ونسکسئ ؛ لکه څنگه چې تراوسه پورې مې هم لگ غسې کوششونو څخه ډډه نه ده کړې ؛ خپلو وطنوالو ته هم توصیه کوم چې هر یو پخپله برخه کې د اطمینان او متقابل اعتماد د فضا په مساعدولو کې کوشش وکړی ؛ لکه څنگه چې ما مخکې اعلام کړی

دی زه تل او په ټولو احوالاتو کې د افغانستان د ټولو خلکو د ارادې تابع يم او بې د هېڅ ډول شرط او توقع مې د افغان ولس د یوه فرد په حیث ځان د افغانستان د نجیبو خلکو په اختیار کې ورکړی دی.

پوښتنه: څه موده مخکې ځینو خبرې منابو نظر څرگند کړ چې مصر تعهد کړې دی چې د افغانستان د یوه جلا وطن حکومت د جوړولو په کار کې مرسته وکړي ایا ستاسو نظر پدې باره کې څه دی؟
ځواب: د یوه جلا وطن حکومت د جوړولو سوال ندی طرح شوی مگر که چیرې اوضاع په آینده کې په همدې استقامت انکشاف وکړي زموږنې توقع داده چې نه یوازې زموږنې هم دینه اسلامي هیوادونه بلکه د آزادې نړۍ نور هیوادونه به هم د داسې سازمان ملاتړ وکړي چې د افغانستان د آزادۍ او خپلواکۍ د بیرته گټلو د پاره گټور او مرستندوی وي.

پوښتنه: د مخه داسې ویل کیدل چې د متحدې جبهې د تشکیل د پاره به د موسسانو یو مجلس پدې نژدې وختو کې جوړ شوی آیا د داسې یوه مجلس جوړول په همدې وختو کې په نظر کې وي دا مجلس به په کوم ځای او د کومو کسانو په گډون جوړ شوی؟

ځواب: البته د موسسانو د مجلس د جوړیدو تر مرحله پورې د - مشورتی غونډو د تشکیل مفکوره د هغو لارو یوه عمده برخه ده چې هدف ته درسیدو د پاره باید ووهله شی؟ هیله ده هر هغه لار چې سمه او صحیح تشخیص شی په ډیره نژدې آینده کې تعین او تصویب شی، د مجلس د جوړیدو وخت او ځای البته په عملی امکانو پورې

اړه لری چې تر غور لاندې دي . دا چې د مورسانو په مجلس کې به
خوک گډون ولری د هغو کوششونو او مشورو په نتیجې پورې اړلری
چې په دی باره کې جریان لری .

پوښتنه : ستاسو په نظر د افغانستان د قضیې حل دکوې لاری
ممکن دی ؟

ځواب : دایو مسلم حقیقت دی چې دقوې استعمال نشی کولای
د داسی یوه ملت اراده له منځه یوسی چې دخپلې آزادی اوملی هرت
د خوندي ساتلو دپاره یې کلکه ملا تړلی وی ؛ په اوسنی وخت کې
د افغانستان خلک دخپلو حقوقو دساتلو دپاره په وسله وال-
جهاد مشغول دي ، او پرته لدې نه کومه بله

لاره ددوی په مخ نده پړانیستل شوی . مگر که چیرې دغه مقصد په
سوله ایز ډول ترسره شی نو یقین دی چې هغه به ترغور لاندی ونیسی
څنگه چې د افغانستان قضیه اساساً یوه جهانی قضیه ده اود بین المللی
روابطو فضایی شدیداً فکدره کړی ده نو دداسی یو مثبت انکشاف د
زمینی مساعداول تر هرڅه زیات دجهانی عامه افکارو ملاتړ اود نړۍ
دټولو صلح دوستو او عدالت خوښوونکو هیوادو گډ کوشش ته اړه
لری ؛ مگر له بلې خوا ددې کوششونو کامیابی د شوروی مشرانو
په واقع بینې پورې هم مربوطه ده ترڅو د بین المللی ټولنی پرله پسې
غوښتنو ته مثبت ځواب ورکړی او د افغانستان د قضیې دیوه عادلانه
حل دلاری د پیداکولو دپاره چې د افغانستان د خپلواکۍ ، دخاړې
دتمامیت اود افغانستان دخلکو دخودارادیت حق سمیرته په -

ځای، میډل پکې شامل دي په صادقانه ډول تیاری وپنښی؛
پدې صورت کې به البته ددی منظور د عملی کولو مناسبه لاره
د ملگرو ملتونو موسسه وی.

پوښتنه: د شوروی او په کابل کې د شوروی د تحت الحمایه
حکومت مطبوعاتو پدې وروستیو وختو کې ستاسو په خلاف
پروپاگانډونه سخت کړیدی ایا دلیل یې د افغانستان په جهاد
کې ستاسو د رول تبارز دی او که څنگه؟

دی موسکی شو او په جواب کې یې وویل:

بهره ده چې ددې جواب ستاسو اټکل ته پریږدم، د افغانستان
د بجا هدیو او ملی مبارزینو په خلاف د دغو منابعو پروپاگانډونه
تل شدید پاتې شوې دي.

د مرکې په پای کې د افغانستان د پخوانی پادشاه محمد-
ظاهر شاه نه وغوښتل شول چې په هغو شیانو علاوه چې په
مرکه کې وویل شول که کوم بل پیغام لری نولطفاً دی ووائی،
ده په جواب کې وویل:

ستاسو د دستگاره ددې مساعدت نه په استفاده
سره غواړم تر هوشه دمخه خپل د زړه له کوهی همدردی
او غم شریکی خپلو ټولو ستم خپلو وروڼو او خویندو د افغانستان
نجیبو خلکو ته ښکاره کړم چی د دیکنی مقدساتو، آزادی او ملی شرف
د ساتلو دپاره د هغوی بې مثاله مبارزې په دې تېرو شپږو کلونو
کې د نړیوالو د قدر دانو او ستاینو موجب گرځیدلی، او د افغان

ولس هر فرد په هرځای کې چې دی پدې مبارزې با ندي افتخا
کوی سم دستی هغه مطلب چې د تاریخ پدی مهمو او حساسو
شیو کې یې د افغانستان د ملت دیوه فرد په حیث خپلو وطنوالو
ته دیادونی او توصیې وړبولم هغه زهونږ د ټولو د متقابل او
بې قید او شرطه فدا کاری او ایثار ضرورت دی ترڅو د اتحاد
په پوره پیوستون او عام و خاص گډ کوشش په برکت د دې
وړانونکی جگړی لمن چې پر مونږ با ندي تحمیل شوی ده ژر
تر ژره دلوی خدای په فضل او مرسته ټوله

شی او زهونږ دغه برحقه جهاد په بریالیتوب سره د وطن د خپلواکی
په بیرته گټلو او د افغانستان د ستم خپلو خلکو په ژغورنه تام شی.

په پای کې د حق او آزادی د لارې د شهیدانو پاکې ارواح
ته بی نهایته دعا او درودونه استوم او دلوی خدای له درباره د
مجا هدینو، مبارزینو او د افغانستان د ټولو قهرمانو خلکو بریالیتوب
غ

مجا هد ولس ۱۲مه او ۱۳مه گڼه نومبر کال

بقلم محترم محمد اسمعیل دگرمن مقیم نیویارک

بِسْمِ تَعَالَى

ظاہر شاہ از کمونستہا حمایت نمی کرد!

برادر عزیز مجاہد عالیقدر جناب ولس مل!

خداوند بجز شما شمارا از بلاها در پناه خود حفظ کند. مشکلاتی که شما بغاطر نشر حقایق و واقعیت‌ها برای خدمت بملت ستم‌دیده و بیچاره افغانستان تحمل می‌کنید خداوند بجز در حسنات تان حساب کند. من دور افتاده که درین سن و سال کھولت تحمل دردی از وطن و آوارگی در ملک کفر برایم خیلی سخت می‌باشد جریده شریفه شما را کلمه به کلمه می‌خوانم و بشهامت و اسلامیت شما را تحسین میکنم.

برادر محترم درین اواخر در دو شماره جریده شما بقلم دو نفر مطالبی در باره پادشاه سابق افغانستان خواندم. حق - پرستی و بیطرفی شما را پیش خود تحسین کردم که دونظر کاملاً ضد یکدیگر را نشر کرده‌اید من از خواندن هر دو مقاله بسیار متاثر و غمگین شدم و دلایل آنرا شرح خواهم کرد. در

باره مقاله اول طوریکه حدس زده شده است نویسنده آن شاید همان شخصی باشد که من از مدت پنجاه سال با اینطرف او را می شناسم . البته او همیشه معتبر و محترم بود و این خاکسار همیشه فقیر و مامور پائین رتبه . درین مدت پنجاه سال خاطرآ بسیار از حیلہ گری ها ، دروغ گوئی ها و بشیطت های او دارم اما هیچوقت فکر نمی کردم که او تا این اندازه نمک حرام باشد . اولاً اگر این شخص هرکینه و کدورت در دل خود دارد باید بخاطر خدا و نجات وطن عزیز درین مرحله حساس آن کدورت و کینه شخصی را فراموش کند .

دوم اینکه هیچکس به اندازه او طرف لطف و حمایت پادشاه سابق افغانستان نبوده است . یادم می آید زمانیکه در قوه منانی کوتوالی کار می کردم محمد هاشم خان صدراعظم این شخص و خسراورا بجرم دسیسه برضد حکومت وقت محکوم به اعدام کرد . پادشاه سابق باید فرمان اعدام را امضاء میکرد . اما با وجودیکه پادشاه بسیار جوان بود و امور مملکت همه بدست کا کا یش بود حاضر نشد که فرمان اعدام را امضاء کند . هاشم خان این شخص و خسراورا به بندی خانه فرستاد ، در آنجا پادشاه جوان هر شب پنهان از کا کا یش برایشان از ارگ نان روان میکرد . به مجردیکه هاشم خان از صدارت سبکدوش شد پادشاه سابق شخصی را که حالا بنام دکتر سلیم مقاله نوشته می کند از بندی خانه آزاد کرد و پس از چندی به قدرت و منصب

رساند و بعد از آن تا آخر دوران سلطنت و زمان محمد داؤد خان او بالاترین چوکی های مملکت را کار کرد. آیا اگر چنین شخصی در باره پادشاه سابق اینطور چیزها بگوید نمک حرامی و حق ناشنای نیست؟ بنا بر آن نویسنده خودش واقعاً فراموش کراست و گرنه چطور حقوق ولی نعمت خود را اینطور فراموش میکرد؟

نویسنده با چاپلوسی پیش حضرات خواسته دست جناب صیغه الله خان و اعقاب ابل جریان ملی اسلادی جبهه متحد که در دل های ملت ما برای بوجود آوردن اتحاد بزرگ و یافتن یکنفر که بتواند ریش منهنجید همه با شد شور و شوق بوجود آورده است، تحریک کند. من شخصاً از زمان طفولیت از غلصین خانواده نجیب حضرات بودم اما با مطالعه مقاله دانستم که نویسنده هنگام صحبت در باره حضرات نیت شوم خرابکاری دارد.

نویسنده مقاله که از تبعیض و تعصب و تنگ نظری در زمان پادشاه سابق یاد می کند چرا چشم خود را باز نمی کند و به تنظیم های آنجا نظر نمی اندازد. تا جائیکه این بنده خاکسار آثار و جراید مجاهدین را که در پشاور چاپ می شود خوانده ام و از اشخاص ثقه شنیده ام نود فیصد اعضای شوراها و دفاتر و شعبه های تنظیم ما از مردم دوسه ولایت نزدیک سرحد هستند در حالیکه بمردم دیگر ولایات که بخاطر هموار بودن مناطق و نرسیدن خوراک و نبودن جای عقب نشینی با مشقت بیشتر جهاد میکنند فقط در حدود ده فیصد حق قائل شده اند. در شورا های

زمان سلطنت و در دفاتر و وزارتخانه های آن زمان هیچوقت تا
 این حد تبعیض وجود نداشت. اگر هم در بعضی حصه ها تبعیض
 بود عامل آن ^{تبعیض را} خود نویسنده هم میدانند که کسان دیگر بودند نه
 پادشاه سابق افغانستان زیرا که او راستی مثل یک پدر همه
 مردم افغانستان را بیک چشم می دید. در چهل و چند سال
 سلطنت خود بر هیچ کس ظلم نه کرد و خون کسی را نریخت. اما
 همانطور که میشنویم و اشخاص ثقه میگویند بعضی از تنظیم های
 جهاد که باید روس و خلقی و پرچی یعنی دشمنان خدا «ج» و
 رسول^۴ را بکشند بخاطر غرض شخصی اولاد مسلمان و هموطن خود
 را در بندی خانه های اندازند ^{شکنجه می دهند و می کشند} آن نویسنده از این ظلم های وحشیانه
 یاد نمیکند و درین موقعیکه در وطن جوی خون روانست و باید
 فقط راست بگوئیم مثل سالهای گذشته دروغ میگوید.

من عقیده دارم که پادشاه سابق افغانستان هیچوقت کمونتها
 را حمایت نکرده است. دلائل آن بسیار ساده و روشن است. اولاً
 هیچ پادشاهی از کمونتها حمایت نمیکند زیرا کمونتها همیشه
 دشمن تاج و تخت او هستند. دوم اینکه هیچ کسی گروهی را تقویت
 نمیکند که قدرت یافته خاندان او را تاراج و غارت و قتل عام کند. ایضا
 عقل قبول نمیکند. پس چطور ممکن است محمد ظاهر شاه این کار
 را کرده باشد اما اگر اشتباهاتی درین قسمت سرزده باشد از همه
 سرزده است. درین دنیا کیست که اشتباه نمیکند هیچکدام مامعصوم
 نیستیم. کمونست های بی دین و روسهای لعین حيله ها و شیطنت^{های}

دارند که ما مردم پاک و ساده دل فکر آنرا نمیکردیم پس ما همه
 فریب خوردیم ازین دسمیسه ها تجربه نداشتیم ، فکر نمیکردیم همسایه
 خدا ناشناس ما تا این حد نامرد و رزویل باشد. گناه همه غمی ماست،
 بازی خوردیم. نویسنده درگفتار خود یکنوع حیلہ گری که مخصوص
 اوست بکار می برد مثلاً از زبان حضرت صاحب محمد صادق ^ع مجدّد
 میگوید که در مسجد پیل خشتی به پادشاه گفت خوب شد مرگ عم شما
 سبب شد که یکبار در مسجد به قعدہ بنشینید ، من نمیدانم حضرت
 صاحب موصوف چنین چیزی فرموده اند یا نه اما ارگ سلطنتی که
 پادشاه در آن اقامت داشت مسجد جدا گانه داشت و پادشاه نماز
 را معمولاً در آن مسجد میخواند و امام و قاری آن مسجد تا همین
 سالهای اخیر در قید حیات بودند. این گناه نیست که کسی نماز را
 در یک مسجد بخواند و به مسجد دیگر رفته نتواند ، همه مسلمانان
 افغانستان مجبور نبودند که نماز خود را حتماً در مسجد پیل خشتی بخوانند.
 من تعجب می کنم که نویسنده در حالیکه ^{تندیک} به چهل سال بالاترین
 چوکی های حکومتی را کلر کرده است و حالا مثل من فقیر پایش لبگور
 رسیده است دیگر بخاطر کدام طمع و توقع خون لکها نفر هموطن
 خود را نادیده میگیرد و نمیخواهد با بوجود آمدن جبهه متحد و
 مجلس موسسان اتحاد بین همه مجاهدین و مهاجرین بوجود بیاید
 و بخواست خداوند (ج) وطن از دست روس لعین آزاد ^{شود} . تا جائیکه ما خبر
 داریم تنظیم های پشاور که همه شان احترام داریم نمیتوانند با هم اتحاد
 کنند . ما شنیدیم که در خانه خدا قسم خوردند ^{کما قارکنه} اولی نکردند . دست بر

سرقرآن گذاشتند که اتحاد میکنیم اما نکردند. و دو اتحاد موجود هم
 کاملاً شکلی است، در غیر آنهم هیچکدام شان نمیتوانند اعتماد ملت
 را جلب کنند. در اتحاد سه گانه دزد ها و اشخاص منقور و رشو خور
 سابقه و قاچاقبرها و اسلحه فروشها و اشخاص بدنام و مفسد و
 متقلب و دور هر سه رئیس ملتیم ها را گرفته اند. و اشخاص نیکنام و
 شریف در بین آنها آنقدر کم است که حق بحساب نمی آیند. اتحاد
 هفت گانه هم تا جایکه شنیده ایم مانند اتحاد سه گانه است و
 سه چارنفر اضافی کسانی هستند که بخاطر برآمدن از اتحاد سه گانه
 صاحب موتر و نام رهبری شده اند درین اتحاد جنایت های صورت
 میگیرد که یک مسلمان هیچوقت دست به این نوع جنایت هائی نزند
 قسمتی از اعمال این اتحاد بوسیله جناب مولوی خالص که مجاهد
 برحق و بزرگتست در ابلا غنیه هائی که بجا هم رسیده است، چاپ
 شده است این چه ریا کاریست که آدم بخاطر آنکه دل ملیونر
 اخوانی را بدست بیاورد چند روزی روی بوری دراز بکشد و زیر
 سر خود خشت بگذارد؟ یا اینکه از امامت مستضعفین و از نظریات
 سید قطب (علیه رحمة) دم بزند و در داخل افغانستا^{ست} مستضعفین
 تنظیم های دیگر را به شهادت برساند و یا اینکه در داخل —
 افغانستا^{ست} مجاهدین یکدیگر خود را شهید سازند و در پشاور
 بخاط^ر پول اخوانی های عرب اتحاد کنند. درست است که سالها^{ست}
 ما دور افتاده هستیم اما چون بدین خود وطن خود و مردم
 خود بسته هستیم همیشه کوشش ما این بوده است که از احوال

وطن و برادران بجا هد خرد اطلاع پیدا کنیم . و از تنظیم ها و برادران ~~مهاجر~~
خود در پاکستان و ایران هم با خبر باشیم .

نویسنده محترم وضع تنظیم ها و اتحاد های آنجا را هزار بار بهتر
از من و امثال من میدانند و به چشم می بینند اما باز هم یگانه راه بوجو
آمدن اتحاد را که توسط جبهه متحد ممکن است رد میکند خونریزی
کشتار مسلمانها در داخل و بیچارگی و در بدری ما مردم مسکین
در خارج برایش اهمیت ندارد . نمیخواهد که اتحاد بزرگ بوجود
آمده بجا هدین سر و سرکرده پیدا کنند و از چنگ این بلا و مصیبت
آزاد شوند . ای این کار نویسند خد مت بروسها و خلق ها و پرچی ها
نیست ؟ در حالیکه نویسند می داند ملت افغانستان — جز
ظاهر شاه دور هیچ کس جمع نخواهد شد باز هم میخواهد این جزیان
را تخریب کند . لا اقل دلش بحال کسانی مثل این فقیر نمیسوزد
که دو پسر جوانم را در جهاد از دست دادم و جناز ام باید دور از
وطن و در ملک کفر بخاک سپرده شود . خداوند (ج) منافقین را به
قهر و غضب خود گرفتار کند .

مقاله امان الله رسول را هم خواندیم . من در کابل امان الله خان
رسول را از طریق برادر زاده ام که همکار نزدیک او بود می شناختم
درست است که وطن از همگی ماست و هیچکس حق ندارد کوشش
و تلاش هیچکس را برای آزادی وطن عزیز رد کند ، اما تأثر من بخاطر
اینست که چرا از بین هفده میلیون ^{نفر} که از اتحاد های نمایشی نا امید
شده اند و در انتظار جبهه متحد هستند فقط یک نفر دزد مشهور

حاضر میشود که از پادشاه سابق و از جبهه متحد جانب-
داری کند آنهم بآن وضع سبک که هزار کلدار را با مقاله
خود ضمیمه میکند. یقین دارم که اکثریت ملت طرفدار جبهه
متحد و اتحادیکه پادشاه سابق درخواست کرده رضا می
باشد، اما از بین اینقدر مردم چرا آدم بد سابقه و مردار-
خوری مثل امان الله رسول جواب نوشته کند. آنهم جوابیکه
بعضی قسمت هایش کاملاً از اغراض پراست. مثلاً جا نیکه
سازمان آزادی فلسطین را مثال می آورد و می گوید به مبارزین
واقعی داخلی فلسطین شانس تشکیل این سازمان داده نشد،
نیت ناپاک او ظاهری شود. برعکس گفته او سازمان فلسطین از،
مبارزینی بوجود آمده که در داخل فلسطین مبارزه کرده اند. هیچ
کس درد و سوز کسی را که زیر بمباران و محاصره تانکهای دشمن
ملحد قرار دارد مثل خود او نمیتواند حس کند. اگر دکتر سلیم غیر
واقعی هم در میدان آتش و خون می بود اینطور گپ های محیلانه
نمی زد. اتحاد تنظیم ها اگر در میدان آتش و خون بوجود
می آمد از روی غرض و منافقت و بخاطر پول اخوانی های
عرب نمی بود. و اتحاد واقعی می بود. به این دلیل جبهه
متحد هم باید بوسیله همان مجاهدین واقعی ساخته شود. آنها
بیایند و سهم بگیرند. اگر خودشان نمیتوانند سنگر را رها کنند
اشخاص دیگری را بجای خود روان کنند درست است که
وضع داخل افغانستان اجازه تشکیل مجلس را در داخل نمیدهد

و انتخابات هم در شرایط جنگ مشکل و حتی ناممکن است
 اما سنگرهای مهم جهاد و قوماندانهای درجه یک جهاد -
 آنقدر بشمار نیستند که بتوانند در یک مجلس شرکت کنند اگر
 مجلس بیست نفره یا هزار نفره باید بجا هدین واقعی در آن اکثریت
 داشته باشند . امان الله رسول میخواهد با گفتن این موضوع
 راه را برای خود و بچه های غلام فاروق خان و چند دزد و رهن
 مثل آنها باز کند اما اگر مجلس مؤسسان یا هر چیزیکه نامش را
 میگذارید قسمیکه امان الله رسول میخواهد از شوت خورها ،
 دزد ها ، قاچاقچی ها ، تفنگ فروشها ، چالوسها و اولادهای
 رئیس های تنظیم ها و اشخاص مفسد دیگر تشکیل شود ، امید
 ملت خدا ناخواسته بر باد خواهد رفت و بار دیگر ملت دور
 هیچکس جمع نخواهد شد و روس و نوکرهای خلقی و پرچمی
 اش از بدبختی ما استفاده های بیشتر خواهند کرد .

و نظیفه نویسندگان شریف و مسلمانی مثل ولسمل است
 که از هیچکس نترسد و همانطور که تا حال دزد و تفنگ فروشها^ی
 خائن به جهاد را با بیطرفی کامل و با شجاعت افشاء کرده است
 و ما با یک تعداد آنها از طریق جریده شریفه او آشنا شدیم باز
 هم باین کار ادامه دهد و درین سلسله این نوشته ناقص این بنده
 خاکسار را نیز نشر نماید .

(والسلام علی من اتبع الهدی)

با احترام محمد اسمعیل

مجاهدولس:

نویسنده محترم، مقاله داکتر سلیم از محترم داکتر سلیم
میباشد شما برناحق مقاله مذکور را به شخصیتی دیگری
مربوط نموده اید.

شماره ۱۰ و ۱۱ سال اول مجاهدولس

یک پاسخ به دو نامه

برادر ارجمند و مجاهد ولس مل صاحب السلام علیکم !

در شماره یازدهم جریده شما باز هم دو نامه از دو برادر هموطن ما به نشر رسیده که از امریکا فرستاده شده و بزعم خودشان خواسته اند از داعیه ظاهرشاه جانب داری کنند و آنرا در برابر این همه بد بختی های ملت افغانستان تبرئه نمایند.

پاسخ من به آقای محمد داؤد مومند و همفکرانش، در هرجا که باشند و از هرجا که نامه فرستاده اند این است که من در نوشته شان کدام مفهوم منطقی و حرف بدیعی نیافتم و هر آنچه نوشته اند همان حرفهائی بوده که تا حال چندین بار در جریده مجاهد ولس تکرار شده و در هر مورد بقدر کافی توضیح داده شده است که فکر میکنم کافی باشد و تکرار بیشتر آن بی لزوم و برای خوانندگان ملال آور خواهد بود. من معتقدم که آن همه واقعیت های عینی و جریانی^{تی} را که در چهل سال اخیر در افغانستان وجود داشت و خود ناظر آن بودیم، با ابرام و لجابت نمیتوان کتمان نمود. و تعریف

و توجیه جملات و عبارات من و جهت گیری های منفی و نوشته های بی سر و پا علیه آن همه حقایق و رویدادها، دردی را درمان نخواهد کرد. چون شما و امثال شما به دوستی های بی شائبه دربار باروس ها، در دراز مدت خوگرده اید، لذا هر ندای حق، غیر از آن در چشم و گوش شما، شائبه دار می نماید. ورنه اوضاع سالهای فرمانروایی ظاهرشاه و مناسبات او باروس ها و مزدورانشان در کابل، بحدی روشن و ^{بسیار} واقفانه است که هیچ وجدان سلیم از آن انکار کرده نمیتواند. بکار بردن چند اصطلاح دیپلماتی و تشریفاتی همانند: « مناسبات بین المللی » و « دوستی بی شائبه » و امثال آن به آنچه که در کشور ما می گذشت و آنچه عملاً دیدیم و می بینیم، باهم منافات دارد. چه بهتر خواهد بود که آقای میومند و رفقاییش همه آن مقاله های راکه تا حال در مجاهدولس و درین موضوع نوشته شده، چندین بار بدقت مطالعه فرمایند و آنرا در محضر وجدان خود و در مقابل تصویر خونین جریانات افغانستان و در برابر بعضی از برادران آگاه هموطن ما، بدآوری گذارند و سپس نتیجه گیری کنند که حق با کیست و کدام یک به بیراهه می رود.

فقط آنچه میخواهم خدمت شان توضیح دهم این است که در مسله قندهار و مرحوم حضرت صاحب مسله اعلان جنگ مطرح نبود و شما حد اقل بحدیث یک فرزند مسلمان این مطلب را درک می کردید که اعلان جهاد تا اعلان جنگ بسیار بسیار فرق دارد.

آن یک فریضه ایست که قرآن فرد فرد مسلمان را به انجامش مکلف گردانیده و هر یک مسوولیت و صلاحیت دارند که طبق دستورات آن عمل کنند. و این یک حقیقت است که ملت ها بر اساس قانونی که خود طرح میکنند ، صلاحیت تطبیق آنستیرابه سران کشورها تقویض نمیکنند. بنا براین در شرایط آنروز که مسلمانان نیم قاره غرض حصول آزادی خود رایت جهاد برافراشته بودند و میخواستند تا حریم اسلام و ناموس و شرف امت مسلمان از تجاوز و تعدی نجات یابد ، ملت مسلمان افغانستان و در راس زنجیر آن مبارز و علمای جمید من حیث دینی که قرآن برعهده ایشان نهاده بود ، ناگزیر بودند بحیث مسلمانان نزدیک و همسایه پاکستان مسلمانان را به مکلفیت های شان ملتفت سازند و اینتکر ، عملی نبود که دولت بایستی مانع انجام آن می شد و بر مردم اهانت روا می داشت تا ولی نعمت دیرین شان آزرده خاطرنگردد.

اینکه می گوئید کمونست ها اندک بودند و حوادث کودتاها توسط کرملن انجام می یافت و ریشه مردمی ندارند ، از جمله همان تضادگویی هایست که با پدیده های عینی آنروز وفق نمی کند. زیرا تجارب و جریانات تاریخ معاصر ، و تحلیل علمی و منطقی ، همه گویای آنست که کودتا های کمونستی در کشورها مادی اتفاق می افتد که روسها مطمئن یا شدند ، در اقدام خویش موفق اند و زمینه های آن قبلاً آماده شده است . مسلماً نقشه کودتاها در کرملن طرح شده بود و روس ها عملاً در آن ها سهیم بودند ، اما شمار کمونست ها در

افغانستان به تناسب فیصدی افراد با سواد و گروه محرک خیلی زیادتر از آن بودند، که فکری کنید. قدرت نمائی کمونست‌ها در تظاهرات پوهنتون و خیابان‌های کابل و ولایات و حتی نقش ایشان در ^{انقلاب} نقلابات حکومت وقت بحدی نافذ و چشمگیر بود که در کشورهای پیشرفته و آزاد جهان کمتر نظیر آن دیده می‌شد.

افرادی که در روز تشییع جنازه میراکی‌رخبیر در کابل بودند بخوبی می‌دانند که کمونست‌ها تا کجا در عمق اجتماع رخنه کرده بودند و کمیت و کیفیت آن چگونه بود؟ و این هم کاملاً طبیعت است که آنهمه مردم در یک روز به این صف نه پیوسته بودند و سالها برای جلب ایشان آزادانه کار شده بود. و هرگاه از همه این پدیده‌ها عینی و حقیقی چشم پوشیم و بگفته شما باور کنیم که تعداد کمونست‌ها در افغانستان کم بود، باز هم اندک بودن کمونست‌ها در کشوری مثل افغانستان، تبرئه بر بی‌تفاوتی‌ها نیست و در هیچ کشوری حتی در خود روس اگر تانک و برچه نباشد، تعداد اصلی - پیروان کمونیزم از چند میلیون حزب کمونست تجاوز نمی‌کند. و حتی اگر دروازه‌ها بروی شان باز باشد، شاید جز جنرال‌ها و کمیته مرکزی، کسی در آن کشور باقی نماند.

بهر حال شکوه اصلی ملت افغانستان این است که رهبران این اندک هم (بقول شما) در افغانستان، افرادی بودند که یا خود و پدران شان بگونه‌ای با دربار ^{استبداد و استبداد} ^{استبداد} انکار بودند که در فعالیت‌های روزمره شان از آزادی و مصونیت کامل برخوردار بودند و با

سرعت عجیبی در میان مسزیدم نفوذ می کردند. و این حقیقت بعدی روشن است که هیچ هنگری هم نمیتواند از آن انکار کند. اگر آقای مومند و یا دوستانش در آن زمان در کشور نبوده باشند و یا بعد زمان و مکان در حافظه شان خلی وارد کرده باشد، میتوانند با مراجعه و مطالعه کتب زیر، تداعی معانی کنند :

۱- مقدمه ای بر تحول سیاسی و اجتماعی افغانستان نشر کرده حزب نصر افغانستان.

۲- انقلاب در افغانستان از فرد هالیدی.

۳- دوستی از بوته آزمایش در آمده از بوریس پنگف.

۴- افغانستان، نوشته محمود شاکر.

۵- نشریه خود کمونست ها بنام « تاریخ مختصر حزب دیوکراتیکی خلق افغانستان »

۶- جلابان قدرت از یکنفر استاد محترم پوهنتون، بنام مستعار معلم.

۷- جنایات روس در افغانستان « از زمان امیر دوست محمد خان تا ببرک » از دکتر حق شناس.

۸- روزهای غم تاریخ، نشر شده در هند.

و به همین ترتیب چندین کتاب دیگر که نام بردن از همه آنها در این مقال مقدور نیست.

و اتمًا : خدمت جناب محمد اسمعیل خان دگروال صاحب بعرض میرسانم که افسر با تجربه و دلسوزی چون ایشان، حیث

وظیفه و دینی که وطن و مردم آن بر عهده اش داشت، می‌بایست در شرایط امروزی کشور در سنگری بودند و برادران و همزندان شان رایاری و رهنمائی می‌کردند. با قبول اینکه هرگی شرافتمندانه‌تر از سنگر نیست و آنهم برای یک افسر و نواز دفاع از وطنش.

دفاع از ظاهر شاه توسط افسری که سالها به تاج و تخت آن سوگند و وفاداری یاد می‌کردند، خلاف توقع نیست. ولی ایکاش این پاس نمک و سوگند و حرمت قرآن را وقتی بجای آورند که محمد داؤد خان علیه آن قیام کرد و روس‌ها را یک گام به هدف نزدیک‌تر ساخت. معینا حرفهای شان جز در یک مورد از چاشنی خاصی برخوردار بود که امید داریم توجه شان به حقیقت‌گرایی بیشتر معطوف گردد و منافع ملی را به مصالح شخصی در یک میزان قرار ندهند.

تنها نکته‌ای که باید خدمت شان عرض کنم این است که خوشبختی‌های ما در گذشته منجر به فاجعه و مصیبتی شد که امروز همه در آتش آن می‌سوزیم و همه چیز خود را از دست داده ایم. اگر باز هم از این احوال انقباض نگیریم و برداشت ما در قضایا و مسایل کشور و امور مربوط به جهاد و افراد و سرنوشت آیندۀ افغانستان، از طریق گوش و دستگای شایعه‌پراکنی مَشیقی بی تفاوت و مفت‌خوار باشد و احساسات مان بر تفکر و تامل و تجارب، غلبه یابد، حال ما زار خواهد بود. و دردآوری خود سخت اشتباه خواهیم کرد. چنانچه اغلب حرفهای دگروال صاحب

بقول خودش ناشی از سخنانی بوده که او در آنسوی اوقیانوسها شنید
و آنرا باور کرده است یکی از این خطوط نسبت دادن مقالات نگارنده،

به یکی از شخصیت های بزرگ و دانشمند و محترم کشور است که
بشنید و بدون آنکه در زمینه تحقیق و تاءمل کند، حرفهای
دگروال صاحب از دیگران تلقین گمان را بوی برده اند، هم خودش

و هم خسر و الامقام و نوجانواده محترمش، از خدمتگاران صدیق و
خوشنام کشور اند که هیچکس نمیتواند در حق ایشان حجتی غیر از
این داشته باشد، چنانچه خودش همین اکنون در سن کهولت و
تن بیمار خود را بیای خیر رسانیده است و با خامه لزان خویش
هموطنان مجاهد خود را یاری و دلداری میدهد. ولی همانها که
اتهامات نوشتن مقاله را متوجه او میسازند با همه نیرو و توانائی
جسمی پایا از امریکا فراتر نمی نهند تا مبادا گرد و خاکی بر کالر و مفکر
شان بنشینند و از حرمت شان بکاهد.

باز هم تکراری کنم که آن مقالات از من است و کسی دران دخالت
ندارد و چه بهتر خواهد بود که جناب دگروال صاحب با شهامتی که
بایستی مسلک عسکری به ایشان تلقین کرده باشد، آنهمه حرفهای
زشت و نابجای شخصی را، در مورد شخصیت محترمی که اصلاً
در قضیه دخلی ندارد، واپس گیرند. و بجای آن اگر باز هم فکری کنند
که نوشتن و اظهار حقایق گناه نیست، سینه بنده و خنجر زبان
ایشان.

ولی ملتقت خواهند بود که قضایای ملی را به مشاجره های
شخصی کشانیدن و بجای استدلال معقول و مستند، از حر به

و نسبت داده است که دوز آرشان یک نفر عالی رتبه و یکی هم من اول است. زیرا شخصی که در مقاله است و دیگران

ناسزا و تعزیر استفاده کردن ، نه تنها گری از مشکلات نمی
گشاید ، بلکه گفتار صائب اصنافی مصداق پیدا می کند که میگوید:

دَهْنِ خَوِیْش بَدِ شَنَامِ مِیَالَا صَائِبِ
کَایِنِ زَرِّ قَلْبِ بَهْ هَر کَسِ کِه دِهی بَاز دِهَد

والسلام .

شماره ۱۲ و ۱۳ سال اول مجاهد ولس

اوسالی محترم یزدانی

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

نامه از پاریس

برادر بجا هد محمد حسن ولس مل !
امید وارم که در راه آرمان های پاک و مبارزات برحق و
عادلانۀ ضد روسی و ضد استعماری تان موفق و پیروز
باشید .

نشریۀ وزین و علمی «بجاهد ولس» رادر پاریس از
نزد ، یکی از دوستان خوب خودم آقای محمد ریافت
کردم و البته شمارۀ هفتم سال اول میزان ۶۴ بود. برای من
من که درین محیط آوارگی و دور از میهن عزیز خود گوش
به آواز بجاهد مردان و زنان سرزمین قهرمان خویش هستند
نشریۀ بسی ارزنده و پر محتوای به نظر رسید زیرا در میان
نشرات بجاهدین که در پشاور پخش ^{میشود} نزدیک به واقعیت ها
جاری و عینی کشور اولین نشریۀ بود که مطالب جالب و
خواندنی و باور کردنی رایافتم، امید وارم که کارکنان محترم و

با هداین جریده، بیشتر از این توفیق در جهت انجام رسالت مطبوعات دوران جنگ داشته باشند و بیاری خدی بزرگ بتوانند آنچه بر ملت ما می گذرد بیشتر منعکس سازند این رسالت روشنفکران راستین و کسانیکه واقعیت ها بیشتر در ذهن مردم مطرح میسازند.

انکار از مسؤلیت و مبحث مفصلی که راجع به دوران گذشته مربوط میشد بزبان شیوای و با بیان خوب مطرح شده بود و شام با جسارت انقلابی آنرا نشر کرده بودید مایه خوشحالی ما گردید. تاریخ خیانت ها و جنایات رژیم های گذشته و دوران انحطاط افغانستان شامل سیستم میشود که رژیم گذشته با اتکا به آن عوامل عقب ماندگی سیاسی و اقتصادی و اجتماعی جامعه ما را افزایش داد این امر باعث شد تا آینده عملکرده های دولت های - گذشته را مردم مشاهده کنند و ثمره تلخ و تجاوز نظامی و سلب استقلال و حاکمیت ملی را ما بچشمیم. و بعد از چند سال کشتار و قتل عام ها یکبار هم که شود برای همکاری سروصدای برای کسب نتایج انقلاب سررا از آستان ناز راحت بلند کنند و گویا اعلامیه صادر فرمایند؟! تا جائیکه من معتقدم ارزیابی تاریخی معاصر ما با نوشتن یک مقاله تاریخی نمیتواند کامل باشد و نه گواه درست برواقعیت های گذشته، اما بعنوان اینکه مقدمه ایست بر بیان واقعیت های تاریخی گذشته قابل تمجید تقدیری باشد دوستانتان و برادران اندیشمند کشور ما که واقعاً افغانستان آینده را یک افغانستا

متعل اسلا می و پیشرفته تصویری کنند. بایست همانند شما
برای ترسیم واقعیت آینده، شان و نشان دادن چهره پیشرفته
بعد از انقلاب و یا جریان مقاومت را میتوانند با شناخت گذشته
تاریخی نشان دهند. و نسل آینده و جوان کشور را از آنچه که آنها را
به این روز کشانیده و سیر مرثیشت آنها را تا این حد پیش برداست
آگاه سازند. زیرا در مسائل اجتماعی و قضایای مربوط به آن برای
شناخت عامل باید گذشته تاریخی آنرا مطالعه کرد و برای روشن شدن
واقعیت ها بعنوان راه حل بن بست ها آنرا شکافت و تحلیل کرد.
من ازینکه این دسته از علمای ما و دانشمندان ما قلم بر میدارند. و
گذشته اشان را با کمال جسارت و روحیه سرشار از اخلاص برای
نسل آینده نقد و ارزیابی می کنند خیلی خوش هستم و فکری کم کسانی
زیاد در خارج و داخل وجود دارند و علاقمندند تا گذشته تاریخی
خویش را از زبان روشنگران جامعه خویش بشنوند.

نقطه جالب دیگر اینست که در عرصه انقلاب رهائی بخش
و ضد استعماری ملت افغانستان برای اولین بار است که
روشن انگاری در مطبوعات آن به نظری خورد. زیرا در جائیکه
انسان قادر به تحمل عقیده دیگران نباشد. تفکر جوان و استعداد
ها، کشته میشود. و یا در زیر انبوه از مشکلات خفگان و استبداد
می مرد. در کشور ما با گذشته آن، این روحیه متأسفانه در
مطبوعات وجود نداشت. اینبار که آدم خبر از نقد یک تحلیل و یک اندیشه
و یا یک مقاله سیاسی اجتماعی و مذهبیش میشود احساس غروری کند

و روزنه آینده روشن تری یابد، زیرا خبر از جدال اندیشه‌ها که آینده ساز و اسباب رشد و کمال فکری آدمی را در یک جو آزادی احتوای می‌کند که در فضای سیاسی ملت سلحشور ستیزنده جمع جنگ اسلامی و مردمی و ضد امپریالیستی طین دیگری در گرفته است و آن اظهار نظر درباره گذشته و آینده مردم ما و کشورها. برادر بزرگ!

نشریه شما را چند بار مطالعه کردم و لذت بردم فکر می‌کنم که با شما آشنائی هم دارم در سال ۸۲ در دینز هوتل واقع در صدر پشاور همراه با استاد خلیلی ملاقات کرده بودیم. امیدوارم سلام‌های مجدد مرا بپذیرید من در یکی از شهرهای فرانسه بنام ROUEN زندگی می‌کنم که در آنجا به تعداد بیست نفر از افغانستانی‌های مهاجر نیز زندگی می‌نمایند. نشریه شما میتواند اخبار تازه و خواندنی و تازه از وطن داشته باشد، و من این نشریه بطور امانت از دوستم گرفتم و به آنجا می‌برم امیدوارم که بعد از رسیدن این نامه شماره‌های آینده و گذشته «بجاهد ولس» را اگر مقدور باشد برایمان بفرستید. در آخر به امید سعادت پیروزی و ارتباط و همبستگی ما افغان‌ها

برادر کوچکتان احمد یزدانی .

شماره ۱۴ و ۱۵ سال اول مجاهد ولس

محترم دکتور امان الله رسول

ما شاخ درختیم پرنیوه توحید گر رهگذری سنگ زند عار نداریم

جناب محترم ولس مل صاحب . عطف به مقاله دومی که زیر نام دکتور سلیم درجریده مجاهد ولس به نشر سپرده شده است مجبورم نظر خود را با ملاحظه موقف حساسی که در آن قرار داریم برای تفهیم استادان ادب تکرار کنم ما درین موقع حساس هر نوع تحریک به کینه تیزی و انتقام جوئی را خلاف آیه شریفه — واعصموا بحبل الله جميعاً ولا تفرقوا و خلاف عنعنۀ ملی ما افغانها دانسته و درین زمانی که دشمن بقای ملی ما را تهدید می کند از همه چیز اولتر ایجاب می نماید ما افغانها به فکر ایجاد صف واحد در برابر دشمن دین و وطن خود شویم و هر نوع — حرکاتی را که مخرب وحدت باشد تقبیح کنیم و لو این حرکات از آن آقای دکتور سلیم مقاله اولی و یا نوشته دومی باشد - موضوع — مسؤلیت اشخاص در گذشته دور یا نزدیک ما را نباید از درک ضرورت مبرم به وحدت دور سازد - هتاک دکتور سلیم دوم که

مردانه از پشت پرده بر شخصیت معلوم الحال که همه او را می شناسند، تاخته، ما را از تعقیب هدف که نیل به مأهول وحدت است منحرف ساخته نمی تواند.

آقای ولس مل صاحب! همه می دانند که از عرصه بیش از پنجسال زندگی ام را در خدمت مردم ما چه در داخل صفحات - جهاد و چه برای مهاجرین ناتوان وقف کرده ام و واقعاً معلوم الحال می باشم مکاتیب تهدیدیه که از بدو فعالیت بشری و سیاسی ام دریافته ام هرگاه روی میز مراجع ذی صلاح دولت برادر میزبان پاکستان هم هنوز نباشد. حتماً درج آرشیف شان خواهد بود. اتهامات و شایعه سازی های منتشره سه سال قبل نتوانست بر موقوف ما تاثیر اندازد و نه ما را بیزار از خدمت بی شائبه در جهاد ملی اسلامی گرداند. ناگامی دسیسه اخیر کی، جی، پی و عمالش در هر جایی که بود روی دشمنان آزادی افغانستان را سیاه کرد - من حاضر نیستم با هیچ کسی خصوصاً با آقای که به قول خودش از ترس گروگانهای که در زندانهای حکومت ملحد کابل دارند، نمی خواهند خودشان را معرفی کنند طرف شوم، بیچاره انتقد معلوماتش در مورد شخص من است که فکری نماید وابسته گان من در جبهه پدر - وطن و یا در ادارات به اصطلاح دولتی با بیوک همکاری می کنند - البته هرگاه همچو چیزی صحت می داشت حملاتش و دشنامهایش همه قابل عفو بود - لذا از شما جناب ولس مل صاحب خواهشمندم چون از هویت دکترم صاحب اطلاع دارید درباره من برایشان

صحيح معلومات بدهيد. من قسميکه عطف بمقاله
 اولی (که سبک و شیوه نگارش آن با این مقاله دومی فرق
 فاحش دارد) گفته بودم منظورم نه دفاع از کسی بود و نه حمله
 بر کسی - تنها مرا مهم آنچه همیشه تعقیب کرده ام مصلحت ملی و اسلامی
 مردم ما است - من نه مانع اظهار عقیده کسی می شوم و نه عقیده
 خود را بر کسی تحمیل کرده ام ولی به حیث یک مسلمان و قوی خداج
 امری کند در صف واحد جمع شوید و بر یسمان او چنگ زنید و
 متفرق نشوید، آیا برهن فرض نیست به آنکای امر خداوند، برادر
 مسلمان و هم وطن را متوجه نمایم تا از آنچه تفرقه می آفریند جلوگیری
 شود - همانطور بحیث یک افغان درین لحظاتی که دشمن دین و
 ناموس ما آشیانه، هارابه ویرانه مبدل کرده است و اینک بزرگترین
 اجتماع تاریخی اواره گان را مردم افغان تشکیل کرده اند، آیا وجیبه
 نداریم برسم نیاکان خویش بر بدی ها (در پشتو بمعنی اختلافات)
 سنگ بگذاریم؟

آیا شمردن مسؤلیت های دیروز و امروز کسان (هرگاه مطلبی
 دیگر در قفان باشد) گریه را خواهد کشود؟

بگذارید صف ما بسته شود و همه برادر و برابری آزادی وطن
 خویش دست بدست هم داده قوای شوروی را در داخل خاک
 درهم شکنیم و در خارج از راه مبارزه منسجم، از طریق سخن گوی -
 واحد و حنجره واحد این متجاوزین خون اشام را در مراجع و محافل
 بین المللی روسیاه و بی اعتبار سازیم - بگذارید مردم ما از حق تعیین

سرنوشت شان استفاده کنند و باشد آقای دکتر سلیم که میگویند از
هویت نیک و کامل برخوردار هستند بتوانند از حسن نظر همگانی
برخوردار شوند و قرعه فال بنام ایشان زده شود، چرا نشود؟ حق
مسلم شان است.

از آقای و لسلم خواهم شنیدم به منظور روشنی بیشتر برای خوانندگان
جریده وزین تان که جهاد حق مقابل باطل را از راه تنویر مردم آغاز
نموده اید مصاحبه، اخیراً هر شاه پادشاه سابق افغانستان را با جرید
لوموند به نشر سپارید تا مردم به واقعیت امر آگاه گردند و چیز نویسان
از خود پیرایه نفرمایند

من آنچه شرط بلاغ است بر تومی گویم تو خواه از سخنم پند گیر و خواه ملال

مجاهد ولس: ما از بناغی دکتر امان الله رسول خواهش
کردیم تا از نشر این مقاله که ما و خوانندگان را از هدف
دور می سازد صرف نظر نمایند اما وی اصرار زیاد از حد
ورزید و بنا به این اصرار این مقاله را نشر کردیم و با نشر آن این
موضوع را خاتمه بخشیده و هیچ مقاله را در موضوع بنشر
نخواهیم سپرد.

شماره ۱۴ و ۱۵ سال اول مجاهد ولس

از این تصمیم شما استقبال میکنیم

دانشمند محترم ولسل صاحب !

از اینکه مباحثه محمد ظاهر شاه را خاتمه بخشیدید خوب کردید ما بسیار مسایلی تازه و ضروری داریم تا آتشیکه افغانستان دران می سوزد بفضل خداوند و همت مجاهدین ملی اسلامی منطقی گردد. کسانیکه افغانستان و مسایل آن را به صورت مجرد مطالعه می کنند منطوق امروز از آن عاجز است بخصوص که به اتهامات شخصی برود. اکثر دوستان ما فکرنی کنند که ما درجهما در درست یاید در راه تنظیم و وحدت مجاهدین بکوشیم و راه های را جستجو کنیم که دو برادر با هم نزدیک شوند نه دور. و ما در حالیکه از این تصمیم شما استقبال می کنیم منتظر کتابتان می باشیم. با احترام.

ایمل احمد

شماره (۱۶) و (۱۷) سال اول مجاهد ولس

محترم دکترا سلیم

مایه دارهستی رالاف ماومن ننگست

بی بضاعتان دارند عرض خود فروشی‌ها

برادر ارجمند جناب ولس هل صاحب الاملام علیکم !
آنچنان که خود در جریده تان شاهد بودید و اعلامیه قوماندانان
جهد کشور، در صفحه سوم شماره ۱۷ عقب و سایر نوشته‌ها
و مقالات موید آنست، اکثر مطلق مردم افغانستان در باره —
ظاهر شاه و اطرافیان‌ش گفتنی‌ها دارند که تا حال جز در یک
مورد « روابطش با روس » تماس گرفته نشده است.
ما هنوز از کارنامه‌های دیگر ظاهر شاه و حرف‌های —
اساسی شروع نکرده بودیم که شما ختم این داستان را اعلان
کردید و دست و زبان ما را بستید. معهدا با احترام به تصمیم
شما این مختصر نوشته را به جواب شخص نا شناخته ای —
بنام « ایمل احمد » و رفقای‌ش خدمت تان تقدیم کردم تا در
صورت امکان آنرا بچاپ رسانید. البته در این نوشته جهت
اختصار نگاهداشته‌ایم تا به ترتیب و ریاضی وار یا سخ گوئیم

تا هم به شما و هم به خوانندگان عزیز ملالی رنج ندهد .

۱- از شما و همه خوانندگان عزیز صمیمانه خواهشمندم تا این جملات ایمل احمد و رفقایش را بدقت بخوانید و خود پیرسواد و صلاحیت داوری ایشان داوری فرمائید که می نویسد :

« قلم فرسائی بدون در نظر گرفتن اصول اخلاقی و واقعیت ها همچنان پرده انداختن بر جنایات مسلم ولی نعمت ها کاریست - سهل و بی ارزش . »

ما هم داد میزنیم که پرده انداختن بر جنایات و واقعیت ها کاریست سهل و بی ارزش و مخالف اصول اخلاقی و انسانی . ما جز خدا نه ولی نعمتی داشتیم و نه بر جنایات او قصد پرده انداختن داریم . ولی اینکار را افرادی همانند ایمل احمد و رفقایش می خواهند انجام دهند که سالها ، خود و یا پدران محترم شان ، از خوان کرم ظاهر شاه و خون ملت افغانستان به نواها رسیده اند . ما هر نوع کتمان حقایق و پرده پوشی بر جنایات فرمانروایان خود - کامه افغانستان را در قرن اخیر به شدت محکوم می کنیم و آثار قوطنه دیگری می دانیم علیه ملت افغانستان و سرنوشت آینده آن .

۲- بزرگی و بزرگ بودن ، در مکتب اسلام و مدرسه انسانیت ، در تقوا و فضیلت و خدمت به مردم مضمراست ، نه در القاب و - عناوین خود ساخته و دزباری . ما احساس حقارت نمی کنیم . زیرا نه جنایتی کرده ایم و نه خیانتی را مرتکب شده ایم . حقارت و

ذلت نصیب کسانی است که افغانستان را عمداً آماده استیلا
روس کردند و اینک مردم از روم و آمریکا و پاریس برکشتگان و
قربانیان راه آزادی و عقیده لبخند می زنند.

۳- آری! افتخار من اینست که خط و سواد را از مکتب فرا گرفته ام
نه از میخانه و فرزندان راستین و بی نوای --
افغانستان جز از طریق مکتب (آنهم اگر میسر می شود) دیگر وسیله ای
نداشتند تا پروبالی بکشایند. و این تنها علامه های ما در زاد و --
هیچمدان بودند که در داهان ارگ ^{و مدارس استعمار} شاهی پرورش می شدند و رشد
می یافتند.

تحلیل سیاسی ^{اوضاع} افغانستان در نیم قرن اخیر و قبل از آن، از جمله --
قراردادها و اسرار پشت پرده نیست که غیر از ظاهر شاه و مربوطیش،
افراد دیگری صلاحیت آنرا نداشته باشند. هر افغان حق و صلاحیت
دارد که آن همه جریانات را بازگوید و درباره اش قضاوت فرماید.

۴- این ظاهر شاه و شما بودید که دیروز زمینه نفوذ روس و
اشغال افغانستان را فراهم کردید و این شما هستید که اینک باردیگر
می خواهید پایه های لرزان کمونیزم و سلطه روس را ثبات بخشید
ما در گذشته هم علیه روس مبارزه کردیم امروز و فردا علیه او
خواهیم جنگید. و با حامیان پشت پرده او نیز سرآشتی و سازشکاری
نخواهیم داشت.

۵- بلی! من در افشاء گری جنایات دوره ظاهر شاه تنها نیستم،
بلکه اکثریت مطلق ملت مجاهد افغانستان در این صفت قرار دارد.

چنانچه اعلامیه قوماندانان جهاد، در شماره دوازدهم و سیزدهم
 جریده «مجاهد ولس» گویای این حقیقت است. من در عمر خویش
 از ظالم و ستمگر و بی تفاوت و فاسد و فرمانروا، مدح نکرده‌ام. این
 نوکر زاده‌ها و ارگ پرورده‌ها و بانجان بدور قاب چین‌ها بودند
 و هستند که دیروز هم بر سیاه‌کاری‌های او، و خود صحنه‌ی
 گذاشتند و امروز هم علیه مصالح و منافع و خواست‌های ملت
 افغانستان قیام کرده‌اند. تا باشد که منافع از دست‌رفته‌شان
 باز آید.

۶- منطق مضحک احمد ایمل و یارانش که:

«امریکا افغانستان را بدامن روس انداخت»

ضربه‌المثلی را بیاد می‌دهد که می‌گفتند:

«مال از من و واکش از دگران»

قرار داد‌ها را ظاهر شاه و داؤد شاه و نعیم شاه باروس‌ها

امضاء می‌کردند، و مسوول آن امریکا است؟؟

۷- احمد ایمل و رفقاییش با ابرام خاصی سلطه کمونیزم و

روس را بر افغانستان موجه جلوه می‌دهند و به این ترتیب

باردیگرو بازبان دیگر، باز هم از یاران و باداران قدیمی خود

دفاع می‌کنند. چنانکه گوید:

«بعد از جنگ عمومی دوم کمونست‌ها تنها افغانستان پیدا

نشدند، بلکه در سراسر جهان به قاره‌های امریکا و فریقا و اروپا

و آسیا منتشر گردیدند. آیا افغانستان قوی‌تر از آن‌ها بود؟»

این آقایون نمیدانند که هر کشوردار و هر کشوری مسوول ،
امور مردم خود اند، نه از عامه جهان . و هر گاه این فریضه ایمل احد
ورفقاییش با موازین علمی و عقلی و منطقی سازگاری بود، بایستی
همه کشورها جای خود را به روس های گذاشتند و بیرق های
آزادی در سرتاسر جهان واژگون می بود .

در قاره های که از آن نام برده شده است ، کمونیزم تنها در کشوری
توانسته است رخنه کند که در رأس آن افرادی ضعیف النفس ،
بی اراده ، نالایق و بی کفایت قرار داشته است ، و نتوانسته اند
جامعه را از لحاظ سیاسی و اجتماعی و اقتصادی در جهت مطلوب
و مثبت رهبری کنند . در غیر آن همه کشورهای جهان و حتی
ممالکی همانند ایران و ترکیه و پاکستان که در مجاورت روس قرار
دارند تا امروز هم از سلطه کمونیزم مصون اند .

ادعای « حاکمیت ملی » ، استقلال و تمامیت ارضی ، که سالها
از حنجره فرمانروایان کابل بر می خاست با آنچه که ایمل خان
و همفکرانش می گویند متفاوت است . و اصولاً مسوولین حاکمیت
ملی می بایست از سرنوشت ترکستان و بخارا انتباه می گرفتند و از
نزدیکی بیش از حد با روس خود داری می کردند .

۸- مسله یالتا و ستالین و چرچل کجا و قضیه بدام افگندن
افغانستان کجا ؟ گناه را ظاهر شاه و داود شاه می کند و بقول
ایمل خان باید سیاسیون امریکا و انگلیس محاکمه شوند !! این
قضاوت و داوری را به خوانندگان می گذاریم .

۹- بلی من (دکتر سلیم) میخواهم بحث را ادامه دهم تا به کسانی که سالها در مدرسه اخلاق و سیاست ناکام بوده اند، درس اخلاق و سیاست دهم. و بر افرادی که دیروز هم به ملت افغانستان حق نمیدادند که بر اعمال ایشان خورده گیرند و آنان را متوجه بی کفایتی های شان سازند، و امروز هم به هیچکس حق و صلاحیتی قابل نیستند تا در باده جنایات گذشته و سرنوشت آینده چیزی بگویند، بفهمانم که،

دیگر آن خواب ها و رویا ها و درامه های ننگین و تراژیدی تکرار نخواهد شد و ملت افغانستان با تمام نیروی فکری و جسمی خویش متوجه سرنوشت آینده خود، خواهند بود و بر معامله گران و سازشکاران حرفه ای اجازه نخواهند داد که باز هم آب را گل آلود کنند و ماهی مقصود بکف آرند.

بطور نمونه وقتی رفیق محترم شما امان الله رسول که سلها از راه جاسوسی بر علیه اشخاص خدمتگار و ملی پول اندوخته ۱ بنگرید کتاب محمد هاشم میوند وال ص ۱۰۷ طبع امریکا، اثر نجیم آریا، که از خانه همین امان الله رسول گماشتگان روسها او را تعقیب میکردند، از راه قلاچاق صاحب ثروت شده، از راه تقلب و حقه بازی بر مهاجرین تجارت کرده (بنگرید کتاب خاطرات دگروال اصحاب الدین سعیدی از ص ۱۵۵ ببعده طبع کلیفورنیا) و صدها نوع جنایات را مرتکب گردیده با چشم سپیدی از خود دفاع خواهد کرد و شما هم خصلتاً دفاع وی را تأیید

خواهید کرد اما ملت بپا خواسته ما دیگر فریب چنین اشخاص خائن را نخواهد خورد و بر آنها باز اعتبار نخواهد کرد و با همه آنها محاسبه خواهد کرد.

برای این چلنج و مبارزه جوئی حاضر در محضر عامه مجاهدین و مهاجرین افغانستان و در هر کجا و با هر گروهی که خواسته باشند راجع به جنایات و خیانت های نیم قرن اخیر بحث کنند از دایه ظاهر شاه حمایت نمایند بحث و مناظره نعیم و پرده از روی — سیه کاری ها بردارم. این گز و اینهم میدان.

خوش بود گر محک تجربه آید بمیان تا سیه روی شود هر که دروغش باشد

حافظ

والسلام

مجاهد ولس؛ ما برای آخرین بار آخرین جواب محترم دکتر سلیم رابه نشر سپردیم و با نشر آن موضوع را در چریده حاتمیه می بخشیم و البته برای علاقمندان کتاب مستندی را بسزودی در زمینه نشر خواهیم کرد.

شماره ۱۴ و ۱۵ سال اول مجاهد ولس

بارکج به منزل نیرسد

درین اواخر یک تعداد مردم چالاک بنام طرفداران پادشاه سابق افغانستان شروع به فعالیت نموده اند.

این اشخاص در حقیقت برای بد نام ساختن پادشاه سابق افغانستان کار میکنند و با گفتن دروغ های شاخدار جیب های مردم پولدار را به این امید خالی میکنند که نایندۀ ظاهر شاه هستند و در آئندۀ نزدیک کمک های فوق العاده را به آنها خواهند نمود و توانستند که ملیون ها افغانی و کلداری را به این تکتیک نامردانه خود از مردم بنام های مختلف و وعده های مختلف بگیرند و به شمول ^{گرفتند} قایلین ها باغ های سبز و سرخ را نشان دهند یکی از این دزد ها که میگفت دو لک مجاهد و هزار و پنجاه جبهه بداخل افغانستان دارم و افغان کمشنرو بعضی مقامات دیگر را تطمیع نموده و به مقرب تنظیم دروغین شان رسمی میشود گریخته است.

افغان مجاهد: ما به پاس افغانیت از ذکر نام این دزد چراغ بگف میگذریم و به اطلاع مردم شریف خود میرسانیم که شخص

مذکور از پشاور به اسلام آباد گریخته و از آنجا عنقریب به طرف
نامعلوم خواهند گریخت.

اینچنین اشخاص بر علاوه اینکه نماینده پادشاه سابق نیستند
نام نامی افغانها را بدنام میکنند مرکز اطلاعاتی افغان مجاهد از
عموم برادران افغانی خود خواهشمند است تا این اشخاص را
تشخیص دهند و کور کورانه به دم شان نخسینند.
همچنان از مقامات پاکستانی خواهشمندیم تا جلوی اینچنین
اشخاصی را که سبب بدنامی مهاجرین افغانی میشوند بگیرند.

از شماره سیزدهم سال اول افغان مجاهد

مُصاحبه با ظاهرشاه

اخبار انگلیسی زبان مسلم که در اسلام آباد نشر میشود در شماره پنجمشنبه (۱۸) اگست خیری نشر کرده است که ما این ترجمه آن را به خوانندگان خود تقدیم میکنیم :

واشنگتن (۱۷) اگست : سه گروه اعتدال پسند مقاومت افغانستان در روم مشغول تهیه زمینہ برای انعقاد یک کنفرانس هستند که در ظرف سالجاری بشمول همه گروه های مقاومت صورت خواهد گرفت این خبر را اخبار شیکاگو تریبیون در (۵) - ستون تحت عنوان « پادشاه مخلوع افغانستان اتحاد مبارزین را به پیش میبرد »، نشر کرده است .

این خبر بر اساس مصاحبه ای نشر شده است که «کی ویدز» با پادشاه سابق افغانستان ظاهرشاه نموده است بر طبق این مقاله شاه و ملکه حمیرا و دو پسر او بدون هرگونه جلوه ظاهری در یک ویلا (عمارت کوچک) بیرون از شهر و قریب به روستا زندگی میکنند .

پادشاه درین مصاحبه به ناپنده تریبیون اظهار داشت :

«اتحاد برای همه ما نهایت مهم است و هیچ افغان نیست که آنچه را از وی ساخته باشد درین راه دریغ کند»
قرار نوشته «کی ویدرز» چنان می نماید که پادشاه مرکز یک مدار مقاومت متحد باشد یا وجود آنکه چند گروه مقاومت مخالف سیستم پادشاهی هستند.

کسانیکه در روم مصروف کار هستند اعضای معتدل ترین بخش های مقاومت هستند که عبارت اند از حرکت انقلاب اسلامی، جبهه ملی نجات و محاذ ملی اسلامی افغانستان.

امید واری برای تهیه زمینة کنفرانس آینده بروی آن بنایافته است که «همه گروه های مقاومت یک حکومت جلدی وطن تشکیل کنند»
ناینده تربیون می افزاید :

«پادشاه خودش خود را نقطه مرکزی نمیداند و دعوی تخت و تاج ندارد و میگوید وقتی که ازادی افغانستان تحقق یابد به مردم افغانستان که برای این آزادی جنگیده اند مربوط میباشد که فیصله کنند چه شکل حکومت مقابل امال شان است من همیشه در خدمت ایشان قرار خواهم داشت».

«مسئله نظام شاهی مهم نیست این فیصله مربوط به مردم افغانستان است من بسیار مسرور خواهم بود که دوباره به افغانستان آزاد بحیث یکی از اتباع عادی بروم» پادشاه افغانستان شک دارد که این ارزوی او در زمان حیاتش بر آورده شود زیرا اکنون (۶۹) سال دارد -

اخبار شیکاگو تریبیون از قول او تردید مطلق این افواه را نقل میکند که حکومت بیرک از او خواهش کرده است که در حکمرانی افغانستان حصه بگیرد پادشاه گفت این افواه شایع است و افواهیست که موجب انزجار بوده و از حقیقت عاری و بعید است من رسماً آنرا تردید نکرده‌ام زیرا بقدری مضحک و بی اساس است که تردید نمی‌ارزد.»

پادشاه بر این نقطه تأکید کرد:

ناینده تریبیون علاوه میکند که پادشاه در حالت بسیار متفکر و در گفتار خویش نهایت تحلیل‌کننده بوده و در گوشه‌گیری و انزوای مطلق زندگی میکند و هر روز قسمتی از وقت خود را بنوشتن خاطرات خود می‌گذراند.

تریبیون علاوه میکند که پادشاه به غرض مسافرت‌های خود پاسپورت عربستان سعودی دارد.

پے پے۔ آے

شماره دوازدهم سال دوم افغان جاہد

د خپلويه نوم پردي لاسونه

په افغانستان کې دکمونيزم او کمونستي افکارو پر ضد مبارزه او زده سابقه لري خود کمونيزم او شوروي امپراطوري پر ضد جهاد د ثور د انقلاب سره پيل سو. نن په افغانستان کې فقط دوه صغه وجود لري يوي خواته د شوروي مزدور او ملحد رژیم اوبلي خواته افغانان. هغه چا چې دکمونيزم پر ضد مبارزه کوله اويایي دکمونيزم نوم غوږ ونوته رسيدل چې د افغانستان په دين مين ولس، ديني علما، او معمولاً منورين وه. دا خلک نن په افغانستان، پاکستان، ايران او دنري په گوټ گوټ کې اوس ياد کمونستي امپراطوري پر ضد مبارزه کوي اويالز تر لزه د شوروي او کمونيزم څخه د نفرت په خاطر ليري تللي لود افغانستان د مجاهد ولس د بري په طمع شپې سبا کوي. په لنډه ډول ويلاي شو چې کمونيزم په افغانستان کې د چاسراو د چا مال تالا کر، هيڅ زړه يې بې داغه پرې نښود اول او اوس

هم په سوځولو او وړانولو پسپانه دي .

د دې مقدمې مخه دې مقصد دادی چې له بده مرغه زموږ منورينو د کمونيزم پر ضد جنگ اعلان کړی خواوس هم حیني په شعوري او حیني په غیر شعوري توگه د کمونيزم ډول ته شمړی غورځوی او کله چې د افغانستان د تاریخي حوادثو په باب بحث رامنځته کړی هغه خبری وړ مخه اورو چې ماسکو ویلی او اوس یې هم وایي .

د مثال په توگه زموږ منورين پخوانی رژیمونه ځان ، وطن - پلورونکي ، مستبد او هرڅه بولی او که یې د علت پوښتنه — وړ مخه وسی وای منورينو ته یې موقع نه ورکوله چې د وطن د آبادۍ د پاره کار وکړي او په هیواد کې واقعی اصلاحات راوړي نه وایي چې کوم منورين نوبه د هغو کسانو نومونه دریا دي چې پخپل وخت کې یې په یو او بل رنگ په شعوري او غیر شعوري توگه په افغانستان کې د کمونيزم د وطن وړانوی اید یالوژی زمینی ایښی او د شوروی امپراطورۍ سره یې دوستی او ښه ترانزدیکت غوښتنه کوله پخوانی رژیمونه یې دانگلیس نایندگان بلل په داسی حال کې چې د دې نایندگي د اثبات د پاره هېڅ دلیل په لاس کې نلري او پله دې چې یوه سلسله کمونستی ادبیا کښته پورته کړي او په چپغوم خپل ستونی څیری او هم زموږ غورونه را کانه کي بل څه نلري .

له بده مرغه یوه سلسله منورين بیا وایي چې پخوانی رژیمونه

د روسانو دوستان وه اوهدا دوی وه چې په افغانستان کې یې
 دکمونستی ادبیاتو د راتگ دپاره زمینه برابره کړه اوهدا دوی
 وه چې د روسانو سره یې اقتصادی، کلتوری او نظامی قراردادونه
 امضاء کړه او دهغو په نتیجه کې نن شورویانو په افغانستان کې
 خپل گوداگی رژیم کبښینولئ او پرهیواد باندی یې دغه بلاناظره
 کړی ده .

اصلی خبره چېری ده ؟ خبره په دې حای کې ده چې د -
 امیرامان الله خان څخه وروسته دافغانستان دولتی مشران د
 روسانو او کمونیزم سخت دشمنان وه (په دی باره کې به وروسته
 په تفصیل سره و غزیزو) اودغه علت وُ چی د نادرشاه دلومړی
 ورځی څخه تراوسه پوری هرڅوک داناری وهی چې هغه دانگلیسانو
 په وسیله وطن ته راغی اود عمر تر پایه پوری دانگلیسانو مزدور
 پاتی سو . په داسی حال کې چې بیا هم هیڅوک دغه شان یوسند
 هم نه شو بنودلای چې دا خبره دې ورباندی اثبات شی اونه هم
 یو داسی قرار د بنودلای شی چې یا په اقتصادی اویا په سیاسی
 لحاظ دې دافغانستان دمنافعوپه خلاف دچا سره امضاء -
 سوی ری . ددی مشرانو گناه یوازی اویوازی داوه چې دروست
 څخه یې نفرت درلودی اوسیاسی مخالفین یې یو په یو یاله منځه
 یو ورل ویلې هم تسلیم ته مجبور کړل . سوال دادی چې حریفان
 څوک وه ؟ هغوی څه غوښتل ؟ هغوی دچا دپاره مبارزه -
 سکوله ؟

حایفان معمولاً منورین وه . دا هغه کسان وه چی د
 امیر حبیب الله له زمانې څخه یې پټ او بنکاره فعالیتونه کول او
 دامان الله خان په زمانه کې یې د ټولو هغو بیحایه اصلاحتو د
 پاره چیغې ووهلې چې دامیرامان الله خان د سقوط سبب سوه .
 دغه منورین وه چې دامیرامان الله پر شا وخواراگرچیلې او هغه یې
 د دعسی بیحایه او بی وخته اصلاحتو د پاره تشویقاوه . خو کله چې
 نادرشاه د افغانستان داروډور او اغتشاش له دورې څخه
 وروسته د کابل پر تخت کښیناست هغه هڅه وکله هم د ترقی
 او پرمختګ لاره پرې نښودله . دامان الله خان په لس کلنه دوره
 کې پوهنځی نه و موجود خود نادرشاه په څلور کلنه دوره کې د
 طب پوهنځی منح نه راغی . د پښتنو د پاره په کابل کې د —
 رحمن بابا لیسې جوړه سوه او چې دخلکو د باسواده کولو د پاره څه
 کیلای سواى هغه و سول . دامیرامان الله په لس کلنه دوره کې
 بانک منح ته رانه غی خود نادرخان په څلور کلنه دوره کې د —
 د افغانستان بانک ایجاد او د بانک ملی د ایجادولو کار پیل سو .
 (البته بانک هغه څه دی چې د مملکتونو په اقتصاد کې مهمترین
 شی دی) . دامیرامان الله خان په زمانه کې د شرکتونو د تأسیس
 د پاره چا گام وانه خلیست خود نادرخان په څلور کلنه دوره کې په —
 افغانستان کې د پنبی ، وریو ، پوستکو ، میوړ او نورو اوسو
 موادو یو ویشته شرکتونه تأسیس شول . د هیواد د پرمختګ
 د پاره د جرمنی ، انگلستان ، فرانسې ، جاپان ، هندوستان او

ترکيې سره قراردادونه لاس ليک سول. په لنډ ډول -
 ويلاى سوچي د هيواد د پرمختگ په لار کې هيڅ خنډ نه وموجود
 اود لودويک آدمک په قول « نادرشاه اودده وروڼه داميرامان -
 الله خان په شان د ترقۍ او پرمختگ غوښتونکى وه ، اودوى هم
 غوښتل چې داميرامان الله خان په شان افغانستان عصري کړي .
 مگر نادرشاه داميرامان الله په نسبت ډير واقع بين و . نادرشاه په
 دې پوهيدى چې افغانستان تر هرڅه د مخه قوى لښکر ته ضرورت
 لري ترڅو حکومت د اتوان پيدا کړي چې د قبائلو د شورش مخنيوى -
 وکړاى شي . دواړه پاچاهان لوى وطن پرست افغانان وه دوى
 دواړو يو هدف درلودى خو په لارو کې يې توپير موجود و »
 (د افغانستان خارجى مسائل انگليسى چاپ ۱۹۹).

په دې صورت کې د مملکت منورينوڅه ډول اصلاحات
 غوښتل او پرڅخه يې دوخت دگر ژميونو سره مخالفت کاوه .
 سوال يوازى د هيواد د خارجى پاليسۍ په برخه کې ؤ ، او په دې
 کې هيڅ شک نسته چې خارجى پاليسۍ رښتيا هم د شوروى
 پر ضد وه . نادرشاه پوهيدى چې دروس امپراطورى څه غواړي
 او کمونيزم دده د وطن د خلکو سره څه کوى او دغه علت دى چې
 دهغى لمرى ورځى څخه د روس د تبليغاتو سره مخامخ سواوچه
 څه نومونه وه هغه يې ورباندې وټپل . په دې باب فقط يوتاريخي
 مثال راوړو او گورو چې زمونږ منورين تر کومه حده په
 قضاوت کې ټوتلى دى ؟

خپره کړه او کله مو خپره کړه چې په دې اخبار کې د ټولو مهاجرينو
 ليکوالانو دا اظهار نظر حق محفوظ دی خود روسي سره د بنو
 مناسباتو په ساتلو کې د پخوا نور ژيونيونو خبره تر ډيره حده په
 محای اوله واقعیت نه ليري نه گڼو او يو تعداد يې بري الزمه
 کيدی نشي داسمه ده چه روسيه د دنيا گوی قدرت دی او د
 افغانستان پخوانی ژيونه مجبور ووجه د گانو لیتوب په اساس
 ورسره حسنه مناسبات وساتي خو په هغو ژيونيونو کې چې
 داسی کسان هم وو چه په هرڅه پوهیدل یعنی په دی پوهیدل
 چه د روسيې نه هونز ته څه خطر متوجه دی مگر سره له دې
 يې هم په دغه ډول حقایقو سترگی پټولی او د خپلو شخصي -
 سرمايو د ډيرولو په فکر کې ډوب وو د مثال په ډول وی
 پخوا نور ژيونيونو د سالنگ نه اخوا بی له روسانو دنورې دنيا
 متخصصينو ته د تفحصاتو اجازه نه ورکوله ؟

په دی باید اعتراف وکړو چه هونز په دی برخه کې هر
 یولې و ډیر مسوولیت لرو خو کيڼی د کيڼو نورو په نسبت
 زیات مسوول دي .

افغان مجاهد ۲۰ م د گڼه دوهم کال

يوه بله شراچونکي تو طه افشاښوه

محترم پښواک دهنی کابینې په باره کې چه دده خپل نوم

هم پکښې ذکر شوی خبرې کوی

د افغان مجاهد درنو او محترمو لوستونکو!

دغه اخبار چه ستاسو په لاس کې دی فوق العاده گڼه ده ، زه ، ولی دی ته مجبور شوم چه د تیرې گڼې پېښې دوهمه ژر دافوق العاده گڼه تاسو ته تقدیم کړم ؟ دا حکم چه نن سبا حالات فوق العاده دي ، مرموز کسان او مرموز لاسونه د افغانی مهاجرو د خطا ویستو او درهبرانو او مهاجرو ترمنځ د بی اعتمادۍ په منظور د روسانو په گټه لگیا دی شپه او وړج کار کوی ترڅو د افغانی مهاجرو ترمنځ د بی اتفاقی تخم وکړي او دې ته یې تشویق کړی بی له دې چه اصلی علت له منځه لاړشي دوی بیرته خپل وطن ته ستانه شی .

همدغه مرموز لاسونه کله د بی بی سی نه داسی آواز راپورته

کړي اود مهاجرو غوښتونو ته داخبره ورسوي چه د مهاجرو -
بیرته وطن ته دستینلو خبری ۹۵ فیصده سرته رسیدلی او کله
بیا همدغه لاسونه په حینی اخبارونو کی چنیات لیکي او عوین
ته جعلی کابینې جوړوي . د مثال په ډول د جمعې په ورځ د شور د
میاشتی په ۱۶ نیټه یوه پاکستانی اخبار چه « وفاق » نومېږي
داسی لیکي :

د پاکستان وفاق اخبار لیکلی دی :

« داکتر محمد یوسف به ژر د پاکستان دوره وکړي ټول نامتو
مشران په دی حکومت کې د وزیرانو په توگه شامل دي .
پلینبر د می ۵ (دعنايت الرحمن په حواله) د باوری ذریعې
له مخې څرگنده شوي چې د مهاجرینو د اتحاد مختلفو ډلو پتیلی ده
چه ټول گروپونه به د افغانستان د پخوانی همدراعظم داکتر
محمد یوسف په مشرۍ یونوی جلا وطنه حکومت جوړ کړي ، په دی
سلسله ټول گروپونه یوه خوله دی او د دی سلسلې ټولې چارې
تر سره شوي دي . د داکتر محمد یوسف په مشرۍ د افغانستان جلا -
وطنه حکومت تشکیل داری :

سردار محمد ولی خان وزیر دفاع

عبدالرحمن پژواک وزیر خارجه

پروفیسور صبغت الله مجددی وزارت داخله

پروفیسور برهان الدین درانی (بنیای ربانی مطلب وی) وزارت

انصاف

سعید احمد (بنای سید احمد گیلانی) وزیر زراعت و تعلیم
مولوی محمد یونس خالص وزیر قضا (شریعت)
سلیم ناصر وزیر خوراک
ارشاد احمد ذکریا وزیر محکمہ

(وزارت خوراک او وزارت محکمہ په افغانی تشکیلاتو کې نوی
اختراع ښکاری) پردی سرپیره د وحدت ملی، قاری صاحب هم
پکښی شامل دی (بنای مطلب پی هغه قاری صاحب!) وی
چو له څلور نه یې ډیرې قالینې او پیسې وهلی دی) دا هم
څرگنده شوی چه د گلبدین حکمت یار گوند کورته له نظره
غورځول شوی دی.

دا ذرائع وایی چه سردار خان ولی صاحب (بنای سردار
عبدالولی مطلب وی) به په دی میاشت کې پاکستان ته راشي،
دافغان مجاهد درنولو ستونکو!

که څه هم زمونږ ۲۷ مه گڼه تازه له چاپه راوتلی اوزمونږ مالی
امکانات هم ددې اجازه نه را کوي چه دومره ژر بله گڼه چاپ کړم خو
زه په دوو لحاظونو خان مجبور گڼم چه دغه فوق العاده گڼه تاسو ته
تقدیم کړم یو دا چه زمونږ و طنوال ونه غولیزې او دناکسانو دسایسو
ته متوجه شي او بل دا چه زما داخبار دیو محترم لیکوال عبدالرحمن
پژواک نوم هم په دغه جعلی کابینه کې ذکر شوي دی نو ددی د
پاره چه زمونږ د وطنوالوسره پیدا شوو سوالونو ته موسم جواب
ورکړی وی او ددې دپاره چه د ټولو افغانانو او خصوصاً د مهاجرو-

تشویش موفع کړی وي داری دافغانستان دنومیالی سیاستمدار
محترم عبدالرحمن پښواک سره په همدغه باره کې مصاحبه شوی
چه په لاندی ډول تقدیم کړی:

پوښتنه: یوه پاکستاني اخبار د ډاکټر محمد یوسف دکابینې
لست خپور کړی او په هغی کی تاسو دخارجه وزیر په حیث
معرفی شوی یاست آیا تاسو په رښتیا په دغه کابینه کې گډون
لری او که دا دمهاجرو په حق کې یوه دسیسه بولی؟

ځواب: که زما نوم نه وی اخیستل شوی اصلاً په دغه دخندا
وړه موضوع نه غږ یدم اوس ترکوم کایه چه دنوم یادونه ایجابوی
ستاسو ځواب وایم. زه په دې فهرست کې دخپل نوم شمول دخپل نوم
پاره یو عظیم بهتان گڼم هغه نه یوازې په ټول جدیت تردیدوم
بلکه ترکوم کایه چه جایز وگڼل شي هغه غندم. د هر سلیم غل په قضا
دا خبر جعلی، بی اساسه او محض یو شر او چوونکی دروغ دی.
هغه کسان چه په اوسنو شرایطو کې داسی خبرونه جعل اونشروی
حتاً نارو اغراض لري.

اوهمدارنگه باید پام ولرو چه د حکومت دتشکیل موضوع یوازی
مهاجرو ته چه د افغانستان دملت یوه برخه ده متوجه نه ده او
دافغانستان په ټول ملت اړه لري. اوهمدارنگه دهغه پاله خرا
چه په نوعی دانواع دهغی صلاحیت ولری اعلا نیزی اوددی صلاحیت
منبع یوازی خلک دی.

پوښتنه: څه موده دغه یوشمیر افغانی رجالو په پېښور

اسلام آباد ، مری او حینونورو حایو کې په ترتیب شوو دعوتونو کې برخه واخسته او هغه داسی اشغاض و وچه دافغانستان پخوانی پادشاه محمد ظاهر شاه ته ډیر نژدې وو په مهاجرو کې داسی آوازي خپرې شويدي چه دغه اشخاص د پخوانی پادشاه له خوا هؤوظف شوی او ددی آوازی سره سم پاکستانی اخبار « وفاق » داکټر محمد یوسف کابینه معرفی کړه آیا تاسو ته په دغو دعوتونو کې بلنه درکړ شوې وه ؟

حُواب : ما په هیڅ یوه داسی دعوت کې هم که په اسلام آباد کې وو که په پینبور یا مری یا بل کوم حای کې گډون نه دی کړی . پوښتنه : که چیرې د افغانستان پادشاه محمد ظاهر شاه د شرق او غرب له خوا دې ته تشویق شي چه په افغانستان کی یو حل بیا قدرت ته ورسیري نو په دې باره کې مونږ دوه پوښتنی لرو :

۱- آیا که محمد ظاهر شاه تاسو نه د کابینې جوړولو خواهش وکړي تاسو به د محمد ظاهر شاه د صدارت چرکی قبوله کړی ؟
 ۲- آیا دغسی یوشخص چه د شرق او غرب د تاثیر لاندې قدرت ته ورسیري د ا به ستاسو له نظره څنگه وي ؟

حُواب : زه ستاسو د « که چیرې » کلمې معنی په فرض حال ۱- تعبیرم . ځکه ددی سرال طرحه د ټولو واقعیتونو نه لږي ده اجازه را کړی لومړی ستاسو د پوښتنی د دوهمی برخی حُواب ووايم . د دې برخی په باره کې وایم چه دافغانستان آینده سیاسی قدرت یوازی او یوازی دافغانستان د هومنو او مسلمانو خلکو آزاده اراده —

تعینوی (دمتعال خدای جل شانہ پہ تائید) . .

هرهغه سیاسی ترتیب چه دهر دول بلی شرقی ، غربی
شمالی اوجنوبی منبع نه نشأت وکری اویا په نوعی دفاعو
په مستقیم یا غیر مستقیم دول دیرلر اجنبی تاثیر یا نفوذ هغی
ته لار ولری زماله نظره دافغانستان دپوره استقلال اود
مطلق ملی حاکمیت منافی گنل کیږی اوزه به په ټولو حالاتو
اوشرايطو کې دهغی مخالف پاتی شم .

ستاسودپوښتنی دلومړی برنجی په باره کې په پوره صراحت
اوجدیت عرض کوم چې زه به شخصاً د هیچا له خواد کابینې
جوړولوما موریت قبول نکرم او همدارنگه لکه څنگه چه زما
پخوانی ژوند شهادت ورکوي دهیچ یوې کابینې غړی به
نه یم . تکراروم یې چه دیو « فرض حال » پر بنا هی ستا د
دی پوښتنی جواب درکړیدی .

فی سبیل الله جهاد باید پرې ننودل شي چه دشخص
د جهاد بڼه ونیسی اود ملت د ناموس د دفاع د جنگ نه باید
دچوک اوداقتدار د هوس جنگ جوړنشي .

پوښتنه : په پېښور کې د موجوده رهبرانودبی اتفاقی او
پخپلو کې یو د بل سره د نه نژدې کیدو نتیجه دا شوه چه بین-
المللی مخالفو کې پردی خلک زموږ نماندگی وکړی همدارنگه
نور موز لاسونه هم شته چه ترشایی کی ، جی ، بی ولاړه
ده او داسی کوشنبونو نه کوي چه د کمپونود مهاجرو اوع

د هوس جنگ جوړنشي او د اقتدار د هوس جنگ جوړنشي

رهرانو نه څه نه جوړېږي نو یر، بله څیره به نن یا سبا صحنې ته راوړي آیا ستاسوله نظره په موجوده وخت کې درهرانو تر منځ عدم اتحاد او په دغه وخت کې دیوې نوې څیرې منځ ته راوتل دافغانستان، دولس او مهاجرو په گټه دي؟

ځواب: ښکاره خبره ده چه اتفاق د مسلح جهاد د میدان او سیاسي ساحې د کامیابی یو د مؤثرترینو او مهمترینو عواملو څخه دی او د دشمن دافغانستان د مهاجرو مجاهدینو د اتفاق په ضد د هر ډول وسایلو نه داستفادې کولو په لټه کې دی او کوسنښن کوي چه هغون ضایفه کړي. په دې وخت کې دافغانستان د مهاجرو مجاهدینو باید دافغانستان د مسلمانو خلکو د هرفرد وظیفه ده.

نو شخصاً هر ډول نوی حرکت ضررگنم.

د دین په مقابل کې د وحدت نیاره هره هڅه فرضو ده. په دې موضوع کې چې په تیره مرکه کې تاسو سره صحبت کړی و.

پوښتنه: د «وفاق» په پاکستانی اخبار کې د ډاکټر محمد یوسف د کامیابی په ناست کې زهینو رهرانو یو جوړه شته او په ځینو یې قصداً سترگی پټی کړیدی او هیڅ حساب یې پرې نه دی کړی آیا په دې کې به د پردې تر شابل لاس کار نه وی کړی چه د رعبانو تر منځ عدم اتحاد لا پسی زیات کړي؟

ځواب: په دې باره کې ستاسو گمان د بل نه زیات ^{مرگمان} زیات د

واقعیتونو د تحلیل له مخې حقیقت ته نیژدې دی. دومره
 ده چې د بی اعتدای د تولید دپاره دهغی ساحه پراخه ده او یوازې
 په رهبرانو پورې محدوده نه ده.
 په هر حال دغه عمل او د خدا وړنځر هیڅ ارزښت نلری او -
 انشا الله د دښمن مطلب به دهغې ته حاصل نشي.

پوښتنه: سره له دې چه ستاسو هوقفا او پښورته راتگ
 مونزما په اخبار کې پوره پروښانه دی خوددې با وجود بیا هم
 ځینې ځایک زماڅخه داسی پوښتنی کوي او ویی چه د پشواک صاحب
 د راتگ هدف پښورته څه دی او د احم وایي چه یوازې د
 مقله په لیکلو او مصاحبو دچا تنده نه ماتیري او ستاسو
 نه نور توقعات هم لویي که لطفاً په دغه باره کې هم دخپل نظر
 ښکاره کړی او هغه پوښتنی چه نور یې په دې باره کې زماڅخه
 کوي تاسو جواب ورکړی خوښ به شم.

جواب: زما د نویشتنو او مصاحبو د ارزښت په باره کې
 یې نظر صائب دی.

مادعوی نه ده کړې او نه یې کوم چه وکولې شم دچا تنده
 ماته کړم. پښور ته زما د راتگ هدف دادی چه دخپلو تن و
 خلکو سره تیزی و اوسم او د هغوی سره یوځای د اوبو
 پیدا کیدو پسې هلې ځلې وکړم. هرڅوک دخپل توان په
 اندازه مکلف دی. که نشم کولای او به تهیه کړم آیا حق
 نلرم داوبونوم واخلم؟

ما توقعات نه دي ايجاد كړي بلكه همدا ستا په اخبار
كې مې وييلي چه بايد د بي كايه توقعاتو نه اجتناب وكړو. زه
د مرگ تر لحظې هڅه كوم خپله فريضه د يو مهاجر فرد په
حيث سرته ورسوم. دا چه څوك زما نه نورڅه توقعات لري
كولي شي زما نه پوښتنه وكړي اوحق لري زما نه ځواب -
ترلاسه كړي. زه نه پوهيږم زما غوندې يو شخص نه څه توقع
كيدلى شي چه ماد هغې نه غفلت كړي وي. زه ارزولرم د
خپل غفلت نه آگاه شم.

افغان مجاهد امام محمد دوم كال

د گنداب جرگی ته یوه کتنه

گنداو: تیره هفته د مومندو ایجنسۍ په گنداو کی د افغانستان یو شمیر خلکو د محمد ظاهر شاه په طرفدارۍ غونده وکړه او یوه اعلامیه یې امضاء او خپره کړه د دې اعلامیې یو پرگراف دادي:

« نو پدی اساس د افغانستان ټولو قومونو د خپلې یوې واقعی غوندې په نتیجه کې پریکړه وکړه چه د افغانستان پخوانی پادشاه محمد ظاهر شاه ټپه د اساسی قانون له مخی یې موبز تر لوسه د قانونی پاچا په حیث پیژنو بلنه ورکوو چه په دغه لوی مصیبت کې زموږ سره برخه واخلي او شر تر ژر د ملی قیادت - چارې په غاړه واخلي :

افغان مجاهد: د مصیبت په وخت کې یو افغان ته د بلنی ورکول گناه نه ده خو د دغې اعلامیې په متن کی موبز یوه قانونی خلا وینو او هغه دا چه :

دوی ویلی: د اساسی قانون له مخی یې موبز تر اوسه قانونی پاچا په حیث پیژنو په داسی حال کې چه محمد ظاهر شاه

د سردار محمد داؤد خان د زمامدارۍ په وخت کې د روم نه خپله استعفی راوليزله او د افغانستان راډيو په خپو او - مطبوعاتو کې خپره شوه او د هماغه اساسی قانون د کړن لاری په اساس چه پادشاه ته پکښی د استعفی حق حاصل و د پادشاهی د مقام نه استعفا وکړه ، که اوس ورته شوک د افغانستان قانونی پادشاه وایي د قانون نه په بی خبرۍ تعبیریزی او شوک دا حق نلری د قانونی مراحلو له تیریدو پخوا هغه ته قانونی پادشاه وایي . هو ! محمد ظاهر شاه اوس د افغانستان یو فرد دی او د امکان په صورت کې کیدای شی چه یو حل بیا پرې خلک راټول شی - خو په هغه صورت کی به هم دنوې اساسی قانون په موجب تصمیم نیول کیږی نه د پخوانی اساسی قانون په اساس .

او دا له هم تر اوسه معلومه نه ده چه په هغه صورت کې به هغه ته د جمهور رئیس خطاب کیږی او که د پادشاه ؟
 هیله ده د دغه ډول اعلامیو د خپرولو په وخت کې د پوره غور و دقت نه کار واخلي او په هسی خبرو خپیل زهرونه او نورمه خوشحاله کوئی او خصوصاً کله چه د قانون خبری کوئی په قانون باید پوه اوسی .

افغان مجاهد د روم کال یوولسمه گڼه

محمد ظاهر شاه ته د جرگې لیبزل

په دې وروستیو وختونو کې درې گونې اتحاد دعالی شورا په سویه تصمیم ونيو او د یوې ابلاغیې په ترڅ کې یې د افغانستان د پخواني پادشاه محمد ظاهر شاه د وروستیو اظهاراتو ملاتړ وکړ او دا یې هم فیصله کړه چه یوه جرگه روم ته ورولیزی ، د دې جرگې یو گروپ چه د مولوی محمد نبی عهدي تر مشرۍ لاندې روم ته تللی او یوبل گروپ یې د تلو په حال کې دی .

افغان مجاهد یوولسمه گڼه دوهم کال

محمد ظاهر شاه اور رضا پهلوی

بی بی سی د ۱۹۸۳ کال د جولائی په شلم ماہنام

رویل :

رضاپهلوی دایران د پخوانی پادشاه حوی دیر احتیاط کړیدی
د خپلوهغو خپلوانونه حان لیرې وساتی چه بد نام دی .
افغان مجاهد: د ایران د پخوانی پادشاه د حوی رضاپهلوی
دغه ډول احتیاط د قدر وړ دی حکم رضاپهلوی نه دی —
غوسنتی دده د تلونکی احتمالی پادشاهی دده د بد نامو خپلوانو
په واسطه بد نامه شي .

د افغانستان د پخوانی پادشاه محمد ظاهر شاه د پاره هم
د رضاپهلوی احتیاط او دغه ډول تاکتیک د نریاتی پاملرنی وړ
دی ، حکم دهغی ورځی راهیسی چه د محمد ظاهر شاه د بیا
قدرت ته رسیدو خبره د پورته شوی حینی بد نام اشخاص
او حینو پخوانو وزیرانو ، استفاده جویانو او زروپیر وکړل تانو
لستونی رابده وهلی اوسرله اوسه د افغانستان په د تلونکی
حکومت کې د حانونه شریک گڼی .

که محمد ظاهر شاه دخپلې تجربې سره سره په دغو
 بدنامو خپرو حساب اوانکاء وکړي نو دا به دنوموړي هغه
 اشتباه وي چه تلافی کیدل به یې اسان کارنه وي .
 مونږ دانه وایو چه پخوانی وزیران او ادارې شخصیتونه
 ټول خراب خلک وو نه داسی نه ده په هغوی کې حینی بنه
 خلک هم وو خو هغه څه چه نن سبا مونږ د دغه شینکي
 آسمان لاندې وینو هغوی چه دکار سابقه یې بیخي خرابه
 وه دنورونه نریات اټونه کوی نو چه رضا پهلوی په دی
 سن وسال کې دومره سنجش لری محمد ظاهر شاه دپاره
 خودنریات نه نریات احتیاط پکار دی همدارنگه مونږ هغو
 زهرو بیروکراتانو او بدنامو اشخاصوته چه یو کړت یې —
 افغانستان او ظاهر شاه دواړه د بدبختی کندی ته غورځولي
 دا خبره په ډاگه کوو چه د ژوند تر وروستی لحظی به د
 دغسی عناصرو په ضد خپلې مبارزې ته دوام ورکړو .
 دافغانستان پخوانی پادشاه باید د وقت نازکوالی له یوې
 خوا او د دغو عناصرو پیژندل له بلې خوا په نظر کې ونیسی
 او که سره له دې محمد ظاهر شاه په دغسی پیژندل شوو
 خپرو بیا هم حساب کوی نو هغه افغانان چه هم د دین او هم
 د ملی نوامیسو د ساتلو او د افغانستان د آزادۍ او د آزادۍ
 د ساتلو سره علاقه او عشق لری هیڅ وخت به د دغه ډول
 پلانونو سره موافقه ونکړي .

همدارنگه اوس مونږ اطلاع اخیستی چه یوشمیر غلو خان
کراچۍ ته رسولی اود ظاهر شاه په نوم یې هلته دخلکونه په
زرهاو جوړه خپلې ، دکالیو په سلهاو توپه رخت او ډیرې
نریاتی نقدې روپۍ راتولی کړیدی په دغو بنا غلو خان کي
دننگرهار ولایت دیوی سرحدې ولسوالۍ یو پخوانی وکیل
چه دلته یې پخوا نورې غلاګانې هم کړې شامل دی .

افغان مجاهد لسیمه گڼه دویم کال

د اسلام آباد پرس کنفرانس

د ۱۹۸۳ کال د دسمبر په ۲۴ مه نیټه په اسلام آباد کې د ملي گرایانو د اتحاد مربوط محترم پیر سید احمد گیلانی محترم مولوی محمد نبی محمدي او محترم داکټر ذبیح الله مجدي د اسلام آباد په یوه پرس کنفرانس کې چه یو شمیر داخلي او خارجي ثورنالستانو پکښې برخه اخستی وه گډون وکړ. غونډه د ماسپینن په درې بجو شروع شوه او محترم مولوی محمد نبی محمدي د افغانستان د آزادۍ د مشکل، اتحاد اولوسنی سرتاسری متحدې جبهې په باره کې او د افغانستان د پخوانی پادشاه یې د کوم مقام په نظر کې نیولو نه تیارې بنکاره کول او دې ته ورته خبرو په باره کې حاضرینو ته مفصل توضیحات ورکړل؛ چه هر برخه یې د محترم داکټر ذبیح الله مجدي له خوا په انگریزی ژبه خارجي ثورنالستانو ته ترجمه کیدله ددغو توضیحاتو نه وروسته خارجي ثورنالستانو د محترم مولوی صاحب نه پوښتنې شروع کړې او مولوی صاحب به د هغوی پوښتنو ته د پیر گیلانی په ملگرتیا او مشورته جوابونه

ویل او ډاکټر ذبیح الله مجد دی به د دغو معلوماتو په باره
کې ژورنالستانو ته په انگریزی ژبه توضیحات ورکول
چه په دې لړکي «دافغان مجاهد» داخبار مسوول محترم
مولوی صاحب نه داسی پوښتنه وکړه :

ولسمل : هغه وخت چه سردار محمد داود په افغانستان کې
قدرت ته ورسید نو د لومړی وړځي نه هونډ په دې
پوهیدو چه کمونستان ورسره دی خوسره له دې د
داود خان نه دا توقع کیدله چه دی به د وطن دپاره یو څه
وکړی ، مگر کله چه داود خان لویه جرگه جوړه کړه هغه
لویه جرگه د کیفیت په لحاظ دافغانستان په تاریخ کې پیره وړه
اوسپکه لویه جرگه وه او په حقیقت کې هماغه لویه جرگه
وه چه د داود خان ملایي ماته کړه ځکه دهغی لویي جرگې
نه ملت پوه شو چه داود خان څه غواړی ؛

آیا ویلی شی چه د هوسسانو د مجلس د شخصیتونو د تا کلو
معیار په څه شی وي ؟ همدارنگه که چېرې په اوسنیو
اضطراری حالاتو کې د هوسسانو د مجلس غړي دیو او بل
د خپلوي، قربت ، رواداری او شخصی مدح حظو په اساس
و تا کلو شی نتایج به یې خطرناک نه وي ؟

دا پوښتنه د ډاکټر ذبیح الله مجد دی لخوا جارجی
ژورنالستانو ته په انګلیسی ژبه ترجمه شوه او دهغی
نه وروسته محترم مولوی صاحب داسی وویل :

مولوی محمدی: وروړه! ستاسو داپوښتنه بیخي په ځای اومعقوله ده مونږ هم دې خبرې فکرمن کړي یوو او دیر فکر مو پرې کړیدی مونږ په دې لار کې دهرڅه نه اول د لوی خدای (ج) مرستی ته امید وار یوو او هڅه کوو چه بی له تبعیضه اوبی له فامیلی اوشخصی ماک حظو په نظر کی نیولونه د اهلیت وکفایت په اساس د وطن با درده، پوه، هنور، دین داره با شخصیته او په وطن مین شخصیتونه د هر ډول خویش خوری قومی اولسانی تبعیض اوتنگ نظرونه پرته دهوسسانو په مجلس کې گډون ولري.

افغان مجاهد: مونږ په داسی حال کې چه دهولوی صاحب

دې نظر ته دقدر په سترگه گوروهیله لروچه دعمل په میدان کې دغه نظر تحقق وموی او تطبیق شي او که خدای — نا خواسته دهوسسانو د مجلس غړیتوب دافغانستان د پخوانی پادشاه دکاکا دحوی سردار محمد داود دلویې جرگې په شان وی نوهغه افغانان به ورسره هواقعه ونکړی چه د وجودپه رگونو کې یې د دین او وطن مینه غورځنگونه وهی او په هغه صورت کې به دافغان مجاهد اخبار دبی طرفی باوجود طرف واقع شي اودژوند تر وروستی سلگي به که خدای (ج) کول د هغه څه په ضد چه دافغانستان د مظلوم ملت په خیرنه وي خپلی مبارزې ته دوام ورکړي.

افغان مجاهد ۱۸مه گڼه دوهم کال

قسمتی از مصاحبه عزیز نعیم با صدای امریکا

سوال : در باره جهاد و مبارزات افغانها به مقابل شوروی و حکومت کابل چه فکری کنید ؟
به نظر شما در وضع جهاد در عرض یکسال گذشته چه تغییراتی بمیان آمده است ؟

جواب : جهادی را که مردم افغانستان بر علیه رژیم کارمل و اسلاف کمونستش چون حفیظ الله امین و نور محمد تروکی به راه انداخته اند ، عبارت است از یک جهاد ملی اسلامی بمقابل مداخله شوروی در امور داخلی افغانستان و تجاوزاتش بر کشور ما در یک مرحله بعد تر و همچنان جهاد است اسلامی بر علیه تحمیل یک ایدئالوژی وارد شده متکی به الحاد ، که با روحیه مردم خداپرست ، مومن و آزاد منش ما سازگار نیست این جهاد ادامه همان رسوم و سنن پسندیده و با افتخار است که ملت افغانستان همیشه در هنگام تهدید و تجاوز اجنبی آنها

اختیار نموده است و صفحات تاریخ ما مملو از این نوع حماسه ها می باشد.

در نتیجه همین جهاد اتحاد شوروی و دست نشاندهانش در کابل با همه نیرو موفقیته شدند تسلط شانرا جز در شهرها و شاهراه های بزرگ در افغانستان قیام سازد.

این جهاد ملی و اسلامی افغانستان از آغاز تا حال در نتیجه کسب تجارب بیشتر از نگاه کمیت و کیفیت رو به بهبودیست و میتوان این انکشاف را در خلال یک سال گذشته احساس نموده در نتیجه همین مساعی، تا یک اندازه، در ظرف سالیکه گذشت این جهاد توجه محافل جهان را بخود جلب نموده و پیروزی های بیشتری را نصیب شد. اما از جانب دیگر در ظرف همین سال نیروی دشمن نیز تقویه گردیده و با پیاده نمودن تعداد بیشتر قوا به صورت خیلی بیرحمانه در تلاش تضعیف جهاد مردم افغانستان می باشد.

خصوصاً منابع گوناگونی در کمین اند تا این جهاد بزرگ وطنی را به نفع خود استعمال نمایند. بنابراین باید اکنون نسبت به هر وقت هوشیارتر و بیدارتر باشیم و اجازه ندهیم تا آن منافع ازین مبارزه بهره برداری های غیر ملی نمایند تقویه هرچه بیشتر جهاد به وحدت فکر و عمل، موازنه احساسات و عقل، و ارزیابی واقعیت های جغرافیایی و تاریخی، بشری و اقتصادی افغانستان و منطقه اشد ضرورت دارد،

و باید درین راه مساعی بیشتر بکار رود.

سوال: علاوه بر جهاد گرم در داخل کشور،
اوضاع بیرون کشور را چگونه ببینید؟

جواب: اگر اجازه داده شود، میخواهم درین مورد، یادداشتن
حسن نیت به همه جوانب ذیعلاقه اما با احساس یک مسوولیت
وجدانی با صراحت صحبت کنم.

در حالیکه مردم افغانستان در جهاد گرم در داخل کشور
پایدار هستند و مجاهدین که متشکل از قاطعیه ملت اند، به
خاطر آزاد نمودن کشورشان از قبول هرگونه ایشار دریغ نکردند
و نمیکنند و برای طرد تهدید مشترک برادروار دست بدست هم
می زنند، در خارج کشور یک سلسله اختلافات نمیگذارد که
طور لازم در سازماندهی و انسجام جهاد مساعی بیشتر بکار رود.
باید علاوه نمود که این جهاد باید دارای جوانب مختلف باشد.

دوش بدوش جهاد مسلح که باید با سازماندهی بهتر شکل
بہتر را اختیار کند، جهاد در ساحات سیاسی و دیپلوماسی
نیز به راه انداخته شود.

متأسفانه درین راه که اهمیت آن به اندازه جهاد مسلح
قابل توجه است، کمتر توجه شده است.

آزاد بخوانان افغانستان که با وسایل

.....

سوال: اکثر مجاهدین مذاکرات ژنیو را رد نموده اند به

نظر شما چگونه کنفرانس برای افغانها قابل قبول خواهد بود؟

جواب: من نیز اطلاع دارم که اکثر بجا هدین افغانستان این مذاکرات را رد نموده اند طبعاً هر طرحیکه در آن با پرسپه^ی اساسی ملت ها معامله میشود نزد هر افغان با احساس، با درد، وطن دوست، مسلمان و متعهد غیر قابل پذیرشست.

در یک جواب قبلی گفته بودم که مسئله افغانستان در نتیجه مخالفت اعلان شده کشورها به استثنای یک اقلیت خود فروخته شده بر علیه شرایطی که با مداخله و سپس تجاوز مستقیم روسیه در وطن ما پدیدار شده به وجود آمده است. مردم افغانستان مسوول ایجاد این مسئله نیستند، و نه مردم — افغانستان کدام مکلفیتی دارند که گام اول را در تحقق حل این مسئله بردارند.

افغانستان هرگز با اتحاد شوروی دشمنی نداشت، بلکه همیشه همسایه نیک بود. نظامها و حکومتات افغانستان ازاد به این همسایگی که بر اساس احترام متقابله عدم مداخله در امور داخلی همدگر و از همه مهمتر همدیستی مسالمت آمیز میان دو کشور با نظامهای متفاوت سیاسی، اقتصادی و اجتماعی استوار بود، اهمیت قایل بودند افغانستان عقیده داشت همسایگی اش با اتحاد شوروی برای استقرار صلح و امنیت در منطقه مفید و موثر میباشد از آنجائیکه در نتیجه

مداخلهٔ شوروی نخستین نظام مارکسیستی در کابل قدرت را غصب کرد که از همان آغاز با مخالفت ملت ما مواجه بود، و آن عبارت است از تخلیه کامل و بدون قید و شرط اردوی سرخ از افغانستان تعهد روسها نسبت به عدم مداخله در امور داخلی کشور ما عدم حمایت از رژیم کارمل یا هر رژیم مشابه آن، که با روحیه ملی و عقیدوی مردم ما سازگار نیست و احترام کامل به اراده مردم افغانستان برای تعیین سرنوشت سیاسی اقتصادی، فرهنگی و اجتماعی کشورشان. چون هر راه حل که بدون تشخیص، ملاحظه و قبول واقعیت های جغرافیایی و تاریخی منطقه ای که افغانستان و روسیه در آن قرار دارند، غیر واقع بینانه است و به منفعت صلح و استقرار در منطقه نمیباشد، بنابراین در صورتی که شوروی حاضر به برداشتن نخستین گام روی حقایقی که قبلاً تذکر رفت، گردد

سوال: چه اشخاص، گروه ها، سازمان ها و ممالک از نظر

شما در همچو کنفرانس باید شرکت داشته باشند؟

جواب: اگر همچو کنفرانس خاصی در مورد حل مسئله —

افغانستان دایر گردد چنانچه چندی قبل جناب عبدالرحمن پژواک دیپلمات سابق و سابقه دار کشور نیز پیرامون آن اظهار نظر کرده بودند، باید در آن کنفرانس نمایندگان مردم افغانستان، نمایندگان کشورهای عضو دائمی شورای امنیت، کشورهای همسایه افغانستان و یکسده کشورهای عضو از

قاره های مختلف با توجه خاص به کشورهای غیر منسلک و
اسلامی به انتخاب منشی عمومی ملل متحد حصه داشته باشد.

شماره ۱۵ سال دوم افغان مجاهد

پېښور ته د افغانستان د پخواني پادشاه محمد ظاهر شاه دراليزل شوي هيات سره مرکه

د افغانه مجاهد درنو او محرمو لوستونکو د افغانستان
پخواني پادشاه محمد ظاهر شاه په دی وروستيو وختونو
کښي پېښور ته يوشپږ کسيزهيات راليزلي چه نومونه يي دادی:
محترم محمد هايون شاه اصفی، محترم احسان مایار، محترم محمد صديق
سلجوقی، محترم محمد نبی يوسفی، محترم داکتر ضياء احمد جا غوری او
محترم محمد جميل شمس.

د دې هيات په راتگ سره د افغانی مهاجرينو او چاهدينو سره
سوالونه پيداشوی او يو له بله پوښتنی کوی، د افغان چاهد
اخبار تل هڅه کړی چه د محرمو لوستونکو سره ایجاد شوو سوالونو
ته جوابونه کړی نو په همدغه ملحوظ دپوره او کاملی بی طرفی د
اصل په نظر کی نیولو سره مو لازم وگڼل چه د جمهوري هيات
سره مصاحبه وکړو او خپلو درنو لوستونکو ته يي تقديم کړو هیله ده
نهمونږ سوالونه او دوی جوابونه په پوره غور مطالعه کړی.

سوال: ستاسو په راتگ افغانی مهاجرو سره سوالو نه پیدا شوی، آیا ویلی شی چه پېښور ته ستاسو دراتگ هدف او مقصد څه دي؟

حواب: دلته زموږ د راتگ د مقصد او توضیح نه پخوا باید په هغې انگیزې چه ددی جریان د تکوین باعث شوی رڼا واچوو:

د افغانستان د آزادی په لار کې د افغانستان د مسلمانو خلکو قهرمانان نه مجاهدې او د محترمو تنظیمونو کوښښونه د هر ډول ستاینې او تمجید وړ دي.

د دنیا د لوی قدرت په مقابل کې د افغانستان د مسلمانو خلکو مقدس جهاد د زیاتو قربانیو په ورکولو سره مخ په وړاندې ځي او د افغانستان مسلمانو مجاهدينو په افتخار نه دې کارنا پي زمونږ د هیواد په تاریخ کې ثبت کړي دي اما د دې با وجود زمونږ د دې مجاهدانو جریان دوه نقیصې لري یو دا چه زمونږ د مجاهدينو په صفوفو کې د اتحاد لازم کوښښ په محترمو تنظیمونو کې وجود نلری دوهم دا چه دیوسر تا سري اتحاد د نشتوالی له کبله د افغانستان مجاهدين په دې نه دي موفق شوی چه د خپلو منافعو او داعیې نه په بین المللی سطحه په ښه وجه نمایندگی او دفاع وکړي.

د دغو واقعیتونو په نظر کې نیولو سره د افغانستان پخوانی پادشاه محمد ظاهر شاه د خان یا بل د پاره بی دکوم مقام یا

خاص عنوان نه د یوې اعلامیې په ترڅ کې د افغانستان —
د مسلمان او مجاهد ملت نه تقاضا وکړه چه د پیر ژر خپل هر
نوعه اختلافونه یوې خواته کړي او یو پراخه او سرتاسری
اتحاد چه د افغانستان د مسلمانو او مجاهدو خلکو د ارزوگانو منځلوی
منځ ته راوړي دا اعلامیه تاسو ته درکړل شوی تاسو کولی شئ
چه د نوموړې اعلامیې متن خپور کړئ.

داد افغانستان د پخوانی پادشاه غزنو چه د افغانستان د زیاتو
خلکو او ځینو تنظیمونو د تائید وړ وگرځید او د خلکو پخپل ابتکار په
تصویب ورسیده چه د موجوده اضطراری حالاتو په نظر کې
نیولو سره یوه جرگه چه د افغانستان د ټولو خلکو د ارادې ممثله
وی د مؤسسانو د جرگې په حیث د لویې جرگې د غنځنوی اصولو
مطابق د افغانستان د اسلامي متحدې جبهې په غرض منعقد
شئ او هیات د دې جرگې د تسوید د لایحې او منشور د پاره
موظف او په کار شروع وکړي -

پوښتنه : په پښور کې یو شمیر اشخاصو خپل ځانونه د -
افغانستان د پخوانی پادشاه محمد ظاهر شاه نمایندگان معرفی کړي
او دهغه په نوم یې د درپه درشو مهاجرونه حتی پیسې، او
اعانی اخستی او د وسلو وړکولو په شمول یې راز راز وعدې
مهاجرونه وړکړيدي . ان تردی چه د راشن پاسونو د جوړولو
د پاره فورې مهاجرونه د نقد و پیسو په بدل کې وړکړي
او دهغه په نوم یې خصوصی او عمومي کارونه هم توزیع کړي .

او ځينو د پيسو په اخستو ملکي خلکو ته عسکري رتبې ورکړيدي. او د محمد ظاهر شاه د نوم نه يې ډيره ناوړه او ناجايزه استفاده کړيده آيا دغه ناوړې څيرې او مردار خوړه حقيقتاً د افغانستان د پخواني پادشاه نايندگان دي او که په حيله او نيرنگ يې د مهاجرو جيونه خالي کړيدي، همدارنگه ستا سودراتگ نه پخوا محمد ظاهر شاه په پيښور کې کومه نايندگي لرله او که نه، که په دغه بار کې د افغان مجاهد گران لوستونکو ته په دې موضوع لږه غونډې رڼا واچوي خوښ به شوو.

حُواب: په کمال وضاحت درته وايو چه د افغانستان پخواني پادشاه تر اوسه هيڅ يوه فرد يا ډلې ته په پيښور او د دنيا په کومه بله نقطه کې د چينوپلې نايندگي صلاحيت ورکړي نه دي، د افغانستان پخواني پادشاه د ۱۹۸۳ د جون په ۲۲ مه د فرانسوي ورځپاڼې (لوموند) سره د يوې مرکې په ترڅ کې د لومړي حل لپاره يې له کومه عنوان او يا خاص مقام په نظر کې نيولو نه خپل فعال سهم د يوې متحدې جبهې د تشکيل د پاره اعلام کړ او دا اعلاميه پخپله د افغانستان د مسلمان ملت مستقي باري او ارادې ته هراجه ده چه د هيڅ ډول نايندگي يا واسطې مستوجب نه گنل کېږي.

پوښتنه: په پيښور کې د افغاني مهاجرينو او مجاهدينو د اتحادونه موجود دي چه يو يې د ملي گرايانو اتحاد او بل يې د صيغې الله مجددې دي او بل يې د بنياد گرايانو اتحاد چه رئيس يې

محترم عبدالرب الرسول سیاف دی . په افغاني مهاجرو کې داسی
 آوازی خپرې شوي چه د ملی گرایانو اتحاد دافغانستان پخوانی
 پادشاه ته بلنه ورکړیده او داوسنی هیئت یوازې او یوازې
 د ملی گرایانو په اتحاد پوری مربوط دی او خرڅ او مصرف یې هم
 په نوموړی اتحاد امر لري لکه څنگه چه معلومه شوي د بنیاد -
 گرایانو اتحاد په کنفرانسونو او خپلو نشریاتو کې دافغانستان
 پخوانی پادشاه ته پدرد هم وایی آیا دا سهده چه تا سو
 یوازې د ملی گرایانو د اتحاد سره رابطه لری او که د دواړو
 اتحادونو او په مجموع کې د ټولو مهاجرینو او مجاهدینو سره
 لیدل ، کتل غولې که چیری مو د بنیاد گرایانو د اتحاد سره
 تماس نیولی وی او هدف یوازې د ملی گرایانو اتحاد نه وی نولطفاً
 په دغه باره کې هم په پورث وضاحت او صراحت لهجه معلومات -
 لاکړی ترڅو افغاني مهاجرین او مجاهدین په اصل موضوع
 آگاه شي ؟

جواب : د افغانستان پخوانی پادشاه هیڅ یوه تنظیم یا اتحاد
 ته خپل خان منسوب او مختص کړی نه دی بلکه هغه دافغانستان
 په موجوده وضع کې د سرتاسري اتحاد د اهمیت په درک سره
 دافغانستان ټول مسلمان او مجاهد خلک یې له هیڅ نوع تبعیض
 نه دې اتحاد ته دعوت کړیدی او په دې جبهه کې د شمول لار
 ټولو ته خلاصه ده دافغانستان د پخوانی پادشاه ، داغبر ، د
 افغانستان د اکثر و خلکو او ځینو تنظیمونو د تأیید وپاړښت لپاره

او مونږ هيله لرو چه نور بجا هد تنظيمونه هم دادعت د ملاحظي
 و، وگنې . زه مونږ تاسونه له نورو تنظيمونو سره هم دوام لري
 اودا هم په صراحت سره وايو چه د هيات خرخ و مصرف د
 كوم تنظيم يا ډلې له خوانه وركول كيري .

پوښتنه : آيا تاسو د پاكستان د حكومت د ملاتړ همكاري او
 همدري نه بر خودار ياستي كه چيري تاسو سره د پاكستان د
 حكومت همكاري نه وي نو په هغه صورت كي به ستاسو كار د پروگرام
 د خنډونو او مواعو سره مخامخ شي ، آيا تاسو تر اوسه د پاكستان
 د حكومت په سويه د كوم مهم شخص سره ايله دغه مشخصه موضوع
 خبرې اترې كړې وي او تفاهم ته رسيدلي ياستي . نولطفأ د افغان
 مجاهد گرانو لوستونكو ته په دغه موضوع هم رڼا واچوي ؟

جواب : د پاكستان وروړ او مسلمان مملكت د افغانستان د
 مسلمانونو خلكو د حقيتي داعيي سره كامله همدري لري او هونږ پوره
 يقين لرو هر معقوله لار چه د افغانستان د آزادي او د حكمي
 د تعاهيت سبب شي يوازي د پاكستان د حمايت وړ نه بلكه ډولي
 اسلامي نړۍ او د بين المللي جامعي د اكثريت د تائيد او همدري
 وړ به وي .

پوښتنه : دوه كاله پخوا په كوته كي د افغانستان د پخواني پادشا
 په نوم د لويي جرگې په شكل افغاني مهاجرين سره راټول شول خو
 د هغې جرگې سره د ځينو تنظيمونو او د پاكستان د حكومت له خوا
 مخالفت بېكاره شو او جرگه د ناكامي سره مخامخ شوه ايا حقيقتاً

خبرې كړي دي ، كه چيري مو د حكومت په سطسم د كوم مهم شخص

نوموړې جرگه د افغانستان د پخواني پادشاه په اشاره اوصلا،
مشورې راټوله شوې وه او که جرگه کوونکي پخپل سر- سره راټول
شوي وو؟

ځواب: دوه کاله پخوا جرگه د افغانستان د یو شمیر
با احساسه مجاهدو او مهاجرو په ابتکار جوړه شوې وه - د
افغانستان پخواني پادشاه د هغې په تدویر کې ډول ابتکار او
محکمی اگاهي نه درلوده که چیرې په نوموړې جرگه کې د -
افغانستان د پخواني پادشاه د سهم او په جهاد کې در هبري
او قیادت اخستو په منظور غږونه پورته شوي وی نو دا غږونه
د افغانستان د مسلمانو مجاهدو او مهاجرو د احساساتو بڼکارندوي
وو خو نوموړې جرگې د لویې جرگې ماهیت نه درلود.

پوښتنه: په افغاني مهاجرو کې داسې آوازي خپرې شوي چه
د افغانستان پخواني پادشاه محمد ظاهر شاه د شرق او غرب خصوصاً
د امریکا او روس سره تفاهم ته رسیدلی او د هغوی په کومک
او مرسته غواړي چه په افغانستان کې یو ځل بیا قدرت تر لاسه
کړي آیا دا محض پروپاگنده ده او که حقیقت لري، د حقیقت
لرلو اونه لرلو په صورت کې د افغان مجاهد محترم لوستونکو ته
معلومات وړاندې کړي خوښ به شوو؟

ځواب: یقین ولری چه دغه ډول آوازي په هیڅ حقیقت بڼا
نه دي.

د افغانستان پخواني پادشاه یوه طرحه پیشنهاد کړیده چه

یوانزنی انگیزه یې د افغانستان د مسلمانانو بجا هډون خلکو سرتا-
 سری اتحاد دی دغسی یو حرکت ذاتاً او اصالتاً د هر ډول تفاهم
 متضاد او خاصتاً د متجاوز هیواد سره تفاهم ، ته رسیدل ؛
 البته د سرتا سری اتحاد او د افغانستان د اسلامي متحدی جبهی
 د تشکیل نه وروسته به د با صلا حیته مقامونو له خوا په
 بین المللی سویه لازم تماسونه و نیول شي .

پوښتنه : افغانی بجا هډین او مهاجرین درهبرانو پخپلو کی دیو بل
 سره د پور اتحاد نه کولو او په بجا هډینو کی د ورځ په ورځ
 د بنمنیو دنریا تیدونه سخت ناراحتی دی که چیری د افغانستان
 بجا هډین او مهاجرین د لویې جرگې د فیصلی په صورت کی د وینو
 د تو ئیدو د مخنیوی په خاطر د افغانستان پخوانی پادشاه ته
 بلنه ورکړی چه په افغانستان کی یو محل بیا قدرت ته ورسیږی
 هغه به دا بلنه قبوله کړی ، همدارنگه که چیری محمد ظاهر شاه
 د لویې جرگې فیصلی ته لښک و وایی نو په هغه صورت کی به د
 شرق و غرب د موجوده اختلا فونو با وجود د بین المللی کومک و حمایت
 نه برخورداره وی ؟

جواب : د افغانستان پخوانی پادشاه بیله هیڅ نوعه عنوان یا کوم
 مقام په نظر کی نیولونه خپل حان د افغانستان د خلکو په اختیار کی
 ورکړیدی او حاضر دی په دې لار کی د هیڅ ډول قربانی او کوښښ
 نه دریغ و نکړی . د بین المللی زیاتو اوښو کومکونو کیلا به تر
 یوې اندازې د افغانستان د مسلمانو خلکو د سرتا سری او متحدې جبهی

د تشکیلیدو پوری اړه ولری لکه چه په هغه صورت کې به د
افغانستان د خلکو حق د اعیه او جهاد په بین المللی ټولنو او هغه
هیوادو کې چه د افغانستان د جهاد سره همسر دی لری په ښه او
بهر صورت سره منعکس شی د نظام او حکومت دا استقرار انتخاب
به د اشغالګرو قواو د وتلونه وپروسته د افغانستان د مسلمانو او مجاهدو
خلکو مسلم حق وی تر شو خپل راتلونکی نظام د ازادو انتخاباتو له لاری
بې له هیش نوع نفوذ د تخمیل نه آزادانه تعیین کړی .

افغان مجاهد دوهم کال ۱۶ مه ګڼه

د افغانستان د پخواني پادشاه محمد ظاهر شاه

اعلاميه

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

گرانو وطنوالو د افغانستان دیندار او قهرمان ولسه !
د پنځو کالونه زریاته موده وشوه چه په افغانستان کې د شوروی په
مداخله او ورپسې د شوروی په تجاوز، یوه خونړی فاجعه
سروانه ده. دا حالت علاوه له دې چه د سلهاو زرو افغانانو د
شهادت، د نورو ملیونونو وطنوالو د هجرت او زهونې د گرانو
د ښارونو، کلیو او بانډو درنگیدو سبب شو، د دې باعث شو
چه سیاسي استقلال، ملی حاکمیت او دهیواد د خاوری تمامت
هم زهونې د ولس د حقونو او آزادیو په شمول سلب شی.
هغه بی مثاله قربانی چه د آزادی د لاری مجاهدینو او مجاهدو
تنظیمونو ورکړی دی، د خوراد پیری نمائندو او ستاینې وړ دی
او د افغانستان د پخوانو نسلونو او کارنامو غوندی زهونې د سپینلی
هیواد په ویاړلی تاریخ کی ثبت شوی دی.
لکه څنگه چه په تیره زمانه کې هم د افغانستان ولس د خپل ملی

شوند په خورا ډیرو حساسو هواقعو کې دخپلی دیني عقیدې اوملی سننوپه پیروي، دنظراو عمل په کامل یووالی یوله بله راغونډیده، اوس هم هغه وخت رارسیدلی دی چه موزن ټول خپل هر ډول اختلافونه یوی خواته کړو او په ډیر لږ وخت کې خپل داسی یو پراخه یووالی منخ ته راوړو چه دافغانستان دټول ملت دارمانونو او غوښتنو بنکارندوی اوممثل وی او په دی وسیله له یوی خوادهیواد په گوټ گوټ کې دجهاد عملیات لاپسی غښتلی اوزیات منسجم شی اوله بلی خواپه بین المللی ټولنو اوزاهدانو کې په مؤثر ډول د افغانستان دولس د مقاومت دفاع وشوای شی.

خرنگه چه ما پخواهم خواره ویلی دی په دې حساسه موقع کې یوځل بیا په صراحت سره شوړگندوم چه یو خاص نامه یا مقام ته له هر ډول تمی اواسری شخه پرته دپته واک پیم چه دافغانستان دجهادینو اولس په گډو هلوځلو ددی سپیشلی ارمان په پوره کولو کې چه دیو خپلواک، مستقل اواسلامی افغانستان بیا شروندی کول دی، دخپلو گرانو وطنوالوسره اوبزه په اوبزه دهیڅ ډول هلی ځلی اوسرښندنی نه ختنگ ونه کړم.

ښکاره اومثل شوی خبره ده چه دافغانستان دراتلونکی سیاسی، اقتصادی او اجتماعی نظام غوره کول اوتاکل دهیواد دخپلواکي، ملی حاکمیت اودخاوری دتعامیت دبرته لاس ته راوستلونه وروسته یواځی او یواځی دافغانستان د، ولس په اراده پوری تعلق لری چه په هر ډول چه دافغانستان دملت پرگنی شخړنگه چه غواړی له خپل دی حق

شخه د اسلام د سپیڅلي دين د اساساتو او خپلوملي عنعناتو مطابق
په آزادي او بي له هيڅ خارجي فشار او مداخلې شخه له هري د دې
چه وي استفاده وكړي .

په آخر كې د هيواد د خپلواكي د لاري د شهيدانو پاكواري و احوته
له حده تيره ناڅښه او دعا وړاندي كوم او د دې لوي ارمان ديوره
كيدو د پاره د لوي خدای (ج) په دربار كې لا پسي د نريات برياليتوب
غوښتنه كوم . محمد ظاهر

روما - كوچني مبارك اختر -

د سترگان ۲۰ -

«افغان مجاهد» دوهم كال ۱۶ مه گڼه

پس منظر توطئه های حمله روس بر افغانستان

برای حمله روسها بر افغانستان توجهات مختلفی داده می شود. آنچه مورد شوروی ادعا دارد به وجود آمدن خطر به سرحدات جنوبی آن بود که آن دولت را وادار به حمله بر افغانستان ساخت. با آنکه از زمان تاسیس حکومت کمونیستی در شوروی و تشدید مخالفت جهان غرب با روسیه اکثر ممالک همسایه روسیه در پکت ها و وابستگی های سیاسی و نظامی با غرب علیه روسیه شامل شده اند و فعالیت داشته اند اما افغانستان مملکتی بود که در چنین وابستگی های ضد روسیه نه تنها شامل نشد بلکه در حالات بسیار دشوار برای حکومت روسیه افغانستان بیث اولین مملکت آنرا برسمیت شناخت و با آن روابط دیپلماتیک تاسیس کرد.

شوروی این روابط دوستانه را بمنظور حصول اهداف دور مدت حفظ کرد و با معاونیت های اقتصادی که مخصوصاً از سال ۱۹۵۵ به بعد به افغانستان داد تمایل دوستانه افغانها را بخود بیشتر جلب کرد. پلان اول انکشاف اقتصادی و اجتماعی افغانستان ۱۹۵۷-۱۹۶۱

با کمک های روسیه به پروژه های دامنه دار دوام کاری شوروی را در افغانستان ثبت کرد معاونت های اسلحه و تقویه افغانستان از لحاظ عسکری که امریکازان اشکار کرده بود توسط شوروی با خوشی پذیرفته شد و درین وقت به تعداد قابل ملاحظه منصبداران عسکری و محصلین رشته عسکری به شوروی و چکو سلواکیا جهت فراگرفتن تحصیلات عسکری فرستاده شد برای پلان دوم اقتصادی که از سال ۱۹۶۲ - ۱۹۶۶ طرح ریزی شده بود شورور و عده کمکهای بیشتری داد اما از آغاز همین پلان بوضوح فهمیده شده می توانست که روسیه برای نفوذ کمونیزم و نفوذ روسیه افغانستان پلانهای منظمی طرح نموده و آنرا قدم به قدم عملی مینماید. در جمله پروژه های پلان دوم باصرار و فشار زیاد تأسیس پولی تخنیک کابل را به سویه یک پوهنتون یا کرانت احداث تعمیرات آن و - ارسال متخصصین و معلمین روسیه برای تدریس بر محمد داود تحمیل کرد. ارسال محصلین غیر عسکری در حدود سالانه صد نفر بصورت منظم به روسیه پذیرفته شد و اعزام تعداد بیشتر محصلین عسکری به روسیه ادامه یافت.

اگرچه درین وقت در کابینه محمد داود اشخاص وجود داشت که خطر توسعه این روابط را درک کرده بودند و حتی بان مخالفت می ورزیدند اما سرتبگی محمد داود و نفوذ ان در فامیل شاهی و عسکری از یکطرف و درک خواص محمد داود توسط روسی ها و استفاده از آن روسیه را قادر ساخت که وضع خود را در

افغانستان مستحکم سازد.

وقتی در سال ۱۹۶۳ محمد داود از کار برکنار شد درین وقت نفوذ شوروی بجدی رسیده بود که آنرا حفظ کند.

ارسال محصلین به شوروی و تدریس معلمین شوروی در پولی تخنیک ادامه یافت پروژه های بزرگی با معاونت اقتصادی شوروی شروع شده بود که باید ادامه می یافت، ساحه فعالیت حکومت توسعه یافته بود ضرورت اشتراک بیشتر در تصمیم گیری مخصوص بود برای بهبود امور مملکت بطرف دیموکراسی رو آورده شود اما درین وقت روسیه از گروه های سیاسی خلق و پرچم که در زمان حکومت دکتر محمد یوسف (دوران انتقالی تاسیس گردید) به فعالیت پرداخت و بدین ترتیب در میدان — مسابقه به صورت پیش آهنگ قرار گرفت این حزب از ابتدای تاسیس خود به کوربیدن گروه ها و اشخاص ملی پرداخت و بعد در محتل ساختن نموی دیموکراسی و جریان پارلمان دست قوی داشت از مظاهرات و پروپاگانداها به نفع خود استفاده وسیع کرد.

درین مدت روسیه توانست تعدادی از آنها را که در روسیه و دیگر معالک اروپای شرقی مصروف تحصیل بودند به طرفداری خود و ایدئولوژی کمونیزم جلب نماید. بعلاوه روسیه در عین حال فعالیت های خوب کمونیست را در افغانستان کمک کرد و مصارف لیدران کمونیست توسط سفارت

شوروی تهیه میشد مخصوصاً کارمل و حواریونش سالها بدون ماموریت و درآمد معین در اپارتسها نهایی مجل ساخت شوروی (مکرویان) بصورت بسیار مرفه بسر میبردند.

روسیه از طریق مختلف برای تحکیم نفوذ خود استفاده کرد.

۱- تقویه دو حزب کمونست یکی بسرکردگی نور محمد ترهکی و دیگر بسرکردگی کارمل اگرچه این دو حزب در ابتدا یکجا بود بعداً جدا شدند.

۲- نفوذ در عسکری و مخصوصاً از طریق آنها نیکه در روسیه تحصیل کرده بودند و جدا نگه داشتن شان تا مدت مدیدی از احزاب کمونیستی.

۳- توسط اجنت هائیکه در کدرهای حکومتی مستقیماً گماشته

بودند چون محمد خان جلالر (فعالاً وزیر تجارت) وزیر مالیه زمان شاهی شاه محمد دوست (وزیر خارجه کسنوفی)

مدیر قسطنطنیه مخصوص صدارت در ۱۳۴۴ و حسن شرق (سفير کتونی افغانستان در دهلی سابق معاون صدارت

داودخان و مدیر قلم مخصوص داودخان در زمان صدارتش

بدین ترتیب می بینیم که روسیه بعلاوه تقریباً یکنیم میلیون

کمک های (!) اقتصادی و عسکری فعالیت های زیادی سیاسی را در افغانستان براه انداخته بود وقتی مقامات حکومتی

افغانستان متوجه شدند درین وقت شاه برای بهبود اوضاع
 محمد هوتی شفیق را بیعت صدراعظم موظف ساخت این صدراعظم
 با استعداد و جوان مناقشه دیرینه افغانستان و ایران را تقریباً
 به مرحله توافق رساند و در رفع اختلافات افغانستان و
 پاکستان که روسیه ازان برای دور نگهداشتن پاکستان و —
 افغانستان پشتی بانی میکرد شروع به فعالیت کرد. روسیه از
 خوف اینکه تطبیق پلان های خود را در افغانستان به خطر دید
 منصبداران عسکری را که برای چنین مواقعی تربیت کرده بود موظف
 ساخت تا کودتای را علیه محمد ظاهر شاه و حکومت محمد هوتی شفیق
 سربراه سازند. برای این که ماهیت نفوذ شوروی در بین
 کودتا، پنهان بماند با مشوره روسیه در رأس این کودتا
 داودخان بعد از آنکه پلان کودتا تکمیل شده بود قرارداد
 شد و یکبار دیگر از خود خواهی و جاه طلبی محمد داود که روسیه
 آنرا خوب درک کرده بود استفاده کرد. در چند سال اول زمان مملکت
 (ریاست دولت) داود خان جریان امور مملکت حسب دلخواه
 روسها و مطابق پلان شان پیش رفت ارتباط احزاب کمونست
 و مخصوصاً پرچی ها با داودخان قائم شده بود قدرت عسکری
 بدست کمونست های تعلیم یافته روسیه بود با حملات بنیاد
 گرایان مسلمان در پنجشیر، کنر، سرخرود و لغمان بر تاسیسات
 حکومتی روسیه توانست از محمد داود به سرکوبی بنیادگرایان
 و قتل و مجبوس ساختن تعدادی از آنها یک مانع عمده را در

راه تطبیق پلانهای خود تضعیف نماید.

بعلاوه اجنت های شوروی قادر شدند که چنان پلانهای طرح و محمد داود راز مخالفین در هراس اندازند که یک تعداد اشخاص ملی با نفوذ را چون میوندوال جزال خان محمد خان و تعدادی از منصبداران و وطن دوست رازیین ببرند و تعداد دیگری را با دسایس مبنی بر اینکه مخالف داودخان اند به زندان اندازند و یا از کار برکنار سازند.

بعد از تقریباً سه و نیم سال عملیات شدید بر مبنای توطئه های روسیه و عمال آن در ازبکستان بردن مخالفین روسیه و برکناری تعدادی قابل ملاحظه اشخاص ملی و وطن دوست از ادارات دولتی و وزارتخانه ها، بالاخره داودخان متوجه شد که خودش محصور است و کارها بر وفق ماستر پلان روسیه عملی میشود.

خودخواهی او اگر برای حصول چوکی سبب بچنگ افتادن او بدست روسها شده بود اکنون خودخواهی باز به شکل دیگری بدر دوش خورد زیرا او شخص نبود که ببیند هر روز محصورتر و بی قدرت تر میشود. درین وقت بود که آغاز به فعالیت کرد روسیه و عمال او بسیار خواستند که او را قانع سازند که مطابق پالیسی های طرح شده خطاب به مردم که دز سنبله ۱۹۷۳ از طرف پرچمی ها تهیه شده بود و محمد داود آنها را از طرف خورد قرائت و اعلان کرد، رفتار کنند. زیرا شوروی و پرچمی ها و خلقی ها میدادستند که آنها آماده قبول مسئولیت حکومت نمی

باشند و این موضوع را نویسنده خود از زبان خلقی ها و
پرچمی بار بار شنیده بود که ده پانزده سال دیگری بکار
است که ما بتوانیم در افغانستان آماده حکومت داری شویم.
محمد داود با نقشی که داشت راضی نبود. به مصر و عربستان
سعودی سفر کرد و علائمی بوجود آمد که می خواهد خود را از
محاصره روسیه و طرفدارانش نجات بدهد حسن شرق معاون
صدارت و فیض محمد وزیر داخله و تعداد دیگری از کمونست ها را
به سفارت های افغانستان در خارج گماشت و یا از کار برکنار کرد
در روز های اخیر محمد داود روسها از موقع استفاده کرده و یکی
از نوکران حلقه بگوش خود را که میرا کبر خیر نام داشت و معاون
ببرک کارمل بود از بین برد.

اتحاد هر دو حزب خلق و پرچم که چند ماه قبل بوجود آمده
بود استحکام بیشتر یافت و مشترکاً منظره بزرگی را به مناسبت
جنایه میرا کبر خیر برآه انداختند.

محمد داود اکثر رهبران خلق و پرچم را توقیف کرد اما
تنظیم عسکری کمونست ها پا برجا بود و قوی خطر از بین رفتن
لیدران کمونست و تارو مار شدن حزب کمونست بوجود
آمد روسها تنظیم عسکری را بکار انداختند و محمد داود را از پا
در آوردند. بعد از سقوط حکومت محمد داود خلق و پرچم هر
دو مشترکاً به تشکیل حکومت پرداختند اما اختلافات دیرینه
شان زود بر ملا شد و روسیه برای آنکه خلقی ها قوی تر

بودند و نفوذ بیشتری مخصوصاً در اطراف و اردو داشتند و بیشتر میتوانستند بحیث کمونست های افغانی جلوه نمایند آنها را ترجیح داد و کارمل و نزدیکانش به سفارتخانه های خارجی مقرر گردیدند.

روسیه برای آنکه تمایلات وطن خواهی (۱) کمونست های خلقی سبب ضعف کنترل آن در افغانستان نشود بعد از برکنار شدن بیک و نزدیکانش (که بیشتر حیثیت اجنت های شوروی را داشتند و همه اوامر را از مسکو بدون چون و چرا قبول میکردند) جهت پشقی بانی ترکی که کاملاً با مسکو همخوان بود اشخاص دیگری متایل با این همسوایی را چون وطن جار، گلاب زوی و سروری را نیز بدور تره کی صف بندی کرد تا از خودسگرهای حفیظ الله امین و طرفدارانش جلوگیری کرده باشد. درین گیر و دار اختلافات زیاد شد، توطئه ازین بردن امین چیده شد اما درین توطئه یاور تره کی که از طرفداران امین بود ازین رفت و امین بعد از فلدار از صحنه در وزارت دفاع قرار گرفت و بیک طرفداران خود تره کی را بندی و بعد ازین بردن وطن جار، سروری و گلاب زوی در سفارت روسیه پناه بردند و به روسیه فرستاده شدند.

روسیه در وضع نامساعدی قرار گرفت و سفیر روسیه از کار برکنار شد و عوض آن شخص دیگری بکار گماشته شد. شوروی و امین تا مدتی هدیگر را به نظر شک و تردید میدیدند.

شوروی پلان از بین بردن حفیظ الله امین را طرح کرد
و با استفاده از خودخواهی امین او را به قصر دارالمان جاگزین
ساخت.

یورش عساکر روسیه در شب ۲۸ دسامبر ۱۹۷۹
شروع شد و حفیظ الله امین از بین برده شد و در
عوض آن بېړۍ بعد از آنکه نطقش از شهر دوشنبه در شب
یورش روسیه بر قصر ریاست جمهوری حفیظ الله امین پخش
شد بر تخت کابل نشاند شد.

یورش عساکر روسیه بر افغانستان مصادف با روزهای
جنگال بزرگ گروگان های سفارت آمریکا در ایران بود که
بعضی مفسرین غربی چنان میپندارند که روسیه حمله آمریکا
را بر ایران حتمی میدانست فلذا در حمله بر افغانستان برای
تثبیت موقف خود پیش دستی کرد، ممکن است این عامل سبب
عجله روسیه در حمله بر افغانستان شده باشد اما روسیه
در مسایل افغانستان در مرحله رسیده بود که از آن عقب
نشینی نمی کرد و حفیظ الله امین و تره کی هیچکدام قادر نبودند
حکومت کمونستی را در افغانستان قایم کنند و روز بروز
اوضاع رو به خرابی میرفت بعلاوه ان اشغال افغانستان
چنان در پلانهای ، روسیه تثبیت شده بود که حتی غرب
نیز آنرا از جمله ساحه نفوذ روسیه قبول کرده بود.
بعلاوه روسیه میدانست که بعد از شکست ویتنام آمریکا

و امریکاییان بانزوا گرانیده اند و جرأت اخلاقی نشان ضعیف شده است و این فرصت خوبی برای علی ساختن پلان های توسعه جوی آنها است چنانچه به همین حساب برانگیزد نفوذ خود را قایم کردند و حبشه را بر قبضه خود در آوردند و با وجود داور فریاد سید باری رئیس جمهور کهنوست ها در اوگا دین آمریکا به مخالفین کهنوست ها در اوگا دین اسلحه نداد.

و عساکر حبشه و کوبا، مخالفین اوگا دین و ایر تیری را سرکوب ساختند بدین ترتیب به سهولت می توان دید که روسیه مملکتی را که از زمان تأسیس دولت روسیه تا کنون از ساحه نفوذ غرب دور بود و شوروی در حدود چند میلیون دالر در آن کمک های اقتصادی و عسکری سرمایه گذاری کرده بود و منابع سرشار معدنی و زراعتی آن در همسایگی شوروی برای آن دلچسپ بود و از همه مهمتر دروازه توسعه و نفوذ و تسلط آن بطرف بحر هند و خلیج بوده بران چشم دوخته بود و پلان طویل المدتی برای اشغال آن داشته است با آنکه ممکن است جزئیات پلان در بعضی مراحل با عجله و بدون محاسبه درست اجرا شده باشد. اما چیزیکه درین گیر و دار قابل توجه است عبارت از آنست که روسیه عکس العمل شدید افغانستان را از یکطرف و قدرت دفاعی و عدم تسلیم پذیری آنها از طرف دیگر درست محاسبه نکرده بود برای مردم افغانستان در اثر تجارب حملات متعدد قدرت های بزرگ جهانی از سکندر مقدونی گرفته تا چنگیز و

تیمور لنگ و برطانیه این امر جزء خصوصیت ارگانیک مردم آن شده است که در مقابل بیگانگان نباید تسلیم شد و تا آخر باید جنگید از همین جهت است که با وجود پراگندگی و پاشانی های زیاد مردم افغانستان در هر قریه و ده با شهامت می جنگند و مقاومت می نمایند اما این جنگ و مقاومت دارای مشکلات و کمبودی های زیادی است که افغانها توقع دارند دنیای - اسلام و دنیای آزاد درین جنگ برحق با آنها کمک کنند تا از این چلنج عظیم موفقانه و بزودی بدر آیند.

مرکز بر روس تجاوزگر .

افغان بجاهد لومړی کال ۲۰ مه گڼه

۲۶ دسامبر ۱۹۸۴ واشنگتن

نامه‌ای از پی‌ژواک ————— یا حق! —————

برادر ارجمند، دوست گرامی و مجاهد راستین و لاسمل

السلام علمکم!

شماره اخیر «بجاهدولس» را خواندم. خبری دربارهٔ بیماری من در آن نشر کرده‌اید «اینکه می‌گفتند بیمار است صحت داشته است»، از همدردی شما و همه هموطنان عزیز خویش اظهار امتنان می‌کنم. بعد از آن که حکومت کشور برادر و مسلمان ما پاکستان مرا نخست توقیف و بعد از آن بدون الزام اخراج کرد از حکومت امریکا معنون هستم که بحیث «یک پناه‌گزین ملل متحد» مرا در کشور خود پذیرفت، «اشنا رچی نکرد اما دل بیگانه‌ست» من در امریکا بحیث یک پناه‌گزین عادی بدون کدام امتیاز پذیرفته شدم که باید چنان باشد. عدم امتیاز در میان ^{افراد} رکن بزرگ عدالت و مساوات است. اگر بفرض حال کدام امتیازی بمن داده میشد من آنرا نمی‌پذیرفتم. کسانی که مرا می‌شناختند بحق شهادت خواهند داد که من هرگز در حیات خود حتی در

کشور آزاد خود ما باین عقیده متمسک بوده و بارها هنگامیکه امتیازی بمن عرضه شده است آنرا نپذیرفته‌ام. دیگر آنکه من از حکومت امریکا توقعی نداشته و درخواستی نکرده‌ام و حق کوچکترین گله و شکایت را برای خود قایل نیستم حتی از حکومت پاکستان که می‌شاید حق گله داشته باشم بعد از اخراج در باره معامله با شخص خود شکایتی بر زبان نیاورده‌ام.

ونحن من الشاکرین.

بجز مصیبت تجاوز بر وطن ما بزرگترین مصیبت در حیات من آن بود که بمن اجازه داده نشد که با هموطنان آواره خود در پشاور باشم. من از اروپا و امریکا به پاکستان پناه آورده بودم و بجز شریک بودن در مصائب مردم خود به نزدیک ترین مشکل ممکن آرزوی نداشتم و ندارم و نمیتوانم داشته باشم. سپاس مرخدای را عزّ و جلّ که همان التفات و مهربانی را که در پشاور از هموطنان خود که فرد فرد و گروه گروه بمن اظهار میکردند اینجا در دوره بیماری از طرف هموطنان عزیز هقیم امریکا در باره خود مشاهده میکنم. بعد از برون شدن از شفاخانه هشت هفته تمام باید هر روز به شفاخانه می‌رفتم در تمام این مدت افغانهای عزیز در میان خود بدون درخواست من تقسیم اوقات ساخته هر روز یکی از ایشان می‌آمد همراه بیمارستان می‌برد و به کوپه می‌آورد. یک افغان از کلیفورنیا بدون تذکر قبلی تکت دو طرفه طیاره بمن فرستاد که ماه‌های زمستان را در منزل وی

بگذرانم که البته بیماری من اجازه رفتن راننداد. شنیدم که در
 فاتحه خوانی فرهاد مرحوم افغانان مهاجر به جہراژ من یاد کردند.
 اجازه بدهید باین ذریعہ مراتب امتنان خود را ہمہ برسائیم.
 با اینہمہ لطف پروردگار و احسان بندگان مسلمان وی شکر
 ذات اقدس او را « کس نتواند بجا آورد، و اگر این ہم نمیبود
 ایس اللہ بکاف عبدہ ».

درین مصیبت عظمیٰ کہ زندگی ننگ است
 بزیر سلطہ اغیار و خاینان پا میید
 برآنکہ مرد نشاید گریستن پشرواک
 برآنکہ زیست نباید پیرهن بدرید

کوچکترین خدمتگار و بزرگترین دعاگوی جاہلین
 عبدالرحمن پشرواک

شمارہ ۲۰ و ۲۱ سال اول مجاہد ولس

دکندهار دیو مجاهد عالم راغلی لیک

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

دیو محترم و لسمل صاحبہ! السلام علیکم ورحمة الله وبرکاته
خو روئی کیری چچی دجهاد یو دیو ضروری کار لپاره له
کندهاره شخه دلته کوئی ته راغلی یم او اراده یی ده چچی
په نردی روحو کینی بیرته ولاړ سم انشاء الله تعالی .
مجاهدولس لولم او تیری گئی یی هم گودم ما شاء الله هم دی
داخبار پانہی دیو پری کپی دی او هم یی محتوی لابنه سوی
ده . د حقایقو شکر گندولو ته دی ملا بنه تری ده او د پاکستان
(دیو محترم و رور دولت) و عمالو ته دی د بی گناه مهاجرو
قضیه بنه واضح کپی وه ستا دی د لاورد ماتہ هم
[چچی صرفاً توپک په اوږه طالب العلم یم خودمدتی باکل نشستم]
جرت راکر چچی دهغه حای پینبور او نور و ملکوتہ تلو
چرکی نشینانو ته ستاسی داخبار په ذریعه داعرض کرم
چچی:

۱ - محمد ظاهرخان که دخپلی باچی تر مسجل کیدو دمخه نه د

سپاهی په حیثیت زموږن گران افغانستان ته راځي [سره
 د دی چې نوموړی دیر وخت د افغانستان د اردو
 داعلی قوماندان لباس اغوستی] نه د سپین بیری (پوه)
 او مدیر په حیث [سره د دی چې نوموړی دیره هوده
 (مده) د حافظ حاکمیت ملی عنوان درلود] نو آیا تاسی —
 تنظیمشاهان او چوکی نشینان هم گران افغانستان ته
 هغه وخت راځي چه وزارت ، ریاست او پادشاهی مو
 مُسجلی شي ؟

۲- تره کی چې د دیره معتبرو واک شریکانو د موشر
 تسامح په کومک تر پرده لاندی ټولو بڼه پیژندی خو
 د مقاصد عالیه دولت د متضرریت له بیری چاشه نسوای
 ورته ویلای او کوم وخت چې دی او سپی پی (خلقیان)
 رامیدان ته سوه او موبز او خپله تیرایي تفنگچه سره
 پاته سو و خو تاسی ولیده چې څنگه مو کوشی په د کی
 کړی ، مگر اوس چی نغد خیراتونه او توپکونه تنظیمشاهانو
 ته په لاس ورغله نو په خیراتویي ځانوته قصرونه ، موټرونه
 بینک بیلسونه ، پاسپورټونه او برابرکړه او
 په توپکونو موبز پخپل میانخ کښی په بی اتفاقی او جگر و
 سره اخته کړو دا حضرات نو اوس زموږن دوستان
 دی که دخپلو ځانو که د روسانو ؟
 آیا دا دوهره دیر بی تخت و تاجه بادشاهان یا د قصر

اوچوکي شهسواران به پخپل ميانځ کښي د گران افغانستان
د باچهي پر تعريدي نسر آس باندې سره جوړسي ؟ او
که به يو پر سپور سي ؟

۳- ستاسو په اخبار کښي مې مختلفي مقالې ولوستلې حتی
جنرالانو صاحبانو لاهم قلم فرسايي کړي وي . اما د ټولو خلاصه
فقط دوه مفهومه وه يا د لالا په توره لافي يا ژړا - خوښه ما
عرض وهغوی ته دادی چي :-

ستاسو د ځينو د جنرالي او د ځينو د چيز فهمي حاصل بايد
فقط دغه وي ؟

۴- د النور شخه اقتباس لاهم د یر متعجب کړم ماشاء الله تعالی
مولوی صاحب خو [چي زه يې جسماً نه پيژنم] نقاد شاعر لاهم
دی . مگر نومونې توقعات د مولوی صاحب نه د یرزيات دی .
خوسري څه نه شي ويلی نه ددوی متعلق آمرين او قوماندانان وبل
اصلح مجاهد ته تر خپل آمریت يا قومانداني تير سوی دی او نه
دی نورو ځوانانو داوی ؟

۵- جهاد و مونږ ته رسول الله صلی الله عليه و علی آله و
صحابه و سلم راښودلی دی که غولړو چي رشتيا جهاد وکړو
نور اړخې ، چي خپل شکلونه (ظاهري صورتونه) ، مذهبي غلونه ،
خپل ټول فعلونه او اخراً نیتونه او عقاید د رسول الله صلی الله
عليه و علی اله و صحبه و سلم له صورت ، شریعت او سیرت سره
برابر کړو - تجربې ثابتې کړه چي په موجوده طرز کار - کار پر مخ

نه حی.

هو، د خان تشهير يا اشتهار او د خپل او بيگانه استمار
پرخ حی.

۶- د افغانستان پخوانی پاچا [خدای دې وځښی]
محمد نادر خان له حبيب الله (بچه ستو) څخه د ظاهري بادشاهی
د گټلو لپاره بزیره پرېښودله. بگری یې و ترله په افغانستان
کښی یې دننه پخپله جنگ شروع کړ او د ټوپک سره یې یوځای
پلاس چلیدونکی د اخبار د چا پولو ماشین هم ورسره یو وړ
په افغانستان کښی دننه یې په ټوپک او قلم یوځای جنگ وکی او
پادشاهی یې هم وگټله.

۷- سره نه یی خبر هاپچی خان یې زوی بولی (محمد ظاهر خان) هغه
ولی د محمد نادر خان همت او درایت د روسانو په مقابل کې نه
لری. که یې رشتتیا زوی وی.؟

۸- او هاپچی خانپو هندوی (هو بنیار) بولی هغه د محمد نادر خان
کار دانی او صحافی سیاست په افغانستان کښی دننه ولی په خان
کښی نه شړندی کوی.؟

نوچه د بچه ستو غوندی کمزوری څخه د ظاهري باچهي
داخيستلو لپاره تر استراحت او سر تیریدل حتی وه نو د روس
غوندی ظاهر غټ د بنمن څخه به د قرآن او وطن ساتنه ترڅو
دیرو حتی ټولو شخصو او ذهني گټو څخه تیریدل حتی نه وی؟
هغه څوک چی د رسول الله د طریقې څخه مخالف تر وطن د

باندي چخيرى يا به دنورو په مينه كښى مري كيزى يا به
د روسانو نوكر كيږى.

من جَرَبُ الْمُجْتَرِبِ حَلَّتْ بِهِ الدَّامَةُ

دنشر په قوى اميد

ستاسو دوست عبداللطيف حقاڼى

د ربيع الاول ۲۳ سنه ۱۴۰۵ هـ ق

مجاهد ولس ۱۸ مه او ۱۹ مه گڼه لومړى كال

آقایان رهبران منتظر چه هستید؟

● آیا هنوز هم منتظرید تا «سیا» و «کاگ ب» توافق کنند و شما را به قدرت برسانند؟

● مطلب زیر خلاصه ای است از نامه یکی از خوانندگان افغان ما که خواسته است با نام «ن. احساس» شناخته شود.

بعید است هم ادعای رهبری داشت و بر دوش مردم بیگناه و بی دفاع سردار بود و هم با احتیاط و پخیره دسقی پشت سر مردم حرکت کرد و منتظر شد تا مردم خط پیروزی و ظفر را رسم کنند.

رهبری و زعامت مقررات و قوانین ویژه ای دارد که اگر مدعیان امروز مراعات نکنند مسلماً فردای روشن را از دست خواهند داد و دیگر نه می توانند به آرزوی دیرینه شان دست یابند و نه این حرکت توأم با خوف و ترس شان به مردم اجازه میدهد که خود تصمیم بگیرند و این درست بر وفق مرام و آرزوی جباران زالو صفت روسی و مزدوران شرف باخته پرچی و خلّقی و فرصت طلبان شعله ای می باشد.

در اینجا اصلاً روی سخن قبل از همه متوجه اعلیحضرت

محمد ظاهرشاه و بعداً متوجه رهبران احزاب و گروه های -
بجا هدافغان است که آرزوی استقرار یک رژیم کاملاً ملی را
در کشور محبوب ما دارند. اکنون نزدیک به هفت سال است که
رژیم خون و وحشت و اختناق بر افغانستان به خون خفته ما
حکومت می کند. افغانستانی که شما آرزو دارید در آنجا حاکمیت
داشته باشید و ما آرزو داریم در اینجا زندگی کنیم.

رژیم بی دادگر « ببرکوویچ کارمل اوفسکی، این میوزهر
آلود درخت شیطنت که به حمایت مستقیم اربابان غارتگر خود بر
کشور ما حکومت می کند، از آن افغانستان محبوب، دوست داشتنی
و عزیز و از آن مردم شریف قانع با فرهنگ و با دانش چنانچه
وحشت و ظلم و بیدادگری بوجود آورده که از آن جزبوی خون و
باروت دیگر چیزی به مشام نمی رسد و غیر از مرد درخوار

خاک فروش که بر پیکر نیمه جان باقی ماندگان در وطن افتاده
با چنگ و دندان به دریدن ادامه می دهند، هیچ نمانده است.

یکی از روزنامه نگاران آلمان غربی که چندی قبل همراه بجاهدین
عازم افغانستان شده بود در گزارش مفصلی می نویسد: « از
۷ ثور (اردیبهشت) سال ۱۳۵۷ که اولین رژیم مزدور کمونیستی
توسط شوروی ها در کابل به قدرت رسید، مردم افغانستان
در میان آتش و باروت و خمپاره ناپالم دست و پا میزنند. -
قحطی به اوج رسیده و ترریج فساد و فحشا توسط نوکران
کرملین به صورت شگفتی انگیزی ادامه دارد. غلام بچکان هسکو

در طول شب خانه های مردم را به بهانه های مختلف مورد تفتیش و کاوش قرار داده ، اموال قیمتی ، پول نقد و زیور-آلاتشان را به غارت می برند .»

روزنامه نگار آلمانی در قسمتی از گزارش خود به شیوع امراض مختلف در افغانستان اشاره می کند و ادامه میدهد ، « شیوع امراض مختلف مخصوصاً در مناطق جنگ زده تلفات زیادی ببار آورده مخصوصاً وبا و سل و امراض مختلف جلدی که ناشی از بمب های شیمیایی می باشد بیشتر دیده می شود .» تذکار مطالب گفته شده که به عنوان هشتی از نمونه خوارها جنایت محسوب می شود ، بیشتر متوجه آنهایی است که داعیه رهبری و زعامت را در افغانستان دارند .

نزدیک به هفت سال است که چندین میلیون افغان بی دفاع ، اواره و در بدر شده اند و هزاران خواری و اهانت بیگانگان را تحمل میکنند و هر شب به این امید سر به بالین می نهند که بزودی کابوس وحشت پایان می یابد و مجدداً سر بر آستان میهن می نهند . ولی همین آوارگان نیز به تدریج با عنایت به تمام علایق معنوی شان ، بعلت ظهور و هجوم عوامل مختلف حق آزار و اذیت رساندن سازمان های امنیتی که در کشور های بیگانه گریبانگیر آنها شده - مایوس تر و دلسرد تر شده اند .

در حالی که مطبوعات غرب بسته گریخته همه روزه مصاحب ها و اعلامیه های مدعیان سلطنت و جمهوریت اسلامی آینده —

افغانستان را به نشر می‌رسانند، شما اعلیٰحضرت حتی یکبار به صورت فعالانه از ویلای تان در رُم بیرون نیامده و فراموش کرده‌اید که پدر تاجدار و قهرمان شما اعلیٰحضرت محمد نادر شاه شهید به چه ترتیب حماسه آفرید و کشور را نجات داد. شما هنوز که هنوز است در خم یک کوچه — سرگردانید و در انتظار آنید که با اصطلاح غجابت‌بخشی بیاید و شما را از رم به کابل ببرد.

به ما بگوئید که مردم چه کنند، خودشان هم نمی‌دانند که چه و چه باید بکنند، دیگر قربانی بس است. مگر شهادت چند میلیون هم وطن تان احساس شما را بیدار نمی‌کند؟

مگر این همه ویرانی و بی‌خانمانی و بی‌عدالتی و جدان شما را تکان نمی‌دهد؟ فکری کنم انتظار شما و امثال شما ایست که مردم در جلوی شما حرکت کنند و شما پشت آنها..... و این مردم خود را یکبار دیگر قربانی ازوهای دیرینه شما نمایند. در حالیکه شما هنوز منتظرید تا معامله گران غرب و شرق یعنی «سیا» و «کاگ ب» یعنی همان‌هایی که تا امروز سرنوشت ملل فقیر و بد بخت را تعیین کرده‌اند، به سر میز مذاکره بنشینند و شما را به قدرت برسانند.

این را یقین بدانید که شرق و غرب هر دو منافع خود را جست و جوی کنند و هر یک علاقه مندند لقمه بزرگتری بردارند. دوست است که محقق داود خان با روسها نزدیک بود و مقدمات

ستوط کشور را فراهم کرد، اما شما هم مسوولید؛ در جریان ده سالی که داؤد خان وجود سیاسی نداشت شما چه کردید؟ جز غزل و نصب حکومت ها و وزراء، کار دیگری هم کردید؟ قبلاً گفته شد که قدرت ها منافع خود را جست و جوی کنند، رونالد ریگان در مدت چهار سال زمامداری خود همواره روس ها را سرزنش و ملامت کرد و حتی در مواردی آنها را شیطان و آدمکش خطاب کرد. اما حالا که رقیبانش سیاست خارجی او را به باد انتقاد گرفته و ملامتش کرده اند که دولت او در زمینه سیاست خارجی با شکست مواجه است، فوراً به آغوش گرومیکو می خزد و رویش را بوسه باران می کند - بلی، همان گرومیکو که تا دیروز دشمن سرسخت ریگان و به قول او «حاجی تروریسیم بین المللی» بود. شگفتی درین است که زمانی که ریگان از گرومیکو تقاضا کرد تا به منظور تجدید دیدار و گفت و گو به واشنگتن برود، گرومیکو در جوابش گفت: «اقای پرزیدنت ریگان، آمدن من - بستگی به بیانیه امروز شما در سازمان ملل متحد دارد.»

اعلی حضرت محمد ظاهر شاه

رهبران مجاهدین

طرفداران سلطنت جمهوری اسلامی با شماها هستم؛

پادشاهی، ریاست جمهوری، زعامت و رهبری به هر حال از خود گذشتگی و فداکاری می خواهد.

دیگر دوران مصاحبه بالو موند، بی بی سی، صدای امریکا،

آبزرور، اشتون، نیوزویک، واشنگتن پست و دیلی تلگراف
تمام شده است و شما نمی توانید خواهان حرکت پشت مردم
باشید تا مردم راه را برای حاکمیت و به قدرت رساندن شما
به اصطلاح هموار کنند. حصول قدرت و زعامت در افغانستان
فداکاری، از خودگذشتگی و جانبازی میخواهد. اگر نتوانید به عنوان
یک رهبر واقعی و فداکار پیشاپیش مردم به جان آمده حرکت کنید
و خط پیروزی را رسم کنید. یقیناً فردا خیلی دیر است و مسلماً این
عدم تحریک به موقع شما که ملق دیوانه وار چشم بر آن دوخته
اند، فردا فاجعه بزرگی به بار خواهد آورد که در آن صورت تاریخ
معاصر و آینده کشور هه شما را نفرین خواهد کرد.

ن. احساس

از کیهان شماره ۱۹۱ - اول نوامبر ۱۹۸۴ء

شماره ۱۸ و ۱۹ سال اول مجاهد ولس

محترم گل احمد ملکيار

از ماژينولين تا افغانستان

مدير محترم و دانشمند جريده وزين مجاهد ولس!

اينجانب گل احمد ملكيار با شننده كاليفورنياي امريكا از حسن تصادف چند شماره اخبار شما را كه بدستم رسيد خواندم مستفيد و به آن علاقه مندم. و ضمناً از يك مشاخره و مجادله كه در بين يك عده صاحب نظران و صاحبان قلم محترم و برادران هموطن در اخبار وزين شما منعكس گرديده و بر سوزن ما مدارگذشته و آينده افغانستان دست خيلى هامتأثر گرديدم.

يك مقاله به قلم محترم دوكتور سليم بود كه آغاي امان الله رسول را بباد ناسزا گرفته بود ولى نوشته امان الله رسول را نه خوانده ام كه چه بوده؟

و باز يك مقاله از محترم دوكتور خليل الله ها شيمان بود كه به نظرم متين و مصلحانه نه آمد.

ديگر بيانیه جامع و مبسوط محترم جناب پروفيسور مجددى بود كه بمناسبت روز هفتم ثور و انقلاب وطن فروشان و

گماشتگان روسیه اشغالگر بود که حقاً حق کلام و حتی وطن را خوب ادا کرده بودند اما در آن از ذکر زمامدار آینده افغانستان چیزی بنظر من نه خورد.

متعاقباً یک صاحب نظر و صاحب قلم محترم دیگر جناب پروفیسر مجددی را بد یاد انتقاد گرفته بودند و هم طبع و نشر کتابی را تذکیر دادند که عنقریب نشر میشود.

این ها همه نظریات شخصی بود که نظر آن حرفی ندارم و گفتار و اظهارات نظر و افکار آزاد است و بیهمرفته موضوع مهم و حیاتی که نجات وطن است مسکوت عنه مانده و مشاجره بر سر زمامدار افغانستان در گرفته که بعقیده من این موضوع کاملاً پیش از وقت بوده تعیین رژیم و زمامدار افغانستان کار و وظیفه و حق پنج ، ده ، پنجاه و پنجم نفر نبوده حق مسلم تمام ملت شجاع و فداکار افغانستان است که با پشت با دروش یعنی با قوای مجهز روس اشغالگر مشغول جهاد و پیکار بوده قربانی های بی شمار و تلفات جانی و مالی داده و میدهند ، به نظر من بالفرض اگر یک گروپ و یا یک شخص فوق العاده باعث نجات افغانستان شود باز هم حق خواهند داشت که خود را زمامدار خوانده و بر ملت تحمیل کنند که این خود یک اشتباه بزرگ و یک اشتباهی کاذب است . زیرا هر که درد وطن دارد و آرزو مند نجات آنست باید همه یک دل و یک نظر شده راه نجات آنرا پیدا کنند . خود بینی و تفرقه باید یک قلم از نظر انداخته شود و در عوض به تحکیم بنیان اتحاد صمیمی و یک

پارچه‌گی همه جانبه و وطن خواهانه در بین همه وطن پرستان که در هر گوشه دنیا پراکنده می باشند پرداخته شود و از همه اولتر برای یافتن راه نجات وطن یک مرکز تأیید شوند و محالاً یک کیتته نجات و یا شورائی که حیثیت یک حکومت تقریبی جلای وطن داشته باشد تأسیس و تشکیل نمایند برای عضویت آن هرافغان دردمند و اولاد راستین وطن که در زیر کاسه نیم کاسه نداشته و اشتباه و اتهامی نداشته باشد ذیحق شمرده شود. و برای بوجود آوردن و ترتیب اساسنامه جامع آن اقدام فوری بعمل آید تا به ممالک صلح دوست و مجامع بین المللی معرفی گردد تا اگر برای نجات افغانستان راه حلی جستجو و بالفرض مذاکرات سیاسی و بین المللی صورت گیرد. از طرف ملت افغانستان همین کمیته حق اشتراک داشته و از حق مسلم وطن دفاع کند. و اگر چنین مرجعی وجود نداشته باشد چگونه آنچنان مذاکرات صورت خواهد گرفت؟

همه خبردارید که در جنگ عمومی دوم که جرمنی برق اسما — مازینولین را شکستاند پاریس و فرانسه را اشغال کرد. جنرال دوگول معروف به لندن فرار کرده حکومت جلاوطن را تشکیل و اعلان کرد و در نتیجه بکمک متفقین فرانسه آزاد گردید. سالهای قبل ایتالیا حبشه را اشغال کرده بنام مارشال گرازیانی یک مارشال خود را، نائب السلطنه حبشه تعیین نمود. و نیز یک وقتی قوای استعماری انگلیس به اتفاق فرانسه پورت سعید و کانال سویز مصر را اشغال نمودند همان بود که متعاقباً

به مجاهدت دول صلح جو حبشه و کانال سویز هر دو آزاد شدند
 لذا از نجات وطن نباید نا امید بود و از طرف دیگر در اثر اینکه
 هم آهنگی و اتحاد نظر و عمل متأسفانه در بین تنظیم ها و دیگر اتحادیه
 های مختلف و افراد ذی علاقه موجود نیست و علت آن هم فهمیده
 نمیشود که چیست و چرا ؟ ولی در ظرف این پنج سال یک نتیجه
 مطلوب و چشم گیر بدست نه آمده ، و بالعکس دشمن اشغالگری
 شده و مسلسل قوای مزید و تازه دم در اکت وارد میکند حتی
 قراریکه شنیده میشود می خواهند سرحدات وطن امسود
 و مراودات جاریه را بکلی قطع کنند. اگر به این مرام پلید خود
 موفق شوند فعالیت های مجاهدین را کابل و اطراف آن متوقف
 شده آنوقت نتیجه معلوم است که چه ائمت در دنیاکی بوجود
 خواهد آمد .

خلاصه به نظر عاجزانه من فعلاً از هراقدام و نوشته های
 که . تفرقه و نفاق میدهد، بکلی صرف نظر و در ایجاد یک اتحاد
 عمومی برای یافتن راه نجات وطن عزیز پرداخته شود و از تفرقه
 اندازی که به مفاد دشمن اشغالگر تمام شده و میشود جداً جداً
 جلوگیری به عمل آید . تا نظر صائب مدیر دانشمند جریده مجاهدولس
 دیگر برادران دردمند چه باشد ؟

در آخر عرض کنم که خودم هم که یکی از خمیصام صمیعی
 و سابقه دار وطن میباشم و عمری را به صداقت و راستکاری بخدمت
 وطن صرف نموده و شغل آخرین من نمایندگی در مجلس، مشرانو

جرگه بوکالت اهالی محترم ولایت بزرگ غزنی بود که در دو دوره این وظیفه ملی را ایفا کردم چنانچه در روز های که به تحریک علی روسها و وطن فروشان مظاهرات دامنه دار طلب پوهنتون در جریان بود و کسی پیشروی آنها نمی گرفت من یکروز وظیفتم موضوع را بصورت جدی در مجلس مطرح کردم که از طرف همه سناتوران تأیید شده و به اصرار من مورد مباحثه قرار گرفت و همین — عاقبتی را که به آن دچار شدیم پیشگویی کرده و هوشدار دادم. و اظهار نظرهای صورت گرفت ولی افسوس که بی نتیجه ماند و سناتور های که حیات دارند شاهدند، و نیز تیپ ریکاردرها بیانیه ها را ثبت می کرد. اگر تلف نشده باشد آن هم شاهد قول من است.

مگر افسوس صد افسوس که در نتیجه اغفال و بی پروائی و بی خبری زمامداران و مامورین عالیرتبه مسئول همین مصیبت را بار آورد که امروز وطن از دست رفته و آواره و در بدی با شیم. و از طرف دیگر کبر سن و زین گیری فعالیت جسمی را از من گرفته سروکارم با دوا و داکتر هاست و روز بر من سالی می گذرد، باز هم از فضل خداوند و فداکاری ملت شجاع افغان که دنیا را به حیرت و تحسین واداشته مایوس نیستم.

ببخشید که شمارا با قلم شکسته خود که دستم هم رعشه پیدا کرده باعث درد سرتان گردیدم خواهش مندم اگرمانعی نباشد در جریده و زین خود منعکس نمائید و هم مرا مشترک حساب کرده اخبار جاری کنید با عرض حرمت **پهل احمد ملکیار**

نیویارک

تشکل یک جبهه واحد یا یک صفحه

نا تمام تاریخ

برادر مجاهد محمد حسن ولس هل مدیر مسئول جریده مجاهد ولس
الحمد لله که یک برادر افغان در چنین روزگار تلخ توانسته است جریده
افغانهارا نشر و طوفان کافران
که بشکل عادلانه واقعیت های مربوط به افغانهای دور دست نیز
قرار داده است.

حقیقتاً جریده شما بیان گر واقعیت های است که برادران و خواهران
مجاهد و مهاجر در طول پنجسال به آن روبرو اند.
راز آنجائیکه هر فرد افغان مسئولیت اسلامی و ملی دارد که جهت
دفاع از آزادی حاکمیت ملی و تمامیت ارضی افغانستان که مورد
تجاوز قرار گرفته است آرام نه نشسته و آنچه در توان مالی، جسمی
و فکری خود می یابد در راه بر آورده شدن خواسته و حق ملت افغان
دریغ نمایند، بحیث یک افغان دور از وطن مشکل موجوده هوطنان
و قضیه افغانستان را در بعد مربوط به افغانها و ایجاد بین المللی آن طی
مضمون خواسته ام تشریح نمایم که به عقیده من محور معضله موجود

قضیه افغانستان را تشکیل میدهد. از اینکه استعداد خاص قلی ندارم
و سیاست نیز حرفه من نیستت معذورم بدارید اگر اشتباه قلمی و یا سیاسی
کرده باشم برای اینکه برای برادران پشتوزبان هشتاد و هشت خلق نگرده
باشم لطفاً (در سرحد امکان) ترجمه پشتو آن را شما نموده و نشر
نمائید مضمون «تشکل یک جبهه واحد ملی یا یک صفحه ناام تا ریخ...»
میباشد با احترام.

امروز سرنوشت ملیون ها افغان داخل و خارج کشور بنا
بر تجاوز برهنه شوروی و موجودیت حکومت دست نشانده
کابل نا معلوم، صدها فامیل افغان تحت با مباردمان قواء
تجاوز گر زنده بگور خانه و مزارع افغانها طعمه حریق دشمن
جمعیت هفده ملیونی افغان بیش از چهارم و نیم ملیون آن
مهاجر و در حدود یک ملیون آن شهید و زخمی، این همه
حقایق تلخ است که بسویه جهانی شناخته شده است. ملت
افغان عواملی را که باعث همه این بدبختی ها گردیده بخوبی درک
نموده، صرف تحلیل اوضاع گذشته و انتقادات چاره دردموجود
را نمیتواند کرد. بنا بر آن بهتر است عوامل که در موثریت
جهاد و مبارزه ملت افغان نقش داشته و دارد در نظر گرفته
شود تا بتوانیم مصدر عمل شویم که ما را به هدف برساند.

قیام سرتاسری برادران و خواهران افغان داخل مملکت
بوده با همکاری افراد و صاحب منصبان که دسته دسته

با مجاهدین پیوسته نگذاشتند که افغانستان تسخیر شده
ابر قدرت مادی شوروی و همکارانش گردد. و با ثرجانبازی‌ها^ع
مردم با شهامت ما بودند که ملل جهان تصمیم قاطع ما را بلاخره
درک و ملتفت گردیدند که این ملت به هیچ قیمتی حاضر نیست
تحت تسلط اجنبی قرار گیرد. آن‌عه از مهاجرین افغان که خانه‌شان
به آتش تاراج رفت به دیار برادر مسلمان خود مهاجر و ان
در جمله عوامل بودند که تنظیم‌های فعلی را بوجود آورد و سران
تنظیم‌ها هر یک با النوبه شهامت بخرج دادند که نطفه‌های مبارزه
را در بیرون کشور زنده نگاه داشتند که از طرف برادران داخل و
خارج کشور موجب احترام و بحیث ستون‌های جهاد نشناخته شدند.
امروز این تنظیم‌ها بشکل اتحادیه‌های اسلامی جهاد و مبارزه ملت
افغان را در برابر حکومت متجاوز شوروی به جهان بیرون معرفی
و پُل‌های را بوجود آوردند که وسیله ارتباط داخل کشور و بیرون
گردند.

واقعا این برادران پاستون‌های بودند که سقف جهاد را بلند
نگاه داشتند. ولی واقعیت را بنا نیست نادیده گرفت که این ستون‌ها
وقتی مستقر بوده می‌توانند که برخواسته ملت متکی و ملت افغان
زیربنا، در و دیوار و پاسدار آن باشند.

ملت افغان در طی این مبارزه و جهاد خود به موفقیت‌های
نایل گردید که دنیا به آن به نظر تحسین مینگرد ولی از نظر سیاسی
موفقیتی که شایسته این ملت مبارز میبود حاصل نه شد که از جمله

عوامل آن یکی عدم توافق نظر و عمل سران مجاهدین بیرون مملکت و از جانب دیگر اطلاق کلیه تنظیم از طرف حکومت میزبان مشکل بخصوص دیگری بود از نظر سیاسی که این برادران را از حقوق کسب نمایندگی قانونی مجاهدین افغانستان بازداشت، تا میتوانستند دعوی ملت افغان را مستقیماً در جامع بین‌المللی کرده باشند. از اینجاست که نقیصه قابل ترمیم مبارزه سیاسی ملت افغان اشکارا و بی‌بایست برای دفع این نقیصه که اشد ضرورت به ترمیم داشت اقدامی صورت می‌گرفت. میتوان گفت که ناکامی مذاکرات غیرمستقیم که بسزیه بین‌المللی بین دول ذی‌علاقه در مورد قضیه افغانستان صورت گرفت بنا بر عدم موجودیت سخن‌گوی قانونی‌ای بود که از ملت افغان نمایندگی میکرد.

این واقعیت تلخ سیاسی را باید فرد فرد افغان بدانند که تحت نام تنظیم فقط یک راه برای افغان باز گذاشته شده که تحت شرایط خاص غیر حرکت نموده و حتی رفع ضروریات آن مقید به شرایط وقت که بدخواستته ملت افغان بوده نمیتواند. لذا درک راه حل چنین مشکل سیاسی برای فرد فرد افغان یک امر حیاتی است.

سران تنظیم‌های مجاهدین بیرون کشور تحت نام تنظیم حائز هیچ‌گونه اعتبار قانونی بین‌المللی نیستند که در حقیقت تحت این نام دست‌های برادران از عقب بسته است، حتی بین سران و قوماندانان بیرون کشور و قوماندانان‌های مجاهدین داخل کشور یک تفاوت قابل ملاحظه قانونی وجود دارد که از نظر اعتبار

بین المللی خود حائز موفق علیحدہ ایست . و روی همین اصل
بود که یکدہ برادران شہما از اروپا و امریکا با شہمول برادران تنظیم های
مجاہدین اسلامی با شاہ سابق مذاکرہ و در حوزان ۱۳۶۲ با مهاجرین
و مجاہدین افغان در پشاور، کویتہ بلوچستان و کمپ های جوار مرز
مذاکرہ و مفاہمہ مستقیم نمود تا این جہان یابد .

چنانچہ تسوید مسودہ منشور مجلس مؤسسان یک خاکہ پلان
بود کہ با سہم گرفتن نمایندگان ارسالی از قوماندان های مجاہدین
داخل افغانستان و ہر ولسوالی و مرکز ولایات یکیک نفر و پانزدہ
نفر از ہر تنظیم های شناختہ شدہ ماوراء سرحد و نمایندگان کمپہا
مہاجر و مہاجرین اروپا و امریکا و ممالک آسیای مطابقت شرایط
کہ احزاب غیر اسلامی الودہ نباشند و در جہاد و مبارزہ افغان
سہم مثبت داشتہ اند در تشکل یک ہم مثل جرگہ ملی مطابقت
حالت اضطرار باشد گرد ہم آیند صرف مساعی شد . این یک
اقامہ بی سابقہ سیاسی بود کہ در طول پنج سال اخیر صورت
گرفتہ و احصایہ ہا از داخل افغانستان و بیرون افغانستان
نشان میدہد کہ اکثریت قاطبہ افغان آن را پشتی بانی دادند .

امروز قضیہ افغانستان از بعد حوزہ ای خود بیرون و
ابعاد بین المللی پیدا کردہ است . و بایست دفاع حقوق ملت
افغان در ہمہ ابعاد آن صورت بگیرد و این وقتی امکان پذیر است کہ
ملت افغان سخنگو قانونی پیدا نماید تا قناعت ملل جہان را حاصل کردہ
بتواند و این در صورت ممکن است کہ برخوردار از پشتی بانی اکثریت مردم

داخل افغانستان باشد، پشتی بانی مردم داخل افغانستان وقتی شده میتواند که نمایندگان ایشان از طرف ایشان تعیین و در همچو یک جرگه اشترک داشته و با تصمیم اکثریت اعضاء مجلس مؤسسان را از بین خودها تعیین و مستقیم وظایف و مسؤلیت ها معین و اعتماد خود را به شخص و یا اشخاصی بدهند که سخنگو و نماینده یک جبهه واحد بوده تا از منافع ملی افغان دفاع و تمام امور سیاسی نظامی قضایی و تعلیمی و فرهنگی ذریعه جمعیت انتخابی و اهل کار توسط مشمولین تعیین میگردد. برادران تنظیم ها با هم چو یک جرگه که اکثریت نمایندگان ملت افغان در آن شامل است اشترک ورزیده از القاب و نام تنظیم خود صرف نظر و هر یک به عهده جدید که از طرف اکثریت مشمولین جرگه برای ایشان داده میشود اتخاذ آن وقت است که در مقابل یک دشمن مشترک یک جبهه واحد که زاده تصمیم مشترک اکثریت مجاهدین افغان است بوجود آمده و یک هویت قانونی نیز پیدا مینماید. برادران آگاهی دارند که در مورد تشکل یک جبهه واحد اقدامات مقدماتی صورت گرفت ولی هنوز هم یک عده برادران ما مخالفت خود را نه در مقابل یک جبهه واحد بلکه جهت جاه و مقام در آن و اینکه شاه سابق ممکن دوباره در اقدام سلطنت نوین خواهد کوشید به انواع گوناگون ابراز داشته اند. در حالیکه شاه سابق مکرراً اعلام داشته که هرگز خواهان بازگشت سلطنت نبوده بحیث یک برادر افغان در تشکل یک جبهه واحد با سایر برادران همکاری نموده تا منافع ملی افغان دستخوش کشیدگی های بین المللی قرار نگرفته

و ملت افغان سخنگو سیاسی از خود بوجود آورد.

سوال پیدا میشود که چرا چنین تعویق بوجود آمده است؟ در قسمت تعویق آن عوامل مختلف که قسماً زاده دست خود افغانهای بیرون و قسمتی زیر تاثیر عوامل بیرونی است که کاملاً شکل دیگری دارد. ازادی افغانستان، تمامیت ارضی و حاکمیت ملی افغان جزو اساسی خواست ممالک غیر نیست. مصونیت ملی ایشان و تأمین بیلاس قواد در منطقه در ابعاد بین المللی آن حایز اهمیت بود. و هر یک از مبارزه ملت افغان ثمر سیاسی به نفع خود را انتظار دارند.

ما افغانها اولتر بایست توقع فوق العاده از دیگران نداشته در صدد راه حل مشکل خود گردیم. زیرا هیچ مملکت حاضر نیست که منافع ملی افغان را از منافع خود قدامت بدهد. افغانها بایست منافع محدود شخصی و یا جمعیت خود را در مقابل خواست و ارمان ملت رجمان نداده و به خواسته اکثریت ملت افغان جواب مثبت دهند و آووقتی امکان پذیر است که بالای اختلافات — ذات البینی خود سنگ گذاشته در مقابل دشمن مشترک بیرون مطابق عنعنه ملی باستانی خود که امتحان و نتیجه مثبت تاریخی داده است عمل و از مساعی مشترک در سنگر مشترک استفاده و یک جبهه واحد ملی را تشکیل تا توانسته باشند از منافع افغان بسوییه بین المللی آن دفاع نمایند.

امروز جهاد و مبارزه ملت افغان دست خوش منافع ملی

دیگران واقع گردیده است و ملت افغان قادر به آن نگردیده است
که سخنگو خود باشد. هیچ یک فرد و یا گروه بیرون نمی تواند
ادعای نمایندگی که تعیین گروصلح ملت افغان خود را وانمود کند.
این حق ملت افغان است و ملت افغان قادر است که آینده خود را
تعیین نماید. لذا برادران مهاجر و مجاهد افغان امروز در موقف
بس پر مسؤلیت قرار دارند مخصوصاً قوماندانان اعضاء
شورای عالی و فرد فرد که در تنظیم های مجاهدین بیرون کشور
وظیفه بدوش دارند مسؤلیت دارند که در شکل جبهه واحد ملی
سهم مثبت گرفته همان طوریکه تعهد داده اند از مساعی خود
بر آورده شدن این ارمان ملت دریغ نکنند. اطاعت کورکورانه
آن برادران سبب خواهد شد که سران تنظیم ها را اغفال و
از این القاب موقتی خود بگذرند که در آن صورت راه بروی
خواستار ملت مسدود و برادران داخل افغانستان مجبور خواهند
شد که تصمیم جدا گانه اتخاذ کنند.

امروز وقت دعوی امارت و سلطنت نیست طرفین هر دو ادعای
به خطا رفته اند تا زمانی که قوای تجاوزگر شوروی در افغانستان
باقی است هیچ خواسته بیرونی نمی تواند جامعه عمل بپوشد
اولتر از همه ملت و خاک را از چنگ اجنبی نجات داده آنوقت
بقدر کافی فرصت موجود خواهد بود که دروازه محاکمه توسط
ملت باز و حق به حقدار خواهد رسید. و گاه بی دانه را حاجت
با کردن نیست.

برادران و خواهران افغان، اگر یک وحدت نظر در مقابل دشمن مشترک پیدانمی توانیم قضیه افغانستان در بُعد کشیدگی های حوزه و ابعاد بین المللی خودگیرمانده ملت افغان سخنگو پیدا نکرده کرسی افغانستان بدست چند نفر دست نشانده شوروی باقی و موجودیت قواء شوروی در خاک افغانستان بر اساس یک دلیل که گویا از طرف حکومت کابل دعوت شده پابرجا خواهد بود و از طرف دیگر قضیه افغانستان جزو کشیدگی های شرق و غرب قلد گرفته و احياناً اگر راه حل سیاسی برای حوزه پیدا شود در چوکات آن ابعاد فیصله گرفته شد. کمکهای بیرونی نیز توقف و آنوقت است که چون در یک عمل انجام یافته قرار خواهیم گرفت پشتیبانی سودی نخواهد بخشید خدا خواسته مهاجرت موقت افغان به مهاجرت دایمی و حاصل خون ملیون افغان مصونیت برای ملل غیر خواهد بود.

تشکیل یک جبهه واحد یک صفحه نا تمام تاریخ این دوز تاریک افغانستان است. ملت افغان بیشتر از همه وقت به اتحاد نظر و عمل هم احتیاج دارد، ناکامی این جبهه واحد بدرس سران مجاهدین موجود در خارج کشور و شوهای عالی و قوماندان های سران مجاهد قرار خواهد گرفت و ازین مسؤلیت شانه خالی نخواهند توانست زیرا هیچ عذری باقی نمانده است. و این وقت است که خود آن برادران مطابق آیه مبارکه (وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا) عمل کنند.

به ملت جانباز و با شهامت افغان حرمت قابل شویم. آن ملت
مانند سائر ملل ازین دوره چیچک یاغی جان به سلامت
خواهد کشید. نه شود که در صفحه ناتمام تاریخ نام از ما
باقی بماند که بروی اولادهای مان کشیده شود. در خاتمه
درود به ارواح پاک شهداء راه آزادی و استقامت از دربار
خداوند (ج) برای مجاهدین افغانستان!

شماره (۱۸) و (۱۹) سال اول مجاهد ولس

دنگاب ددرې زړه مسلحو بجا هدينوله خوا :

راغلی لیک

د قدر وړ او د قلمی جهاد مبارزه وروړه ولسل صاحب
السلام علیکم ورحمة الله وبرکاته !
د هرڅه مخکې ستاسو د صحت او کامیابی آرښودلوی او توانا
خدای (ج) څخه غواړو. او بیا ستاسو د دغه لوی او خطیر
قلمی جهاد موفقیت او کامیابی د فیصل حقیقی (ج) څخه همیشه
غوښتونکی یو.

مجاهده وروړه ! ستاسو د جریدی مسلسلې شماری موبز
ته د بعضو دوستانو او بالخصوص د محترم سید عتیق الله جان
پواسطه رارسیدی. چه موبز ټول مجاهدين یې په پوره غوراو دقت
سره مطالعه کوو. دا ځکه چه دا جریده یوه عادی جریده نه
بلکه دا د واقعیتونو هڅه هنداره ده چه په خپلو پانوکې ډیر
خوابزه او هدایت کوونکی معلومات ډیر پټ او مرموز لاسونه
ډیری مرموزی څیړی او بالآخره واقعی مجاهدين د وطن په
درد درد مند او هم د وطن نه ساتل شوی. غله - قاچاقبر او
وطن فروشان موبز د غرونو نه پناه مجاهدينو ته معرفي
کوی چه البته موبز هم دغی جریدی ته د قدر په سترگه

گورو او لا کاميابی او موفقیت يې په دغه حساسه مرحله کې غوښتونکي یو.

محترم وروڼه . پدې وروستیو جریدو (گڼو) کې بعضی نوی مطالب په نوو نومونو نشر شوی چه البته لیکوالان يې دگرمو او تودو خونو نه د امریکا او اروپا نه رااستوي او د خپلو آرامو مغزو لیکنه موبز ته راښيي .

یوه خوا يې ظاهر شاه ته ښه وای او بله خوا يې هغه بدگني . گرچه دا کسان هغه پخوانی زارم مداحان دی چه اوس يې نوی پلان رامنځ ته کړی او غواړي چه دجا هدينو جهاد صرف په یوه طریقه سره خدای ناخواسته د سقوط سر مخ کړي ځکه چه که افغانستان د ظاهر پواسطه ازا د پری نوخوبیا د وینو تویولوڅخه ضرورت دی چه دا هم دروس یونوی قصه ده .

خودوی دې پوه شی چه موبز نور نه غوليزو . که هر څه غواړي و دی لیکي خوز موبز په پرهارونو دې مالگي نه دوروي . پریز دی چه موبز د خپل وطن نه ځانونه قربان کړو دا خو صرف زموږ د غریبانو او بی بضاعتو . بی سوادو او اطرافی خلکو و طن دی . د پغمان درو میلی د گل غنم د ادرغوان میلی . د ننگرهار د نارنج میلی خوشتاسو وی . متمدن او مدرن خوشتاسو وی . د افغانستان نه خوشترې اخیستی . موبز خوشتاسو په اصطلاح هغه هزاره چپل . افغان غول . تاجک ټنگی دار . وزیرک چپنگی او داسی نور یوو .

د کابل ښار خو صرف د مود او منثروب پوښو
 ښار و مونږ خو تاسو په هوتل - سینا او نندارتونونو کې هم
 نه پرېښودو. ښه شیان خو مو دخپل ځان نه غیر په بل چا
 باندې پیرزونه وو خو چه نن د وطن د ازموینې وخت راغی
 نو مونږ ته وایې چه جهاد فرض دی - جنت دی ، حوری
 دي - نه پوهېږ و چه د جنت باغونه ، حوری او غلمان یې
 څنگه په مونږ پیرزو شوی دي د حیرانتیا خبره ده .
 خونه - واقعیت دادی چه د مرگ نه ویریزی ، لوری او
 تندې زغملې نشی . د پښو منزلونه نه شی وهلی . ځکه چه
 دغه وجودونه صرف ارامی او راحت لپاره دنیا ته راغلی .
 څنگه ایلی احمد داکتر سلیم ته د ظاهر شاه په هکله
 د میز د خبرو چلنج ورکولی شی خو روس ته د جنگ له چلنجه
 امان غواړی . ځکه چه پدې چلنج کې به د چایو او شربتو نو
 گیل سونه موجود وی خو په هغه چلنج کې د هرمیو بارانونه .
 د مجاهدینو د ټوپک شپیلې خبری کوی او دا نور طفیلیا
 ورته گتې اخلی . کوم یو په دغه جهاد کې برخه واخیسته .
 داد او صاحبانو دوه نیم درجنه وروڼه
 اولس درجنه زامن ، وریرونه او حومان . یا داد پښور
 ساخت چه په افغانستان کې چانه پیژندل خو دلته
 په پښور کې هر سړی د پیسو لپاره شوی او
 حتی د چین نه هم راغلی او که نه یې منی نو لار شی او

د آباد کوشی و گوری چه پری دکی دی .
شنگه بنه موټرونه د دوی خوښ دي .^{بنه کمون د دوی دي .} بنه لباس دوی

اغوندي په امریکا او اروپا کی بنه ژوند همدوی کوی خو
جهاد یواځی ^{او پیاځی} دغه بد بخته اوله هر نعمته محروم چه پخوا
هم محروم و او اوس هم محروم دي فرض دی . چه داهم انصاف
او داهم : ساخت مسلمان .

محترم مجاهده وروره ! د جریدی صغی د سیاسی حل
لاری او د متحدی جبهی خبری هم د همدی نومیالیو لیکوالانو له
قوله خبری کوی . اول خو دی دوی د مرحوم شهید الفت
صاحب کتاب « سیاسی لوی » مطالعه کړی چه توله مسئله پکې حل
ده .

خومونږ درپه دره او بی خبره مجاهد هم په خپله نوبه دومړ
وایو چه :

د سیاسی حل په لاره کې موکوم تردید نشته مونږ صرف
هرڅه د خدای « ج » درضا پخاطر د وطن آزادی او دخپل مظلوم
مجاهد ولس پخاطر غواړو تردید نلرو خوادهم وایو چه :
• ایا پدې متحده ملی جبهه کې کوم د جهاد قومندان کوم عالم .
کوم شیخ یا کومه متدینه او دینداره کورنی کوم د وطن د مینې
لرونکی صاحب منصب او یا کوم د شهید حوی شامل دی . مولوی
شفیع الله . که مسعود . انجنیر احمد که قاضی طارق ، مولوی
حلال الدین که مولوی ارسلا . سید جگرن که بهشتی . معلم

فتاح که ذبیح الله - مولوی ظاهر که که سید
 حسین پاچا حضرت صاحب فرچغان او که قاری احمد - امر صالح
 او که سید غریب او که ! او د کورنی ټوله -
 یا دطورخم غله هر یو
 یا دپینور دبنگلو اوسیدونکی
 او یاد اروپا او امریکا اوسیدونکو مهاجر - داتا سواو دا مو
 انصاف . توری دې لالا وهی مری دې عبد الله ، شه فکر
 کوی چه ایا دابه دتولو مجاهدو دآزردگی سبب نه وی چه زمونږ
 وینی دې هدر لارشی خوشوک دې پوښتنی قدرهم ونکړی .
 دهاشمیان صاحب دنظری د مننی ترڅنگ مونږ دهاشمیان
 صاحب نه هیله لرو چه یوازی نظر مسعود ته ورنکړی بلکه کله
 کله په تودو سنگرونو کې خپل مجاهدورونه له نیردی نه هم وگوری
 چه په شومره سختو شرایطو کی مبارزه او جهاد کوی ، مونږ
 دخپلو هغو وروڼو نه چه زمونږ پغم غمجن دی هیله لرو چه
 یو حل د افغانستان په وینو رنگ غرونو او دشتونو ننداره
 وکړی .

مونږ خوهلته فکر کاوه چه عسکر زمونږ دحان حفاظت
 کوی او مونږ به آرامه ویده وو - خوشو تنو وطن فروشو
 صاحب منصبانو ټوله اردو و نیوله او په زرهارو قابطان -
 توران - دگروالان او جزالان یې و تړله ایا شوک مقصدی؟
 او اوس چه د مجاهد په سرتجارت روان دی . دمجاهدو

توپک او مری شوته غلوته ورکول کیری. په دره او تره
 او میرانشاه کې خرخیږي مجاهد په میاشتو- میاشتو د پینبور
 په گرمیو کې پراته دی. په سنگر کې خود یخې نه حتی یو
 خادر درلودل هم ورته گران دي. بوتونه په پنبو نه لری -
 نرخیان د دوا پسی شپه او ورځ د مرگ سره لاس او گریوان
 دی د پینبور دخیمو مهاجرین خونور گرمیو خسا او په رنگارنگ
 مرضونو مبتلا کرل خوچه دمو تر و اخستلو مسابقه شروع
 شی نو بودیجه هم پیداشی او رنگارنگ خیری هم رامیدان ته شی.
 نو پدې مسله کې بیا هم شوک ملامت دي - مجاهد او که ...؟
 مونږ د اروپا او امریکا د افغانی ورونو نه هیله لرو چه خپلو
 فامیلونو ته نظر ولری. چه امریکایان یا فرانسویان نشی حب الوطن
 دې ورزده کړی او د مود پرستی نه دې لږ وساتی اسلامی جهاب
 اغوستل دې ورته و بنایي - او د وطن حال دې ورزده کړی.
 مونږ صرف افغانستان د هغی خلکو او مجاهد ولس ته غواړو.
 د امریکا دالر - د فرانسې فرانکونه - د عربو ریالونه او د وها بیت
 پلویان نور مونږ نشی ترویستلای.
 محترم ولس مل صاحب ! تاسو پخپله بڼه پوهیږئ او په
 دغه لاره کې موخپل خوب ورو ایتاز هم له لاسه ورکړئ.
 نه مونږ د زر په درونو تاسو پوهیدای شی او بس. !
 خپله دغه پاکه جریده صرف او صرف د مجاهدو د خپرو په
 معرفی - د جهاد په خبرونو او د جهاد پوری مربوطو مطالبو رنگینه

ساقی، اونز مونز، ددغو ترخو مطالبونه از زده نشی خدای؟ مو
مؤفق او کامیابه لره مونز، دخپل زره درد صرف دبیدل صاحب
په دغه شعر تسلی کوو :

چشمی که ندارد نظری حلقه دامست
هر لب که سخن سنج نبا شد لب بامست
بیدل اگر آگو شوی از راز خموشی
تا اثر کلام تو بیک حرف تامست

او هم ستاسود جرییدی لپاره چه بجاهدولس دکارنامو
بنکارندویه ده صرف دغه یو پښتو بیت لیکو او دهمیش لپاره
مو موفقیت غوارو.

د مرگ قاصده! حنکدن کې دا پښتوبه کوی
پښتنه ساه رانه وانخلي د بادار کوشه کې

البته بخښنه به کوی چه صرف دومره کاغذمو پیدا کر چه
خپل نظریات مو پکښی و لیکل او دا توتیه هم دیو روسی کتاب صفحه
ده.

ولس هل صاحب! د مضمون لیکونکی ستاسو د پیل چرخي د زندان
ملگری او درې زره مسلح بجاهدین تا سوته سلام او احترام تقدیموی.

مجاهدولس : د تگاب غښتلو او پياوړو مجاهدو وروڼو، د ليک
 واليز لونه هو ډيره همنه ————— به څښنه غورم چه ستاسو
 له ليک نه ږي حيقی نومونه ^{او جلی} ایسته کرل او دهغی په حای ږي سکی
 کښیښودل داځکه چه تاسو خو مسلح یاستی د چا پروا نلری خو
 نه تش لاس د قلمی جهاد په سنگر ږي ناست یم داسی نشی چه قلم ږي د
 ظالمانو په توپک قلم شی .

په ډیره مینه

مجاهدولس ۱۶مې او ۱۷مه گڼه لومړی کال

محترم دكتور سيد خليل الله هاشميان

روسها به تعهدات خود هيچگاه پابند نبوده اند

وطندار مجاهد و لسمل صاحب!

روزنامه لاس انجلس تايمز در شماره مورخ ۱۰ اکتوبر خود خبر

ذيل را نشر کرده است:

(ترجمه متن انگلیسی)

« بقول دپلومات های ممالک غربی مقیم دهلی، اتحاد شوروی سعی میورزد با مجاهدین دره پنجشیر صلحی را برقرار نماید. این تمایل نمودار حقیقتی است که گویا حملات شوروی بالای مجاهدین دره پنجشیر در بهار سال جاری به ناکامی انجامیده است. دپلوماتهای مذکور گفتند روسها در اطراف کابل به استعمال تانک ها، توپهای ثقیل و عراده جات زر پوش پرداختند تا از حملات راکت های مجاهدین جلوگیری نمایند. این دپلوماتها به راپورهای غیر تأیید شده بی اشاره نمودند که میرساند ماسکو بمنظور مسدود ساختن سرحدات افغانستان با پاکستان و جلوگیری از حملات مجاهدین در حدود هفتاد هزار عسکر جدید به افغانستان اعزام داشته است.»

از یکپخته با اینطرف روزنامه های معتبر امریکا پیرامون حملات هوا
 کمونتها بر تیری منگل و سرایت جنگ به پاکستان و موضوعات
 مربوط به اشغال افغانستان مقالات و تبصره هایی نشر میکنند که یکی
 از آنها در فوق از نظر هموطنان محترم گزارش مییابد. صحت و سقم
 این راپورها را نمیتوان تضمین کرد ولی دو نکته قابل تأمل است. یکی
 اینکه روزنامه های معتبر مانند نیویارک تایمز، لاس آنجلس تایمز
 و غیره برای حفظ و دوام پرستیژ خود در زمینه خبرنگاری مجبورند
 محتاط باشند و به افواهاات اتکاء نکنند. دُ دیگر، بعد از ملاقات اخیر
 گرومیکو با ریگان موضوعات مربوط به افغانستان بار دیگر در جراید
 امریکا بازار گرم یافته است. اهداف اخیر کمونست های کابل
 و فعالیت های روس ها هرچه باشد، اگر حقی ده فیصد این راپورها
 صحت داشته باشد، موضوعات بسیار مهم و حیاتی مربوط به
 دوام و بقای مبارزه ملی افغانها عرض اقدام مینماید که قابل تحلیل
 میباشد. من درین مقال با ارتباط به خبر صلح مجوزۀ روسها
 در درۀ پنجشیر پیرامون مناسبات ذات البینی افغانستان و روسیه
 تحقیقی را ارائه میدارم که استنتاج آن از نظر من ثبوت عهد شکنی
 روسها میباشد که عنوان این مقاله قرار گرفته است.

۱- سیاست استعماری روسیه در آسیا

مرحوم خبار باستاد کتاب سنده سارف روسی پلان های
 لشکرکشی و اشغال افغانستان توسط دولت های روسی تزاری

را از وسط قرن (۱۸) به بعد یادداشت کرده می نویسد:

« چخائف نظریه تازه، قایل گردید که قول اردو از استرآباد اعزام و هرات تسخیر و ۳۰ هزار عسکر از قندهار براه دیره اسمعیل خان به لاهور مارش نماید. خورلیف هم نیز این نقشه، طرح نمود. » (افغانستان در مسیر تاریخ صفحه ۴۹۳). درینوقت نواده های احمد شاه ابدالی درانی در افغانستان حکمرانی داشتند ولی از تماس مستقیم بین دولت افغانستان و روسیه تزاری اطلاعی در دست نیست، گویا اینکه روسیه این پلان های شوم را محض بغاظر اینکه افغانستان را از لحاظ جغرافی در سر راه مقاصد استعماری آن قرار گرفته بود یکجانبه طرح نموده باشد.

۲- خیانت روسیه با ممالک همسایه :

دولت روسیه تزاری با استفاده از غفلت و ضعف امیران بخارا، خوقند، خیوه و غیره تعهدات دوستی و همسایگی خود را با همسایه های آسیایی خود قصداً در هم شکسته در اوایل قرن هجدهم حملات استعماری روس بر خیوه شروع شد تا آنکه در ۱۸۴۰ امیر خیره را تحت حمایت در آورد. سپس تاشکند را در ۱۸۶۲، بخارا و سمرقند را در ۱۸۶۹، خیوه را در ۱۸۷۳ و خوقند را در ۱۸۷۵ یکی بعد دیگر اشغال نموده تا سال ۱۸۸۰ همه شهرهای ترکمنستان را از امرای محلی بزور قوه غصب و صدها هزار مسلمان را قتل عام کردند. اشغال بالقوه قفقاز در آسیای وسطی و گرجستان در غرب روسیه از ایران دو مثال دیگر است که از تفصیل آن صرف نظر میکنیم.

۳- تماس مستقیم روسیه با افغانستان؛

اولین تماس سیاسی مستقیم روسیه با افغانستان در دوره سلطنت امیر شیرعلیخان یاد داشت شده است. امیر شیرعلیخان با وجود تهدیدات برطانیه که منجر به تجاوز نظامی آن در ۱۸۷۹ گردید و بقیمت سلطنت و حیات امیر تمام شد، و فدسیاسی روسی را بریاست ستولیتوف حدود یکسال در کابل نگه داشت و مذاکرات دولتی به شکل پروژه یک معاهده بین افغانستان و روسیه درآمد که صورت صحیح آن در دست نیست ولی دولت برطانیه این معاهده را بچیت یک سند دلیل تجاوز نظامی خود بر افغانستان محسوب و امیر شیرعلیخان را در اتحاد نظامی با روس بغرض هجوم به هندوستان متهم نمود.

سپس وقق امیر شیرعلیخان در ماه دسامبر ۱۸۷۸ در اثر تجاوز و پیشروی قشون انگلیس کابل را ترک داده بمنظور استمداد از روسها جانب بلخ رفت هیئت روسی نیز درین سفریه معیت او بود. آنگاه امیر اول تمایل برفتن روسیه برای مذاکره نشان داد که روسها نپذیرفتند. سپس هیئتی بریاست شاعمدخان وزیرعارج را بمنظور مذاکره و جلب کمکهای مرعود روسیه به تاشکند فرستاد ولی دولت روسیه هم از قبول هیئت و سفیر امیر شیرعلیخان و هم از دادن کمک به او انکار ورزید. بلکه سفارش کرده رطوری باشد امیر باید شرایط انگلیس را قبول و با برتانیه مصالحه نماید. بقرار تحلیل مرحوم غبار گویا روسیه میخواست که در صورت تقسیم

افغانستان بین انگلیس و روس امیر شیرعلیخان را آله پیشرفت مطالب خود قرارداد، در نتیجه این بد عهدی روسیه که منجر به ناکامی و مریضی امیرگردید و دو ماه بعد از آن در ماه فروری ۱۸۷۹ در بلخ وفات نمود. آنوقت بود که انگلیس ها قرار داد گندمک را بر امیر محمد یعقوب خان تحمیل کردند. (تفصیل این قسمت در کتاب افغانستان در مسیر تاریخ تألیف مرحوم میر غلام محمد غبار صفحات ۶۰۲ تا ۶۰۸ دیده شود).

۴- تجاوز روس به خاک افغانستان و اشغال پنجده؛

الف - استناد تاریخی؛ ناصر بن خسرو قبادیانی بلخی، حکیم، شاعر، نویسنده و متفکر مشهور افغانی صاحب سفرنامه و زادالمسافرین که در قرن پنجم هجری میزیست (۳۴۹-۴۸۱ هجری) همان که بهنگام دوری از بلخ این رباعی را نه صد سال قبل بیاد وطن سروده است:

ای باد خصم را ترکذری بردیاری بلخ
 بگذر به خانه من و آنجای جوی حال
 بنگر که چون شدست پس از من دیار من
 با او چه کرد دهر جفا جوی بد فعال

حکیم ناصر خسرو کتاب معروف خود سفرنامه را با تفصیل

سفرش به پنجاه برای اشغال شغل دیوانی در آنجا چنین شروع میکند:

« در ربیع الآخر سنه سبع و ثلاثین و اربعمائه (۴۲۷) که امیر خراسان ابو سلیمان جفری بیگ داود بن میکائیل بن سلجوق بود، از مرو برفتم، به شغل دیوانی و به پنج دیه^۱ مروالرود فرود آمدم که در آن روز قران^۲ راس^۳ و مشتری بود... گویند که هر حاجت که در آن روز خواهند، باری تعالی و تقدس روا کند... پس از آنجا به جوزجانان شدم و قریب یکماه بیوم... پس از آنجا به شبورگان^۴ رفتم - شب به دیه^۵ باریاب^۶ بودم، و از آنجا به راه سمگان و طالقن به مروالرود شدم. (سفرنامه، صفحات ۱ تا ۳، چاپخانه سپهر، تهران ۱۳۶۲)

از این مختصر برمی آید که پنجاه حدود هزار سال قبل جزو خاک افغانستان بوده است.

ب - چگونگی اشغال پنجاه: از آنجائیکه غصب پنجاه در

(۱) قران راس و مشتری = در نجوم قریب شدن یا تلاق راس و مشتری.

(۲) شبورگان = شیرغان.

(۳) دیه = دیه یا قریه.

(۴) باریاب = فاریاب.

(۵) مروالرود = مرو کوچک، مرو بالا، بالا مرغاب بقاصله ۱۲۰ میل

بالای مرو، در قرن چهارم هجری شهری بزرگ بود.

سنه ۱۳۰۲ هجری قمری در دوره سلطنت امیر عبدالرحمن خان
صوحت گرفته بهتر است جریان واقعه را بقلم شخص امیر
عبدالرحمن خان در کتاب مشهور او بعنوان «پندنامه دنیا و دین»
بخوانیم که عیناً نقل می شود :

دولتین برطانیه عظمی و افغانستان از یکطرف و دولت
روس از طرف دیگر کمیسیون بی جهت تحدید حدود مقرر داشتند
که خط سرحد بین روس و افغانستان را معین نموده علایم
سرحدی نصب نمایند. رئیس کمیسیون انگلیس سرپیتز لمزدن بود.
اولاً دولت روس از اینکه با انگلیسها اینقدر دوستی داشتند و پشت
به آنها نموده ام و همینطور هم بود خوشنود نبودند. البته محبتهای
آنها را در ایامیکه در مملکت آنها اقامت داشتیم نسبت بمن مرعی
داشتند اقرار دارم و هرگز فراموش نکرده ام ولی با اینهمه، لا بدّم
بدو جهت با انگلیسها دوست باشم. اول اینکه به آنها معاهلاتی کرده ام.
دیگر اینکه دوستی آنها بی جهت من و مقاصد من مناسبتر است.

ثانیاً دولت روس از اینمعنی متغیر بود که دولت افغانستان اینقدر
جرات پیدا کرده که میخواهد خط سرحدات خود را معین نموده تخطیات
دولت روس را بختامه برساند.

ثالثاً دولت روس میل داشت که افغانستان و روس حدود معالک خود
را بداخله انگلیسها از جانب افغانستان تحدید نماید.
رابعاً رفتن من به راولپندی و سهارا خیلی مکدر ساخته بود چرا
که روز نامجات روس در زمانیکه انگلیسها در سنه ۱۳۹۸ از کابل

رفته بودند انتشار داده بودند که انگلیسها بمیل خود و بطور
 دوستی کابل را نگذاشتند بلکه برعکس بعد از اینکه شکست خوردند
 از کابل گریختند. یکی از جهات عمده رفتن من براولپندی این بود که
 این اشتها را خلاف را تکذیب نمایم و به روسها بنمایم که دوست انگلیس
 هستم و نیز ظاهر دارم که روابط بین دولت برطانیه عظمی و دولت
 خودم روز بروز بیشتر از پیشتر مستحکم تر میشود. بجهات مذکوره
 فوق و شاید بموجب رویه متداوله تدابیر روسها که بطرف مشرق
 زمین پیش می آیند دسته از لشکر روسها بطرف پنجده پیش قدمی
 نمودند. چون این مخاطره را قبل از وقت در نظر داشتم چنین صلاح
 دانستم که لشکری قوی بانجا بفرستم که روسها را از داخل شدن
 پنجده و متصرف شدن آن جلوگیری نمایند. چنانچه قبل از اینکه
 مسیو ایوانف میخواست داخل شغنان و روشن شود آنجا را متصرف
 شده بودم. ولی هرچه سعی کردم بدولت انگلیس حالی نمایم که خیلی
 اهمیت دارد لشکر زیادی فوراً بجهت محافظت از تخطی روسها
 فرستاده شود ابدأ باظهار من اعتنایی ننموده جوابی که از آنها بمن
 رسید این بود که هر نقطه که در تصرف لشکر افغان میباشد روسها
 جرأت ندارند بانجا دست اندازی نمایند و نه فقط همین حرف را گفتند
 بلکه اطمینان های انگلیسها در باب سلامتی پنجده قلب مرا تا ایندرجه
 تسکین داده بود که در اوایل صفر سنه ۱۳۰۲ هجری قمری سرپتیرلرند
 بمن نوشت که مواظب میباشدم بین عساکر روس و افغانستان جنگ
 واقع نشود. در بین این مذاکرات لشکر روس معجلأ پیش می آمدند.

در اواخر جمادی الاول سنه ۱۳۰۲ هـ ق دو لشکر روس در قزل
 تپه جمع شده محل مذکور را مستحکم نمودند. لشکرافغان در آق تپه
 اینطرف رود مرغاب بودند. جمعیت لشکر افغان فقط ۱۴۰ نفر توپچی
 و چهار توپ برنجی و ۴ توپ کوهی و جمعیت قلیلی هم سر باز پیاده
 بودند. بتاريخ ۱۴ جمادی الثانی ۱۳۰۲ لشکرافغان در پل خشتی
 بودند و لشکر روس ها در قزل تپه اقامت داشتند که یکمیل از یکدیگر
 دور بودند. روز قبل از جنگ جنرال کماروف بجنرال افغان پیغام
 فرستاد که لشکر خود را بطرف دست چپ رودخانه ببرد و الا جنگ
 خواهد شد و ما بلشکر افغان حمله خواهیم نمود. تا اینوقت صاحب منصبها
 کمیسیون انگلیس و اجزای آنها به صاحب منصبهای لشکر من اطمینان
 میدادند که روسها جرأت ندارند تا زما نیکه شما از محل خودتان
 حرکت نکرده اید بشما حمله نمایند. اگر روسها بدون اینکه لشکرافغان
 جلو بروند حمله نمایند خلاف معاهدات بین دولت خواهد بود و از
 روسها مواخذه خواهد شد. جنرال غوث الدین خان که موکداً با و
 دستور العمل داده بودم اقدامی برخلاف مصلحت صاحب منصبان
 کمیسیون انگلیسی ننماید از هوا عید صاحب منصبهای مذکور مطمئن
 شده در جای خود آرام نشست. روز بعد لشکر روسها به عساکر
 جزئی افغانی که آنجا بودند حمله آوردند. محض شنیدن این خبر
 صاحب منصب های انگلیس بالشکر و همراهان خودشان بطرف هرات
 فرار نمودند انگلیسها که وعده داده بودند با فغانها مدد
 بدهند حتی از دادن تفنگهای خودشان هم انکار نمودند و این

دسته قلیل افغانهای شجاع را داشتند که خود شان بجنگند و در میدان جنگ کشته شوند سربازهای شجاع لشکر افغان که بنام ملت خود افتخار داشتند بجهت حفاظت نام خود باین سختی جنگ کردند که تعدادی زیادی از آنها کشته و زخمی شدند ولی افسوس که به نسبت تفنگ های بدی که داشتند و تعدادشان در مقابل دشمن خیلی کم بود نتوانستند کاری از پیش ببرند» (پندنامه دنیا و دین یا تاج التواریخ صفحات ۲۰۵ تا ۲۰۸).

ج- تعرض و جنگ در شغنان : امیر عبدالرحمن خان در

خصوص نیات پیشروی روسها بخاک های افغانستان، علاوه بر اشغال پنجده، مطالبی نوشته که ذیلاً بمطالعه خوانندگان محترم تقدیم میشود:

« ولی باید دو یا سه زدو خورد هائیکه بین مامورین

من و روسها واقع گردیده بیان نایم این زدو خورد ها علاوه بر جنگ پنجده که خیلی معتنا و قبلاً بیان داشته ام میباشد. در بهار سنه

۱۳۰۹ ق کرنیل یانوف همان صاحب منصب روس که در ماه

ذیحجه سنه ۱۳۰۸ کاپیتان « ینگ هسبند » صاحب منصب انگلیس

را گرفته بود بطرف شغنان پیش آمده و در ماه ذیحجه ۱۳۰۹ با دسته

عساکر افغانستان که تحت حکم کاپیتان شمس الدین خان بودند در مقام

موسوم به سوته ماش که بطرف مشرقی یا شیل کول واقع است مقابل

گردیده کرنیل یانوف بصاحب منصب من کاپیتان شمس الدین خان حکم

داد که از آنجا خارج شده نقطهٔ مزبور را باو واگذارد و کاپیتان مذکور جواب داد من نوکر افغانستان هستم و فقط مطیع اوامر آقای خود خواهم بود نه مطیع روس. کرنیل روس مشتی به صورت مشارالیه کوبیده، این حرکت توهینی بود که صاحب منصب افغانستان نمیتوانست از آن صرف نظر نماید. لہذا حینی که کرنیل یانوف شمشیر خود را میکشید - کاپیتان مذکور شش لولهٔ خود را بطرف کرنیل یانوف خالی نمود . گلوله از کرنیل مذکور رد شده بکمر بندش خورده و از کمربندش گذشته سر بازی را که پهلوی کرنیل ایستاده بود زخمی نمود. از این جهت جنگ واقع گردید . باوجودیکه افغانها بهمه جهت ده دوازده نفر بودند و جمعیت کرنیل یانوف زیاد بود و ممکن نبود با طرفی که اینقدر قوی باشد بجنگد باز هم با شجاعت عادی خود شان کاپیتان شمس الدین خان و سرباز های افغانی او جنگیدند تا همه آنها در آنجا کشته شدند. با و صرف حرکت بیجا و خلاف قانون که از روسها صادر شد هیچ اقدام موثرانه از طرف دولت انگلیس بعمل نیامد. چون خودم هم به شرایط عهد نامه خود مقید بودم نمیتوانستم مستقیماً با روسها طرف شوم. این واقعه را هم از قبیل همان واقعات میتوان شمرد که در پنجاه اتفاق افتاده بود. در زمان اغتشاش هزاره ها هم یکی از صاحب منصبهای روسی مستقیماً داخل خاک افغانستان گردید که این حرکت هم صریحاً خلاف معهود بود. ولی وقتی مشارالیه دید بعضی از مامورین افغانستان ملتفت حرکات او هستند متعذر شد باینکه هست بوده است.» (پند نامهٔ دنیا و دین

د- تعرض بالای مرغاب : این واقعه نیز از صفحات (۲۳۷-۲۳۸) کتاب مذکور بقلم امیر عبدالرحمن خان اقتباس میشود.

« در ماه ربیع الاول سنه ۱۳۱۱ چون مامورین روس شنیدند سرمار تیمر دیورند از جانب دولت انگلیس بسفارت بکابل می آید ، یکدسته از عساکر خود را به مرغاب که یکی از شهرهای افغانی بدخشان میباشد فرستاده عساکر افغانستان را که ساخولی آنجا بودند تهدید نمودند . محض اینکه ^{این} خبر را شنیدم فوراً به سرمار تیمر دیورند که درین موقع بجلال آباد که بین پشاور و کابل است رسیده بود اطلاع دادم و نیز دولت هندوستان را هم مطلع نمودم . سرمار تیمر دیورند جواب فرستاد و موکداً بمن مصلحت داد که بجزال خودم سید شاه که نزدیک مرغاب بود حکم بد هم با روسها که میخواستند این شهر را هم حسب معمول عنفات تصرف نمایند جنگ ننمایند . من میدانستم اگر روسها را بکار خودشان وا بگذارم شهر به شهر را پشت سرهم گرفته و به عساکر من که در سرحدات میباشند حمله خواهند نمود و آنوقت جلوگیری از آنها اشکال دارد . ولی خوشبختانه این مرتبه مامورین افغانستان درسی به روسها آموختند و به آنها نمودند که همیشه نمیتوانند بموجب میل خود شان رفتار نمایند . جنرال سید شاه خان با آشفشانی زیاد جواب توپ روسها را دادند . روسها همین که دیدند سرباز های من آماده کارند و این دفعه بازیچه نیست عقب نشسته

فتح را تماماً به افغانها دادند. این -
 - فتح بر شئونات لشکر افغانی خیلی افزود و از انوقت معلوم میشود
 روسها تخطیات خود را در خاک افغانستان موقوف نموده اند. و این
 اتفاق آخرین زد و خورد جزئی بود.»

۵- خدعه روسیه با امان الله خان؛

در دوره سلطنت امیر حبیب الله خان دولت تزاری روسیه
 آنقدر مشکلات و ناآرامی های داخلی داشت که پلان های تعرضی
 خود را بجنوب دریای آمو پیاره کرده نتوانست. همان بود که —
 کمونست ها بقیادت لین ملت روسیه را بازی داده خواسته های
 یک اقلیت ماجراجو را بالای توده های عظیم مردم شوروی تحمیل
 نمودند. کمونستها که کم از حقوق مردم و مساوات میزدند به
 مستعمرات آسیایی روسیه که با اعمال زور و خدعه اشغال شده
 بود و هر کدام آن هویت ملی، کلتور و زبان متفاوت داشت حق
 تعیین سرنوشت نداده خود را وارث آن مستعمرات دانستند.

در دوره سلطنت اعلیحضرت امان الله خان که لین بمشکلات
 عظیم اندر بوده مصروف قتل و مطیع ساختن ملیونها فراموشی
 بیگناه بود که طبعاً با مخالفین زیادی بداخل قلمرو روسیه مواجه گردیده
 بود، بدینجهت لین نمیخواست افغانستان جوان را که تازه
 استقلال خود را به اتکاء به قدرت ملی خود از انگلیس گرفته و
 غرور ملی و احساسات و وطنپرستی در سرتاسر مملکت بعد از
 پنجاه سال رکود دوباره احیا شده بود، بیاد حقوق و خاک های

از دست رفته اش در سرحدات شمال کشور نماید. همان
بود که لینن با یک اکت زیرکانه استقلال افغانستان را از روی
اجبار و سیاست برسمیت شناخت تا منتهی بر امان الله خان بگذارد
و او را از فکر استرداد خاک های اشغال شده افغانستان باز
دارد. چند سال بعد هنگامیکه امان الله خان به این خدعه ملتفت
شد و فدهای مخفی به تا شکند و فرغانه فرستاد و احساسات
ازادی خواهی میلیون مسلمان جمهوریت های شوروی را تشویق
و استقبال نمود. شواهد مستند موجود است که در اواخر
سلطنت امان الله خان همانقدر که انگلیس ها برای سرنگونی اوسعی
میکردند؛ بهمان اندازه روسیه نیز از سقوط او خوشحالی بود.
زیرا اگر روسیه با افغانستان و امان الله خان رواداری
و دوستی میداشت بپای خنثی ساختن توطئه های استعماری
انگلیس که منجر به اغتشاشات داخلی شد میتوانست با امان الله
خان کمک مؤثر بدهد ولی نه تنها کمک نکرد بلکه از آنچه
در افغانستان واقع شد، راضی بود زیرا دولتی که اساسات
انکشاف اجتماعی اقتصادی را گذاشته بود سقوط کرده و نظم
اجتماعی در اثر رویکار آمدن بچه ستاء و عواملی که منتج
به آن شده بود به نوعی بهم خورده بود که بقرار حساب آنوقت
روس و انگلیس افغانستان تا اخیر قرن بیستم سر پایستاده

نمیتوانست.

۶- اشغال ممالک اروپای شرقی بنام آزاد ساختن آنها؛

در هفت ده سال ۱۹۳۰ تا ۱۹۴۰ ستالین از یکطرف بمنظور مطیع نگه داشتن نفوس مسیحی و مریمان مسلمان جمهوریت های آسیایی روسیه مصروف کشتار بداخل مملکت بود واز جانب دیگر انکشاف اوضاع اروپا در قبال میتریزم و پیشروی آلمان نازی او را طوری مشغول ساخته بود که مجال پیشروی بطرف جنوب رود آمو را نیافت. جنگ عمومی دوم در اثر تشبثات آلمان حتی قبل از ۱۹۴۰ مشتعل شده بود. هتلر بعد از اشغال پولیند، یوگو سلاویا و چکوسلواکیا بالای روسیه حمله کرد و تا ماسکورسید و اگر امریکا بصد آلمان در اروپا داخل جنگ نمیشد و کمک های اقتصادی و نظامی مستقیم امریکا به روسیه نمی رسید دولت کمونستی روسیه در برابر سپاه آلمان سقوط میکرد. هنگامیکه آلمان در اثر حملات متحدین از فرانسه عقب نشینی کرد ستالین بنام آزاد ساختن ممالک چکوسلواکیا، پولیند، یوگو سلاویا، رومانیا، مجارست و غیره از تسلط آلمان به آن ممالک حمله کرد و ملیون آن ممالک به وعده های روسیه بازی خورده با لشکر روسی برای مغلوب ساختن آلمانها همکاری نمودند. اما هنگامیکه آلمان شکست خورده مجبور به ترک آن ممالک شد، روسها جا نشین آن گردیده، برخلاف وعده ها به مردم آن ممالک که بهتر از عسکر روسی جنگیده و تلفات بیشتری داده بودند، نه تنها آزادی نداد بلکه نظام منحوس و تصنعی کمونستی را که با کتور

مسیحی مغایرت دارد بقدرت برچه بر مردم خداپرست اروپای شرقی تحمیل کرد و ملیون هاتن و لطنپرست آن ممالک را که بمقابل آلمان جنگیده و بآروس همکاری نموده بودند اعدام نمود که تا امروز ستنی یوگوسلاویا در تحت استثمار سیاسی و نصادی روسیه قرار دارند. نه تنها این بلکه بعضی ممالک کوچک اروپای شرقی موجودیت و هویت ملی خود را باخته به قلمرو روسیه ضمیمه گردیدند. یک قسمت وسیع اراضی پولیند و چکو سلواکیا نیز بلعیده شد. حتی آلمان مغلوب را که همه متحدین غربی تخلیه کرده دوباره بدست مردم آن سپردند، روسیه به قسمت شرقی آلمان نظام کمونسستی را تحمیل نموده هنوز آنرا تحت اشغال نگه داشته به ترحید آلمان که همه ممالک دنیای آزاد و مردم هر دو قسمت خود آلمان موافقت، مخالفت میورزد.

۷- تکتیک جدید روسیه: استثمار و اشغال از طریق صدور ایدیا

در ختم جنگ جهانی دوم اضلاع متحده امریکا بحیث یگانه ابر قدرت نظامی-اقتصادی عرض اندام کرد و در حالیکه ستالین درست ملتفت شده بود که روسیه شوروی در موقف آسیب پذیری قرار دارد. جنرالان فاتح امریکا، جنرال میکاثر در شرق دور و جنرال پاتن در اروپا ارزیابی هایی بدولت امریکا تقدیم کرده اصرار میورزیدند از دو جهت بالای روسیه حمله شود تا

در مرحله اول ممالک اروپای شرقی و جزایر سخالین در شمال
 جاپان را تخلیه کند و در مرحله دوم تحت فشار سیاسی و نظامی
 امریکا تغییراتی را از رهگذر حقوق بشر بداخل قلمرو خود
 و مستعمرات آسیایی اش پدید آورد. جنرال های امریکایی بدو
 خود گفتند روسیه شوروی درین وقت قدرت دفاع و مقاومت
 را ندارد ولی اگر ده سال به آن فرصت داده شود دنیای آزاد
 با هیولایی مواجه خواهد گردید. دولت امریکا پلان و سفارش—
 جنرال های خود را نپذیرفت. از طرف دیگر روسیه شوروی
 که تلفات سنگین جنگ را متحمل و ضعیف شده بود بوقت
 ضرورت داشت بنا بر آن مساعی خود را برای تاسیس ملل متحد
 که در آن حق ویتو داشته باشد تسریع بخشید. روسیه
 شوروی منعیث یکی از تسوید کنندگان منشور ملل متحد برای
 مقاصد سیاسی خود در اروپای شرقی و دوام روش مطلقه
 بداخل قلمرو خودش اصل عدم مداخله در امور داخلی ممالک
 را که در منشور گنجائیده شده بود خیلی مغتم و مساعد یافت
 زیرا روسیه در مورد خود و اقمارش بدنیاق حق نمیداد که بامور
 داخلی شان مداخله کند ولی در جائیکه منافع روسیه و کمونزم
 ایجاب میکرد بدون احترام این اصل بامور داخلی دیگر ممالک
 مداخله مینمود. سیاست صدوراید یا لوجی کمونزم و اشغال
 ممالک بدان وسیله مثال های زنده از تخطی اصل عدم مداخله
 بجا گذاشته است. روسها بعد از جنگ جهانی دوم چین، منگولیا،

ویتنام ، کیوبا ، یمن و عده‌یی از ممالک کوچک امریکای لاتین
 و افریقا را ، از راه اعطای کمک‌های نظامی به اقلیت‌های
 متایل به کمونزم . کمونست ساخت ولی اعضای مثل متحد
 این عضونا صادق به منشور یعنی اتحاد شوروی را در برابر
 تخطی از اصل عدم مداخله نه محاکمه کرد و نه میتواند اصول و
 مواد منشور را تعدیل نمایند از اینجاست که می بینیم اصل عدم مداخله
 را دولتی به نفع خود بکار میبرد که بگرامت بشری اعتقاد نداشت
 حق انتخاب دین ، وسیله معیشت آزاد ، داشتن وطن مستقل
 و وطنپرستی را به انسان قایل نیباشند . منشور ملل متحد
 از جانب دیگر تعرض نظامی یک مملکت به مملکت دیگر را منسوخ
 قرار داده حل و فصل اختلافات را از طریق مسالمت آمیز توصیه
 مینماید . از این دو اصل نیز تا زمانیکه روسیه شوروی خودش
 از لحاظ نظامی و اقتصادی ضعیف بود به نفع موقوف و صیانت
 خود حد اعلی استفاده را نمود . اما بعد از آنکه روسیه بازدیدن
 اسرار و فورمول اتم سازی از امریکا و استخلام جبری علمای
 ساینس جرمنی بحیث یک ابر قدرت دارای اسلحه ذروری عرض
 اقدام کردن آن دو اصل منشور ملل را نادیده گرفته و برای
 تامین و پیشبرد اهداف و منافع خود هرچه دلش خواست ببرد
 اشغال نظامی مجدد چکوسلواکیا در سنه ۱۹۶۸ و قتل عام ده‌ها
 هزار چک به جرم وطندوستی یک نمونه بارز تعرض نظامی
 شوروی شناخته شد . منطق روسیه بدینا در برابر این

عمل وحشیانه این بود که حفظ چکوسلواکیه در پیمان وارسا
برای امنیت روسیه ضروری می باشد!

بالاخره دیدیم که روسیه در مورد یک مملکت بیطرف
و همسایه خود، افغانستان مملکت کوچک و مردم صلحدوستی
که هیچ نوع خطر ازین طرف به روسیه متوجه نبود اما با
تخطی از اصل عدم مداخله، در دهه ۱۹۵۰، ابتدا به صدور
ایدیالوجی به افغانستان پرداخت و در مدت بیست سال
بذرایع مختلف توانست در یک حلقه کوچک وطن فروش
نفوذ نماید. سپس این حلقه را استخدام کرد چنانکه بهمه
معلوم است معاشات تیره کی و بیرک و سایر اعضای حزب
کمونست و کرایه های منازل شان توسط دفتر تجارقی
وابسته به سفارت شوروی در کابل پرداخته میشد. سپس
شوروی توسط حلقه کمونست و مشاورین نظامی خود در
اردو نفوذ کرد تا آنکه کودتای کمونستی سال ۱۹۷۸ که قبلاً
در ماسکو طرح شده بود بکمک پیلوت های روسی دولت
مغرور و غافل را سقوط داد. بیست ماه بعد در دسامبر
۱۹۷۹ قشون شوروی به بهانه دفاع از افغانستان درحالیکه
از هیچ جانب به افغانستان حمله ^{توانید} نشده بود بکابل پیاده شد
و چنانچه دنیا دید هدف این لشکرکشی از بین برداشتن —
حفیظ الله امین و رویکار آوردن رقیب او بیرک، این نوکر
صادق تر به ماسکو، بود. این عمل روسیه زامهه ممالک —

دنیای آرزو مداخله واضح به امور داخلی یک مملکت
بیطرف آنها بشکل نظامی و اعمال زور خواندند و این
رژیم دست نشانده ماسکو را به رسمیت نشناختند. اما
روسیه بدون هیچگونه اعتنا به اذهان عامه جهان آزاد از
طرق زمامدار ساختن ایحنت های خود در افغانستان به
تاسیس پایگاه های نظامی و سوق الجیشی در کابل، هرات،
قندهار، خوست جلال آباد و دیگر مواضع سرحدی -
پرداخته اینک هفتاد هزار عسکر دیگر نیز برای مطیع
ساختن افغانهای غیور و وطنپرست به افغانستان فرستاده
است. با اینحال موسسه جهانی ملل متحد قانع و راضی بنظر
میرسد که برای خود منشوری دارد که اصول و معیار های آن را ابر
قدرت های مؤسس و تسوید کننده آن حرمت میگذارند!!

من نمیدانم خبر مربوط به سعی شوروی برای تامین
متارکه در جبهه پنجشیر چقدر مقرون به حقیقت میباشد.
ولی مربوط به این خبر لازم دانستم مرور مختصری در تاریخ
تعهدات روسیه شوروی را به مجاهدین محترم و وطنداران
مهاجر خود تقدیم نمایم در نزد اکثر وطنداران این مقاله
بکارت و تازگی ندارد ولی وظیفه ماست تا نسل نو و جوانان
خود را بواقعیات های تاریخ آشنا بسازیم بنا برآن خواهش
من اینست که اولیای محترم فامیل های افغانهای مهاجر
این مقاله را به جوانانی که در نتیجه تعرض شوروی آواره

شده از تحصیل و مکتب محروم مانده اند بخوانند و
 چهره اصلی روسیه و کمونیزم را به آنها بشناسانند.
 یقین کامل دارم که مجاهدین ما در همه جبهات و مجاهدین
 جبهه پنجشیر بالخصوص که هفت بار بالشکرهای منظم
 روس جنگیده و خون هزاران روس را بدریای پنجشیر ریخته
 اند شناخت بهتری از روسیه و تعهدات آن در قبال متارکه
 هوقت سال گذشته حاصل نموده اند. من در امریکانه از
 شرایط جبهه پنجشیر اطلاع کافی دارم و نه راجع به رد یا
 قبول پیشنهاد متارکه اظهار نظر کرده میتوانم. در نهایت،
 بهاس شناخت روسها و اهداف شان و تحلیل وقایع تاریخی شخماً
 به این نتیجه میرسم که اگر خبر مربوط به پیشنهاد جدید روسیه
 برای متارکه در جبهه پنجشیر حقیقت داشته باشد این یک تکلیف
 نظامی و خدعه سیاسی محض میباشد. زیرا اگر پیشنهاد روسیه
 با صدق نیت همراه باشد چرا در همه جبهات متارکه را برقرار نه
 میسازد و چرا عساکر خود را از افغانستان خارج نمیکند؟ این
 پیشنهاد چه نوع متارکه ایست که هفتاد هزار عسکر جدید به
 عقب خود دارد؟

حقیقت امر اینست که جبهه پنجشیر برای روسها نقطه
 نیروی را تشکیل داده لشکرهای منظم و حمله های پلان شده
 روسیه تا حال هفت بار توسط مجاهدین افغان بر سر
 شیر پنجشیر انجیر مسعود به شکست شرم آور و تلفات سنگین

مواجه گردیده، این وضع در نزد جهان آزاد پرستیژ این
ابرقدرت میان خالی را و در نزد خود مردم روسیه حیثیت
اردوی روس را پایین آورده است.

از قراین برمی آید که روسیه در صدد و حفظ و ترمیم
حیثیت خود برآمده میخوهد جنبه پنجشیر را قهرامضحل
بسازد از چند سال باینطرف روسها در افغانستان اسلحه
و بمبهای کیمیاوی استعمال کرده و نتایج آنرا در لابلاتوار
های خود تحلیل و ارزیابی کرده اند. اینک بعقیده من در صدد
آند که یک قسمت وسیع دره پنجشیر را توسط بمبهای کیمیاوی
و حتی اسلحه خفیف ذروی طوری بمبارد مان نمایند که امکان نجات
برای نبات، حیوان و انسان را برای سالها قطع بسازند و بدین طریق
پرستیژ خود را نزد مردم خود و دنیا بزع خودشان بلند بچینند!
آوازه های پیشنهاد متارکه آثم که از دهلی نو برخاسته باشد شاید
برای مقاصد پروپاگندی شایع شده تا بعد از بمبارد مان روسها
به دنیا بگویند که ما پیشنهاد متارکه را کردیم مجاهدین نپذیرفتند
لینذا دره پنجشیر را عاری از حیات ساخته مسدود کردیم. چون
روسها به معیار های اخلاقی و انسانی پایند نمیباشند. این اقل
آنها چنان غیر متوقع نیست. معینذا خدا کند این اندیشه من
کاملاً غلط ثابت شود. امید وارم هموطنان محترم بالخصوص آنهایکه
از وضع جهاد و جنبهات بداخل افغانستان اطلاعات بیشتر دارند.
در زمینة اظهار نظر فرموده بردان آواره و دور افتاده شان در

امریکا و اروپا را در جریان وقایع بگذارند.

درود بر ارواح جاودان شهیدان راه وطن و دین.
مرگ بر روس و نوکرا نش.
لعنت بر کمونزم، ماتریالزم، استبداد و مطلقیت
مانکیر - کلفورنیا ۲۱ اکتوبر ۱۹۸۴

شماره (۱۲) و (۱۳)، سال اول مجاهدولس

محترم دكتور سيد خليل الله هاشميان

انگليس و امريكا بايد مسؤليت‌ها خود را در مورد افغانستان ايفانمايند

برادر مجاهد ولس‌مل صاحب!

روزنامه لاس‌انجلس تايسز در شماره مورخ ۱۴ نوامبر ۸۴ خود خبر ذيل را در صفحه دوم روزنامه نشر کرده است:

« بقرار اطلاع ديپلومات‌هاى ممالک غربى مقيم دهلى نو در حدود ۸۷۰ نفر طفل افغان بين سنين ۷ تا ۹ ساله هئته گذشته ميدان هوايى کابل را بمقصد اشتراک در يک پروگرام تحصيلى ده ساله بطرف اتحاد شوروى ترک نمودند. مقامات مربوط به شوروى و افغان اظهار داشتند که در آينده نزر ديک گروه‌هاى مشابه عده ديگر اطفال نيز به اتحاد شوروى اعزام مى‌گردانند.»

اين منابع هکذا گفتند اطلاعاتى بدست آورده ام چهارصد و پيچاه

تن مجاهدین افغانی بعد از آنکه خود شانرا در ماه اکتوبر در کوه ه
 شمال شرقی کابل بدشمن تسلیم کردند توسط عساکر روسی
 اعلام شده اند . هیچکدام این راپورها بطور مستقل تأیید نگردیده است .
 ای برادر هموطن ، من هیچ مذهبی ، هیچ مملکتی
 و هیچ مردمی ، بشمول قبائل بدوی در بعضی نقاط دنیا را
 سراغ ندارم که اطفال را حتی تا سنین ۱۵ سالگی مصون شمارند .
 قوانین مدنی اکثر ممالک طفل را تا سن ۱۸ سالگی مصون
 دانسته حتی در صورت ارتکاب جرم از محکوم شدن و جزا دیدن
 معاف مینمایند . پس بدان که وطن تو ، مردم تو و اطفال معصوم
 برادران تو بدست وحشی ترین قوم دنیا اسیر گردیده است .
 بارالها ، مردم مسلمان افغانستان چه گناه عظیمی باید کرده
 باشند که بچنین قهر دوامدار معذب شده اند .

رب العالمینا ، چهار کتابی که برای رهبری بشر نازل فرمودی ،
 مقام طفل را والا شمرده صیانت و پرورش او را در آغوش
 والدین سفارش نموده اند . قرآن مسلمین ، صیانت و
 سرپرستی طفل یتیم را یک وظیفه اجتماعی خوانده است . اما اینک
 کمونست ها و روس های حیوان صفت بالای اطفال مردم مسلمان
 افغانستان تجارت میکنند . کمونست های وطن فروش اطفال
 مسلمان افغان را بروسیه میفروشند تا دین و کلتور شانرا
 سلب نموده از آنها روس بسازند و بالای آنها مردم و حتی والدین
 خود شانرا بکشند !

ای مردم صلحدوست جهان متوجه شوید ، درین عصریکه
 آزاده مردمان دنیا خواستار تحصیل و تطبیق حقوق بشر میباشند ،
 روسها بر اطفال معصوم مردم مسلمان افغانستان بر دگی
 و انسان فروشی را تطبیق میکنند ! پس کجاست ملل متحد و
 یونسف و موسسات بین المللی حمایت از طفل و چرا احتجاجی
 از جانب این سیرین ها بمقابل روسیه ، این عضو حیوان صفت
 ملل متحد ، شنیده نمیشود ؟

بارپروردگرا ، تو بشر را اشرف مخلوقات خواندی تا بتو
 عبادت کنند و بر یکدیگر ستم روا ندارند اما روس های خونخوار
 ۴۵. تن بنده مؤمن ترا کنه با امر تو در راه نجات بندگان مؤمن
 و اسیر تو جهاد میکردند در یک لحظه اعلام نمودند !

چون تیغ بدست آری مردم نتوان کشت
 نزدیک خداوند بدی نیست فراموش
 رود کی

وَلَا تُحَسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ
 أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ . (سوره آل عمران آیه ۱۶۹)
 (نباید بپندارید که شهیدان راه خدا مرده اند بلکه زنده بحیات
 ابدی شدند و در نزد خداوند متنعم خواهند بود).

ای خالق اسمانها و زمین و هر آنچه در جهان هست،
تو بر مردم مؤمن افغانستان که خود را مخلوق تو میداند
بخشای و این ملت ستمدیده و مظلوم را از مذلت
بیچارگی و ناتوانی برهان که تو غفور الرحیمی و عزیز القدر!
ای برادر هموطن! جنگ اصلی که این مرحله آنرا جنگ دیگری
میگویند در بین ابر قدرت ها جریان دارد. جنگ درگیری اش
بخاطری مینامند که هر دو جانب متخاصم بطور مستقیم در برابر
آتش یکدیگر قرار نگرفته اند اما نفع یکی و زیان دیگری در آنست
که برای حریف خود چاهی بکند و آنرا بنای بیفکند که درگیر
بماند. درین میان مردمانی و ممالکی که برای مقاصد حریفان
مساعده باشد قربانی و قربانگاه قرار میگیرند. در ده ۷۰ شصت
روسها و یتنام را دامی برای امریکا شاند و حریف خود را در آن
غافل گیر کرد. اما ارزش های بشر دوستی مردم امریکا در برابر
آن جنگ نا مساوی به طغیان آمد و دولت امریکا بمقابل احساسات
مردم خود و اذهان عامه جهان تسلیم شده جنگ را یکجانبه قطع
و یتنام را ترک نمود. البته مردم و یتنام نیز قهرمانان
جنگند تا آنجا که دکترین اعمال قوه بشکست مواجه شد. در
اواخر دهه ۷۰ هفتاد که روسها افغانستان را اشغال کردند
امریکا ملتفت شد برای حریف خود دام بهتری یافته است. از
امریکا که چیزی بجز چند هزار دالر و چند تا تفنگ کهنه
مصرف نمیشود اما در برابر هر دالر امریکا صد ها هزار روبل

و هزاران تن عساکر روس تباہ میشود آنهم بقیمت ویرانی
افغانستان و قتل عام مردم شریف و بی دفاع آن که جوقه جوقه
در زندان و در میدان بدست عسکر خون آشام روس اعدام
میشوند، مانند ۴۵۰ تن مجاهدی که تا آخرین کارتوس در
خیرخانه جنگیدند و انگهی به آئین بشرهای محصور و مفلوک دستار
سفید خود را بعلامه صلح بلند کرده تسلیم شدند و همه جام شهادت
نوشیدند.

نازم بدياری که در آن طفل وزن مرد
در روز غذا کرد و شبانگاه غذا کرد
پژواک

ملاحظه میفرمایند که روسها، این بازماندگان راشپوتین
های بوناک و وحشی ترین قبایل سلاویک اروپای شرقی، که
تا دو صد سال پیش سلاوهای اصیل مانند پولیندیها، سلاویکها
و چکها از نان خوردن در یک دسترخوان با آنها عار داشتند،
بجایی رسیده اند که فواده های سرداران آریین، افغانهای مسلمان
و بیگناه را بجرم دفاع از خاک و وطن مقدس شان قتل عام میکنند!

جهاننا شگفتی ز کردار تست
شکسته هم از تو، هم از تو درست (فردوسی)

حکیم ابوالقاسم فردوسی، این افتخار در بار غزیه، جنگ رامولود
 جهل و نابخردی خوانده، در رزم نامه رستم و سهراب کد پدر
 را بجنگ پسر میکشاند، آدمی رازیر بار جهل و آژ بدتر از حیوان
 تصویر مینماید. وی از جمله حیوانات سفلی نهنگ و گور را مثال
 میزند که چون آژ ندارند فرزند و هم نوع خود را بدریا و صحرا
 بشناسند ولی آدمی آغشته به خصومت و کینه توزی فرزند
 را با خصم تشخیص نتواند :

ازین دو یکی را نجیبید مهر
 خرد دور بُد، مهر نمود چهر
 ا
 همی بچه را باز داند ستور
 چه ماهی به دریا چه در دشت گور
 نداند همی مردم از رنج و آژ
 یکی دشمنی راز فرزند باز
 فردوسی

ای برادر هموطن ! اکنون که وطن ما و مردم ما در چنگال
 این ستوران روسی افتاده که خودشان این جنگ نابرابر را بر ملت
 ما تحمیل کرده اند فقط سه راه بروی ما باز است :

— اینکه خلا ناخواسته تسلیم شویم که درینصورت چه بطور متفرق
 یعنی قریه بقریه، شهر به شهر و ولایت بولایت یکی پی دیگر تسلیم

شویم و یا همه یکجا بحیث یک ملت سرنوشت خود را بدست روس و گماشتگان آن بسپاریم در هر دو صورت فرهنگ کلتور، هویت و استقلال ملی و حق نسل موجوده ما را قهراً از بین می‌برند، چنانچه آن ۴۵۰ برادر ما را اعلام کردند، و در ظرف چند سال آینده افغانستان در جمله جمهوریت های آسیای روسیه شوروی شامل میگردد! گمان میکنم این روش را هیچ یک افغان مسلمان نمی‌پسندند و چنانکه استاد شاه ولی آهنگساز در یکی از کمپوز های خود سروده است:

تایکنفر افغان هست زنده افغانستان است

— راه دوم اینست که همینطور که هستیم، پهلوان زنده خوش است، زنده بعانیم؛ یعنی گروهی در امریکا، تعدادی در اروپا، ملیونی به ایران و ملیون های به پاکستان بصورت متفرق به زندگی بخور و نمیر ادامه بدیم و خوش باشیم که زنده هستیم!؟ این نوع زندگی بدتر از تسلیم شدن بروس بصورت تدریجی در جهت فنا رفتن است. زیرا اطفال ما در حال حاضر در هر جایی که اقامت دارند بطرف بیگانه شدن از فرهنگ و زبان خود روانند و نسل آینده ما شاید نشانی از خصایل افغانیت نداشته باشد.

در محالگی که تعداد افغانهای مهاجر به ده ها هزار و از این قبیل میرسد یک اقلیت ناچیز و قابل جذب بشمار رفته در کوره های فرهنگی آن ممالک ذوب خواهند شد. در کشورهایی که تعادل مهاجرین افغانی میلیون و بیشتر از آن میباشد آن ممالک با در نظر گرفتن منافع خودشان پلان هایی را طرح کرده در تطبیق آن کار میکنند. مثلاً شنیده میشود که روسها در مذاکرات سیاسی تعامیل نشان داده اند بروی کاغذ تضمین بدهند که یک مقدار زمین و جایاد مهاجرینی را که بوطن مراجعت کنند مسترد نموده عفو عمری بدون قید و شرط را نیز اعلان نمایند. بشرطیکه جهان غرب و ممالک همجوار افغانستان دولت کمونستی دست نشانده روس را برسمیت بشناسند و مهاجرین را خلع سلاح کرده از حملات آنها بالای کمونست ها و عساکر روسی جلوگیری نمایند. اگر دولت های متوقف فیهای مهاجرین افغانی در نتیجه چنین پیشنهادات که با فشار سیاسی و نظامی روسیه، و گاهی هم با دادن تحفه های سیاسی، تعقیب میشود به موافقه ی برسند در آن صورت سه انتخاب بروی مهاجرین باز گذاشته خواهد شد:

(الف) یا اسلحه خود را تسلیم مقامات دولت متوقف فیها کرده بوطن خود بروند و با استفاده از تضمین روی کاغذ روس تحت حمایت روس زندگی کنند. قبول اینچنین تضمین و زندگی تحت پرچم خونین روس، با شناختی که از تعهدات روسها و کمونست ها داریم، یکسال نیز دوام نخواهد کرد. آنوقت است که همه مهاجرین

برگشته بوطن را روسها بنام های دشمن خلق ، خائن به وطن
و غیره اعدام میکنند و عیال و اطفال آنها بدست کمونسستها
بهمان سرنوشتی گرفتار خواهند شد که ۸۷۰ طفل افغانی اکنون
گرفتار شده است .

(ب) یا اسلحه خود را تسلیم داده بهر مملکت دیگری که خواسته
باشند و قبول شوند بروند . در آنصورت دولت متوقف فیها
تعهد خواهد کرد در زمینده مسافرت شان تسهیلات فراهم نماید
مثلاً پاسپورت اسناد مسافرت و وسائل ازلان مسافرت را تهیه
نمایند . آیا کدام یا چند مملکت دنیا حاضر خواهد شد سه ملیون
مهاجر را بپذیرد ؟ طبعاً این روش یک بهانه خواهد بود تا
بدنیا نشان دهند که برای مهاجرین حق انتخاب داده شده از
اعمال زور و فشار کارگرفته نشده است .

(ج) انتخاب سوم که میگویند بالای آن موافقت کامل حاصل
نشده زیرا بعضی از مقامات مملکت متوقف فیها با پذیرفتن
دایمی مهاجرین افغانی مخالف میباشد . اگر این مخالفت رفع
و این راه هموار شود آنوقت به مهاجرین خواهند گفت اسلحه
تا ترا تسلیم کرده تابعیت مملکت متوقف فیها را بپذیرید . در آنصورت
با آنها بحیث اتباع مملکت متوقف فیها معامله خواهد شد و بحیث یک
اقلیت نامطلوب هرچه دولت بخواهد و بهر نقطه مملکت خود
که آنها را بفرستد باید اوامر دولت را بپذیرند . تبصره اخیر
روزنامه جنگ پاکستان در قبال انکشاف اوضاع در پشاور

از قبیل وضع قیود شب‌گردی بعد از ۷ شام، توقیف
موتربهای کرایه‌ای و سرویس‌ها و بنزهای مهاجرین، توقیف
یک تعداد مهاجرین بشمول درایوران و کلینترها که درین
اواخر صورت گرفته و وطندار محترم ما بناغلی م- ح- قریشی
در شماره ۱۴- ۱۵ موج ۲۲ نوامبر ۱۴ مجاهد ولس
توجه مقامات مربوطه دولت محترم پاکستان را در زمینه
جلب نموده است، مشت نمونه خروار یک سلسله اقداماتی
است که یک حکومت میتواند در ساحه قلمرو خود تطبیق
نماید. مهاجرین افغانی یا باید قوانین، مقررات و قیودات
موضوعه دولت متوقف فیهارا، که شدیداً آن نیز توقع میرود،
مراعات و قبول نمایند یا از آن مملکت خارج شوند راه دیگر وجود
ندارد. من انکشاف چنین اوضاعی را در مقاله سه ماه قبل
خود پیش بینی و عرض کرده بودم. برادران مهاجر ما باید ملتفت
شوند که پاکستان وطن نشان نیست. اینجا مهاجر و مهمان
هستند و مهماندار نیز از خود منافعی، معاذیری و مشکلاتی
دارد.

اینک ملاحظه میفرمایند راه‌های فوق‌الذکر که بروی
مهاجرین باز گذاشته خواهد شد چندان گوارا نمیآید شد.
زیرا قبول هر یک ازین سه را معنی ترک
دایمی وطن و بیگانه شدن از فرهنگ و کلتور افغانی
و واگذاشتن خاک مقدس وطن را برای روسها

دارد که هیچیک افغان خواستار آن نمیشد.

نالیدی و تقدیر همان است که بودست
آن حلقه زنجیر همان است که بودست!
نومید هشو، ناله کشیدن دگر آموزا
(علامه اقبال)

— راه سوم همانا دوام جنگ و تشدید جهاد است. این
نه تنها یک راه افغانی و اسلامیت، بلکه یگانه راه نجات
و وطن ما، مردم ما و مهاجرین ما است. این راهیست که
خالق ما رب العالمین (ج) بما ارشاد فرموده است:

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ .

سوره بقره آیه ۲۴۴

(جهاد کنید در راه خدا و بدانید که خداوند بگفتار
و کردار خلق شنوا و داناست.)

این طریقیست که رهبر مسلمین جهان و پیغمبر آخر الزما^ص
خودش آنرا برای نجات مسلمانان پیموده و تعقیب آنرا به
أمت خود سفارش نموده است. این راهیست که اجساد
و نیاکان ما بمنظور دفاع از ناموس و وطن آنرا پسندیده حتی

خواهران ما زنان افغان بمیدان جنگ شتافته همدوش
برادران خود جنگیده و حماسه آفریده اند . این راهبست
که جبر زمان و تعرض نامردانه یک ابر قدرت همسایه
بما تحمیل کرده انتخاب ریگری جز دوام جنگ را بها نگذاشته
است . وطنار ما حنظله بادغیسی ۱۴۰۰ سال قبل سفارش
کرده که قوم افغان یا زندگی شرافتمدانه بسر برد یا مردانه
وار در میدان جنگ جان بسپارد :

مہتری گربکام شیر در است
شو خطرکن ز کام شیر بجوی
یا بزرگی و عز و نعمت و جاہ
یا چو مردانت مرگ رویا روی
(حنظله بادغیسی)

ولی ای برادر ، باید ملتفت شد که برای سامان دادن جنگ
و توسعه و تشدید جہاد از همه اولتر اتحاد و متشکل
شدن ضروری است . اما اتحاد بدون تصمیم ، فداکاری
و سعی میسر نمیشود . جنگ ها و حملات چریکی کہ بطور
متفرق توسط تنظیم ها رہبری میشود ہر قدر ہم برای
روسہا زیان آور تمام شود دوام آن بصورت غیر متشکل
نہ تنها افغانستان را آزاد نمیسازد بلکہ با شہید شدن ہر فرد

بجاهد قدرت مقاومت ملی بوز بروز ضعیف میشود. رمز موفقیت جهاد و مجاهدین در اتحاد است. اتحاد برای افغانهای مهاجر شناخت و احترام بین المللی بارمغان می آورد. اتحاد برای مهاجرین حمایت سیاسی و نظامی و تسهیلات بهتر زندگی را فراهم میسازد. اتحاد کمر روس را میشکند و لشکر روس را به تسلیم و گریز وامیلرد. اتحاد شیرازه دولت کمونستی کابل را منهدم میسازد و کمونست هاراما نند سگ های دیوانه در بین خودشان بجان یکدیگر شان می اندازد.

تا جدا هستیم انگشتان افکاریم ما
مشت اگر گردیم از آن دندانها خواهد شکست
(پژواک)

ای برادر هموطن، از مقالات منتشره در پشاور بری آید که هزاران جوان مجاهد بجنگ بروند و روس بکشند اما اسلحه برایشان توزیع نمیشود. این بخاطر است که از کمک های بین المللی از گاو غدود به تنظیم هامیرسد و آنکهی تنظیم ها نیز به نوبه خود به اشخاص و گروه های اسلحه میدهند که پیرو اهداف خاص و خودخواهی های خود آنها باشند بهمین ملحوظ در حالیکه صدها هزار دالر اسلحه بنام مهاجرین و مجاهدین داده شده، ده هزار

تن مجاهد مسلح را در بین تمام تنظیم ها نمیتوان یافت
اما میگویند بعضی تنظیم ها هزاران حلقه ماشیندار
و تفنگ را به انبار های زیر زمینی مخفی ساخته اند. نفاق
و شقاق بین تنظیم ها، که عوض جنگ با روس مقاصد شخصی
خود را بالای مجاهدین تحمیل میکنند، موجبات جنگ و برادر کشی
بین افغانهای مهاجر را فراهم نموده علاوه بقرار راپور های
مشاهدین بین المللی این نفاق جهاد را کند ساخته و تلفات زیاد
مجاهدین را بار آورده است.

برادر هموطن، اگر یک مجلس مشورتی ملی متشکل از همه
قوماندانان سرسپرده جبهات جنگ تأسیس شود که در آن
رییس و امیری نباشد بلکه کمیته ها و کمیسیون های متعدد
وظائف مختلف را اجرا و رسیدگی کنند، آنوقت بهر افغان
مجاهد یک ماشیندار خواهد رسید و بهر فامیل مهاجر غذا
و لباس کافی داده خواهد شد. این قوماندان ها میتوانند
اشخاص صادق و قابل اعتماد را از بین تنظیم ها، بداستثنی
امیران و رؤیسان که مسبب تولید نفاق میباشند بحیث
اعضای کمیته ها پیشنهاد و بموافقت اکثریت بوظایف معین
بگمارند.

ای هموطن مهاجر، اگر میخواهی بعد از این با توقیف،
اخراج و حقارت مواجه نشوی، اگر میخواهی بتو و خانواده و
اولاد تو احترام و ارزش قایل شوند خود را از جیره خواری

و حاضر باشی تنظیم ها آزاد کن ، مجلس مشورتی ملی و اتحاد عمومی را تاسیس کن. تا به همه مهاجرین حقوق و ارزش مساوی قایل شود . خداوند عمل نیک ترا جبران خواهد کرد .

وَمَا يَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ يُكْفَرُوهُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ

(سوره آل عمران آیه ۱۱۵)

(هر کار نیک کنید البته از ثواب آن محروم نشوید و خداوند دانا بحال پرهیزگاران است).

۱۵) برادر ستمدیده ، تو از کسانی که خود را امیر و پیر و پیشوای تو ساخته اند کمتر و حقیرتر نیستی . ای وطندار تو جنگ میکنی ، تو شهید میشوی و اولاد تو یتیم میماند . اما امیر و پیر و پیشوا بنام تو اسلحه و سرمایه میگیرد و برای مقاصد و منافع خود می اندوزد . ای وطندار شریف ، این توهستی که میتوانی امیر بازی و پیر بازی را خاتمه بخشی ، اتحاد عمومی را تاسیس و سرنوشت خود را بدست خود بگیر تا امیرها ، پیرها و پیشواها همگی تو و در پهلوی تو به جبهه بروند تا آن مساوات اسلامی بمیان آید که خلیفه دوم حضرت عمر فاروق رضی الله عنهما بنیان گذارده است . ای قوماندانان سرسپرده جبهات ، ای لشکر باهد افغان که شما سرها و جانهای عزیزتانرا در راه نجات

وطن و برای حفظ شرافت و ناموس قوم افغان قربانی
 میدهید بدانید و آگاه باشید که اسلحه و پول بنام شما
 و برای شما گرفته میشود اما به کیسه امیران و پیران
 غارت میشود آن مقدار ناچیز و وسایل که به شما داده
 میشود اگر مستوفی شدید و هدف را فتح کردید افتخار
 آن بنام تنظیم نشر و شما بعیت خدمتگار و حاضر باش
 تنظیم معرفی میشوید. اگر شهید شدید فقط یک قطعه
 عکس شما را تنظیم نشر خواهد کرد.

بلعاً خدا ، برای تنظیم ها و مقاصد آنها جنگ نکنید.
 براه خدا و بمنظور آزادی وطن تان بجنگید تا شهیدان راه وطن
 شناخته شوید ، نه حاضر باشان شهید این تنظیم و آن تنظیم.
 ای قوماندان شریف ، آخرین سرمایه و امید مردم ستفدیده
 افغانستان تو و لشکرت میباشد . همانطور که جنگ ، فتح
 و ظفر بدست توست ، تاسیس اتحاد نیز رسالت تو می
 باشد . توبه تنظیم های طفیلی بگو بنام تو پول و اسلحه
 بگیرند . تو خود مجلس مشورتی ملی را تاسیس کن تا دنیا
 ترا برسمیت بشناسد و بتو کمک بدهد که سزاوار آئی .

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا
 جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ . وَ أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ .
 (سوره آل عمران آیه ۱۰۵)

و شما مسلمانان مانند ملی نباشید که راه تفرقه و اختلاف پیموندند پس از آنکه آیات و دلایل روشن (از جانب خداوند) برای هدایت آنها آمد. و چنین گروه گرفتار عذاب سخت خواهند بود.

ای قوماندانان شریف، آن چهار صد و پنجاه تن مجاهد که با قومندان خود بعد از فیر آخرین کارتوس در خیر خانه مجبور به تسلیم شده بدست عساکر روس اعزام گردیدند، برادر و وطندار تو بودند. لکه های خون آن شهیدان اگر چه ظاهر بدامان ناپاک روسها دیده میشود، امیرها و تنظیم ها، و انگلیس و امریکا نیز درین قتل عام و تلفات سنگین مسئولیت دارند. اگر امیرها، پیرها و تنظیم ها پلان حمله خیرخانه را درست طرح میکردند، اگر به دسته های جنوبی مجاهدین روس و اسلحه میرساندند و اگر با اعزام دسته های حمایتی از عقب جبهه آنها را از محاصره نجات میدادند آن ۴۵۰ برادر ما اسیر و شهید نمیشدند. ای قومندان قهرمان از آنجائیکه بین تنظیم ها و گروه های مجاهدین و عملیات آنها تمسند و همکاری وجود ندارد تو نیز روزی به عین مصیبت دچار خواهی شد!

ای برادر قهرمان، اگر انگلیس و امریکا خواستار اتحاد افغانها و ختم جنگ و آزاد شدن افغانستان از چنگال روس

می‌بودند تعداد تنظیم‌های تفرقه انداز و طفیلی به این حد
نمیرسید. این دو قدرت غربی در برابر اشغال افغانستان
اهداف و مسئولیت‌های متفاوت دارند. مسئولیت انگلیس
بیشتر جنبه تاریخی دارد. آنوقت که انگلیس ابر قدرت دنیا
بود با همه حشم و عظمت خود حدود یکصد و پنجاه سال با مردم
ستم‌دیده بی‌می‌جنگیدند که جنگ‌های داخلی بین شاهزادگان
سدوزایی و سپس بین سرداران محمد زایی بذات خود برای
مضمحل ساختن آنها کافی بود. با اینحال، انگلیس با قشون
مجهز خود دو جنگ نابرابر را در قرن ۱۹ بر افغانستان تحمیل
نمود اهداف پالیسی‌های امپریالیستی در طول زمان فرق نمی‌کند.
منطق فارورد پالیسی انگلیس در آنوقت در برابر هجوم بر
افغانستان مفید بودن موقعیت جغرافیایی افغانستان برای
دفاع از مستعمرات انگلیس در نیم قاره هند قلمداد شده بود.
انگلیس که پس از یک قرن جنگ و تعرض در میدان جنگ
شکست خورده بود، در میدان سیاست امیران خود خواه و مطلق-
العنان مارا گول داده مقاصد سیاسی خود را بر آنها تحمیل
کرد و نیم قرن دیگر نیز افغانستان پارچه شده را بحیث
تحت‌الحمايه نگه داشت. آنوقت که قرارداد صلح و تعیین حدود
امپراطوری بین انگلستان و روسیه در عهد سلطنت امیر
عبدالرحمن خان منعقد میشد، از جانب افغانستان انگلیس
سرحدات افغانستان را با روسیه تثبیت می‌نمود. انگلیس

نامردانه امیر را گول داده سفارش کرد بروس ها نجنبند، ولی بروس ها فرصت را مساعد ساخت که پنجاه را بدون جنگ و مقاومت اشغال نمایند - بدین ترتیب انگلیس پنجاهه و مواضع دیگر در امتداد سرحدات شمالی افغانستان را نذرانه قرارداد صلح بروسیه واگذار شد. (تفصیل یک قسمت این موضوع در مقاله گذشته ام گذارش داده شد.) نه تنها این، بلکه تازمانیکه انگلیس بر نیم قاره مسلط بود مملکت ما را با تحمیل محدودیت های ترانزیتی و مداخله در امور داخلی آن، در خلای بین دو قدرت، دور از کاروان مدنیت و انکشاف علمی و تخنیکی محصور نمود. این وضع، بدوام سیاست انتقام جویانه انگلیس، در برابر ملتی که محض از نوامیس ملی خود بمقابل تجاوز دفاع میکرده، افغانستان را نتواند عقب مانده ساخت که در ظرف چهل سال بعد از برآمدن انگلیس از نیم قاره، روسیه شوروی، این استثمارگر خون آشام قرن بیستم مملکت ما را اشغال نمود.

ملت انگلیس میدانند که در برابر مظالم و ناجوانوردی هاییکه در زمان ابر قدرتی خود با افغانستان نموده بود مدیون ملت افغانستان میباشند. ملت انگلیس بحيث مردم تاجر پیشه شهرت خوب دارد و تاجران نسبت بهر صنف دیگر با مفهوم تادیه دین و تصفیه حساب بهتر آشنا میباشند. اکنون وقت آن رسیده که ملت انگلیس

دین خود را بمردم افغانستان ادا نماید. درین لحظه حساس که استقلال و تأمین ارضی افغانستان در اثر نتایج سیاست های استعماری برتانیه به خطر نابودی مواجه میباشد، بجا هدین افغانی به اتحاد، اسلحه و تمرینات نظامی و کمک های بشری نیاز دارند. انگلستان از مسئولیت های گذشته خود درین منطقه شانه خالی کرده نمیتواند. شہامت و شرافت ملت انگلیس ایجاب میکند تا درین فرصت برای استخلاص افغانستان از چنگل اهریمن روس کمک مؤثر نموده دین تاریخی خود را ادا نمایند. از همه اولتر، بانفوذی که انگلستان هنوز در پاکستان دارد، زمینہ آشتی و متحد شدن تنظیم هارا بکمک و حسن نیت دولت پاکستان مساعد سازد. وانگهی کمک های خود را بیک جبهه — متحد ملی بدهد تا در راه آزادی افغانستان بمقابل روس استعمال گردد، نه به تنظیم های انفرادی که برای مقاصد شخصی خود در جهت برادرکشی و امحای یکدیگر خود مسابقه بدهند.

در خصوص مسئولیت های اضلاع متحده امریکا در قبال اشغال نظامی افغانستان توسط عساکر شوروی تا یکسال قبل حدسیاتی موجود بود. ولی اسنادیکه دولت ایران از سفارت امریکا در تهران بدست آورده، آنچه مربوط

به افغانستان میباشد، متن انگلیسی و ترجمه فارسی آنرا در دو جلد تحت عنوان «اسناد لانه جا سوسی» شماره ۲۹ - افغانستان (۱)، و شماره ۳۰ افغانستان (۲)، در تهران طبع و نشر نموده است. جلد اول یا افغانستان (۱)، دارای ۲۳۸ صفحه اسناد انگلیسی و ۴۴۷ صفحه ترجمه فارسی، و جلد دوم یا افغانستان (۲) دارای ۱۶۳ صفحه اسناد انگلیسی و ۲۲۸ ترجمه فارسی میباشد. جلد اول ۱۶۰ ریال و جلد دوم ۱۸۰ ریال قیمت داشته در ایران، هندوستان و اغلباً پاکستان نیز دستیاب شده میتواند. اسناد انگلیسی آنرا که من مطالعه کردم اصیل و عاری از تحریف و غش بوده، راپورهای سفارت و دولت آمریکا با وقایع افغانستان، که از زمان اشغال آن تا حدوث واقعه گروگانگیری در تهران زیرچشم این نویسنده و اکثر هموطنان ما گذشته، مطابقت کامل بهم میرساند. متأسفانه این اسناد بیانگر انکارناپذیر بیعلاقگی، غفلت و مسئولیت مستقیم دولت آقای کارتر بمقابل تجاوز مسلح شوروی بر افغانستان میباشد.

ما افغانها روش و وسایلی را که بمنظور غصب اسناد سیاسی آمریکا در تهران بکار رفته تأیید نمیکنیم زیرا حقوق و مصونیت و فدهای سیاسی را با اساس معاهدات بین المللی محترم و مرعی الاجرا میشماریم. اما حالا که این اسناد بدون ملاحظه یا مطالبه افغانها در معرض مطالعه

جهان گذاشته شده ناگزیریم آنها مورد نقد قرار داده
مثالهایی از متون مکاتبات سیاسی در ثبوت بیعلاقگی، غفلت
و مسئولیت مستقیم دولت آنوقت امریکا در قبال اشغال
نظامی افغانستان را ب مردم خود عرضه نائیم .

قابل تذکر است که ترجمه فارسی برادران ایرانی مادر اکثر مواز
با متون انگلیسی متفاوت بوده در بعضی موارد اشتباهات
جدی و حتی تصرف بعمل آمده این مطلب را این نویسنده
با صلاحیت علمی که به حیث دکتور زبانشناسی و سابق
مدرس مضامین ترجمه و علم معانی در پوهنتون کابل دارد
بصراحت و مسئولیت ابراز میدارد . مطالعه این اسناد —
یکقسمت وقایع جگر خراشی را که از کودتای تریه کی به بعد
(اپریل ۱۹۷۹) تا یکماه قبل از سقوط امین (نوامبر
۱۹۷۸) که حادثه گروگانگیری در تهران انکشاف میکند،
با طرز تحلیل سفارات و دولت امریکا ارائه میدارد . وطندارانی
که با انگلیسی بلد میباشند برای مقاصد اطلاعات ، مقایسه
و تحلیل بهتر است متن انگلیسی اسناد را معتبر قرار بدهند
درین اوراق یک سلسله تماسها ، تلاش ها ، کلاه بازی ها و
مذاکرات بدون صلاحیت عده پی از وطنداران مادر کابل ،
پاکستان ، ایران ، اروپا و امریکا که به نفع بعضی حلقه ها
و تنظیم های طفیلی فعالیت میکردند ، ضمن راپود های رسمی
مقامات امریکایی گزارش داده شده است . وطنداران محترم

مستشعرنده که گزارش و تحلیل مفصل این اسناد و نشر آن از حوصله جریده بی مانند بجا هدولس، که درین اواخر با قبول خدکاری و زیان مالی از جانب ناشر آن در هشت صفحه نشر میشود، خارج میباشد بنا برآن یکمروز اجمالی ازین دو جلد را با ارتباط به مسؤلیت های امریکا در مسئله افغانستان تا جائیکه در قدرت و صلاحیت من میسر است به هموطنان تقدیم میدارم. انگیزه من درین کار ادای یک قسمت دین وطن میباشد و بس.

موضوع حقوق بشر:

این موضوع ستون فقرات پالیسی دولت کارتر در معامله با دولتهای کمونستی را تشکیل میدهد. لااقل می افتد ببینیم دولت آقای کارتر با ترهکی و امین درین خصوص چطور پیش آمد کرده است.

در سند شماره ۶ ترجمه فارسی صفحه ۵۶ متن

انگلیسی صفحه ۶۰، افغانستان (۱)، مورخ ۶ می ۱۹۷۸
سفیر کبیر الیوت چگونگی اولین ملاقات خود را با ترهکی گذارش داده و در ماده نهم این سند نظر ترهکی راجع به حقوق بشر را چنین نقل قول نموده است: «در باره حقوق بشر ترهکی گفت این یک پروبلیم بسیار مغلط و پیچیده است و هر ملتی خودش باید در مورد ماهیت

حقوق بشری قضاوت کند که به بهترین نهجی با اوضاع
و فرهنگ آن مناسب باشد
تره کی درین بیانات خود بصراحت در برابر اعلامیه جهانی
حقوق بشر موقف گیری نموده است. از آنجا نیکه اعلامیه جهانی
حقوق بشر برای هر مملکت بطور جداگانه بلکه
همه ممالک
اعضای ملل متحد و

را بنام حقوق بشر متعهد اعضاء کرده اند بیانات تره کی
بطور واضح بیانگر این حقیقت بوده است که دولت او معیار
های قبول شده اعلامیه حقوق بشر را رعایت نخواهد کرد.
در ماه سیزدهم این سند از قول تره کی اظهار امیدواری
شده است که اگر او مساجد بیشتر اعمار نماید اتحاد شوروی
بر او انتقاد نخواهد کرد، بهمین نهج چنانچه وی شخصاً
به مسجد نرود امریکا او را بد نگوید. درین گفتار تره کی،
دو رویی وی بحیث یک کمونست ملحد که مساجد را بواقفت
و اجازه روسیه شوروی برای تزویر و بازی دادن مردم
مسلمان افغانستان اعمار خواهد کرد ولی خودش بخدا و
مسجد ایمان نداشته و به نماز نخواهد رفت، بصراحت افاده
شده است. اگرچه ترکی جبور شد از باب تزویر یکی نویار
نماز بخواند تا بازار پرپاگند کمونست ها گرم شود ولی مردم
به ریا کاری او پی برده بود.

مطالب فوق را که تره کی به نماینده دولت حامی حقوق بشر

گفته است ، هیچگاه خود وی و همکارانش بمردم افغانستان نگفته اند . دولت آقای کارتر که به ماهیت کمونستی ، موقف ضد اسلامی و آله دست روس بودن دولت تره کی وقوف کامل حاصل کرده بود ، میبایست بسایقه بشردوستی مطالب فوق را بذرایع مختلف در همان وقت به اطلاع جهان بشردوست خصوصاً بمردم افغانستان میرسانید که در آنصورت عکس العمل ها و موقف گیری های مردم افغانستان در همان اول و هله بمقابل حکومت تره کی تغییر میکرد و شاید از قتل و کشتار مخفی هزاران افغان بدست کمونست ها و کا-ئی-بی-جی - جلوگیری شده میتواندست این مطلب قابل یاد داشت میباشد که دولت آقای کارتر بحیث حامی حقوق بشر در مورد هزاران بندی سیاسی و قتل های دسته جمعی در زندان پل چرخ و سایر ولایات افغانستان فقط به تذکار شفاهی موقف امریکا آنهم بطور ضمنی و در حاشیه مذاکرات که گویا « امریکا ئیها به حقوق بشر توجه زیادی دارند» به اشخاص خونخواری مانند تره کی و امین که برای منافع روس و کمونزم کار میکردند اکتفا ورزیده است . طرفه اینکه آقای ونس وزیر خارجه امریکا در هدایت نامه مورخ اول دسامبر ۱۹۷۸ خود (سند شماره ۱۰ ، ماده ۸ ، ترجمه فارسی صفحه ۷۳ ، متن انگلیسی صفحه ۷۳ ، افغانستان (۱)) یعنی ۸ ماه بعد از کودتا و کشتار

های وحشیانه کمونست ها ، سفارت خود در کابل و سفارت
 امریکا در ین منطقه هدایت میدهد که « ماینز به نوبه خسرد
 مجبوریم علایق بشری خود را به مردم یکی از فقیرترین
 کشورهای جهان با اجراءات قابل سوال رژیم جدید در
 ساحه حقوق بشر متعادل نمائیم . در ضمن مذاکرات
 بازعمای افغانستان باید آنها از ین نگرانی های ما کاملاً
 مطلع گردند .» برای ابر قدرت داری موقف زعامت جهان
 آزاد ، بحکومت امریکا شایسته نبود که بغاظر مشکوک بودن
 اعمال و اجراءات رژیم بر سر اقتدار ، علایق بشری و
 مسئولیت های اخلاقی خود را بمقابل « یکی از فقیرترین
 کشورهای جهان » ، که بر مردم آن رژیم کمونستی از طریق
 خدعه و اعمال قوه تحمیل گردیده ، فراموش نماید . اجراءات
 دولت ترهکی و امین از هیچ رهگذری قابل سوال نبود . هدف
 آنها مستعمره ساختن افغانستان بود که کارکنان سفارت امریکا
 در کابل از آن مطلع بودند . اجراءات شان عبارت بود از
 سلب آزادی های اساسی مردم ، تلاشی ها ، توقیف ها و کشتار
 ها که بدون وقفه جریان داشت و اینها را نیز سفارت
 و دولت امریکا اطلاع یافته بود (اسناد مزید در مباحث
 آینده معرفی میشود) . پس معلوم نمیشود آقای ونس
 بکدام نوع اجراءات قابل سوال رژیم جدید اشاره نموده
 است ؟ روسیه ماهرانه تکتیک هایی در عمل پیاده کرد

که دولت امریکا را در قبال قتل سفیر کبیر دابز به -
 عقب نشینی بی وقت از صحنه سیاست افغانستان مجبور
 ساخت . در چنان فرصتی که مردم افغانستان بیک
 پنا گاه بشری ضرورت داشت تا در مقابل احجاف و
 اعمال ضد بشری کمونست ها و روس ها بایستد ،
 دولت آقای کارتر مردم بیدفاع افغانستان را بدست
 کا-گا-بی - سپرد - اینست مسئولیت دولت آقای کارتر
 در مورد تطبیق و حمایت از حقوق بشر در مملکت
 بیدفاعی که رقیب امریکا ایدیالوجی و دکتورین سیا سی-
 اقتصادی خود را از طریق زور و کشتار بر مردم آن تحمیل
 میکند . علایق ، نگرانی ها و روش هاییکه در عقب خود
 عملکرد نداشته باشد هرگز تامین شده نمیتواند !

کوتاه بینی سیاسی امریکا در مسئله افغانستان؛

الف- آقای ونس وزیر خارجه امریکا در سند شماره ۱۰
 مورخ اول دسامبر ۱۹۷۸ ، ماده اول (ترجمه فارسی صفحه
 ۷۳ ، متن انگلیسی صفحه ۷۳ ، افغانستان (۱) ، روابط سازنده
 امریکا را با افغانستان کمونست امکان پذیر میداند و
 در عین حال اظهار تشویش مینماید که « مانعیدانیم که آیا
 اوضاع کمی بیشتر استقرار خواهد یافت و چه وقت ،
 آیا جمهوری دیموکراتیک افغانستان بحیث یک پیرو فرمانبردار

کمپ تحت تسلط شوروی تبارز خواهد کرد یا بصفت یک رژیم چپ‌گرای رادیکال در قطار جنبش کشورهای غیر متحد؟» معیناً دولت کارتر ارزیابی‌های همسایگان افغانستان را نادیده می‌گیرد مثلاً در ماده سوم همین سند آقای ونس می‌گوید «پاکستان و ایران بطور جدی معتقدند که افغانستان قبلاً بطور برگشت ناپذیر به اتحاد شوروی تعلق گرفته است.» همچنین نظر شاه متوفی ایران در سند شماره ۸ یادداشت مورخ ۲۵ سپتامبر ۱۹۷۸ (ترجمه فارسی صفحه ۶۸ متن انگلیسی صفحه ۶۸ سفارت امریکا در تهران بعنوان وزارت خارجه واشنگتن «شاه از ابتدای امر جداً این نظر شخصی را داشته که دولت جدید افغانستان از هر لحاظ خدمتکار روسها میباشد.» نزد دولت امریکا جدی تلقی نمیشود. از مطالعه اسناد برمی آید که دولت امریکا درین فرصت مهم و حساس ابتکار سیاسی را از دست داده فقط بحیث یک سیر بین انکشاف اوضاع را در افغانستان تماشا میکند. نه تنها این، بلکه با اثر توپله‌های روس در نتیجه قتل سفیر دایره، امداد تخنیک و اقتصادی خود را قطع میکند، دفاتر و اعضای دفاتر امداد اقتصادی خود را غیر فعال می‌سازد، دفتر فرهنگی و اطلاعات خود را می‌بندد، تعداد اعضای سفارت خود را کاهش میدهد، استادان امریکایی و پسران خود را به امریکا می‌فرستد (سند شماره ۴۸ مورخ

۲۵ جولای ۱۹۷۹ دیده شود) و با تمام اینها دل خود را خوش میدارد که حضور سیاسی خود را منجیت ابر قدرت جهان آزاد در برابر توسعه طلبی شوروی در افغانستان حفظ کرده است!

ب- فاجعه قتل سفیر کیوردابز: در اسناد نشر شده در خصوص چگونگی قتل دابز بجز گله و استغاثه نایندگان امریکا مبنی بر عدم همکاری حکومت کابل چیزی دیده نمیشود. سفارت امریکا نه تنها چهار یادداشت بوزارت خارجه کابل سپرده و جریان قتل و تحقیقات دولت افغانستان را مطالبه کرده است بلکه نایندگان امریکا حتی در ملاقات های خود با سفیر و اعضای سفارت شوروی در کابل در خصوص عدم همکاری حکومت کابل به رو سها شکایت نمود:

(سند شماره ۱۴ مورخ ۱۱ اپریل ۱۹۷۹ ترجمه فارسی صفحه ۸۷ ، متن انگلیسی صفحه ۸۴ و سند شماره ۵۰ مورخ ۲۶ جولای ۱۹۷۹ ، ماده ۱۸ ، ترجمه فارسی صفحه ۲۲۳ متن انگلیسی صفحه ۲۰۵ ، افغانستان (۱) دیده شود). نماینده امریکا در ملاقات تاریخی ۵ اگست ۷۹ خود با دکتر شاه ولی وزیر خارجه جدید حکومت کابل در ^{ضمن} صحبت باز هم از عدم همکاری حکومت کابل در موضوع قتل دابز شکایت میکند و آنرا دلیل قطع کمکهای اقتصادی امریکا باشر تصویب مجلس سنا^ی امریکا میداند. شاه ولی بوی میگوید در حالیکه دولت امریکا با تمام منابع

وامکانا تش هنوز اسرار قتل رئیس جمهور کنیدی را
نیافته است چطور توقع مینماید که کفایت حکومت کابل در
قضیه قتل سفیر دابز بهتر از آن دولت امریکا باشد
(سند شماره ۱، مورخ ۷ اگست ۷۹، ترجمه فارسی صفحه
۱ متن انگلیسی صفحه ۱، افغانستان (۲)، دیده شود).

فاجعه اسفناک قتل سفیر کبیر دابز، با ساس معلومات این
نویسنده که در آنوقت بکابل بود، مستقیماً توسط روسها،
بدون اطلاع قبلی نوکران حکومت کابل، پلان شده و بوسیله
ایجنت های استخلام شده روس عملی گردیده بود. حکومت
کابل بعد از ربوده شدن و جا بجا کردن سفیر دابز به
هوتل کابل از واقعه اطلاع حاصل کرد و هنگامیکه ملتفت
شد روسها ابتکار عمل را بدست دارند غیوراز کموفلاژ
چیزی کرده نمیتوانست. بعد از انجام عمل قتل دابز، حکومت
کابل بهدایت روسها اجساد دو نفر صاحب منصب ترافیک
را بحیث قاتل دابز معرفی کرد. اما روایاتی که از زبان
کارکنان هتل کابل شنیده شد گویا آن دو تن ماموران
ترافیک باثر اطلاع تلفونی دفتر هتل کابل اولین کسانی
بودند که خود را لعل محمد نایب خیل که چندی بعد از این
واقعه سرمامور و سپس قومندان امنیه کابل مقرر شد
از جمله رفتای طرف اعتماد حلقه ترون اولین شخصی بود
که توسط ترون به هتل کابل اعزام گردید. وی به

حلقه دوستان خود گفته بود که روسها سفیر دابزا بعد از زجر و استنطاق کشتند و سپس آن دو مامور ترا فیک را که قسمی از جریان این فاجعه را بعشم دیده بودند نیز بقتل رسانیدند. قتل دو مامور ترا فیک توسط روسها منطقی قابل قبول واقع میشود زیرا آن دو نفر اگر زنده میماندند عشم دید خود را حکایت میکردند. اطلاعات سری سازمان جاسوسی امریکا (سند شماره ۱ مورخ ۹ اگست ۷۹ ترجمه فارسی صفحه ۱۸۹ متن انگلیسی صفحه 131 افغانستان (۲) تا اخیر مطالعه شود) از قول راپورتچی خود، شخص لعل محمد نایب خیل را قاتل سفیر کبیر دابزا معرفی میکند ولی در راپور مذکور از حضور روسها در صحنه قتل ذکر نرفته است و این میسراند که دو تن همکاران سرهست لعل محمد نایب خیل که صحنه قتل را از سقف بانک مشاهده میکردند یا روسها را ندیده اند یا اینکه جرأت ذکر این موضوع را در آن مجلس خصوصی (جریان در سپند فوق الذکر درج است) نکرده اند. بهر حال، شخص قاتل هر کسکی بوده، بقوار شنیدگی های مردم کابل عمل قتل زیر نظر روسها انجام یافته زیرا اشخاصی را که حکومت بچیث قاتل معرفی کرد سابقه همتل رفتن را نداشتند. همتل کابل را با دهلیز ها و اطاق های آن اغلباً قبلاً ندیده بودند. علاوه آنکیزه ای برای قتل سفیر دابزا توسط روسها و در نتیجه عملیات

پلان شده آنها منطقی بنظر میرسد زیرا روسها ازین عمل خود در آنوقت ظاهراً این توقع را داشتند که مناسبات امریکا با حکومت کابل خراب تر شود و به قطع کمکها و قطع مناسبات و غایب شدن امریکا از صحنه سیاست افغانستان بانجام نماید کاملاً برای روسها شغالی بماند و همینطور هم شد. در مورد قتل سفیر دابز توسط روسها در کابل افواهاات دیگری نیز شنیده شد. در آنوقت که مناسبات چین و روسیه باکای مسئله ویتنام خراب شده بود چنانچه چند روز بعد از وفات سفیر دابز عساکر چین تودیه بخاک ویتنام در آمد، گفته میشود که چون سفیر جدید امریکا آقای دابز، با اطلاعات کافی در مورد آمادگی و پلانهای چین بمقابل ویتنام بکابل آمده لهذا ربودن و استنطاق سفیر دابز توسط روسها بمنظور اخذ اطلاعات از جبهه چین ویتنام بوده است. دولت و مردم امریکا میدانند که اگر چه واقعه اسف انگیز قتل سفیر دابز در کابل رخ داد اراده مردم شریف افغانستان در آن دخیل نبوده است. در حالیکه ابتکار عمل در مسایل سیاسی افغانستان و امنیت داخلی مملکت در آنوقت بدست مشاورین روس بود، بعقیده این نویسنده، عقب نشینی سیاسی امریکا که باراده خودش صورت گرفت بروسها بیشتر جرأت بخشید تا بمنظور پائین آوردن پرسیسٹیژ امریکا در نزد ممالک

این منطقه و دورنگه داشتن آن از صحنه سیاست -
افغانستان پلان های بعدی خود را بسهولت تطبیق
نمایند

ج - قطع کمک های اقتصادی آمریکا؛ از مطالعه اسناد
برمی آید که سفارت هندوستان در کابل نسبت به سایر
سفارت خانه ها از جریان وقایع در کابل وقوف بهتر داشته
و در ضمن دید و بازدید های سیاسی با دیپلماتان امریکایی
انکشاف اوضاع آینده را مقرون به حقیقت پیش گویی کرده
است . مثلاً آغای سنگد سفیر کبیر هند در کابل ضمن
ملاقات با شارژدافر آمریکا در حضور مدیر عمومی امداد
خارجی آمریکا در خصوص کمک های آمریکا به افغانستان
چنین اظهار نظر کرده است (سند شماره ۱۱ مورخ ۱۸ مارچ
۱۹۷۹ ، گزارش محرمانه سفارت آمریکا در کابل بعنوان
وزارت خارجه واشنگتن ، ماده پنجم پاراگراف اخیر ، افغانستان
(۱) دیده شود) « آغای سنگد اظهار عقیده کرد که سطح امداد
امریکا حتی نیست و وسیع باشد و در واقع ، بعقیده او ،
امریکا باید سطح امداد خود را برای آینده نزدیک بطور
متواضع ننگه داشته هر نوع ابتکار بمنظور توسعه امداد
خود را بدسترس دولت جمهوری دیموکراتیک افغانستان
بگذارد . وی برای آمریکا موقفی غیر متبازل را توصیه نمود
وی حضور آمریکا را حتمی خواند . وی نتیجه گیری کرد که در

ظرف یکسال آینده یا در آن حدود حدوث هرواقعه یی در افغانستان ممکن است اما این دوره بسیار جالب و در عین حال دشوار خواهد بود. همچنان سفیر انگلیس مقیم کابل دوام کمک های امریکا را مشوره داده بود (ماده سوم همان سند تحت عنوان ملاقات با کروک سفیر انگلیس دیده شود). پاکستان و ایران نیز دوام کمک های امریکا را توصیه نموده بودند (سند شماره ۱۰ هدایت نامه مورخ اول دسامبر ۱۹۷۹ آقای ونس، ترجمه فارسی صفحه ۷۳، متن انگلیسی صفحه ۷۳، افغانستان (۱) دیده شود).

مطالعه اسناد منتشره که من فقط به چند تای آن اشاره کردم بیانگر این حقیقت است که دولت آقای کارتر بعوض آنکه من حیث علم بردار سمبول آزادی و زعیم جهان آزادانتم اشغال یک مملکت کوچک و غیر منسلک یا انتقام قتل سفیر خود را از رقیب خود بگیرد و یا اقلاً سدو مانعی در برابر کشتار و اعمال حیوانی روسها فراهم نماید، به بهانه قتل سفیر خود که مردم افغانستان در آن ^{در حالت} نداشتند کمک و یاری و پشتیبانی خود را از « یکی از فقیرترین ممالک جهان » و مردم بید فای که زیر آتش تانک و طیاره روسها قتل عام میشوند منقطع ساخت، حتی به مشوره دوستان خود و ممالک منطقه گوش نداد و سرنوشت افغانستان را بدست روسها سپرد اینکه ممالک کوچک و آزاد آسیا، امریکا و افریقا

که اصلاح متعده را بصفت یک قدرت بشرخواه و منافع صلح و امنیت، جهان تقدیر میخاید، بعد از عقب نشینی امریکا و اشغال افغانستان توسط روسها اقدام دولت کارتر مبنی بر عدم اشتراک امریکا در المپیا، ۱۹۸۰ ماسکو را چقدر موثر و مناسب تلقی کرده خواهند بود. بخود دولت امریکا بهتر معلوم است. آنچه دنیا بعد از اشغال افغانستان مشاهده کرد توسعه طلبی و پخش نفوذ بیشتر کمونزم در چند قاره بود، مثلاً آغستگی در آفریقا امریکا در موضوع گروگان گیری تهران و ائتلاف همه منافع امریکا در آن مملکت و اشغال کمبودیا در قاره آسیا، اشغال نیکا راگوا و گرانادا توسط کمونست های دست نشانده روسیه در امریکای لاتین و اشغال حبشه در افریقا که بحیث یک پایگاه نظامی روسیه درآمده است.

گول خوردن دولت کارتر به دسایس روس:

الف - المجلات متناقض منافع امریکایی: سفارت امریکا در کابل طی راپور محرمانه مورخ ۹ می ۱۹۷۹ (سند شماره ۱۶ ترجمه فارسی صفحه ۹۶ متن انگلیسی صفحه ۹۱، افغانستان را، دیده شود یعنی هشت ماه قبل از اشغال نظامی افغانستان و کودتای

دوم روسی توسط بیرک و طن فروش، امکان مداخله نظامی شوروی و رویکار آمدن رهبران تبعیدی پرچم را بدولت امریکا گوشزد کرده است. در همین آوان است که مخالفت های ذات البینی بین ترکی و امین از پرده اسرار برآمده و مطرح بحیث نمایندگان کوردپلوماتیک مقیم کابل قرار گرفته است. از قراین بر می آید که روش معمول آنوقت دولت امریکا در مورد پخش اطلاعات چنین بوده که راپور های سری و مهم یک مرجع را طور محفوظ به سایر سفارت های خود در آن منطقه ارسال میکرد. چنانچه راپور جرمانه مورخ ۹ می ۱۹۷۹ سفارت امریکا در کابل را بسفارات امریکا در ماسکو ارسال کرده است زیرا سفارت امریکا در ماسکو در راپور مفصل خود (سند شماره ۲۳ مورخ ۲۴ می ۱۹۷۹ صادره ماسکو بعنوان واشنگتن ماده ۴، ترجمه فارسی صفحه ۱۲۳ متن انگلیسی صفحه ۱۱۶) به راپود کابل اشاره و تبصره نموده است. سفارت امریکا در ماسکو به استناد اطلاعات و مطالعاتیکه طبعاً یک قسمت آنها از منابع شوروی بدست آورده امکان اشغال نظامی افغانستان توسط عساکر شوروی را بعید از واقعیت استنباط مینماید که درست بر عکس استنتاج سفارت امریکا در کابل میباشد. متأسفانه همین نظر ناصواب سفارت ماسکو بحیث

یک نظر اصیل تا زمانی نزد دولت کارتر باقی میماند که پلان اشغال نظامی روسها عملاً اجرا میشود. ب- اغوا شدن امریکایی ها، در راپور محرمانه دیگری (سند شماره ۲۴ مورخ ۲۴ می ۱۹۷۹ ترجمه فارسی صفحه ۱۲۸ متن انگلیسی ۱۲۲، افغانستان (۱)) سفارت امریکا در ماسکو در مورد انتصاب دیپلمات عالیرتبه روسی موسوم به سافرونچوک، سابق سفیر کبیر و نماینده شوروی در ملل متحد، ظاهراً بیحیث مستشار سفارت شوروی در کابل و در حقیقت بیحیث آمر سیاسی عملیات اشغال نظامی افغانستان بدولت خود اطلاع میدهد. سافرونچوک در عین زمان بیحیث مشاور سیاسی حفیظ الله امین بحکومت کابل معسر فی میشود. از مطالعه اسناد و راپورها برمی آید که مخالفت های بین تره کی و امین و سرکشی های امین از هدایات مشاورین شوروی از اوایل ماه می ۱۹۷۹ به بعد تبارز کرده و روسها در همین وقت پلان اشغال نظامی افغانستان را طرح نموده بالای آن کار میکردند. ولی برای مخفی نگه داشتن این پلان تا آنوقت که در عمل پیاده شود تجاوزیز بسیار عالی سیاسی و جاسوسی طرح نموده آنها را موفقانه تدویر نمودند. از آنجمله است **DISINFORMATION** اغواگری، یا مغشوش ساختن جوانب ذیعلایقه که از همان

وقت به بعد در ماسکو توسط خود مقامات شوروی
و در کابل با انتصاب سافرونچوک شروع میشود. راپور
مورخ ۹ می ۷۹ سفارت امریکا در ماسکو که امکان
مداخله نظامی شوروی را با اساس مشاهدات و دلایل رد
کرده واضحاً تحت تاثیر اغواگری شوروی واقع شده
است. ثبوت این مدعا را در سطور ذیل ملاحظه میفرمایند.
سفارت امریکا در کابل تفصیل مذاکرات خود را با
سافرونچوک در سه قسمت ضمن راپورهای مورخ ۲۵
جون ۷۹ بواشنگتن اطلاع داده است (اسناد شماره ۲۶
و ۲۷ مورخ ۲۵ جون ۷۹ ، ترجمه فارسی در صفحات
۱۳۴ و ۱۳۹ ، متون انگلیسی در صفحات ۱۲۶ و
۱۳۰ ، افغانستان (۱) دیده شود). درین ملاقات
سافرونچوک به نماینده امریکا از دست خلتی ها
شکوه ها کرده، سفارت و دولت شوروی را سیربین
محض قلمداد نموده و زعمای حزب خلق را اشخاص بلوج
خوانده است. او با مهارت و چیره دستی توانسته این ذهنیت
را به رقیب سیاسی خود تزریق نماید که روسها به ترکی
و امین مشورت داده و آنها را ترغیب نموده تا با ایجاد
یک جبهه ملی افراد جدید و غیر حزبی را به پایگاه دولت
شامل سازند و گویا بدین ترتیب به دستگاه دولت صیغه
ملی و مردمی بدهند. سافرونچوک با مهارت کامل راه

گریزی هم برای خرد تمییه دیده برای اغفال حریف
 خود شکوه آمیز اضافه کرده است که « اما خلقی ها
 حاضر نیستند دیگران را در قدرت با خود شریک سازند.»
 سافرونچوک گاهکاهی در جریان مذاکرات بنوعی قیافه
 علاقمندی و رواداری ب مردم افغانستان داده عدم حضور
 روشنفکران واقعی در دستگاه دولت را یک ضعف برجسته
 تلقی می نماید (بعقیده این نویسنده منظور سافرونچوک
 از « روشنفکران » جناح پرچم است نه روشنفکران بیطرف) .
 سوالیکه در مخیله هر خواننده پس از مطالعه این دو سند
 خطور می نماید اینست که چرا سافرونچوک از یک رژیم
 بر سر اقتدار کمونست که با امریکا نیز مناسبات دوستانه
 ندارد به نمایندگی امریکا شکایت می نماید ؟ وانگهی موضوع
 شکایت نیز همان روش خلقی هاست که امریکا از ابتدا
 آنرا نکوهش کرده یعنی عدم اشتراک قصدی سایر
 اقشار اجتماع افغانستان در دستگاه دولت خلقی ها !
 در جای دیگر سافرونچوک به نماینده امریکا اطمینان
 و نوید میدهد که « در مذاکرات مکررم با وزراء و مامورین
 عالیرتبه جمهوری دیموکراتیک افغانستان حتی یکبار
 نه شنیده ام که ایالات متحد، به همکاری در شورش
 متهم شده باشد.» این بیانات نماینده روسیه بخاطر
 دلچسپ است که در همان روزها دوسه بار نماینده

اسلحه های ضبط شده در تلویزیون کابل پخش شد و عموماً
 کمونستی پیهم قدرت های امپریالیستی بشمول امریکا را
 متهم به توزیع اسلحه، تشویق شورشیان و مداخله در
 امور داخلی افغانستان مینمود. بهر حال، نماینده امریکا
 ماموریت سافرونچوک در کابل را از قول خود او « مصروفیت
 در مسایل خارجی سفارت» معرفی نموده و شارژ دافر
 امریکا در راپور رسمی صحبت و صراحت سافرونچوک
 را « مجذوب کننده» خواند (سند شماره ۲۶ ماده ۳)
 و اعتراف نمود که « مراتحت تاثیر قرار داد» در ماده ۵
 این سند میخوانید که نماینده امریکا مینویسد « او بطور محرمانه
 گفت...» گویا سافرونچوک محرمانه سیاست شوروی
 را به رقیب خود گفته باشد!

در ضمن این ملاقات و مذاکرات دلچسپ که در سند
 شماره ۲۷ گزارش یافته در یک جا سافرونچوک با
 نقل قول از شعار های لینن و برژنف ملعون نایند
 امریکا را متقاعد میسازد که مداخله شوروی در افغانستان
 اتفاق نخواهد افتاد. لطف موضوع درینست که استدلالها
 و طمانیت های سافرونچوک، خصوصاً آن دکلی
 که در ماده ۴ این سند گزارش یافته، تکرار همان مطالبی
 است که در راپور مورخ ۲۴ می ۱۹۷۹ سفیر امریکا
 در ماسکو (سند شماره ۲۳) گزارش داده شده است.

این شباهت به نحوی است که اگر مرجع صدور آنها به خواننده معلوم نباشد تصور میکند که هر دو راپور باید از عین مرجع و توسط عین شخص صادر شده باشد، در حالی که یکی از سفارت امریکا در ماسکو و دیگری در سفارت امریکا در کابل نوشته شده. این شباهت در طرز افاده و استدلال تصادفی نبوده بعقیده این نویسنده نمایانگر اغواگری موفق شوروی برای گول دادن امریکا در قبال اشغال نظامی افغانستان میباشد. همانطوریکه سافرونچوک این وظیفه را موفقتاً در کابل انجام میداده هر آئینه در ماسکو نیز ترتیبات لازم برای گول دادن اعضای سفارت امریکا و سایر سفارتخانه های غربی گرفته خواهد بود. بطور مثال یک مامور عالی رتبه وزارت خارجه شوروی به سفیر فرانسه در ماسکو اطمینان میدهد که «اتحاد شوروی با هرگونه مداخله در افغانستان از هر طرفی که باشد مخالف... است»، نماینده فرانسه این مطلب را به سفیر امریکا میگوید که در نتیجه متن راپور مورخ ۱۶ اگست ۷۹ سفارت امریکا در ماسکو را تشکیل میدهد (سند شماره ۹ مورخ ۱۶ اگست ۷۹، ترجمه فارسی صفحه ۴۰، متن انگلیسی صفحه ۳۲، افغانستان (۲) دیده شود).

مثال دیگر شیطنت سافرونچوک در راپور سوم (سند شماره ۲۸ مورخ ۲۵ جون ۷۹، ماده پنجم، ترجمه فارسی صفحه ۱۴۲، متن انگلیسی صفحه ۱۳۲ افغانستان

(۱) گزارش یافته است. هنگامیکه نماینده امریکا در خصوص تعداد روز افزون بندی های سیاسی و قتل هزاران بندی در زندان پل چرخنی شکایت نموده است سافرونچوک که هر آئینه از تعداد بندی ها و کشتارها در پل چرخنی بهتر از آمرزندان اطلاع داشته بسادگی جواب داده که «چون تازه اینجا آمده در باره 'این چیزها' چیزی نمیداند، اما آنچه او خوب میداند اینست که دولت جمهوری دیموکراتیک افغانستان در مورد هر نوع مداخله در امور داخلی اش بسیار حساسیت دارد. او بطور ضمنی فهماند که از دست سفارت شوروی درین مورد چندان چیزی ساخته نیست...» اینک سافرونچوک به نماینده امریکا دروغ های شاخدار گفته چندان حایز اهمیت نیست زیرا ماموریت او اغواگری و مغشوش ساختن بوده اما اینکه نماینده امریکا بیانات او را صادقانه یافته قابل تأمل است.

ج - دوام اغواگری بشکل چند جانبه: سافرونچوک، این دپلومات زیرک و مجرب روس، بدوام ماموریت اغواگرانه خود جهت های مختلف میدهد. از یکطرف به طفل سیاست یعنی حفیظ الله امین و وزیرای او ظاهراً رهنمائی مینماید مثلاً به امین سفارش میکند که مناسبات خود را با امریکا بهبود بخشد و این تغییر روش دفعتاً با رفتن بیوقت سومو و جلیلی وزیران تحصیلات عالی و تعلیم و تربیه از طرف شب به خانه

شارژ دافر امریکا و سپس اشتراک سه وزیر دولت در
 ضیافت تجلیل از چهارم جولایی، روز ملی امریکا، پدیدار
 میشود که نماینده امریکا در رأی خود ازین روش تمجید
 نموده است (سند شماره ۲۹ مورخ ۲۸ جون ۷۹ و
 ۳۳ مورخ ۵ جولایی ۷۹، ترجمه فارسی صفحات ۱۴۴ و
 ۱۵۵، متن انگلیسی صفحات ۱۳۴ و ۱۴۳، افغانستان (۱)،
 دیده شود). سراسیمگی حکومت و وزرای امین در تحمیل سفارش
 سافرونچوک ازین طرز العمل مشهود میگردد که سوماء جلیلی
 عوض روز ۴ جولایی یک هفته قبل یعنی بتاریخ ۲۷ جون
 ۷۹ مصادف با ۴ سرطان آنهم از طرف شب و به منزل
 خصوصی شارژ دافر امریکا رفته بودند. بعبارت دیگر
 دو وزیر دولت کمونستی مسئول رشته های مهم آموزشی
 چهارم جولایی را با چهارم سرطان فرق نتوانسته بوقت و
 موضوع غلط برای تبریک رفته سپس از دهن دروازه
 معذرت خواسته رخصت شده اند (سند شماره ۲۹ مورخ ۵
 جون ۱۹۷۹ ترجمه فارسی صفحه ۱۴۴، متن انگلیسی صفحه
 ۱۴۴ و افغانستان (۱)، دیده شود). بهر حال، از مطالعه اسناد
 در چند جا مشهود میگردد که سافرونچوک به امین در بهسبند
 مناسباتش با امریکا سفارش کرده است (سند شماره ۲۱
 مورخ ۱۱ سپتامبر ۷۹، ترجمه فارسی صفحه ۸۱ متن انگلیسی
 صفحه ۵۸، افغانستان (۲)، دیده شود). این روش برای —

سافرونچوک مانند کارتوسی است که به دو هدف مهم اصابت میکند . یکی اغواکردن خود امین که گویا روسها در استقرار حکومت او نیکخواهی و رواداری دارند در - حالیکه ماهوریت اصلی سافرونچوک از بین بردن امین میباشد . دوم غافل ساختن امریکا با ژست های ظاهری از قبیل اشتراک در جشن ملی امریکا و غیره تا آن^{هنگام} هیت تولید شود که رژیم کابل تحت کنترل روسها نبوده بلکه بطرف مستقل شدن گام می نهد چنانچه در پی بهبود مناسبات خود با امریکا و دول غربی و محالک همسایه میباشد (سند شماره ۵۸ مورخ ۳۱ اکتوبر ۱۹۷۹ ماده ۵ ترجمه فارسی صفحه ۱۸۴ متن انگلیسی صفحه ۱۲۹ ، افغانستان (۴) دیده شود) درین سند که از سفارت امریکا در اسلام آباد به واشنگتن مغایره شده آقای پیراچه در مورد تلاش های حکومت کابل برای بهبود مناسبات با پاکستان و طرح دیدار های متقابل زعمای دو کشور به سفیر امریکا اطلاع میدهد . بدوام این اغواگری ، سافرونچوک سفارت شوروی در واشنگتن را نیز بکار می اندازد تا در مورد سردی مناسبات امریکا و افغانستان اظهار تشویش نماید چنانچه سکرتر اول سفارت شوروی در واشنگتن به همین منظور بتاريخ ۱۱ اپریل ۱۹۷۹ با آقای لورتون که قبلاً مشاور دافرا امریکا در کابل بود در مقر وزارت خارجه واشنگتن ملاقات مینماید (سند

شماره ۱۴ مورخ ۱۱ اپریل ۱۹۷۹ ترجمه فارسی صفحه ۸۷ متن انگلیسی صفحه ۸۴، افغانستان (۱)، دیده شود).

سافرو نچوک، از جانب دیگر، یکتن کمونست دیگر یعنی شوپساو سفیر کبیر آلمان شرقی را مامور میسازد که در بین کور دیپلوماتیک کابل به اغواگری بپردازد (اسناد شماره ۳۲ مورخ ۵ جولای ۷۹ ترجمه فارسی صفحه ۱۵۲ متن انگلیسی صفحه ۱۴۲، و سند شماره ۳۹ مورخ ۱۱ جولای ۷۹ ترجمه فارسی ۱۷۷ متن انگلیسی صفحه ۱۶۲ مطالعه شود).

شوپساو در ضمن ملاقات با رؤسای کور دیپلوماتیک دول غربی و معالک غیر منسلک به مذمت رژیم خلقی و تنقید از اشتباهات خلقی ها میپردازد و مفکوره تاسیس یک دولت کمونستی دارای پایگاه وسیع مردمی را که در آن سایر اقشار اشتراک داشته باشد بحیث اقدام لازم جهت حفظ انقلاب کمونستی پنخس مینماید (اسناد شماره ۴۳ مورخ ۱۸ جولای، ترجمه فارسی صفحه ۱۹۴ متن انگلیسی صفحه ۱۷۹ و شماره ۴۴ مورخ ۱۹ جولای ۷۹، ترجمه فارسی صفحه ۲۰۱، متن انگلیسی صفحه ۱۸۵، افغانستان (۱)، دیده شود).

شوپساو در ملاقاتی که تفصیل آن در سند ۴۳ مورخ ۱۸ جولای ۷۹، ماده هشتم، درج است بوضاحت به نایند امریکا اطلاع میدهد که یک کودتای نظامی داخل حزب بنظر او برکنار کردن حفیظ الله و همکاران او از طرف روسها زیر

کار است. وی از خود سری های امین و ناراض بودن اعضای حزب از امین سخن رانده ضرورت رویکار آمدن یک — « صدر اعظم جدید » را که « مرد نیرومندی است » گوشزد مینماید. (شخصی با چنین اوصاف بزعم کمونست ها و روسها غیر از ببرک وطنفروش کی بوده میتواند ؟ تعبیر این نویسنده است). در ماده دهم این سند، شوسیا و زعامت و وطنجار را بخاطر عدم تجربه وی در صحنه سیاست رد میکند و اظهار عقیده مینماید که « وطنجار ممکن است نقشی در کودتای امین^{بمقابل} داشته باشد » و در ماده یازدهم این سند شوپسا و هرگونه تغییر بنیادی بداخل حزب کمونست خلق را بدو ن حمایت شوروی (که در حقیقت مداخله شوروی است) ناممکن میشمارد. این اشارات سفیر کبیر آلمان شرق، آقای شوپسا، که طبعاً به هدایت سافرونچوک پخش میشود بیانگر این حقیقت است که شوروی در ماه جولای ۱۹۷۹ یعنی شش ماه قبل از اعزام عساکر خود بکابل مفکوره تغییرات بنیادی بداخل حزب خلق را از طریق اشغال نظامی افغانستان در نظر داشته اما برای عملی کردن موفقانه پلان مذکور و اغوا کردن رقبای خود امکان وقوع یک کودتای داخلی را به ذهن کوردپلوما تیک غربی جا نشین میسازد. در اظهارات و بیانات شوسیا و اطلاعاتی که وی در باره اوضاع افغانستان و احتمالات آینده بدسترس نماینده امریکا میگذارد یکنوع همدردی با افغانستان

استشمام میشود. این نویسنده هم در دی‌اویا چنین تعبیر مینماید که او بعیث یکفرد جرمن که وطن خود را اسیر روسی بیند در باره آینده افغانستان که حیثیت مستعمره شوروی را خواهد گرفت اطلاعاتی دارد و اندیشه‌هایی، که با در نظر داشتن روابط تاریخی افغانستان و آلمان، آن اندیشه‌ها را وی به نمایندگان امریکا میرساند. گویا در حالیکه شویساو منحیث یکفرد^{کموننت} مجبور است هدایات سافرونچوک را در عمل پیاده کند، ولی از چوکات هدایات سافرونچوک قدم‌هایی فراتر میگذارد و دولت امریکا را از پلان‌های آینده شوروی مبنی بر رویکار آوردن ببرک و مداخله نظامی بزبان دیپلوماسی مطلع میگرداند. بیانات شویساو متضمن کنایه‌هایی است که در مذاکرات دیپلوماسی بیان شده میتواند. وزارت خارجه امریکا اگر خودش قادر به درک این کنایه‌ها نبود میبایست این اطلاعات را بدسترس افغانهای خبیر که در آنوقت به امریکا بودند قرار میداد و نظر و تفسیر افغانها را نیز می‌شنید. در عین زمان آتشه نظامی سفارت امریکا در کابل ضمن راپوری (سند شماره ۳۸ مورخ ۱۱ جولای ۱۹۷۹ ترجمه فارسی صفحه ۱۷۳ متن انگلیسی صفحه ۱۵۹ دیده شود) از قول دیپلمات‌های کشورهای ثالث به سازمان دفاعی امریکا در واشنگتن اطلاع میدهد که شوروی موقف امریکا را درست درک کرده‌گفته‌گویا «ایالات متحده قبلاً افغانستان

پاکستان و این منطقه را در برابر منافع سوق الجیشی و ملی خود غیر ضروری دانسته است ، بنا برآن شوروی بمنظور تامین اهداف خود درین منطقه به اعزام عساکر خود به افغانستان تردیدی نشان نخواهد داد .

وظیفه سوم سائرونچوک در نقش مشاور سیاسی دولت خلقی همانا تولید سوء تفاهم ، نفاق و دشمنی بین امین و ترکی است تا شاگرد وفادار و استاد بیسواد را در مقابل همدیگر قرار دهد و این عهده را نیز موفقانه بازی کرده است . در اسناد نشر شده از قول شوروی ها اقرار آن راجع به رول در اندازی سافرونچوک بین زعمای حزب خلق طبعاً تذکری دیده نمیشود ولی هر افغانی که سیر و قایح کابل را دیده و این اسناد را مطالعه میکند به این نتیجه گیری میرسد که مناسبات بین امین و ترکی را سافرونچوک خراب کرده است . فقط دو سند و قوف امین از تلاشهایی که در پشت پرده برای تغییر هیئت رهبری صورت گرفته تذکره ضمنی وجود دارد یکی مصاحبه ۱۸ جولایی امین سند شماره ۴۷ مورخ ۲۲ جولای ۷۹ ، ترجمه فارسی صفحه ۲۰۹ متن انگلیسی صفحه ۱۹۲ ، افغانستان (۱) ، و دیگری در راپور سفارت امریکا بواشنگتن که مشعر است ما کاملاً مطمئن هستیم که اطلاعات در باره فعالیت های سافرونچوک مدت ها پیش به گوش امین رسیده است و ما نمیتوانیم

این امکان را رد کنیم که سافرونچوک موضوع کناره‌گیری
 امین را قبلاً با خود او مطرح کنوده‌امست (مسند شماره ۴۹
 مورخ ۲۵ جولای ۱۹۷۹ ترجمه فارسی صفحه ۲۱۸ متن
 انگلیسی، صفحه ۴۰۰، ماده دهم، افغانستان ۱۱، دیده شود).
 تحلیل سفارت امریکا در قسمت اخیر اقتباسی فوق‌الذکر
 عاید به مطرح شدن کناره‌گیری امین با خود او مقرون بواقعیت
 بنظر نمی‌رسد. سافرونچوک که برای همین منظور خفیه
 کار میکرد جرات مطرح کردن این موضوع را با خود امین
 نداشت و نه روسها ارزو داشتند چنین ذهنیتی را به امین
 بدهند زیرا از عکس‌العمل‌های امین که یکی آن شاید اعدام
 فوری ۱۴۰۰ پرچی در زندان پل‌چرخ می بود هراس داشتند.
 در جای دیگر نیز شارژ دافر امریکا ماموریت سافرونچوک را
 به «نقش راشپوتین مانند در تحولات افغانستان» تشبیه
 کرده است.

نماینده باید نماینده ای
 درون پُرزمکرو برون ساده ای
 (فردوسی)

اطلاعات سفارت امریکا در کابل از منابع سفارت شوروی و اقماران که بطور پلان شده بمنظور اغواگری پخش میشد فراهم میگردد

از قساین برمی آید که در ورای فعالیت های تخریبی
سافرونچوک مبنی برداغ ساختن نزاع بین امین و ترهکی
روسها اشغال نظامی کامل افغانستان را چند ماه پیشتر
شاید در ماه سپتامبر ۷۹ در نظر داشته بودند، به نوعی
که اول امین را توسط ترهکی از بین ببرند و سپس ببرک را
با قشون خود وارد کرده ترهکی را بسهولت از صحنه برون
بکشند. با اغلب گمان بر آنست که به ترکی هدایت مبنی بر
ترور امین را شاید در باز دید مورخ ۹ سپتامبر ۷۹
ترهکی در ماسکو داده باشد (راپور سفارت امریکا در ماسکو
سند شماره ۲۴ مورخ ۱۳ سپتامبر ۷۹ ترجمه فارسی
صفحه ۱۹ متن انگلیسی صفحه ۶۴، افغانستان (۲) و
اطلاعات جاپانی ها در سند ۳۲ مورخ ۲۰ سپتامبر ۷۹،

ترجمه فارسی صفحه ۱۱۴ متن انگلیسی صفحه ۸۱، افغانستان (۲، دیده شود). اما از آنجا نیکه پلان ترور امین عملی نشد و بر عکس آن رخ داد که ترکی بدست امین دستگیر شد، و سه تن وزیران وفادار به ترکی (وطنجار، مزدوریان و سروری) به سفارت شوروی در کابل مخفی شدند — (سند شماره ۴۸ مورخ ۳ اکتوبر ۷۹ که ناینده امریکا اطلاعات یک دیپلمات شوروی را ضبط کرده است، — افغانستان (۲، دیده شود)، سافرو نچوک که در عملیات ترور امین ناکام شده بود، پناهنده‌گی این سه نفر بسفارت شوروی را یک چانس طلایی یا زیرآفتاب از این سه عضو خیر حزب معلومات بیشتر اخذ میتوانست (ب) همکاری آنها را در سهم گرفتن به عملیات نظامی جلب میکرد که به آن صبغه کودتای داخلی بدهد (ج) توسط پیغام های خصوصی آن سه نفر، که از سفارت شوروی تدویر میشد، خصوصاً توسط گماشتگان سروری، عدد بیشتر اعضای حزب خلق را بطور خفیه بر علیه امین سوق میداد (د) توسط تماس ها و گماشتگان آن سه نفر، خصوصاً گماشتگان سروری در موسسه خاد، معلومات بیشتر راجع به پلان های خاص سیاسی و مدافعوی امین حاصل مینمود خصوصاً که درین وقت مناسبات امین با سفارت شوروی بهم خورده بود و

چنانچه اعلان شد امین توسط سفیر خود در ماسکو تقاضای احضار پوزانف سفیر شوروی را با ماسکو نموده بود (سند شماره ۴۶ مورخ ۲ اکتوبر ۷۹، ترجمه فارسی ۱۵۱ متن انگلیسی ۱۰۷، ماده های ۱۳ و ۱۵، افغانستان (۴) دیده شود). علاوه تا چنانچه در همان وقت شایع شد، امین به همکاران خود هدایت داده بود تا ساحه اختیارات وسیع و فعالیت های مشاورین روسی را محدود بسازند و روسها مجبور شدند این عقب نشینی را ولو بطور موقت بپذیرند. دولت امین درینوقت در نشرات خود روش معتدل با امریکا را در پیش گرفت (سند شماره ۵۳ مورخ ۱۸ اکتوبر ۷۹ ترجمه فارسی صفحه ۱۶۸ متن انگلیسی صفحه ۱۱۸ افغانستان (۴) دیده شود). بنا بر آن در تحت چنان شواهد غیرمترقب که برای روسها دفعتاً پدید آمده بود مخفی ساختن سه عضو مهم حزب خلق را در سفارت و استفاده کردن از تماس های مخفی و نفوذ و گماشتگان آنها برای سفارت شوروی و سافرونچوک بسیار معتنم و سودمند و مورد نیاز بود. بدین ترتیب پلان اشغال نظامی کامل افغانستان به نفع پرچی ها چند ماه دیگر به تعویق افتاد تا در ماه دسامبر ۷۹ به اشتراک و طنجانار، مزدوریار و سروری بلقتل امین در عمل پیاده گردید.

چنین بنظر میرسد که در اوایل ماه اگست ۷۹ سافرونچوک بالای شوسیاو سفیر آلمان شرقی مضمون شده و اغلباً در باره او چیزهایی به حفیظ الله امین رسانده تا آنکه در اواسط اگست ۷۹ وی از افغانستان اخراج شده است. در ملاقات ضیافت شب ۱۲ اگست شوسیاو تقاضای ملاقات فوری را با نماینده امریکا برای اظهار یک مطلب - اضطراری مینماید ولی نماینده امریکا به اهمیت موضوع پی نبرده آنرا به آینده موکول میسازد. همان است که بعد از ۱۳ اگست ۷۹ شوسیاو بطور مرموز به بهانه زخم برداشتن پا از صحنه سیاست کابل غایب میگردد (سند شماره ۱۳ مورخ ۲۰ اگست ۷۹، ترجمه فارسی صفحه ۴۹ متن انگلیسی صفحه ۳۸ و سند شماره ۵۶ مورخ ۲۵ اکتوبر ۷۹ ترجمه فارسی صفحه ۱۷۲ متن انگلیسی صفحه ۱۲۴، افغانستان (۲) دیده شود). سافرونچوک بعد از رویکار آمدن امین و مردار شدن تروکی هنوز هم تا پایان کار با همسوریت خود ادامه میدهد ولی در یک ضیافت دیپلماتیک به همکار امریکایی خود گله میکند که بیمورد اسم او را در مطبوعات بین المللی بحيث مشکل کشای اصلی امور شوروی در افغانستان معرفی کرده اند (سند شماره ۳۵ مورخ ۲۲ سپتامبر ۷۹ ترجمه فارسی صفحه ۱۱۸ متن انگلیسی صفحه ۸۴، افغانستان (۲) ماده ۵ دیده شود).

بیمورد نخواهد بود اگر درینجا از ببرک و طنفروش که توسط رقیب سیاسی اش امین خونخوار تبعید شده بود و درین وقت تحت حمایت روسها در مادر وطن اصلی خود ماسکو اقامت داشت سخن بهمان آریم زیرا فعالیت های او در ماسکو در جهت مستعمره ساختن افغانستان و تشویق روسها برای سرنگون ساختن امین و اشغال افغانستان درین فرصت تشدید یافته بود. این قسمت نوشته من مبتنی بر روایاتی است که خودم در کابل شنیده بودم و اکثر وطنداران محترم که در آنوقت بکابل بودند نیز مطلع خواهند بود. تقریباً دو ماه قبل از اشغال نظامی افغانستان یعنی در اوایل اکتوبر ۷۹ افواهایی در کابل پخش گردید که گویا ببرک بکابل آمده در سفارت شوروی مخفی میباید شد. ببرک خودش نیز بعد از کودتای نظامی شوروی در یک خطابه رسمی بمردم گفت که طود انقلابی به پکتیا آمده بود و این دروغ بود. واقعیت امر اینست که ببرک خودش در شب عملیات نظامی شوروی بکابل بود.

ببرک بعد از برطرفی از سفارت چکوسلواکیه خود و رفقای خود را آواره و هیچکاره یافت. آن چند صد هزار دالر پول مردم فقیر افغانستان را که او و رفقاییش (اناهیتا، نور محمد نور و نجیب گاو) از سفارتخانه های افغانی نزدیده

بودند برای خوشگذرانی های خود و رفقاییش در ارو پایا
ناکامی می پنداشت. از جانب دیگر حدود ۱۴۰۰ تن پرچی
شناخته شده را امین به پل چرخنی توقیف کرده بود و رقیب
او امین خونخوار که حکومت کابل را بدست داشت اگر
شفاعت و مداخله روسها در بین نمیبود پرچی ها را اعدام
کرده بود. پرچی های کابل نیز خصوصاً بعد از توطئه و
اعتراف کشتمند ببرک را مسئول واقعات دانسته از او چشم
امید داشتند. بنابراین ببرک، این سنگ دیوانه که در
میدان سیاست افغانستان زخم های کاری برداشته بود،
در پی التیام آن افتاد. او میدانست که تا زمانی امین بر
سر اقتدار باشد مراجعت او به افغانستان ناممکن خواهد
بود. از جانب دیگر بعد از بهم خوردن مناسبات امین با
سفارت شوروی در کابل کمی بعد از رویکار آمدن امین
بعیث رئیس جمهور شایعاتی شنیده شد که گویا امین
قصد دارد پرچی ها را در عین اعدام نماید. دکترین وطنفرشی
ببرک برای استقرار کمونزم در یک مملکت چیز نوی نبوده
سالها پیش در نوشته ها و خطابه هایش اظهار شده بود.
وی معتقد بود و میباید که بدون عسکر و حضور نظامی
شوروی کمونزم در افغانستان تاسیس شده نمیتواند
وقتی ببرک ملتفت شد که قسمت اول پلان شوروی ناکام
شده و بارویکار آمدن امین بعیث شخصی کل اختیار در

افغانستان روسها موقف تدافعی اختیار کرده اند همان
 دکتورین قدیم خود را درین فرصت در ماندگی به روسها
 در ماسکو پیشکش کرده ، توام با آن امین را غیر قابل اعتماد
 و ایجنت امریکا معرفی نموده ، دوام زعامت او را خطر
 آئی برای حیات مشاورین و نظامیان روسی و منافع
 سیاسی و اقتصادی روسیه در افغانستان قلمداد کرد.
 ببرک از سالها باینطرف نماینده کمی جی بی بوده و با
 اندرو پوف رئیس سابق این دستگاه که بعد از مرگ
 برژنف زعم شوری شد آشنایی و تماس نزدیک
 داشت . هکذا با تئوریسین های حزب کمونست شوری
 از قبیل سوسولوف و غیره شناخت داشته و تماس
 قایم کرده بود . بعد از مخفی شدن سه عضو مهم حزب —
 خلق در سفارت شوری مقیم کابل ، اطلاعات بیشتری
 در باره امین ، فعالیت های ضد روسی و تمایلات —
 استقلال طلبی او به حلقه های کمی جی بی سرزیر میشد
 که به نفع موقف ببرک بود . شب نامه هائیکه از طرف
 پرچی ها در کابل توزیع شد شعارهای (قانونیت ، عدالت ،
 مصونیت) و قانون اساسی مجوزه او را قلابی و مصلحتی
 خوانده بود . افواهایی در باره بی اعتمادی و دلزدگی امین
 از روسها و اشارات و اقدامات وی برای بهبود مناسبات
 با امریکا نیز پخش شد . امین در اولین ملاقات خود با شارژدافر

امریکا گفت که « مایل است مناسبات بهتر دوستانه تر داشته
 باشد » و دو بار تکرار کرد که دروازه اطلاق وی برای پذیرایی
 نماینده امریکا هر وقتیکه بخواهد برای ملاقات و مشورت بیاید
 باز خواهد بود. ولی شارژ دافر امریکا قبلاً از واشنگتن
 هدایت گرفته بود که ملاقات بسیار کوتاه و بدون اظهار
 مطالب مهم انجام بدهد (سند شماره ۳۸ مورخ ۲۷ سپتامبر
 ۷۹، ترجمه فارسی صفحه ۱۴۵ متن انگلیسی صفحه ۸۹،
 افغانستان (۲) دیده شود). ببرک که هر روز توسط روسها
 در جریان واقعات کابل گذاشته میشد شاید به روسها اطلاع
 داده باشد که اگر امین قانون اساسی خود را تصویب و
 نافذ نماید آنوقت بعضی ممالک نیز آنرا بر سمیت خواهد
 شناخت که در آنصورت یک حکومت قانونی را سقوط دادن
 کار مشکلی خواهد بود بنا برآن اشغال نظامی هرچه زودتر
 کابل و ترور امین را قبل از توشیح قانون اساسی جداً
 سفارش نموده باشد. بدین ترتیب ببرک در جهت تحمیل
 روسها برای رویکار آوردن خودش رول مهم بازی کرده
 است. ببرک در برابر موفقیت مرحله اول که رویکار
 آمدن خودش میباشد و در بدل آن استقلال سیاسی
 افغانستان را به روسها عرضه کرد، قدمی فراتر گذاشته
 در مرحله دوم استقرار کمونزم و در مرحله سوم ضمیمه شدن
 افغانستان را بحیث یکی از جمهوریت های آسیای جنوب

دریای آمو و عده داد. این و عده ها روسها را بیشتر مشتاق
اجرای عمل ساخت چنانکه بیرک را به تحت حکومت کابل شانند،
مراحل بعدی این
پلان توسعه جویانه شوروی البته متوجه پاکستان است
تا این یگانه مملکت اسلامی را که سد راه رسیدن آن به
بحر هند میباشد تجزیه نماید. روسها میخواهند از هم اولتر
دولتی در بلوچستان تاسیس کنند تا راه مستقیم و کوتاه به
بحر هند گشوده شود. علاوه برک پایگاه مساعدی برای
اعضای متلاشی حزب توده ایران و مقاصد آن‌ها بوجود
آورده روسها ازین طریق نیز منافع و مقاصد خود را در
ایران رسیدگی مینمایند. اینست که روسیه برای موفق
شدن عملیات نظامی مرحله اول یعنی اشغال نظامی افغانستان
و بچوکی نشانیدن جاسوس سابقه دار شان بیرک، دپلمات
های ورزیده بی چون سافرونچوک را با کارگردانان ماهر
دستگاه کی جی بی در کابل اعزام نمود. باید اذعان کرد که
عملیات دپلوما سی و جاسوسی روسیه به نوعی که در
صفحات گذشته تشریح گردید ظاهراً بموفقیت انجام یافته
است. بیرک در طرح نقشه اشغال نظامی افغانستان روسها
را تحمیق کرده اکنون روسها به اشتباه خود پی برده اند.
دیری نخواهد گذشت که بیرک از تخت کابل بر طرف و بطور
دایمی در کفام کلخوز مادر و طن اصلی خود روسیه منتقل

شود زیرا خانم و اولاد های او از چهار سال باینطرف نزد
روسها گروگان میباشند.

از آنچه در بالا گزارش یافت به این نتیجه میرسیم
که عقب نشینی امریکا و گذاشتن همه ابتکارات بر روسیه درین
مرحله نهایت حساس و مهم در صحنه سیاسی افغانستان
و مبارزه داخلی بین احزاب رقیب کمونست که به منافع
امریکا و امنیت منطقه ارتباط مستقیم داشت، نمایندگان
امریکا را در چهارچوب سفارتخانه کابل محصور نگه
کرد. راپورهای سفارت امریکا در کابل که یک قسمت آنها
درین دو جلد مورد بحث گنجانیده شده با ستناد اطلاعاتی
ترتیب میشد که از مکالمات شفاهی با بعضی دیپلمات ها
تراوش میکرد، در حالیکه یک قسمت این اطلاعات بطور
پلان شده از سفارت شوروی و اقماران آن بمنظور اغواگری
پخش میشد. بطور مثال هدایت نامه مورخ ۱۹ اکتوبر
۱۹۷۹ آقای ونس وزیر خارجه امریکا بعنوان سفارت
امریکا در تهران را مطالعه کنید که در آن در خصوص اوضاع
جاریه افغانستان بسفارت خود اطلاعاتی فراهم کرده است
(سند شماره ۵۴ مورخ ۱۹ اکتوبر ۱۹۷۹ ترجمه فارسی
صفحه ۱۷۰ متن انگلیسی صفحه ۱۱۹ افغانستان (۲). مطالعه
سطحی سند مذکور بهر افغان این ذهنیت را تولید خواهد
کرد که مندرجات این سند رسمی و مهم با اوضاع آنوقت

افغانستان بسیار ناسازگار است. در آن تاریخ که تقریباً یکماه از زعامت و رویکار آمدن امین میگذشته، مناسبات امین و روسها بهم خورده بود، فعالیت زیر زمینی پرچمی تزیید یافته و شایعات اعدام پرچمی ها شنیده میشد، حملات مجاهدین و برخورد با روسها بطور قابل ملاحظه تزیید یافته و روسها و کمونست ها در موقف دفاعی قرار گرفته بودند، قطعات اردو در مرکز و چند ولایت طغیان نموده به مجاهدین پیوسته بودند زیرا تصفیه اخیر بعد از قتل تره کی درز و نفاق بین دو جناح حزب خلق را تشدید کرده بود. امین در پی ترمیم مناسبات خود با پاکستان بر آمده (سند شماره ۵۸ مورخ ۳۱ اکتوبر ۷۹، ماده ۵ ترجمه فارسی صفحه ۱۸۴ متن انگلیسی صفحه ۱۲۹ دیده شود) و در باره تمایل حکومت امین ^{ببر} بهتر ساختن مناسبات با حکومت امریکا در ماه سپتامبر و اکتوبر ۷۹ چهار رایور از سفارت امریکا در کابل بواسطگتن ^{خا}بزه شده است (اسناد شماره ۳۹، ۴۲ و ۴۳ افغانستان ۷۹) دیده شود) اما رایور وزیر خارجه امریکا هیچکدام از این واقعیت ها را منعکس نساختم است. طرفه اینکه آقای ونس ^{میگوید} دولت او هیچ نشانه مطمئنی در مورد اشتراک عساکر شوروی در جنگ علیه شورشیان بدست ندارد (ماده ۴ همان سند). و در ماده ۵ همان سند در

خصوص بر خورد امین و ترکی بتاریخ ۱۴-۱۶ سپتامبر
مینویسد که پوزانف سفیر شوروی جریان واقعات را
بعد از وقوع آنها مطلع میگردد. در حالیکه هرافغان
میداند که پوزانف خودش همان شب در ارگ حضور
داشت و همه وقایع آن شب بحضور او رخ داده و
طراح آن نیز آمران پوزانف در ماسکو بوده است که
شرح آن در اسناد صفحات قبلی گزارش داده شد.
این نقص اطلاعات دولت آقای کارتر در مسایل افغانستان
محصول پلان ها و فعالیت های روسهاست که در نتیجه
آن همه منابع اطلاعاتی امریکا در مورد وقایع افغانستان
را روسها تحت کنترل خود قرار داده دولت امریکا را در
تاریکی نگه داشته بودند.

بهمین نهج، راپورهای سفارت امریکا در کابل در
خصوص بر خورد مسلحانه امین و ترکی و وقایع ناشی از
از آن بسیار دلچسپ است (اسناد شماره ۴۶ مورخ ۲
اکتوبر ۷۹ ترجمه فارسی صفحه ۱۵۱ متن انگلیسی صفحه ۱۰۷
و شماره ۴۸ مورخ ۳ اکتوبر ۷۹ ترجمه فارسی صفحه ۱۹۵
متن انگلیسی صفحه ۱۱۳، افغانستان (۲) دیده شود)

اطلاعات سفارت امریکا در چنین مسایل مهم که به سرنوشت
مملکت متوقف فیها تعلق میگیرد مکالماتی تشکیل میدهد
که از زبان سفیر یوگوسلاویه که آنهاهم مبتنی بر اظهارات

پوزانف میباشد یا از اظهارات یک دپلومات سفارت شود
 در ملاقات تصادفی میدان هوایی کابل تراوش کرده است.
 طرفه اینکه مرگ ترکی را سفارت امریکا در ماسکواز گزارشی
 مطبوعات شوروی بدولت خود اطلاع داده است (سند شمار
 ۵۱ مورخ ۱۱ اکتوبر ۷۹، ترجمه فارسی ۱۷۵، متن
 انگلیسی صفحه ۱۱۶ افغانستان ۲، دیده شود).

در مورد واکنش دولت آقای کارتر در مسئله افغانستان
 باستناد اسناد هندیچ^{درین} دو جلدی که نشر شده تناقضاً
 بمشاهده میرسد که با موقف رسمی و ظاهری آن که
 خود را مخالف با اشغال نظامی افغانستان نشان میدهد
 مطابقت بهم نمیرساند. برعکس، آن پندار این نویسنده
 که در اوایل این مقاله تذکار یافته، دولت آقای کارتر
 قصداً روسیه را در منجنیق افغانستان راه داده است
 تا انتقام شکست ویتنام خود را تلافی نماید. بطور مثال
 اطلاعاتی که از کنایه ها و بیانات سفیرانمان شرق،
 شو سیاو، و سفیر یوگوسلاویه و دیگر مراجع دپلوماتیک
 کابل توسط سفارت امریکا به واشنگتن مغایره شده حتماً
 مورد تحلیل قرار گرفته، در آن بیانات تغییرات بنیادی در
 حزب و امکان اشغال نظامی افغانستان شامل است. آیا
 امکان دارد که واشنگتن آن نکات و اطلاعات مهم را در
 تحلیل و محاسبات خود نادیده گرفته باشد؟ یا اینکه دیده

و دانسته به آن تن در داده تا حریف خود را در بنجفتیق
ویتنام مانند گرفتار سازد؟ در هر دو صورت امریکا
در مسئله اشغال افغانستان مسئولیت سنگین دارد.

چانس طلایی برای امریکا در جهت جلوگیری از سرازیر
شدن عساکر روسی وقتی میسر شد که حفیظ الله امین
ترهکی را مژدار کرد و قدرت کامل را خودش بدست گرفت.
درینوقت امین تا اندازه یی بالای روسها مشکوک شده بود
و به امریکا در جهت بهبود ^{ساختن} مناسبات چراغ های سبزا
روشن میساخت. نه تنها مطبوعات حکومت امین این تمایل
را نشان داد (سند شماره ۳۴ مورخ ۲۲ سپتامبر ۷۹
افغانستان (۲) دیده شود) بلکه امین در اولین ملاقات خود
بشارژ دافر امریکا این تمایل را اظهار کرد (سند شماره
۳۸ مورخ ۲۷ سپتامبر ۷۹ افغانستان (۲) دیده شود)
بلکه وزیر اطلاعات و کلتور او، کتوازی، در ملاقات خود
از تغییرات عظیمی که در افغانستان در حال وقوع میباشد
با تذکار افغانستان مستقل و آزاد و ارزومندی مناسبات
فروهنگی با امریکا مطالبی گفت (سند شماره ۳۹ مورخ
۲۷ سپتامبر ۷۹ ترجمه فارسی صفحه ۱۲۹ متن انگلیسی
صفحه ۲۹، افغانستان (۲) دیده شود). شاه ولی نیز در
ملاقاتش با معاون وزیر خارجه، آقای نیوسام، در نیویارک
از روش یکجانبه امریکا کله مندی کرد (سند شماره ۴۱

مورخ ۲۹ سپتامبر ۷۹، ترجمه فارسی صفحه ۱۳۳ متن انگلیسی صفحه ۹۴ دیده شود).

اسدالله متین مدیر عمومی اطلاعات وزارت خارجه که از کسان نز دیک امین بود در هکالمه تلفونی به نمایندگی از دولت افغانستان به مارلین مکافی عضو سفارت امریکا گفته بود « آنها از من خواسته اند از شما پرسم که آیا امریکا حاضر است مناسباتش را با افغانستان بهبود ببخشد؟ » (سند شماره ۴۲ مورخ ۳۰ سپتامبر ۷۹ ترجمه فارسی صفحه ۱۳۹ متن انگلیسی صفحه ۹۸ دیده شود). با ساس این تماس ها و مشاهدات شارژ دافر امریکا با پور مفصلی در شش ماه بدولت خود میفرستد و در آن علامات نشان دهنده تأییل حکومت جدید را برای بهتر ساختن مناسباتش با امریکا یکا یک تشریح میکند حتی خاطر نشان میسازد که - کتوازی موقف چند ماه قبل خود را کاملاً تغییر داده خواستار همکاری بیشتر در ساحه های فرهنگی و اطلاعات شده است (سند شماره ۴۳ مورخ اول اکتوبر ۷۹، ترجمه فارسی صفحه ۱۴۱ متن انگلیسی صفحه ۱۰۰، افغانستان (۲)، دیده نشود). اما در برابر چند تذکر پیهم دولت امین، از رئیس جمهور گرفته تا سویه مدیر عمومی وزارت خارجه، حتی بسوال واضح اسدالله متین و اشنگتن جواب مثبت نمیدهد.

در عین زمان سفارت امریکا در کابل ملتفت است با وجودیکه

امین قدرت سیاسی را بدست آورده باشکلات عظیم مواجه
 میباشد. از آنجمله است درز و نفاق شدید در خرب خلق
 بین طرفداران او و ترکی، متشست شدن قطعات عسکری
 بعد از واقعه ۱۵ دسامبر و خلع ترکی، مخفی شدن سه
 عضو مهم حزب خلق در سفارت شوروی که موقف گیر عرسمی
 دولت شوروی را بضد امین افاده میکند. شارژ دافر
 امریکا ضمن ارزیابی اوضاع کابل و موقف امین، شانس
 موفقیت او را در طول آنسال بیش از پنجاه فیصد
 نمی بیند (سند شماره ۲۹ مورخ ۱۸ سپتامبر ۷۹،
 ترجمه فارسی صفحه ۱۰۶ متن انگلیسی صفحه ۷۶،
 افغانستان (۲) دیده شود). در حالیکه امین و همکاران
 او کاملاً از جانب روسها مراقبت میشوند، آیا امین بیشتر
 از آنچه که بزبان دیپلماسی گفته شده میتواند، عمل دیگری
 را برای بهتر ساختن مناسباتش با امریکا انجام داده ^{ست} میتواند؟
 از آنجائیکه امریکا دعوت امین را نپذیرفت و سافرونچوک
 که جریان امور را دقیقاً نه مراقبت میکرد، ببرک و دستگاه
 کی.جی.بی. نیز در ماسکو برای سرنگون ساختن امین
 بکار افتیده بود، روسها نیرنگ دیگری ریختند و توسط
 جا سوسان دستگاه استخبارات امین که در عین زمان
 گماشتگان کی.جی.بی. بودند، اطلاعاتی به امین رساندند
 که گویا عساکر پاکستانی به حمایت جا هدین افغانی در

صدد حملهٔ چهار جانبه از طریق سرحدات خوست، کوز،
 خیبر و سپین بولدک بخاک افغانستان میباشند. عکس
 های دروغین از تمرینات و تجمع دسته های مجاهدین
 در محاذات سرحدی فراهم شد. بسفارت خانه های آقحار
 شوروی در کابل نیز هدایت داده شد اطلاعات مشابه
 را بملاحظه دوستی و خیرخواهی به امین برسانند. چون
 امین از امریکا جواب مثبت نگرفت و ناامید شد، حتی در
 برابر اخراج سفیر شوروی، شخصیت بزرگ کمیته مرکزی
 حزب کمونیست شوروی پوزانف که علامتی بهتر از آن
 در مورد خرابی مناسباتش با شوروی داده نمیتوانست،
 امریکا عکس العمل نشان نداد. از جانب دیگر در نتیجه
 شقاق و انشعاب در حزب بعد از مردار شدن ترکی،
 عسکر قابل اطمینان بدسترس امین نبود، و این حلا را
 روسها درست مانتفت شده بلکه برای رویکار آوردن چنین
 وضعی خود شان در کار بودند، بنا بر آن طوریکه شنیده
 شد. به امین پیشنهاد کردند بمنظور رفع اختلافات
 و تقویه مورال در اردو یک فرقه عسکر شوروی طور
 نایشی و موقتی وارد کابل شود و قانونیت آنرا مطابق
 به قرارداد دوستی منعقد ماسکو، که بین ترکی و برژنف
 امضاء شده بود، وانمود ساختند. به امین و اعضای خلقی
 حزب لهوری فهمانده شد که حضور یک قطعه کوچک و

نایشی عسکر شوروی در کابل از جمله مجوزه جا هدین و حمایت نظامی پاکستان جلوگیری خواهد کرد. به پرچمی ها و اجیران کی.جی. پی، اشخاصی مانند شاه محمد دوست که از روی مصلحت با امین همکاری میکرد، هدایت داده شد تا همکاران امین را به قبول این طرح تشویق نمایند.

امین تجربه و جهان بینی سیاسی نداشت، ورنه هیچ زعمی در عین زمان به دو عمل متضاد متشبث نمیشود. سفیر یک مملکت را اخراج کردن که تو همین بزرگی برای اتحاد شوروی در معامله با اقمارش بشمار میرفت و در عین حال عساکر همان مملکت را اجازه فرود آمدن بخاک خود دادن! رو سها با انجام این عمل در حقیقت میخواستند در واژه هر نوع ابتکار احتمالی امریکا در افغانستان را، که با رویکار آمدن امین زمینه آن مساعد شده بود، برای همیشه ببندند و به این کار نیز موفق شدند. دو روز بعد از فرود آمدن با اصطلاح قطع نایشی عساکر روسی، حزب خلق به اعضای خود در پوهنتون هدایت داد تلبه حمایت از اقدام دولت سغمرانی هاسرید هند و خلعتی های احمق این امر را در آدیتوریوم پوهنتون تعمیم کردند. فردای آن پوهاند فضل الرئی پڑواک استاد پوهنچی حقوق و علوم سیاسی اولین شخصی بود که در دهلپز پوهنچی حقوق در محضر استادان و شاگردان فرود آمدن عساکر شوروی را

بکابل یک حرکت غیر دوستانه و مخالف روابط و معاهدات --
 همسایگی خوانده، بیطرفی و استقلال افغانستان را در معرض
 خطر معرفی کرد. این نویسنده به صنف چهارم دیپارتمنت
 انگلیسی که در آن دهلز واقع بود تدریس میکرد. شاگردان
 صنف های واقع در آن دهلز آواز سخنرانی و چک چک را شنیدند
 صنف ها را تخلیه و به جمعیت پیوستند و من تا اخیر حاضر
 و ناظر این صحنه بودم. دو مین موسسه پوهنتون که در
 آن صدای احتجاج برخاست پوهنچی ادبیات بود. دکاتور
 محمد حسن کاکرا استاد تاریخ پوهنچی علوم اجتماعی نیز با
 ما پیوست. استادان جوقه جوقه در دهلز ها ایستاده
 صحبت میکردند. بعد از چند دقیقه طاهر علمس رئیس حزبی
 پوهنچی با داکتر وفایی معاون حزبی پیدا شده هر دو
 شان استادان را برای مذاکره به اطاق مجلس دعوت کردند.
 اما اکثر استادان به اطاق مجلس نرفته متشت شدند.
 فردای آن منظرهات پوهنچی های اقتصاد و طب و سایر
 پوهنچی ها سرایت کرد اما رئیس حزبی پوهنتون، که
 اصلاً اهل علم و استاد پوهنتون نبود، بلکه سابقه --
 ارادت به ترکی و سابقه دو سال تحصیل به شوروی بحیث
 رئیس پوهنتون مقرر شده بود، هدایت اکید توأم با ترتیبات
 امنیتی صادر کرد که استادان پوهنچی ها بین هم دیده و
 اجتماع کرده نمیتوانند. بلکه استادان هر پوهنچی تحت ریاست

رئیس پوهنچی بعد از ختم درس تشکیل جلسه داده میتوانند همان
 روز در اکثر صنوف شاگردان _____
 به درس نرفتند بلکه در دهلیزها و میدانهای پوهنچی
 ها گروههای شاگردان به صحبت بین خود مینماید و خواهش
 پرداختند. در پوهنچی ادبیات فقط استادان خلقی و
 حزبی به مجلس رفته دیگران پوهنچی را ترک کردند. خلقها
 دو سه تن استاد غیر حزبی را که در جریان وارد نبودند
 بجزور با خود به مجلس برده بودند. من ذکر این موضوع
 را در اینجا بخاطری لازم دانستم تا مردم افغانستان بدانند
 که استادان و شاگردان غیر کمونست پوهنتون که زایدان
 80 فیصد جمعیت پوهنتونی را تشکیل میداد بمقابل فرود
 آمدن اولین دسته عساکر شوروی بکابل با وجود
 اخطارها و ترتیبات شدید امنیتی چند روزه مظاهره
 کردند اما مطبوعات تحت کنترل روسها خبر این
 مظاهرات را طبعاً نشر نمیکرد. استادان محترم پوهنتون
 که این مقاله را میخوانند، امید است خاطرات و مشاهدات
 خود را در مورد آن مظاهرات بحیث مکمل یادداشت
 های این قسمت برای نشر بفرستند.

تاجا نیکه به مسئولیت دولت آقای کارتر در قضیه —
 افغانستان تعلق میگیرد، قراین و اسنادی که در فوق
 گزارشی یافت، بزعم این نویسنده، دولت آقای کارتر در

مورد اشغال نظامی افغانستان توسط روسها غفلت نموده
منحیت ابر قدرت حامی منافع جهان آزاد مسئولیت بزرگ دارد.
چنانچه گزارش یافت دولت امریکا در مراحل بسیار حساس
پیشرفت سیاسی شوروی در افغانستان موقف یک سیرپینی
محض را اختیار کرد، حتی بمقابل فرود آمدن با اصطلاح اولین
قطعه ^{عسکری} مایشوی شوروی بکابل عکس العمل لازم نشان نداد، مثلاً
بخود امین که دروازه دفتر خود را برای مشورت امریکاییان
باز گذاشته بود در مورد عواقب خطرناک این بازی چیزی
نگفت، و اما بعد از آنکه اشغال نظامی افغانستان با رویکار
آمدن ببرک وطنفروش در ماه دسامبر ۱۹۷۹ توسط روسها
انجام یافت، دفعتهً موج اعتراض از وزارت خارجه امریکابلند
شد و دولت امریکا بملت خود و مردم جهان اظهار داشت
که از قصد اشغال نظامی افغانستان توسط اتحاد شوروی
اطلاع نداشته و روسیه برخلاف وعده هایش به این
تخطی دست زده است. در یکی از اسناد خواندیم
که دولت آقای کارتر به علاقمندی بسیار محدود منافع
امریکا درین منطقه اشاره کرده است، بنا برآن اهمیت
ستراتژیکی افغانستان و اینهمه علاقمندی خشک و
و خالی امریکا بعد از اشغال افغانستان از کجا و چرا
پدیدار گردید؟ اگر هدف این روش امریکا هزاران تن
مجاهد بیدفاع افغان را بدهن شوپهای شوروی براب رکودن

با شد تا با کشته شدن چند روس انتقام شکست ویتنام از مردم افغانستان گرفته شود، اینچنین یک طرز العمل غیر مسئول به حیثیت و پرستیژ امریکا در اذهان عامه جهان آزاد و ممالک غیر منسلک بیشتر صدمه خواهد زد، و نه تنها افغانستان آزاد نخواهد شد بلکه پاکستان نیز بدست کمونست ها در تحت کنترل شوروی درآورده خواهد شد.

ماز دولت کنونی امریکا و جناب آقای ریگان رئیس جمهور محبوب مردم امریکا، که سعی و آرزو دارد امریکا و جهان آزاد را برای مقابله با دیوار آهنین شوروی آماده بسازد، خواهشمندیم با درک حقایق و مسئولیت های امریکا در قضیه افغانستان، در دوره چهار سال آینده حکومت جمهوری خواهان، در باره آزاد ساختن افغانستان به اقدامات موثر بپردازد. کمک های چند ملیون دالری امریکا که بیست فیصد آن بدسترس مجاهدین واقعی قرار نمیگیرد، رو سها را متضرر و جریحه دار میسازد اما افغانستان را آزاد نخواهد ساخت. دولت امریکا با نفوذی که هنوز در منطقه دارد باید در راه تاسیس یک جبهه متحد ملی از فشار سیاسی و اقتصادی کار بگیرد زیرا آزاد ساختن افغانستان بدون اتحاد و تصمیم دسته جمعی همه مهاجرین و مجاهدین ناممکن است. من

بحيث یکتا مهاجر بمردم امریکا میرسانم که پول و اسلحه
 که دولت آنها از عواید و مالیات مردم امریکا بنام امداد
 به بجا هدین افغانی میدهد، تا زمانیکه جبهه متحد ملی تاسیس
 نشود، امداد مردم امریکا برای آزادی مردم افغانستان
 نه، بلکه در راه اهداف و مقاصد شخصی تنظیم ها صرف
 میشود و در نتیجه به تضعیف جهاد افغانستان می انجامد.
 این کلیه در مورد امداد همه ممالک ذی علاقه صدق
 میکند. دول برادر اسلامی و عربی، و خصوصاً دولت
 و مردم شریف پاکستان که از واقعات اسف انگیز
 افغانستان مستقیماً متاثر میشوند باید در راه بوجود
 آوردن اتحاد بجا هدین افغانستان، بهر وسیله ای که
 باشد، ابتکار عمل را بدست بگیرند. یک افغانستان آزاد
 و اسلامی در پهلوی پاکستان برای پاکستان سپر بلا
 خواهد بود، اما یک افغانستان تحت کنترل شوروی
 نه تنها درد سر مزمن برای پاکستان خلق مینماید بلکه
 موجودیت پاکستان را تهدید مینماید. اگر آرزوی
 دولت پاکستان آزاد شدن افغانستان باشد ^{باید} تاسیس
 جبهه متحد ملی را بداخل خاک خود تامین نماید سپس
 با آن جبهه همکاری و مساعدت کند تا افغانستان آزاد
 شود. اگر آرزوی دولت پاکستان آزاد شدن افغانستان
 نباشد از کشته شدن غیر ضروری بجا هدین بیدفاع

نظر مقامات امریکایی دربارهٔ دین

اسلام، مهاجرین و افغانها

در اسناد منتشره جایجا نظرهای ناموافق و تعبیر های نادرست بعضی مقامات امریکایی راجع به دین مقدس اسلام، تعالیم اسلامی و مسایل مربوط به آن بنظر میخورد. من درین قسمت مقاله دو مثال آنرا مشت نمونه خروار از یک سند اقتباس و بر آن تبصره مینمایم. مثلاً در سند شماره ۸ مورخ ۱۶ اگست ۱۹۷۹ راپورسند شماره ۶۲۵۱ مورخ ۱۶ اگست ۷۹ سفارت امریکا در کابل بعنوان وزات خارجه واشنگتن ترجمه فارسی صفحه ۲۹، متن انگلیسی صفحه ۲۴، افغانستان (۲) دیده شود) نماینده امریکا در مورد ما هیت مخالفین رژیم خلقی کابل و احتمال رویکار آمدن یک رژیم اسلام گرا در افغانستان اوضاع افغانستان را از زاویه دید خودش ارزیابی نموده در ماده سوم این راپور محرمانه چنین اظهار نظر مینماید:

CONVERSELY, A REGIME BASED ESSENTIALLY ON THE "FUNDAMENTALIST" TENETS OF ISLAM WOULD PROBABLY NOT PLACE HIGHEST PRIORITY ON SOCIAL AND ECONOMIC REFORMS (E.G., THE "MANIFESTO" OF THE ISLAMIC PARTY OF AFGHANISTAN CALLS FOR THE REIMPOSITION OF "PURDAH," THE SUBJECTION OF WOMEN TO A LIFE OF SECLUSION) AND THE PROBABLY INEVITABLE WIDESPREAD VENDETTAS AIMED AT KHAL IS WOULD HAVE NEGATIVE HUMAN RIGHTS IMPLICATIONS.

برعکس رژیم که اصولاً بر تعلیمات «بنیادگرایی»، اسلام مبتنی باشد شاید به اصلاحات اجتماعی-اقتصادی حق اولیت قایل نشود (بطورمثال «مراومه» حزب اسلامی افغانستان تحمیل مجدد روپوشی زنرها را مقرر داشته، زن/محکوم به زندگی منزوی مذهبی مینماید) و احتمال چاره ناپذیر انتقام جویی و خوریزی وسیع بمقابل خلقیها نتایج منفی از لحاظ حقوق بشر خواهد داشت.

هكذا در ماده شانزدهم سند فوق الذکر عین موضوع به تفصیل مطرح قرار گرفته تحلیل ذیل ارائه شده است:

(ترجمه سند)

« ۱۶- برعکس، مرامنامه های موجود که از جانب گروه های مخالف صادر شده، خواستار یک نظام اجتماعی - اقتصادی مبتنی بر تعلیمات بنیادگرایی، اسلام میباشند، و بنا بر آن رژیستی که تحت رهبری گروه مخالف رویکار آید به احتمال غالب اصلاحات اجتماعی اقتصادی را (که برای این مملکت عقب مانده اشد ضرورت میباشد) در فهرست قدامت درجه اولیت نخواهد داد. هزاران فقره انتقام جویی شخصی نیز به احتمال غالب بمقابل اعضای باقیمانده حزب خلق انجام خواهد یافت، که بدین ترتیب از لحاظ معیارهای حقوق بشر شاید سابقه بدتر از دوره رژیم جمهوری دیموکراتیک افغانستان را قایم نماید، و لواتکه انتقام جویی از برخی اعضای حزب خلق حتی موجه و مشروع پنداشته شود. موقفی غیر-دوستانه بمقابل اتحاد شوروی (نه تنها اجتناب ناپذیر بلکه در صورت استقرار نیروهای انگیزه دهنده مخالف کنونی هرآئینه بیشتر محتمل الوقوع میباشد) نتایجی به ضرر ثبات و استقرار منطقه بلر خواهد آورد، خصوصاً با در نظر داشتن اوضاع غیر- مطمئنی که در ممالک همجوار افغانستان مستولی است، این احتمال در واقعیت میتواند درازرایی ماسکو که تا کجا از این رژیم خلقی حمایت نماید موثرواقع شود.»

در اقتباسات فوق الذکر که یک برخ کوچک سند نمبر ۱ را تشکیل میدهد رویه مرقه پنج نکته جلب نظر مینماید؛
(۱) دین اسلام مؤید اصلاحات اجتماعی اقتصادی نیباد شد.
(۲) الف، روش بنیادگرایی در اسلام مبتنی بر انتقام جویی و خونریزی میباشد.

(ب) رژیم که از جمله مجاهدین بنیادگرا در افغانستان رویکر بیاید آنقدر به انتقام جویی شخصی منهدم خواهد شد که از لحاظ حقوق بشر سابقه کشتار رژیم خلقی نسبت به آن بهتر دانسته شود.

(۳) هرامنامه خراب اسلامی افغانستان در مورد طبقه نسوان تحمیل پرده و زندگی منزوی مذهبی را خواستار میباشد.
(۴) موقف غیر دوستانه (رژیم بنیادگرا) بمقابل اتحاد شوروی اجتناب ناپذیر بوده روسها را مجبور خواهد ساخت رژیم خلقی کمونیستی را در افغانستان حفظ و حمایت نمایند.

(۵) عدم ثبات و استقراری در منطقه (در نتیجه رویکار آمدن رژیم بنیادگرا) یا ارتباط به اوضاع ممالک همجوار افغانستان پدید خواهد آمد.

این نویسنده عجز و اعتزاز خود را به هموطنان محترم در

تحلیل همه جانبه نکات فوق الذکر با ارتباط به منافع علیای افغانستان تقدیم مینماید. در عین حال اجرای این امر ولو بسوییه ناقص صورت بگیرد برای روشن ساختن ذهنیت مقامات دولت کنونی امری که لازم مییاشد آنچه در ذیل مطالعه میفرمایند سعی یکنفر است. متوقعم اهل خبره و آن عده علمای اسلامی که پیش علمی از اسلام دارند در موارد فوق الذکر روشنی بیشتر اندازند.

۱) دین اسلام و اصلاحات اجتماعی-اقتصادی

گله ما از جهان عیسویت اینست که حاضر نمیشوند مسائل مذهبی را بروش علمی و هقاییسی مطرح نمایند. امریکاییها بخصوص درباره فقه اسلامی کمترین معلومات دارند زیرا همتاسفانه اسلام شناسی خود را نه تنها از متن و محتوی قرآن نمیگیرند بلکه بطور غیر مستقیم از دشمنان اسلام فراهم می آورند. بنظر آنها عقب ماندگی علمی و اقتصادی و قیافه ظاهری مخروبه های ممالک اسلامی محصول تعلیمات اسلام میباشند اما اینچنین ظاهر بینی آنها با ماهیت و واقعیت اسلام بی یارفاصله دارد. اسلام از لحاظ عنقه یکتا پرستی در عین منطقه فرهنگی ظهور نمود که ادیان یهودی و مسیحی پدید آمده بود ولی لازم و ضروری نبود که بعد از شش سال سیر مسیحیت و اساطیری که جها نبینی تثلیث (اب، ابن و روح القدس) در مورد خداوند لا شریک ساخت همان معیارهای اساطیری و ضد

لا شریکی را تایید کند. اسلام مانند یهودیت، پیغمبران را انسان، — مخلوق و فنا پذیر اما مخلوند ج را خالق، لایزال و لا شریک خواند و برای زندگی اجتماعی و مراودت ذات البینی جامعه اسلامی احکام و حدود جدیدی وضع نمود که میبایست با ادیان سابق متفاوت و مترقی تر میبود.

اسلام که معنی آن تسلیم به پروردگار است، با مراد تعالی میگساری، قمار و فحشا را تقبیح و منع نمود. آیا احکام جدید اسلام مترقی و مفید حال بشر و جوامع انسانی نبود؟ جواب این سوال را در علم و دانش چند هزار ساله بشر باید جستجو کرد که بعد از تجربه طولانی با این قناعت رسیده است که خمر، میسر و فحشا، از جمله افت های عظیم اجتماع بشر بشمار میروند. پس آیا غیبت این سه سلوک مردود در یک اجتماع موجبات عقب ماندگی اجتماعی را فراهم مینماید؟ اسلام صلوات، صیام و حج را بر مسلمین فرض گردانیده، در حالیکه یهودیان و مسیحیان نیز نمازگذار، روزه گیر و زایر هستند. آیا این شئون — مذهبی عقب ماندگی اجتماعی را در جهان غرب بار آورده است؟ اسلام ربح را منسوخ قرار داده اما تجارت را سفارش میکند، در حالیکه اقتصاد جهان غیر اسلامی بر سود خواری متکی میباید شد. آیا کدام تحقیق علمی وجود دارد که نشان بدهد منع سود خواری مسبب زاکه ساختن چرخ های اقتصادی یک مملکت میگردد و آیا در تجارت تحرک و مزایای بیشتر اجتماعی - اقتصادی هضم نیست؟ اسلام برای کسب علم و دانش توسط مسلمین و مسلمات حدود لایتنایی

قائل شده، آغاز اسلام مبتنی بر معرفت است که از خواندن
 و نوشتن شروع میشود. اسلام شناخت و حرمت پیغمبران گذشته
 و کتب مقدس آنها را سفارش مینماید و احکام خود را مکمل و متمم
 ادیان مبتنی بر توحید میخواند اما یهودیت در تعصب غرور و تفوق
 پسندی و مسیحیت در تصور تثلیث خود انقدر غرقند که این دین بر حق
 را نادیده می‌انگارند (تقوی، نیک‌گرایی و تسلیم، توأم با سعی
 مشروع برای کسب معاش که شالوده شریعت اسلامی را تشکیل میدهد،
 چرا و بکدام اساس باید هواداری برای انکشاف اجتماعی-اقتصادی یک جا
 تلقی گردند؟ همین صفات بود که مسلمانان اوایل اسلام به آن
 آراسته بودند تا توانستند اسلام را در قاره‌های اعظم آنوقت -
 پخش نمایند و فرهنگ و تمدن ایجاد کردند که رنسانس جهان
 مسیحیت تا امروز عمیقاً مبنیون آن میباشد.

مسیحیان معمولاً در موردی از عقب ماندگی مسلمین انگشت
 انتقاد میگذارند که هولو د تعلیمات اسلامی نبوده درست معکوس
 آن یعنی کوتاه نظری‌ها و تعصبات قبیله‌ای یا سلوک غیر اسلامی
 سبب ظهور آن شده میباشد. زیرا اسلام بحیث یک
 دین قدسی با شناخت کامل انسان توسط خالق آن هوید ترقی
 و اصلاحات اجتماعی میباشد. اگر جهان غیر مسلمان یک یا
 چند جنبه شریعت اسلامی را سراغ دارند که با اساس تجربه
 و مشاهده مانع انکشاف اجتماعی میگردد، آنرا بما بنمایند
 جهان اسلام این همکاری را تقدیر خواهد کرد. دوستان امریکایی

ما در جنگ عمومی را به عقب گذاشته از حالت انزوا بچیت
 ابر قدرت اقتصادی جهان عرض اندام نمودند، ولی متأسفانه شناخت
 آنها از واقعیات اسلام در پرده تعصب و بدبینی پیچیده می‌باشد
 و مبنای آفاقی ندارد. بهمین جهت است که سیاست آمریکا در جهان اسلام
 پیوسته با ناکامی مواجه بوده است. یکی از این ناکامی‌ها
 همین مقاله است که در بخش‌های گذشته روش‌های ناصری
 سیاست دولت آمریکا را روی کاغذ ریخته تا عامه مردم آمریکا و مردم
 جهان عدالت پسند ملتفت گردند که روش‌های بی‌تفاهوتی و عقب
 نشینی آمریکا چطور موجبات تسخیر افغانستان بیطرف را توسط
 روسها فراهم نمود.

۲) انتقاد بر روش‌های بنیادگرایی و انقاص جوهری

(الف) اولتر لائزم می‌افتد خاطر نشان شود که اصطلاح —
FUNDAMENTALISM « بنیادگرایی » ترجمه کلمه لاتین
 می‌باشد و این کلمه مولود و بیانگر تحولات دوره‌ها و شعبه‌های
 مسیحیت بوده یک اصطلاح غیر اسلامی است زیرا تعلیمات اسلام
 که از کتاب مقدس آن، قرآن مجید، استخراج شده، همه‌اش ازلی
 و بنیادی بوده تاکنون در اسلام کدام روش « غیر بنیادگرایی،
 انکشاف نکرده که

بمقابل آن روش « بنیادگرایی » عرض اندام کرده باشد. این

اصطلاح را بعضی اشخاص بیخبر از متن و محتوی قرآن استعمال کرده باشند به تقلید از عنعنہ مسیحی، برای مقاصد خودنمایی و استفاده جویی بکار بسته اند. اما مسیحیان که با اصطلاح «بنیادگرایی» شناخت تاریخی دارند و آنرا به چهار نبیّی خاص و زمان معینی از تحول دو هزار ساله مسیحیت اطلاق میکنند، دانسته و شعوری عین اصطلاح را در مورد بعضی از حلقه های مسلمین بکار میبرند تا چنان وانمود سازند که عیاز بالله بنیاد اسلام نیز دگرگون شده و گروه هایی از مسلمین ظهور نموده که روش های غیر بنیادی (مخالف شریعت) را تعقیب میکنند لهذا در مقابل آنها گروه های «بنیادگرا» قد علم کرده اند. بدین ترتیب بعضی از تنظیم های افغانی بدون توجه بسابقه مسیحی این اصطلاح، آنرا به نادرستی برای تشخیص اهداف خود بکار بسته اشتباه عظیم را مرتکب گردیده اند زیرا دین اسلام بجز «اسلام گرایی» گرایش دیگری را مجاز قرار نداده و بنیاد «اسلام گرایی» نیز قرآن مجید است که کلام رب العالمین بوده قدیم و ازلی و لایتنغیر میباشد. تنظیم های مجاهدین افغانی در پاکستان که در راپور سفارت امریکا و روزنامه های غربی مخالف رژیم خلقی کمونستی و «بنیادگرا خوانده شده اند اصولاً همه اسلام گرا میباشند زیرا قاضی ملت افغانستان مسلمان بوده خواستار تجدید جامعه و دولت اسلامی پیرو شریعت اسلامی هستند.

اکنون که ملتفت میشویم اصطلاح «بنیادگرایی» در مورد

اهداف تنظیم های مجاهدین افغانی صدق نمیکند باید آنرا به «اسلام گرای» تعویض نمایم ، و آنکھی تردید قسمت دوم انتقاد که گویا اسلام مبتنی بر انتقام جویی میباشد سهل میگردد . تغییر و تصویر انتقام جویانه یی که مسیحیان از اسلام میسازند در اکثر موارد مولود تعصب و عدم آگاهی آنها از شریعت اسلام میباشد . البته این درست است که اسلام بعقایل فلسفه « عفو گرایی » مسیحی قصاص و حدود جدید مجازات راهقره میدارد اما چنانکه میدانیم در عنعنۀ « عفو گرایی » مسیحی نیز قصاص وجود داشته و تا ایندم تطبیق میشود . در حالیکه اسلام با تطبیق قصاص و مجازات در موارد معین آن ، که برای نظم اجتماع و زندگی اجتماعی یک امر ضروری میباشد ، درهای توبه را نیز مفتوح گذاشته انتقام جویی را نکوهش مینماید :

إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللَّهِ لِلَّذِينَ يَعْلَمُونَ السُّوءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ يَتُوبُونَ مِنْ حَرِيْبٍ فَأُولَئِكَ يَتُوبُ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ط (۴-۱۷)

(هر آئینه پروردگار توبه آنها یی را می پذیرد که عمل ناشایسته را از روی نادانی مرتکب شوند پس از آنکه به عمل زشت خود پی بردند بزودی توبه کنند پس خداوند آنها را می بخشد . و خداوند دانا و به مصالح خلق آگاه است)

خداوند متعال در ده ها آیه قرآن به مسلمین وعده و بشارت میدهد

که توبه گنه گاران را می پذیرد و خویشتن را در برابر مخلوق رحیم و مهربان معرفی میدارد (۴ - ۶۴) و فقط در یک مورد پروردگار عزیز انسان را نمی بخشد و آن شرک آوردن امت به خداوند لا شریک که این موضوع نیز به تکرار در قرآن ذکر شده است (مثلاً ۴ - ۴۱ و ۱۱۶). بنا بر آیات فوق الذکر در یک مملکت مسلمان که شریعت اسلامی حاکم باشد به آنها نیکیه بعد از قبول اسلام راه شرک و الحاد را پیش بگیرند مجازات پیش بینی شده است ولی در عین حال راه توبه و ندامت باز گذاشته شده و عفو خداوندی نیز وعده شده است. این احکام در مورد مسلمین مرعی الاجرا بوده به اقلیت های غیر اسلامی در جامعه اسلامی مصونیت های سیاسی و مذهبی اعطاء میشود که بموجب آن مشونات مذهبی خود را آزادانه تعقیب میتوانند - اسلام تحمیل مذہب را بر غیر مسلمین از طریق زور و فشار نکو هشی نموده تسلیم به اراده خداوندی را از راه تعقل بطور مسالمت آمیز مقرر میدارد.

رب العالمین (ج) با شناخت کامل انسان و محدودیت های او بهترین قوانین اجتماعی را به مسلمانان ارشاد فرموده، قوانین اجتماعی قرآن ساخته دماغ محدود بشر نبوده مخلوق حکمت خالق آسمانها و زمین است. این قوانین اگر مطابق به ارشادات قرآن تطبیق شود ضامن فلاح و رستگاری افراد شامل یک جامعه اسلامی میباشد. بهر حال، ما مسلمانان به ارشادات قرآن ایمان داشته آنرا ازلی و آسمانی میدانیم. ما مسلمانان شامل در جامعه افغانی دولت را جز از شریعت ندانسته بلکه شریعت اسلامی را حاکم بر دولت و امور آن میدانیم زیرا در جامعه

اسلامی که شریعت حاکم نباشد از دست زمامداران آن همانطور اعمال فجیع و شنیع سر نخواهد زد که تره‌کی، امین و ببرک، این ملعونین غیر مسلمان انجام دادند. ملت مسلمان افغانستان در دورهٔ شش‌ساله تسلط کمونیست‌ها مشا هده کرده که از تره‌کی ملعون گرفته تا امین خونخوار و ببرک و طنفر و ش، این نوکران روس و دشمنان اسلام، از شروع کودتای ۱۹۷۸ کوشیدند شریعت را از سیاست و اجرات دولت مجزا سازند چنانچه پیهم در نطق‌ها و فرامین خود گفتند و هنوز هم یاوه میسرایند که ما به دینداری و نماز خواندن مردم غرض نداریم، — مسلمانها میتوانند به مسجد بروند و نماز بخوانند اما به سیاست و اعمال دولت مداخله نکنند، حتی به این منظور مسجد‌های بمباردمان — شده را ترمیم و ماک‌های کمونستی را استخدام نمودند. این درست تعقیب همان روش است که روسها پلاکی تاجک‌ها، ازبک‌ها و سایر مسلمان اسیر در جمهورییت‌های آسیایی خود تطبیق کرده و — میکنند. قبول این روش برای هر مسلمان نه تنها گناه بلکه شرم‌آور است زیرا اسلام دین شخصی و منزوی نمیشد که فقط به نماز خواندن و مسجد رفتن محدود بماند بلکه هدف اجتماع در مسجد آنست تا مسلمانان بر اعمال حکام و دولت و احوال ملت و جامعه اسلامی بحث و غور کنند و بر امام و علما و اهل خیره است که مسایل اجتماعی را در خطبه‌های روز جمعه مطرح ساخته مردم را از اعمال غیر اسلامی دولت و عمال آن مطلع گردانیده برای جلوگیری آن تجاویزی اتخاذ نمایند کمونیست‌ها

که از تسلط شریعت بیم دارند سعی میوزند دین اسلام را بوسایل
 جبر و زور بر مردم جنبه عبادت شخصی بدهند تا مکلفیت های
 اجتماعی شریعت اسلام و وجایبیکه مسلمانان در مراقبت و راهنمایی
 امور دولت دارند مجال تطبیق نیابد. بهمین ملحوظ است که حکومت
 کردن یک گروه ملحد و کمونست مانند پرچی ها، خلقی ها و شعلینی
 ها بر ملت و مملکت مسلمان افغانستان ضد شریعت اسلامی بوده
 ملت مسلمان افغانستان بمقابل این حکومت کافر و دشمن اسلام
 بجهاد اسلامی متوسل گردیده اند.

(ب) قسمت دوم این مبحث یعنی انتقام جویی و آدمکشی بدتر از
 خلقی ها توسط «شریم بنیادگرا» اتهامیست که متوجه تنظیم موسوم
 به حزب اسلامی افغانستان میباشد. البته آن تنظیم را لازم است
 در زمینه از خود و موقوف خود دفاع نموده توضیح نماید که چرا
 چنین نظری در باره این حزب نزد مقامات امریکایی پیدا شده است.
 تا جائیکه به ارشادات قرآن مجید تعلق میگیرد قتل مومن مسلمان
 مورد خشم و لعن پروردگار قرار گرفته و به قاتل عذاب بسیار شدیدی
 پیش بینی شده است.

وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِدًا فَجَزَاءُ وَّهُ جَهَنَّمَ خَالِدًا
 فِيهَا وَ غَضِبَ اللهُ عَلَيْهِ وَ لَعَنَهُ وَ أَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا

(۴ - ۹۲)

(هرکس که مؤمنی را عمدتاً بقتل برساند مجازات او آتش
 جهنم است که در آن جاوید معذب خواهد بود و خداوند بر

او خشم و لعن کند و عذابی بسیار شدید به او مهیا سازد.

(۳) مرامنامه حزب اسلامی افغانستان و تجویزان در

موضوع حقوق نسوان؛

مقامات دولت امریکا از طریق نمایندگی های سیاسی خود در پاکستان باید درک نموده باشند که مرامنامه های احزاب مختلف مربوط به همان تنظیم های مجاهدین افغانی در پاکستان است که تعداد آنها به ده ها تنظیم میرسد مرامنامه یک حزب یا تنظیم هر قدر عالی و برجسته یا مضحک و فرسوده باشد فقط از جهانبینی و اهداف چند تن از گردانندگان آن نمایندگی میکند، زیرا در شرایط تنظیم های افغانی در پاکستان، چنانکه همه میدانیم، اکثر پیروان این تنظیم ها به مرامنامه و اهداف سیاسی تنظیم مربوطه خودشناسایی و پابندی کافی نداشته بلکه بخاطر علاقه به وطن و دین خود، برای آنکه در جهاد بمقابل روس سهم گرفته بتوانند بدور این تنظیم ها جمع میشوند تا از طریق آنها تفنگ و اسلحه بدست آورند و برای آزادی دین و وطن خود جهاد کنند

کسانیکه به تاریخ اسلام اندک آگاهی دارند میدانند که خلفا راشدین هیچکدام ادعای سلطنت موروثی نکردند، به تجمل و نفس پرستی نگراییدند، در راه اتحاد مسلمین کوشیدند و عواید بیت المال را حیث و میل امیال و اهداف شخصی خود نکردند. واقعاً این تنظیم ها

میبايست با درک حقایق و شرایط امروزی در برابر قدرت روس یک جبهه متحد ملی را تاسیس میکردند و میثاق ملی و اسلامی را بمنظور آزادی افغانستان بوجود می‌آوردند.

جای تعجب است که سفارت امریکا در مورد مرانامه یکی از این تنظیم‌ها با ارتباط به حقوق زن اظهار تشویش نموده است زیرا این مرانامه‌های حزبی و گروهی حیثیت قانون اساسی افغانستان را نداشته که قابل این قدر تشویش باشد. مردم امریکا و همه مردمان بشر دوست جهان باید مطمئن باشند که هنگامیکه وثیقه ملی ملت افغانستان ترتیب و تکمیل شود ارزش‌های بشری آن دست کم از آریینای آتن، کولسیوم روم و مگنا کارتای انگلستان نخواهد داشت. در مورد حقوق نسوان، به دولت امریکا باید مستشعر گردد که ملت بشر دوست و عدالت‌پسند افغانستان گرایش تعصب آلود را معیار قضاوت خود قرار نخواهد داد. خواهران ما حقوقی را که در جامعه اسلامی افغانستان تاکنون بدست آورده‌اند در نتیجه مبارزات قهرمانانه آنها در میدان‌های جنگ و اشتراک پُراج‌شان در حیات ملی افغانستان بوده‌اند. پادشاه یا صدر اعظم این حقوق را به آنها نداده بلکه مبارزه، لیاقت، کفایت و سهم براننده خودشان حقوق شانرا بحیث یک ضرورت اجتماعی تامین نموده ملت شریف افغانستان حقوق این طبقه مولد و دلسوز را برسمیت شناخته است.

حقوق نسوان در شریعت اسلام اولین ابتکار بشر دوستانه

است در تاریخ حقوق بشر که ادیان ماقبل فاقد آن بوده است. یکهزار چهار صد سال واندی قبل، در عصریکه عنعنه عرب جاهلیت زرت را برده و ملکیت میشمردند، و ادیان یهودیت و مسیحیت نیز برای زرت موقف و حقوق اجتماعی قایل نبودند، قرآن اُهِیت اجتماعی زرت را خاطر نشان ساخته حقوق و امتیازاتی به زرت اعطا کرده که قبل بر آن در هیچ مذهب و فرهنگی وجود نداشت^{شته} اهمیت زرت در شریعت اسلامی ازین هویدا است که قرآنیکی از ۳۲ سوره خود النساء سوره چهارم، را وقف زرت و حقوق او نموده است. درین سوره خداوند ب مومنین ارشاد میفرماید که همه بشر را از یکتا آفریده و هم از آن جفته، او را خلق نموده (وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا) که ازین مزاجت مخلوق انسانی تکثیر یافت. گویا پروردگار حکیم اهمیت و موجودیت زرت را بمنظور بقای نسل بشر تاکید میفرماید ب بعضی بارت دیگران زرت نمیبود نسل انسان و اولاد آدم باقی نمیماند. علاوه بر آن ازدواج را یک مقاوله دو جانبه اجتماعی دانسته برای زرت بحیث یک جانب قرارداد حقوق و امتیازات اقتصادی اجتماعی قایل شده است که حدود آن در احکام مهر، ترکه و میراث تثبیت شده است. مثلاً در مورد تادیبه مهر قرآن حکم مینماید:

وَآتُوا النِّسَاءَ صَدَقَاتِهِنَّ نِحْلَةً (۴ - ۴)

و مهر زنان را بکمال رضایت و طیب خاطر بانها
پردازید.

پروردگار ج در مورد معامله بازن میفرماید، با زنان از طریق اکراه و جبر معامله نکنید و با آنها در نرندگی با انصاف و خوش رفتار باشید حتی اگر مورد پسند شما نباشند (۴/۱۹)

الله تعالی در همین سوره ۱۴۰۰ سال قبل حدود و معاریم از دواج و مهر و ترکه و میراث را تعیین فرموده بزن حقوقی اعطا فرموده است که خالق کائنات آنرا شایسته مقام زن دانسته و هر آئینه بهترین حقوقی سایر ادیان می باشد. مسیحیان در خصوص تعدد زوجات در اسلام انتقاداتی دارند ولی آنها از یکطرف ماهیت و تحدیدات احکام شریعت اسلامی را مطالعه نکرده و از جانب دیگر عین عمل را که بشکل فجیع تر آن در جوامع خودشان تطبیق میشود نادیده میگیرند درست است که قرآن چهار زوجة نکاحی را مشروع دانسته اما مراعات اصل عدالت بین زوجات را در شرایط تعدد زوجات بنوعی تأکید آکید نموده که انجام این عمل را تقریباً ناممکن میسازد، مثلاً خداوند ج، میفرماید،

وَلَنْ تَسْتَطِيعُوا أَنْ تَعْدِلُوا بَيْنَ النِّسَاءِ وَلَوْ حَرَصْتُمْ
 فَلَا تَمِيلُوا كُلَّ الْمَيْلِ فَتَذَرُوهَا كَالْمُعَلَّقَةِ ط وَ
 إِنْ تَصَلِحُوا وَاتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُوراً رَحِيماً (۴/۱۲۹)

(شما هرگز نتوانید میان زنان بعدالت رفتار کنید هر چند راغب و حریص بر عدل و درستکاری باشید، پس بمیل خود یکی را بهره مند و آن دیگری را محروم نکنید تا او—

معلق و بلا تکلیف بماند ، پس اگر ملح و سازش کنید و پرهیز
باشید هر آینه خداوند بخشاینده و مهربان است .

این عدم توانایی مرد در تطبیق عدالت خصوصاً در موضوعی که به
احساسات انسانی تعلق میگیرد ، و خالق کائنات ضعف آنرا بعلم قدیم
خود درک نموده ، نه تنها تعدد زوجات را مشکل میسازد بلکه بوجوب
این سفارش پروردگار بلا تکلیف ماندن زن مجاز نبوده جدا شدن
زن و شوهر بطور مسالمت آمیز و در نتیجه صلح و سازش جانین
توصیه شده است . بدین نهج اسلام برای زن حق جدا شدن
از شوهر غیر عادل را تامین کرده است ، و مفهوم فقره « غیر عادل » نه
تنها در موارد اقتصادی بلکه در زمینه های احساسی ، عدم توانایی
جسمی ، بی پرداخت و عدم رغبت نیز صدق میکند .

در آیه دیگر خداوند متعال به زن حق میدهد که در اثر بد سلوکی
شوهر از او جدا شود :

وَ اِذَا الْمَرْأَةُ خَافَتْ مِنْ بَعْلِهَا نُشُوزًا اَوْ اَعْرَاضًا
فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا اَنْ يُصْلِحَا بَيْنَهُمَا صِلًا ط وَ
الصُّلْحُ خَيْرٌ (۴ / ۱۲۸)

(و اگر زنی از شوهرش بیم داشته باشد که با وی راه
مخالف و بد سلوکی پیش میگیرد یا از او دوری میگزیند
باکی نیست که هر دو بین هم صلح و سازگاری نمایند .

وهر آئینه در صلح و سازش خیر و دو جانب مضمور است)۔

باری درین آیه نیز صلح و سازگاری طرفین توصیه شده و خیر طرفین در سازش دیده شده که گویا برای نزن بحيث یکی از طرفین متعاقدین حق جدا شدن از شوهر داده شده است.

اسلام در تطبیق عدالت بین زوجات به حدی اصرار دارد که حکم میکند اگر عدالت نمیتوانید فقط یکزوجه بگیرید

فَأَنْكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ الشَّيْءِ مَثْنِي وَثُلَاثَ وَرِبَاعًا
فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا فَوَاحِدَةً (۳/۴)

(و اگر بترسید که چون زوجات متعدد بگیرید راه عدالت نیاموده و به آنها ستم میکنید پس فقط یکزوجه اختیار کنید).

جای تعجب نیست که سفارت امریکا در کابل در راپور مورخ ۲۳ اکتوبر ۱۹۷۸ خود (سند شماره ۹ مورخ ۲۳ اکتوبر ۷۸، ترجمه فارسی صفحه ۹۶، متن انگلیسی صفحه ۷۰، انگلیسی، افغانستان (۱)) دیده شود محتویات فرمان نمبر (۷)، ترة کی ملعوت رادر مورد الغای احکام اسلامی و عنعنای ازدواج در افغانستان با ولع زیاد به دولت خود راپور داده است. سفیر امریکا صدور فرمان را «برای تامین حقوق مساوی زنان در زمینه حقوق مدنی و بمنظور ازالیه مناسبات غیر عادلانه پدرشاهی فیودالی بین زن و شوهر

و در جهت استحکام رشته های صمیمانه تر فامیلی ... «
 معرفی کرده است، اگرچه سفیر امریکا در نظریه خود در قسمت
 اخیر این راپور فسخ مهریه را از میان برداشتن تا مینات اقتصادی
 خوانده در اثر تطبیق این فرمان موقوف بدست اقتصاد را برای
 زنان افغان پیش بینی میکند مع هذا مقصد اصلی دولت کمونستی
 در صدور این فرمان را که بزعم تره کی و با داران او تضعیف
 مبانی اسلامی از دواج بوده سفیر امریکا یادداشت نکرده
 است اما مردم مسلمان افغانستان این خدعه و خیانت
 کمونست ها را درک نموده آن فرمان را مانند امضاء کننده
 ملعون آن به قبرستان فرستادند. چنانچه نه تنها احکام
 آن فرمان تطبیق نگردید بلکه احکام اسلامی از دواج مانند
 سابق پا برجا ماند. علاوه آنکه عنعنات افغانی طویانه و مخارج عروسی
 و غیره که بنیاد مذهبی ندارد بطوریکه عکس العمل بمقابل فروار
 کمونستی بشدت بیشتر از پیشتر تظاهر کرد حتی کمونست ها
 نوب دولت رسیده که در اثر قطاع الطریق، چور و چپاول و ضبط
 و قبض غیر قانونی اموال و دارایی های مردم پولدار شده و با
 تعدد زوجات پرداخته اند خودشان نیز پرداخت طویانه های
 بلند و مخارج سنگین نکاح و عروسی های مجلل را قبول کرده
 اند. فرمان شمر ۷ مانند سایر فرامین دوره کمونستی چونکه
 با اساس پیش بینی و امر روس صادر شده و با احکام شریعت
 اسلامی مغایرت دارد مورد قبول مردم مسلمان افغانستان

واقع نگردید.

سفیر امریکا در پاراگراف اخیر سند متذکره موضوع تعدد زوجات را با شوخی و مطایبه مطرح نموده و در حالیکه خودش ملتفت میباشد که مشکلات اقتصادی و تقاضای معامله مساویانه از جانب نزن این امر را ناممکن میسازد معهدنا وی با سانس تاییل فرهنگی خود در چند جای راپور متذکره دربارهٔ تامین حقوق - مساوی نزنان طوری سخنان گفته است که گویا این حق قبل از صدور فرمان نبر ۷ کمونست ها در افغانستان تطبیق نمیشده است. درین جا لازم می آید بدوستان امریکایی خود خاطر نشان بسازیم که در مدت ۲۰ سال اخیر نزن های افغان در انتخابات پارلمانی سهم گرفته نزن ها بجهت استاد در مکاتب و پوهنتون و هیئت اعضای پارلمانی و در وزارتخانه ها حتی بسویه وزیر در کابینه ها اشتراک نموده اند. در افغانستان آزاد که بعد از شکست و اخراج روسها تاسیس خواهد شد مردم افغانستان چانس ها و موقوفه های مشابه در حیات اجتماعی برای نزنان افغان مطابق به اهلیت و کفایت شان خواهد داد و به تعلیم و تربیه نسوان که برای انکشاف سریع افغانستان ضروری میباشد حتماً حق اولیت داد.

اگر قرار باشد که موضوع حقوق مساوی و آزادی نزنان را بیطرفانه مقایسه نمایم ملتفت میشویم که در زمینه حقوق مساوی در مدت ۱۲ سال قبل از کودتای داؤد خان یعنی از ۱۹۶۱ تا

۱۹۷۳ که در افغانستان دیموکراسی نسبی وجود داشت ، نسبت اشتراک نرث در پست های کابینه بین حکومتات — افغانستان و اضلاع متحده تقریباً یکسان بوده است. از جانب دیگر، زنان امریکا تا امروز نیز در میدان عمل در قسمت توزیع چوکی های رسمی حقوق مساوی با مرد نداشتند و شکایات شان هر روز در صفحات جراید و تلویزیون ها شنیده میشود. و اما در مورد آزادی زنان آنچه در امریکا آزادی معاشقی خوانده میشود مقایسه بین افغانستان و امریکا ناممکن است زیرا این نوع آزادی را که عنعنه و قوانین امریکا بجز قرار داده مردم افغانستان بشمول زنان افغان نمی پسندند. نرث امریکایی از سن ۱۲ سالگی بطور آزاد و بدون قید و بار با مرد ها معاشرت میکند و تا زمانیکه بعد از سن ۲۱ سالگی اگر شوهری پیدا کند ده ها مرتبه قبلاً دیده و معاشرت کرده میباشد. بدین نهج حتی در دوره حیات — ازدواج ، جفت امریکایی از آزادی تماسی با غیر برخوردار است. بطور مثال اگر دو سریال مشهور نمایشنامه های هفته و آرتلویزیونی امریکا یعنی « دایناستی » و « دالاس » را منجیث نمونه و سرمشق حیات خانوادگی امریکا مطالعه و ارزیابی نمایم ، مناسبات ده جانبه معاشرتی قبل از ازدواج مناسبات معاشرتی چند جانبه نامشروع در دوره ازدواج ، بار آوردن اطفال نامشروع و قبول آن بدامان خانواده ، طلاق ها ، دوباره پیوستن ها ، سه باره طلاق و سه باره پیوستن ها ، مناسبات معاشرتی مرد با مرد و

زن بازن و حتی مناسبات معاشرتی با اطفال نابالغ پیهم
 تبلیغ و مشاهده میشود که اکثر اینچنین مناسبات با این تعلیمات
 مسیحیت سازگار نمیشد اگر منظور از آزادی زن همین ها
 باشد، زنان افغان حتی در امریکا نیز از این نوع آزادی ها
 دوری میگزینند و جامعه زنان افغانستان نه امروز و
 نه در آینده اینچنین آزادی ها را نخواهند پذیرفت. در یک اجتماع
 آزادی ها باید اهداف و چوکاقت داشته باشد تا بنیاد زندگی
 خانوادگی را استوار بسازد. آزادی هایی که جنبه عیاشی و خوش
 گذرانی انفرادی داشته باشد معیارهای اخلاقی و بنیاد خانوادگی
 را از هم میپاشد و در غنچه زنان افغانستان این نوع آزادی
 ها ناپسند بوده قانوناً تحریم شده است. خوشبختانه شریعت
 اسلامی درین موارد احکام مناسب و قابل تطبیق فراهم نموده که
 ارزش های معنوی و معیارهای اخلاقی را تقویت می بخشد.

زنان مسلمان افغان در طول قرنها دوشادوش مردان
 مسلمان افغان در همه ساحات زندگی سهم فعال داشته و حتی
 در سنگرهای گرم جهاد نیز با آنها کمر همت بسته، دشمنان دین و
 وطن خود را مغلوب و نابود ساخته و میدان های گرم جهاد را به نفع
 غازیان فتح نموده است که فقط از هزارها یک نمونه این سرود
 دوشیزه مللی قهرمان را بیاد می آوریم:

که په میوند کې شهید نشوی
 گرانه لالیه بی ننگی ته دی ساتینه

(۴) اجتناب ناپذیر بودن موقف غیردوستانه مردم
افغانستان بمقابل شوروی و عکس العمل
شوروی مبنی بر حفظ رژیم اجیر کمونستی در
افغانستان:

الف، اجتناب ناپذیر بودن موقف غیردوستانه مردم
افغانستان بمقابل روسیه شوروی،

موقف غیردوستانه کنونی ملت افغان بمقابل اتحاد شوروی
عکس العمل طبیعی افغانها بمقابل پلان ها و اعمال
فسیردوستانه ایست که اتحاد شوروی بطوریکه جانبه و
سبب خلاف معاهدات قبلی برآه انداخته است. در یادداشت سفارت
امریکا این موقف فقط به مجاهدین افغانی مربوط دانسته شده که
یک اشتباه است. زیرا این یک عکس العمل و موقف ملی ملت افغانستان
میشود بمقابل اعمال غیردوستانه دولت روسیه شوروی. اتحاد
شوروی با افغانستان معاهدات صلح و عدم مداخله در امور
داخلی یکدیگر را امضا کرده بود. اما بدون اعتنا به آن معاهدات
در مدت ۳۰ سال اخیر ابتدا به صدور ایدئالوجی به افغانستان

پرداخته در مملکتی که هیچ حزب سیاسی و قانون احزاب وجود
 نداشت عده‌ی وطن‌فروشان را استخدام کرده حزب کمونیست را
 تاسیس و تمويل نمود. سپس آن حزب را آله دست قرار داده توسط
 آن کودتای کمونیستی سال ۱۹۷۸ را پیاده کرد. بعد از آن ببرک
 وطن‌فروش، این جاسوس صادق کی جی بی، ربه تخت کابل
 نشاند و متعاقباً در ظرف یکسال تا پایان سال ۱۹۸۰ حدود یکصد هزار
 عسکر برای اشغال نظامی افغانستان اعزام داشته تمام مراکز مهم
 سوق الجیشی افغانستان را اشغال کرد و در مدت پنجسال گذشته
 بدون موجب و عذر معقول به اشغال وطن ما دوام داده اکنون تعداد
 عساکر خود را به زاید از یکصد و پنجاه هزار نفر تزئید بخشیده است.
 جهان واقع بین بدستی مستشعراست که اتحاد شوروی محض خاطر
 رویکار آوردن یک رژیم اجیر و دست‌نشانده خود که در جامعه ۱۶
 میلیون افغانستان بیش از پنجهزار پیر و ندارد قاطبه ملت
 مسلمان و صلحدوست افغانستان را از خود رنجانده است.
 بخاطر این سیاست تعرضی، توهین آمیز، غیر دوستانه،
 خلاف تعهدات و مناسبات همجواری و قوانین بین‌المللی اتحاد
 شوروی است که موقف غیر دوستانه ملت افغان را بمقابل
 خود اجتناب ناپذیر ساخته است.

این تعرض نا جوانمردانه از جانب ابر قدرتی بر یک مملکت
 کوچک همسایه صورت گرفته که در طول صد ها سال مناسباً همجواری
 نه تنها از جانب افغانستان به این ابر قدرت ضرری نرسیده

بلکه در آوان جنگ جهانی دوم که آلمانی ها بدر وازه ماسکو رسیده بودند، اگر افغانستان چنانکه دولت آلمان آرزو داشت ازینطرف دریای آمو به اقدامات نظامی یا تحریکات سیاسی متوسل میشد جمهوریت های مسلمان آسیای شوروی همه قیام میکردند و نه تنها آزادی خود را بدست می آوردند بلکه قیام و جنگ های داخلی شکست روسیه را در برابر آلمان متهاجم و غالب قطعی میساخت. اما در چنان فرصت حساس و فیصله کن ملت شریف و جوانمرد افغانستان در مقابل همسایه خود از خدعه و ناجوانمردی کار نگرفت. از جانب دیگر ذکر و مرور مختصر وقایعی از ناجوانمردی ها ابر قدرت امپریالیستی روس بمقابل یک ملت بیدفاع در طرف نشش سال گذشته اینک به اوری جهان عدالت پسند گذاشته میشود تا قضاوت شود که آیا ملت افغانستان در اتخاذ موقف فعلی خود حق بجانب میباشد یا خیر. درین مرور صدها واقعه کوچک محلی را که باعث قتل هزاران تن افغان بیگناه شده ذکر نمیکنیم، فقط بذکر مثال هایی میپردازیم که ذهنیت اجتناب ناپذیر مردم افغانستان را بمقابل اعمال وحشیانه و غیر انسانی عساکر روسی تشکیل داده است.

(یک) در اثر بمبارد مان و وحشیانه طیارات و حمله مسلحانه قشون منظم شوروی بر شهر هرات در تاریخ (۲۴) ختو ۱۳۵۷ (۱۹۷۹) حدود سی هزار وطندار مسلمان و بیدفاع ما، بشمول عده کز یاد نر نان و اطفال، در شهر هرات قتل عام شدند، به نوعی

که پارچه های گوشت بدن انسان به شاخه های درخت ها
 آویزان شده بود. از آنجا سیکه از یکطرف وسایل تکفین و تدفین
 این تعداد شهید میسر نبود و از جانب دیگر روسها بالای هر
 کسیکه به زخمی ها و مُرده ها نزدیک میشد فیر میکردند، اجساد
 شهیدان چند روز در کوچه های شهر ماند تا آنکه علمای شهر
 فتوا دادند هرکس بتواند مرده های خواهران، برادران، اطفال
 و اقارب خود را بدست آورد آنها را به خانه هائی بُرده دفن کنند.
 همان بود که مردم شهر هرات اجساد متلاشی شده نوردیده ها، مادر
 ها، پدرها، خواهران، برادران، شوهران و زوجة ها
 خود را در حویلی های خود دفن کردند که از آن تاریخ تا امروز
 مردم شریف هرات آن منظره جانکاه و خاطره دلخراش حزن آور را هر
 روز در صحن حویلی خود مشا هده میکنند. آیا فراموش کردن
 این فاجعه تاریخی برای مردم شهر هرات و هموطنان شان در
 سراسر افغانستان اجتناب پذیر مینباشد؟

(دو) عساکر روسی در ده ها، قریه نزن های شریف و مسلمان
 افغان را بجبر از خانه کشیده سپس شوهران و نوردیده گان
 آنها را بجزیر چشم شان اعدام کرده اند. تاریخ و محل وقوع این
 جنایات سنگین در اسناد جهاد مردم افغانستان محفوظ است و
 من از ذکر آن در اینجا صرف نظر میکنم. آیا این نوع اعمال ضد کرامت
 بشری موقف غیر دوستانه ملت افغان را بمقابل روسیه شوروی
 اجتناب نا پذیر نساخته است؟

(سه) عساکر روس در لوگر چند بار قتل عام کردند، صد ها قریه را ویران و هزاران بیگناه را شهید ساختند چنانچه در اثر یکی از بمباردها مان های وحشیانه طیارات شوروی در سال ۱۹۸۳ حدود سه صد زن و طفل در قریه های برگی برک، زرغون^{نیشتر} و محمد آغه جان به حق سپردند. اما جنایتیکه در قریه پادخواب لوگر رخ داد، آن چند صد و طن دار ماکه اکثر زن و طفل بودند و به کاریز پناه برده بودند، عساکر روس بطرول و گلزهای زهر بکاریز ریخته همه را قتل نمودند، این جنایت بهر جا که خبرش رسید و جدا بشرازاد را در سراسر جهان آزاد تکان داد. آیا عکس العمل ملت افغان بمقابل چنین جنایتی اجتناب پذیر بوده میتواند؟

(چهار) قدرت نظامی امپریالیستی روسیه ۷ بار بر دره شیر مردان دره پنجشیر حمله کرد و در برابر هر درختی که طبیعت درین دره زیبا و صلح دوست رویانده بود ده ها بم بشمول بم های ناپالم و زهر دار ریخت، نرندگی عادی روستایی و منابع آب و حیات را برهم زد و هزاران بیگناه بیدفاع را قتل عام کرد. آیا مسکونین پنجشیر و مردم سراسر افغانستان این تجاوزها و ظلم و بیداد عساکر روس را فراموش کرده میتوانند و آیا دشمنی روسها را در صورتی که این جنایات برای نسل های آینده افغان اجتناب پذیر نمیسازد؟

(پنج) قدرت نظامی روس در چند ولایت افغانستان بمقابل مردم بیدفاع آن برخلاف قوانین و تعهدات بین المللی اسلحه کیمیاوی استعمال کرده هزاران افغان را شهید ساخته است. در سال ۱۹۸۲

در اثر استعمال اسلحه کیمیاوی و گازهای زهردار بالای -
 حاصلات گندم در مزارع افغانستان سه هزار افغان در نتیجه
 خوردن نان گندم مسموم شده به شهادت رسیده، هزاران
 بیگناه دیگر در اثر آوده شدن به اسلحه کیمیاوی جان سپرده،
 ناظران بیطرف ملل متحد شواهد و ثبوت این جنایات را مشاهده
 و تأیید نموده اند. آیا این انسان‌کشی وحشیانه روسها، برخلاف
 میثاق‌های بین‌المللی و معیارهای اخلاقی، دشمنی اجتناب‌ناپذیر
 بارنیاورده است؟

(شش) در قریه کوچک کوهستانی موسوم به چارکنت واقع
 ۱۵ میلی شهر مزار شریف یک تعداد مجاهد و وطنپرست از ظلم عساکر روس
 و کمونست‌های اجیر به کوه‌های چارکنت پناه برده بودند. روسها
 درین دره آنقدر بم ریختند که قلعه‌های کوه به سنگریزه مبدل شده
 است. روسها حتی بمقابل کوه‌ها و دره‌های افغانستان از وحشت
 و انتقام کارگرفته اند. آیا عکس‌العمل مردم افغانستان بمقابل
 آنها یک امر طبیعی نمیباشد؟

(هفت) در گلدره، شکر دره، استالف و پغمان، این صحیفه
 های زیبا و روان بخش اطراف کابل، روسها ده‌ها بار بر هر کدام
 بمبارد مان کرده، صدها تانک و هزاران تن عساکر وحشی خود را
 برای سرکوب نمودن مسکونین مسلمان و شریف این دره‌ها
 فرستاده است. در نتیجه حملات متواتر قوای هوایی و زمینی
 روسیه همه آبادی‌های روستایی، چشمه‌های طبیعی، جویبارها

تاکستان ها و درختان نریبای این صحیفه ها تخریب و حریق گردیده است. آثار آبادی و مدنیت در آن دره های زیبا باقی نمانده نفوس مسکون آن غایب شده ، آیا مردم و تاریخ افغانستان این وحشت و بیداد را فراموش کرده میتوانند ؟

(هشتم) تجاوزات پیهم ، بمباردهاها ، سیل تانک ها ، تخریب و کشتارهای متواتر روسها را در دره های ما میپر و ابریشمین دره نور و کشر ، نواحی سرخرود ، ما ماخیل و چپرهار همه مسکونین ولایات مشرقی افغانستان بخاطر داشته اکثر بجا هدین بچشم خود تجربه و مشاهده کرده اند. از آن جمله فقط یک مثال را ذکر میکنیم : در سال ۱۹۸۳ والی لغمان حدود سه صد نفر اهالی لغمان را به بهانه قتل و مشوره بمركز ولایت احضار نموده بود. هنگامیکه مردم جمع شدند تانک ها از چهار طرف حمله کرده سه صد نفر و پندار ما را زیر تانک شهید ساختند. سپس در شکم اجساد شهیدان که در جاده ها افتاده بود بمب های پلاستیکی گذاشتند . هنگامیکه زن ها برای تشخیص و انتقال اجساد اجازه یافتند و اجساد را حرکت دادند بمب ها انفلاق کرده هازن و مرزد سالخورده که برای دفن شهیدان جمع شده بودند نیز بطور فجیع شهید شدند .

(نهم) در ولایت قندهار این سسرزمین مرد خیز و زرخیز افغانستان ، مسکن و مدفن میرویس نیکه و احمد شاه بابا ، روسها در جریان پنج سال گذشته آنقدر قتل و تخریب کرده اند که

انگلیس در ظرف صد ساله موفق نشده بود. کسانیکه شهر زیبای قندهار را دیده بودند وضع کنونی آنرا ازین مثال تصوّر میتوانند که فاصله بین چوک شهیدان و بازار کابل را کاملاً مخروبه و منهدم تخیل نمایند. قبل از حمله و تهاجم عساکر روسی فاصله دو کیلو متر راه بین چوک شهیدان یا هرات بازار کابل بازار مرکز جمع و جوش مردم و بازار مهم معاملات تجارقی بود، بدو طرف بازار دکان ها و اپارتمانات ها در طول این بازار تاریخی اعمار شده بود. اما اکنون به چنان مخروبه یی تبدیل شده است که اگر شخصی به دروازه کابل حرکت کند از دروازه هرات دیده میشود. این مثال مشت نمونه خروار ویرانی های ولایت قندهار را تمثیل مینماید. در زیر این مخروبه ها هزاران برادر و خواهر قندهاری مادران شیرتالک ها جا ن داده و مدفون میباشند. آیا اچکزایی ها، پوپلزی ها، الگوزی ها، احمدزی ها و سایر قبایل وطن دوست و مسلمانان ولایت قندهار که هر خاتمه چند عضو خود را درین جهاد قربانی داده است این ظلم و فجایع را فراموش کرده میتوانند ؟

(۵۵) چهار ملیون اتباع افغانستان که یک ربع نفوس کشور را تشکیل میدهد در اثر کشتار و اعمال وحشیانه روسها و اجیران آنها خانه و وطن را گذاشته به پاکستان، ایران، اروپا و امریکا متواری شده اند. تعداد زیاد مهاجرین در راه فرار از وطن مورد حمله قرار گرفته عزیزات خود را از دست داده یا مورد غارت قرار

گرفته اند. این مهاجرین در رسیده با عسرت و مشکلات زیاد خود را به پاکستان و ایران رسانیده اکنون بدون نفقه و لباس در موسم سرما در کمپ ها زندگی بسر میبرند. آیا نسل موجوده و نسل های آینده افغانستان این ظلم و بیداد روسها را که دوصد هزار عسکر خود را در وطن ما جا بجا کرده و چهار میلیون مردم ما را از وطن شان رانده است فراموش نموده میتوانند؟

ازین مرور مختصر جهان عدالت پسند ملتفت میشود که موقف غیر دوستانه مردم افغانستان بمقابل روسها بخاطری اجتناب پذیر است که روسیه برای با صلاح مطیع ساختن مردم و طبرست و غیره افغانستان از وحشی ترین و سایل ضد اخلاق و کرامت انسانی کار گرفته است. لهذا در شرایط کنونی این موقف تنها منحصر به مجاهدین خارج افغانستان نبوده بلکه یک موقف ملی و سرتا سری همه مردم رنج دیده افغانستان میباشد. ملتیکه در ظرف شش سال یک میلیون نفوس خود را دزبندان ها بمباردمان ها و جنگ های غیر مساوی باروسها از دست داده این مصیبت را بطور بزودی فراموش کرده میتوانند؟ از دوران جنگ عمومی دوم و دشمنی روسیه و آلمان اینک چهل سال میگذرد، اما روسیه با وجودیکه از آلمان چند برابر تاوان و انتقام گرفت تا امروز بحیث سر سخت ترین دشمن ملت آلمان اخذ موقع نموده است. تا جائیکه به ملت افغانستان تعلق میگیرد، در حالیکه موقف غیر دوستانه فعلی شان اجتناب نا پذیر است اما آشتی نا پذیر نمیباشد. ظلم و نا جوانمردی که روسیه شوروی بالای

مردم صلح و دوستی افغانستان را داشته مولود تصمیم حلقه های حزبی دولت کمونستی شوروی میباشد که اکثر ملت خدای روسیه مسئول آن شناخته نمیشود. بنا بر آن ملت افغانستان در برابر دوسد ملیون ملت مسیحی و دیگر اقلیت های مذهبی روسیه احساس دشمنی ندارد. در صورتیکه حزب و دولت کمونستی روسیه شوروی سیاست تعرضی و دشمنانه خود را بمقابل افغانستان تغییر بدهد، عساکر خود را از افغانستان برون کند، به امور داخلی حکومت و مردم ما مداخله ننمایند، خسارات ما را شرافتمندان بجبران کنند و بزخم های ملت ما التیام بگذارند، همان دوستی گذشته مردم افغانستان بطور تدریجی تجدید شده میتواند. بعقیده این نویسنده وقت آن رسیده که زعمای اتحاد شوروی این صفت تلخ را درک و هضم نمایند که در مورد افغانستان براه غلط رفته اند، بنا بر آن تمام مسائل گویان و به عقب برگشتن بسود شوروی تمام خواهد شد. در این چنگ و دام کشتار و خونریزی خواهد بود.

نه هر آینه از دذ به است

که دذ زاد عیزاده بید به است

پهست از دذ انسان ما صخره د

نه انسان که در مردم افستد چو دود

(سعدی)

(ب) عکس العمل روسیه مبنی بر حفظ رژیم اجیر کمونستی در افغانستان

در اسناد منتشره سفارت و دولت آقای کارتر در چند جا نسبت به عکس العمل شوروی اظهار تشویش نموده است که گویا در صورت دوام مقاومت ملی افغانها دولت شوروی به حفظ رژیم اجیر کمونستی منجبت یک عکس العمل خواهد پرداخت. گویا توقع دولت کارتر این بوده باشد که از مقاومت مجاهدین و قیام ملت افغان بمقابل روسها جلوگیری شود تا روسیه از حمایت رژیم دست نشانده خود منصرف گردد! این تحلیل و ارزیابی وضع آنوقت، متأسفانه گویای این حقیقت است که دولت آقای کارتر افغانها و خصوصیات ملی آنها و نیز روسیه شوروی و سیاست توسعه طلبی آنها درست تشخیص نداده است. بطور مثال اگر ملت افغان قیام و جهاد ملی خود را بخاطر مصالحه با شوروی متوقف میساخت باز هم دولت روسیه دست از حمایت رژیم اجیر کمونستی کابل نمیکشید چنانچه وقایع بین سالهای ۸۰ - ۱۹۸۵ و مذاکرات ملل متحد در ژنیوا این حقیقت را ثابت ساخت ولی ملت افغان قبلاً آنها میدانست چنانچه استاد پزواک و یک عده مجاهدین در مقالات منتشره در «افغان مجاهد» و «مجاهدولس» پشاور عدم تغییر موقف شوروی را پیشگویی و عدم خوشبینی خود را نسبت به مذاکرات ژنیوا برزداشته

بودند. خوشبختانه دولت رئیس جمهور ریگان از بد رویکار آمدن خود موقف مژورانه وزیرکانه دولت شوروی زاردک نموده، ملت افغان و دنیای صلح دوست و حق بین بعد ازین به عکس العمل روسیه وقعی و اهمیتی را قایل نمیشدند.

اما تا جائیکه به اتحاد شوروی تعلق میگیرد، دولتی که خود را ابر قدرت اروپائی و زعيم بلاک کمونستی می شمارد باید در اتخاذ عکس العمل های خود سنجش و دقت نماید. دولت ها و امپراطوری های بزرگ به شهادت تاریخ مرتکب اشتباه خود ملتفت گردیده اند از راه غلط بازگشته در صدد تلافی و چاره جویی برآمده اند. دولت روسیه بعد از حمایت تره کی و ورثیم او زود ملتفت اشتباه خود گردید، بهتر میبود سرنوشت افغانستان را پس از خلع و اعدام حفیظ الله امین بدست

مردم

افغانستان

میگذاشت. ولی حرس و آرزوهای مردمین و رقص های وطن فروشانه ببرک که از کیسه خلیفه بخشش میکرد بصیرت دولت شوروی را زایل ساخت چنانچه بار دیگر اشتباه کرده اجیر خود ببرک و وطن فروش را که از جانب دولت بر سر اقتدار افغانستان بحرم و تبعید شده اعلان شده بود و اجازه دخول مجدد به افغانستان را نداشت بطور پیشرمانه با عساکر خود از ماسکو بکابل اعزام و به همدست قدرت

موقتی بنشانند. روسیه نتایج این عمل نا عاقبت اندیشانه خود را نیز در مدت پنجسال گذشته دیده ولی درست از برای بی نگره است. رویهمرفته، در اثر این سیاست تجاوز کارانه روسیه، مناسبات عادی آن مملکت با امریکا و دول آزاد جهان بهم خورده، اعتبار و حیثیت روسیه در بین ممالک غیر منسلک صدمه دیده، مناسبات آن با ممالک اسلامی و عربی مغشوش گردیده و در موسسه ملل متحد سال یکبار تاکنون پنج مصوبه اساسیه عمومی به اکثریت روبه تنزید آراء تجاوز بر خاک افغانستان را تقبیح نموده، حیثیت جهانی روسیه منجبت یک عضو موسس ملل متحد در اثر اشغال نظامی افغانستان تنزیل کرده است از لحاظ نظامی نیز موفقیتی که روسیه توقع آنرا داشت بدست نیا ورده با ستثنی حلقه کوچک شهر کابل و چند شهر دیگر انهم بخاطر تراکم عساکر و تجهیزات نظامی شوروی در آنجا ۸۰ فیصد خاک افغانستان بدست مردم افغانستان اداره میشود. در حالیکه تلفات نظامی و تنزیل سویه مورال عساکر شوروی روبه تنزید میباشد.

اینست تاکنون نتایج عکس العمل روسیه مبنی بر حفظ رژیم اجیر کمونستی ببرک و طغفروش در افغانستان!
 هنوز هم دولت روسیه فرصت دارد در موضوع بیا ندیشد ولی اگر چنانچه دولت روسیه حاضر نشود که در عکس العمل خود تجدید نظر نموده اشتباهات گذشته خود را تلافی نماید،

مردم افغانستان راه دیگری جز دوام جنگ ندارند. ما امیدواریم دولت روسیه براه غلط، ضبط سیاسی و عکس العمل غیر شرافتمندانه خود در حمایت بپرک دوام ندهد. ولی اگر دوام این طریق تحمیلی را می‌گزینند در آن صورت باید منتظر عکس العمل های جدی تر مردم افغانستان و ملل صلحدوست جهان آزاد باشد.

قضیه مهاجرین افغانی و موقف محافظه کارانه دولت کارتر در آنباره؛

اکنون همه ممالک آزاد جهان بشمول مردم امریکا مستشعر گردیده اند که اشغال نظامی افغانستان توسط روسیه شوروی، در بُعد بین المللی آن، مولود ضبط سیاسی و پالیسی های دولت آقای کارتر در منطقه یی می باشد که ایران و افغانستان در آن قرار دارند. معهداً دولت کارتر با قضیه مهاجرین افغانی که مولود اشغال نظامی افغانستان و یک قضیه سیاسی می باشد فقط از زاویه علایق بششری معامله نموده انهم به نحوی که ملاحظه «عدم رنجش» خاطر روسیه «را در اقدامات خود ملحوظ نظر قرار داده است. در حالیکه وزارت خارجه واشنگتن در هدایت نامه

مورخ ۲۳ اگست ۱۹۷۹ موقف دولت کارتر در مورد قضیه مهاجرین افغانی را به سفارت خانه های خود محض « یک علاقه بشری » توضیح نموده ، تحقیق دادن آنرا مربوط به سعی در « تامین کمک های بین المللی » سفارش نموده است (سند شماره ۱۷ تاریخی ۲۳ اگست ۷۹ ماده سوم ، ترجمه فارسی صفحه ۶۴ ، متن انگلیسی صفحه ۴۸ ، افغانستان (۴) دیده شود) . ولی سفارت امریکا در کابل بمنظور راضی نگه داشتن رژیم اجیر کمونستی کابل قدمی فراتر گذاشته بدولت خود توصیه نموده است که « در صورت امکان ، دولت امریکا رول فعالی را در تامین کمک های کمیسیون حمایت از مهاجرین سازمان ملل متحد بازی نکند ، زیرا رول فعال امریکا مدرک دیگری را بوجود می آورد که آنرا دولت جمهوری دیموکراتیک افغانستان بحیث قصد خصومت امیز دولت امریکا بمقابل رژیم خلقی تلقی خواهد کرد . » (سند شماره ۱۸ مورخ ۲۵ اگست ۷۹ ، ماده ۵ ، ترجمه فارسی صفحه ۶۷ ، متن انگلیسی صفحه ۵۰ ، افغانستان (۴) دیده شود) .

باالنتیجه ، آقای ونس وزیر خارجه امریکا نیز نظر سفارت کابل را تأیید نموده به سفارت امریکا در پاکستان هدایت میدهد که « . . . ما با تشویش سفارت کابل سهیم هستیم که نباید پالیسی بسیار فعالی را در مورد باز دید مهاجرین سفارت از کمپ های مهاجرین در پاکستان بازی نمایم . ما معتقدیم شما باید محتاط باشید ، ولی موافقیم که شاید فرصت هایی تبارز نماید که مواقع

مناسبتی برای باز دید از کمپ ها را فراهم سازد. بنظر ما این — فرصت ها شامل باز دید های تنظیم شده دولت پاکستان یا کمیسیون — آیت از مهاجرین سازمان ملل متحد برای دیپلماتان خارجی همقیم پاکستان میباشد»، (سند شماره ۲۵ مورخ ۱۳ سپتامبر ۷۹، ماده ۷، ترجمه فارسی صفحه ۶۵، افغانستان (۲) دیده شود). موضوع جالب در هدایت نامه فوق الذکر همانا محدود ساختن تماس و بازدید اعضای سفارت امریکا از کمپ های مهاجرین افغانی است که فقط در دو مورد مجاز قرار گرفته، یکی ضمن بازدیدها که توسط دولت پاکستان برای دیپلمات های خارجی تنظیم میشود دیگر ضمن بازدیدهایی که توسط کمیسیون حمایت از مهاجرین — سازمان ملل متحد ترتیب میگردد. گویا دولت آقای کارتر در مورد «علاقه بشری» خود با مهاجرین افغانی نیز دلخوش نگه داشتند دولت روسیه را هطمح نظر قرار میداده است.

تاریخ روابط بین المللی نشان میدهد که دولت ها، چه خورد و چه بزرگ، هنگامیکه در زمینه های منافع ملی و روابط بین المللی خود سیاست ریاکارانه در پیش گرفته اند به ناکامی و رسوایی مواجه شده اند. اینک می بینیم دولت آقای کارتر که خود را علم بردار حقوق بشر میخواند یک مملکت کوچک و بی دفاع را که مورد تجاوز نظامی رقیب امریکا قرار گرفته از هر جهت تنها میگذارد، حتی برای دلخوش ساختن رقیب خود سیاست عدم مداخله را پیش میگیرد، و برای ثبوت آن علاقه بشری خود را با مهاجرین افغانی

از طریق کمیسیون حمایت از مهاجرین سازمان ملل متحد
 ابراز میدارد. این موقف ها یکبار دیگر بتاريخ ۱۴ اکتوبر
 ۷۹، توسط کارمندان سیاسی سفارت امریکا در پاکستان
 به جناب مفتی محمود به این عبارات بیان شده است:
 «کارمندان سفارت سیاست عدم مداخله دولت امریکا در امور
 افغانستان را به او توضیح نمودند» و «هنگامیکه مفتی درباره
 کمک های بشری امریکا معلومات خواست، کارمندان سفارت
 به او در باره بازدید های کمیسیون حمایت از مهاجرین سازمان
 ملل متحد توضیح مختصر داده پیشبینی نمودند که پروگرام متنا
 امداد بین المللی عنقریب به خاک پاکستان پیاده خواهد شد.
 کارمندان سفارت اینرا نیز گفته که ایالات متحده امریکا نیز به —
 مساعی کمیسیون حمایت از مهاجرین سازمان ملل متحد سهم
 قابل ملاحظه خواهد گرفت» (سند شماره ۵۲ مورخ ۱۴ اکتوبر
 ۷۹، ترجمه فارسی صفحه ۱۶۶، متن انگلیسی صفحه ۱۱۷،
 افغانستان (۲) دیده شود).

قابل تذکر است که دولت جمهوریخواه امریکا تحت زعامت
 رئیس جمهور ریگان به خلاهای سیاست دیموکراتها ملتفت
 گردیده در بعضی موارد معامله با روسیه شوروی سیا^{ست}
 واضح و معقول در پیش گرفته که در اثر آن پرستیژ دولت امریکا
 در جهل بلند رفته است. تا جائیکه به قضیه مهاجرین افغانی
 تعلق میگرد، فاجعه آوارگی چهار میلیون افغان مولود اشغال

نظامی افغانستان توسط روسیه شوروی بوده، حل این قضیه به حل سیاسی موضوع افغانستان و اخراج قوای اشغالگر شوروی از افغانستان ارتباط مستقیم دارد. هر نوع پیشنهاد یا راه حلی که قضیه مهاجرین را بطور مستقل و بدون ارتباط به حل سیاسی قضیه افغانستان مطرح قرار بدهد، مورد قبول مردم افغانستان و مهاجرین افغانی قرار نخواهد گرفت.

تاجائیکه به کمک های بشری دولت امریکا به مهاجرین افغانی تعلق میگیرد، بنظر این نویسنده دولت امریکا و سایر دولت های دوست باید کمک های خود را مستقیماً به کمک های مهاجرین توزیع نمایند زیرا چنانچه شایع است و شواهدی نیز بدست آمده که در گذشته قسمت اعظم کمک ها در راه تلف گردیده گویا گروه ها مختلف از آن سوء استفاده کرده اند. باین ملحوظ شاید لازم بیافتد یک کمیسیون متشکل از نماینده گان حکومت و سنای امریکا، مؤسسات ملی و خصوصی متفرق امریکا، مؤسسات ملی و خصوصی مردم امریکا و یک عده افغانهای صادق از جمله مهاجرین مسکون در امریکا، اروپا، پاکستان و ایران بشمول عده ای از خیرخواه^{ساز} و بشر دوست مملکت برادر ما پاکستان، تشکیل شود تا از سوء استفاده طفیلی ها جلوگیری نموده کمک های بشری مورد نیاز را مستقیماً به مهاجرین بداخل کپ ها توزیع نمایند. امید وارم این طرح مورد قبول مهاجرین واقع شود و آنها بنوبه خود درین مورد اقدامات لازم را امری بدارند تا دست طفیلی ها از سهمیه های مهاجرین کوتاه نگردد.

تا جائیکه به امداد نظامی و سیاسی دولت اضلاع
متعدده امریکا تعلق میگیرد، امیدواریم دولت کنونی امریکا
اشتباهات گذشته را ملتفت گردیده دوام این امداد نه بحیث
یک بازی محض برای بدنام ساختن رقیب خود و یا فراهم ساختن
یک زمینده برای معامله گری سیاسی با اتحاد شوروی، بقیمت خون
هزاران افغان تعقیب نماید؛ بلکه آزاد ساختن افغانستان از
چنگال روس را بحیث یک هدف برای بقای آزادی و استقلال سیاسی
در منطقه، بصفت یک ضرورت در جهت حفظ ناموس دیموکراسی،
و بطوریک تعهد برای حمایت یک مملکت کوچک و بی دفاع که شکار
اهداف توسعه طلبی یک ابر قدرت حریص و عهد شکن واقع گردیده،
تلقی نماید. اگر چنین باشد که ما توقع داریم، و نشانه های نیز
در سلوک دولت کنونی امریکا در جهت مثبت بمشاهده میرسد، در
آنصورت وظیفه مهم و مقدم دولت امریکا و همه ممالک آزاد جهان
که خواستار آزادی افغانستان میباشند اینست که اولتر برای رویکار
آوردن یک جبهه متحد ملی و تاسیس یک حکومت متحد جلای
وطن برای افغانستان اعمال نفوذ نمایند. زیرا اگر یک اورگان
مسئول و ملی وجود نداشته باشد امداد نظامی عوض آنکه در جهاد
بمقابل روسیه استخدام شود، به همان سرنرشتی دچار خواهد
شد که روزنامه نگاران و سنا توریست و بعضی مقامات خیر امریکایی
درین اواخر در آنباره اظهار تشویش نموده اند (راپورهای وال ستریت
ژورنال، واشنگتن پوست و غیره). توزیع امداد نظامی به حلقه های

طفیلی و غیر مسئول از یکطرف بازار سیاه قاچاق اسلحه در پاکستان را گرم میسازد که برای امنیت پاکستان نیز ضرورتیست خواهد شد، و از جانب دیگر مقدار زیاد اسلحه امدادی توسط قاچاقبران و ایجنت های ماسکوراہ خود را دوباره بطرف انبارهای روسی بداخل افغانستان خواهد یافت. زعامت امریکا در صورتیکه طرفدار جدی حل قضیه افغانستان باشد باید به همکاری متحدین و دوستان خود تشکیل جبهه متحدی بجا هدین افغانی را ب سرعت جامه عمل بپوشاند که در سال جاری تطبیق شود. آنوقت است که ما میگوئیم دولت و مردم اضلاع متحده امریکا قسمتی از مسؤلیت های خود را در مورد افغانستان با حسن نیت ایفاء نموده است؛ آنوقت است که دنیای آزاد قدم اول و اقدام موثر برای نجات افغانستان را پیموده خواهد بود.

تلقیات بعضی از مقامات امریکایی درباره افغانها؛

در اسناد منتشره اسم صدها افغان در موقوفات و محنتها مختلف ذکر شده است که تبصره در مورد همه آنها با هدف این تحقیق که رعایت منافع عالیای افغانستان است مطابقت بهم نمیرساند. وطنداران محترمی که خودشان این اسناد را — مطالعه نمایند چهره ها، رول ها و کلانگاری های عده بی را که برای مقاصد استفاده جوی شخصی زیر نام مجاهد و جهاد تثبیت

ورزیده اند، تشخیص خواهند داد. من درین بخش فقط قسمتی از یک سند را گذارش میدهم که بنظر من برای سایر وطنداران محترم ما درس عبرتی فراهم مینماید تا در تماس های شان با مقامات دولت های خارجی از حزم و احتیاط کار بگیرند و ملتفت گردند که همه صحبت ها، اظهارات، بیانات و حتی سلوک مختلف اشخاص ثبت و راپود داده میشود.

این سند را پوریست که آقای آرچارد قونسل امریکا در پشاور بتاريخ ۱۹ اگست ۱۹۷۹ بدولت متبوع خود ارسال داشته و در آن مذاکرات خصوصی با دوستان افغانی خود و سلوک زبانی آنها را درج نموده است. ترجمه دری پاراگراف سوم و چهارم آن ازینقرار میباشد: « ۳) من با حسن گیلانی برادرزاده و شخص طرف اعتماد سید احمد گیلانی بتاريخ ۱۰ اگست، با تبعه امریکای ضیا، نصری بتاريخ ۱۱ اگست و با زعیم نمبر دوم حزب اسلامی افغانستان امین الله بتاريخ ۱۴ اگست حرف زدم. همه آنها تاسیس حکومت جلای وطن یا حکومت مخفی را که عمدتاً از اشتراک زعمای مقیم پشاور تشکیل شود غیر ممکن میدانند. نصری چنین حکومتی را به « انداختن پنج جانور مختلف در یک قفس » تشبیه کرد. نظرات گیلانی نیز به همین — موازات دُور میرزد. امین الله که روش معمول حزبی خود مبنی بر تقبیح سایر گروه ها را دنبال میکرد، گفت « حزب اسلامی به چنین استلاقی نخواهد پیوست ».

(۴) بطور واضح، خصومت های قدیمی بین گروه های مختلف

شورشیان ثقیل نیافته است. در هر فرصتی که من باشورشیان صحبت میکنم، قسمتی از گفتارشان در فحاشی به رقیب میگذرد. در همین نزدیکی ها خصوصت ذات البینی آنها بر فحاشت در حوض مثنای هوتل خیبر انترکاننتینانتل بمن نمایان گردید. در حالیکه فامیل من شنا میکرد، من بانصری و یکتا افغان قبایلی به صحبت مشغول گردیدم. حسن گیلانی، یکتا از دوستان قدیمی و هم مکتبی نصری با آریوپی سر بلند، دپلومات سابق افغانی که اکنون به کپ گیلانی تعلق دارد، بهم آغشته شدند - کلمات زشت بزبان پشتو بین دو طرف مبادله میشد. گیلانی به مرد قبایل فرمان داد که خارج نشود. تشنج افزون میگردد. من احساس میکردم که گویا در طویل قرار دارم» (سند شماره ۱۱ مورخ ۱۹ اگست ۷۹، ترجمه فارسی صفحه ۴۵، متن انگلیسی صفحه ۳۵، ماده های ۳ و ۴، افغانستان (۲) دیده شود).

گذارش و نقد از دو کتاب سند راجع به افغانستان که در تهران نشر شده در اینجا بیان میرسد. مطالبی که من درین تحقیق مورد نقد قرار داده ام جنبه شخصی ندارد ولو آنکه در برخی موارد اسمی ازین و آن برده شده که در متن اسناد نیز درج میباشد. هدف من از یکطرف رعایت منافع افغانستان و جهاد و از جانب دیگر متوجه ساختن دوستان امریکایی ماست بر واقعیت های تاریخ، فرهنگ و جهاد افغانستان، و به پلن های شوم روسیه شوروی در قبالی اشغال نظامی افغانستان که امنیت و تمامیت ارضی ایران و پاکستان را نیز مورد تهدید قرار داده است. روسها عملاً برای گرفتن از آبهای ایران و

پاکستان کار میکنند. روسها در حدود ر ویکار آوردن وضعی مانند
گروگانگیری تهران در پاکستان هستند و چنین محاسبه کرده اند
که در صورت دگرگون ساختن اوضاع برای اشغال پاکستان عمل
امریکا مانند آن افغانستان خواهد بود.

دوستان آمریکایی ما انتقاد را با پیشانی بازی پذیرند. در
حالیکه ما افغانها شکلیات مربوطه به بدست آوردن اسناد سفارت
امریکا را تأیید نمیکنیم. از خواندن و نتیجه گیری کردن آن
ناگزیریم زیرا بگفته سعدی هرا فغان « هنوز نگرانست که
ملکش با دگرانست ». از جانب دیگر، درین تحقیق قضاوت
ها و نتیجه گیری های این نویسنده طبعاً مبتنی بر اسناد —
منتشره میباشد که چون مکمل نیست احتمال غیرمکمل بودن قضاوت
ها در برخی موارد نیز وجود دارد. شاید وزارت خارج امریکا
لازم بدانند یک تعداد اسناد دیگر را که متجم اسناد منتشره
تهران شناخته شود و در زمینه های مختلف اقدامات اضلاع
متحده بمقابل تجاوز نظامی روسیه در افغانستان روشن
بیشتر و مثبت بیندازد بدست نشر بسپارد تا قضاوت های
مبتنی بر اسناد غیرمکمل تغییر کند. باید خاطر نشان ساخت که
ترجمه فارسی اسناد که در تهران صورت گرفته در اکثر موارد ناقص
و در بعضی موارد مغشوش است در حالیکه تصرفاتی نیز رخ
داده است. بنظر این نویسنده دولت امریکا باید ترجمه دری
این اسناد را توسط مترجمان صلاحیتدار افغانی تدارک و نشر

نماید. در بعضی حلقه های امریکایی گفته میشود که در متن انگلیسی بعضی اسناد در تهران تصرفاتی بعمل آمده است؛ اگر این افواه حقیقت داشته باشد باید متن اصلی اسناد مذکور برای مقاصد مقایسه نشر گردد. این نویسنده سعی خواهد کرد این تحقیق را بزبان انگلیسی نیز تهیه و نشر نماید.

در ختم این مقاله ضرورت اتحاد و رویکار آوردن جنبه متحد ملی را بهر قیمتی که میسر باشد. به هموطنان محترم تاکید مینمایم. دفتر پریشان گله گذاری ها را هر قدر فراختر بسازیم بهمان تناسب از رهگذر ضیاع وقت خساره مند میشویم. افغانستان را نه امریکا آزاد ساخته میتواند نه پاکستان و نه کدام مملکت دیگر. آزادی افغانستان و نجات آن از طاعون کمونزم و استیلای روس فقط و فقط به اتحاد و تنظیم جهاد و قیام مردم افغانستان مربوط میباشد. هر قدر که اتحاد به تعویق بیاقتد بهمان تناسب و بلکه بسیار سریع تر پلان های بلعیدن و کمونست ساختن افغانستان توسط روسیه تکمیل میشود. بنا بر آن جبر تاریخ و ضرورت زمان است که با هم از در مسالمت و آشتی پیش بیاییم و در اتحادی که هیچکدام حق برتری بردیگری نداشته، حقوق و وجایب همه یکسان بوده، حضرت، پیر، سید، ملا، امیر، سردار و زای کدما امتیازی بردیگران نداشته باشد دور هم جمع گردیم. باید ملتفت باشیم که دشمن ما بسیار قوی

وراه ما بسیار دشوار است. طرف معامله ما ابرقدرتی است که خاصیت خرچنگ را دارد. هرگاه شکاری بدست آورد بمشکل از چنگ میدهد: این ابر قدرت مردم خود ما را برای تولید نفاق بین ما استخدام نموده هر روز صفوف گسسته ما را بیشتر میشکافد. اگر تا اخیر سال ۱۳۶۴ اتحاد مجاهدین تکمیل نشود انکشافات جدیدی در منطقه در حال تکوین است که چانس موفقیت را بسیار ضیق خواهد ساخت.

نبینی که چون باهم آیند مور ز شیران جنگی بر آرند شور (سعدی)

امید وارم برادران افغانی اسناد متذکره را مطالعه کنند و نظریات و انتباهات خود را در باره صدها موضوعی که من پرورده — توانسته ام برای نشر به مجاهد ولس بفرستند. از وطندار مبارز و همسنگر و لسهل صاحب که با قبول بار سنگین مسئولیت ها و نشر مسایل ملی چراغ مبارزه فرهنگی جهاد افغانستان را روشن نگه داشته تشکر میکنم. بدعای موفقیت های بیشتر جریده مجاهد ولس، این وثیقه وزین سنگر جهاد مردم افغانستان، بدعای موفق شدن اتحاد و جهاد، این مقاله را ختم مینمایم.

دکتور سید خلیل الله هاشمیان

سابق استاد زبان شناسی پوهنځی ادبیات پوهنتون کابل - مانکلیر - کلفورنیا - دسامبر ۱۹۸۴

راغلی لیک

محترم ولس مل صاحب السلام علیکم !
 زره د مجاهد ولس یو دایمی لوستونکی یم ، تردې وړاندې
 مې افغان مجاهد هم لوست او تر هغه مخکینی په افغانستان
 کښی هم ستا سود « افغان جریدې » لوستونکی وم ، له شعر،
 ادب اولیکوالی سره مینه لرم خوشعشر نشم ویلای البته لیک
 کله ناکله کوم ، له لیکوالانو او ادیبانو سره مې قلبی تړون دی
 او اوس چه مونږ او تاسې ټول را مهاجر شوی یو د پره هیله
 لرم چه د لیکوالو او شاعرانو یوه ټولنه ولرو ، ستاسو په
 جریده کې مې وخت په وخت ځینی خبرونه او راپورتاژونه
 ولوستل او هم مې په نږیکه په دی باب مطالعه او څېړنه وکړه
 خوپه دې برخه کې چه څه موجود وو هغه داسې نه وو چه د

سري دي مينه پري ماته شي اود خدمت توقع دي
ترې وکړای شي .

دمثال په ډول د پوهاند ډاکتر سيد بهاء الدين
مجروح تش په نوم «انجمن نويسندگان» محض يو کاغذي
نوم دی ، په حقيقت کې دی يوازې دی او که کوم ليکوال کله
ورسره مل شوی نوله هغه نه يې هم د پياده او ملازم کار
اخستی اود بوليتهن په قات کولو او سرېښلولو يې مصرف
کړی دی ، دا زما خپل چشم ديد دی ځکه زه د ليکوالو له
ټولني سره مينې هلته وروستلی وم . ستاسو د مجاهدو لس
په يوه گڼه کې د «وفا» په نوم د ليکوالو د ټولني د —
جوړېدو خبر ولوست ، مينه ليرنی ده ، زه يې هغه دفتر
ته هم وروستلم . او هلته هم له يوي آشنا خپري سره
مخامخ شوم او دا د دې ټولني مشر بناغلی عبدالرسول
امين و ، تصادفاً دی يې له دېر پخوا څخه پېژاند خو د
ليکوال په صفت نه بلکه دا د بياتو پوهنځي د يوه استاد په —
حيث ، زه چه يو وخت په هغه پوهنځي کې محصل وم ، ده
ځيني صنفونو ته درسونه ورکول ، دده نظريات ټول ضد
..... او ملنډې وهل وو تل به مست و اود شېر ابو
مرض بي لاری روان کړی و .

زما هغه ورځ هم ياده ده چه دی او يو بل استاد او ليکوال
غلام غوث شجاعی دواړه په يوه ورځ خلقيانو زښان ته واچول

خودی په یوه هفته کې دننه راخلاص شو او شجاعی تر نن پورې ورک اود سره استعمار دخونزي بنامار ښکار شو. ماچه اخبار ولوست او بیا دده دفتر ته ورغلم فکر مې کاوه چه امین صاحب به هم لکه ددې پروتو وکسا نو غونډې بدل شوی او داسلامی ملی انقلاب په روحیه به ئی خان عیار کړی وی خو پوښتنو او گروپونو او نر ما شخصي مطالعی او څارنی وښوده چه دې لکه څنگه چه پخوا ؤ او اوس هم هر شپه د شرابو په نشه کی خپل ناترسه شوی هوسونه لمبوی او خصوصاً له کله راهیسې یی چه په اصطلاح دیکوالو او شاعرانو تهولنه جوړه کړی اوله دې لارې د هوائی امتیازاتو او بادآورې بودجې خاوند شوی نودنشي تنده یی تر پخوا هم نریاته شوې اود کاسې دملگرو حلقه یی لا پسې او بزده کړی ده او هغه پیسې چه له خارجي ممالکونه د جهاد او مجاهدینو په نوم راځي اود شهیدانو د وینو خونبهاده دده په پیالو کې سرراپورته کوی اود بد هستیو په لیونیو څپو کی ما تېري را ما تېري .

ماچه په پېښور کې څه وخت تیر کړ او معلومات مې تر لاسه کړل رته معلومه شوه چه دې هر میاشت خپلو ملگرو ته له افغان کمپنری نه دوه - دوه زره هوائی روپۍ اخلي او په لومړۍ مرحله کې ئی دلکبخشیو مددونه تر لاسه کړی دي په مقابل کې یی چه کومه انگریزی مجله خپره کړی

د هغې هم زياتې مقالې عمومي اوله جهاد سره بې اړتيا له دې، په داسې سختو شرايطو کې جهادې نشرات نه کول او د جهاد په نوم د يوې درېنې ټولنې بست بندول په خپله له دښمن سره مستقيمه مرسته ده او د روسانو لويه هيله داده چه فرهنگي سنگرونه ساړه کړي او هغه نشراتي چينلونو فلج کړي چه د روس له جناياتو او فجايعو نه پرده پورته کوي.

نزه که څه هم دامین صاحب د ټولنې له ملگرو سره اشنا نه يېم خو بنکاري داسې چه دوی يې هم حسابي ليکوال نه وي او فقط دوه زره روپيز امتياز دې ته اړکړي چه په دې تجارتي دام کې ولو پزې او دده خوا ونيسي حتی د اوږدو له مخې ځيني داسې کسان هم ورسره شته چه ځان ته پاڅه مسلمانان او د نه بدلیدونکې عقيدې خاوندان وایي او د دې له پاره چه دده تر څنگ ئې نوم را نشي او څوک سند پرې ونه لري چه په يوه داسې ټولنه کې کار کوي نو دخپل نامه له ليکلو څخه تېر پزې او محض د ما دې امتيازاتو پر تمه کار ورته کوي او خولې ورته بهوي.

سربنډيا ما ستاسې د جريدې په يوه بله گڼه کې «د مجاهدو افغاني شاعرانو او ليکوالو د ادبي جرگې» راپورته هم ولوستاؤ دا چه دوی په يوه عايريتي عمارت کې غونډه کړې وه څرگندي چه داډله په تش لاس را ولاړه شوی او د جهاد د فرهنگي سنگر خدمت کوی خصوصاً په راپور کې راغلی نومونه تر دېه

حده آشنا و او د افغانستان سابقه دار لیکوالان پکی وواو
 هم یې چه ترکومه ځایه معلومات شته د هر جهادي تنظیم
 لیکوالان او شاعران و رتر راغلي وو، خود هغې جرگې هم بیا
 پته ونه لگېده نه پوهېږم چه هماغه یوه غونډه یې ورومبڼی
 او وروستی غونډه وه او که څنگه ؟ په هر حال زما هیله له
 تاسو نه داده چه زما د الیک کټ مټ خپور کړی ترڅو هغه مجاهد
 مهاجر افغانان چه په هر ځای کې دی له داسې لوبونه خبر
 شی او د جهاد لپاره دیوه منظم فرهنگي سنگر په جوړولو کې
 مرسته وکړی او هم افغان کمپشنري بوخل سرگړیوان
 ته کړي او د جهاد په یوه پیاوړی، اغیزمنه مسلمانان او له
 افغانستان سره علاقمنده متعهد ادبي ډله ولگوي
 او هغه وکړي چه داسې ډله ژر جوړه او د جهاد په فرهنگي
 سنگر کې په بنیادی فعالیت بوخته شي. په احترام
 ستا ورور عصمت الله
 اسلام آباد - پېښور مور
 مکان نمبر - ۸۵

مجاهد ولس : د نریات افسوس خبره ده په داسې حال کې چه
 زموږ ملت په وینوکې لاسو و هی زموږ د شهیدانو خونې داسې
 چاته ویکول کېږي چه د نېشو په دریا بونو کې ځانونه پرې لاهو
 کړي. موږ په دې وسیله دا خبره د ټولو مقامونو غوښته رسوو
 چه دوی لیکوالان نه دی او د لیکوالو دنوم نه په دې تاریخي

مرحله کتبی باید نا جایزه گشته و آنه خستل شی. او هیله ده چه نوی
افغان کمپشنر دی خبرې ته ډېره پاملرنه وکړې.

گړانه وروړو: د واقعی لیکوالانو ټولنه د آوازی په حالت کتبی
موجودیت لري او دنومونو معرفي به قی د مجاهدولس په پانګونې
تقدیر شی. د اکوم انصاف دی چه د دومره مبارزې باوجود
مونږن خاصه دارن چلونوته را کازي او دوی د لیکوالانو په نوم
د تصور نه پورته امتیازونه تر لاسه کوي هغه د چا خبره مندی به
لا لا وهي نمری به عبد الله وهي مونږن د رحمن بابا د دې
شعریه معنی اوس پوه شوو چهلوائی:

چه په یو قدم تر عرشه پورې رسي
مالیدلی دی رفتار د درو پشانو

خو مونږ دا بیت د زمان په حکم داسې بدل کړو:

چه په یوه قدم کې سل کاله منزل کړي
مالیدلی دی رفتار د «امینیانو»

بقلم محترم محمد نجیم آریبا

توضیح دربارهٔ تقدیر و بررسی کتاب میوند وال

انر انتشار کتاب میوند وال بقلم ایجناب درست یکسال و پنج ماه سپری شده است، که نظریه تقاضای زیاد و استقبال مثبت و روشن ضمیران خبیر نسخه فی نزد ما مانده و بچاپ مجددش اقلیم گردید امتت . تنها کسیکه بعد انر بیشتر از یکسال غور و خوض بر کتاب - دست به کشودن عقده های کهنه اش زده همانا شخصی است که اکنون بنام یحیی سنراور تبارز داده شده است . آقای موصوف یک سلسله مطالبی نگاشته که معلوم می شود سعی داشته آنچه مراحاکی انرا ارزش معنوی میوند وال شهید در کتاب آمده است تحریفاً بخورد و خوانندگان بدست تا بدست کسانیکه تا اکنون اصل کتاب نرسیده است نوشته تحریفی

آنان بتواند اذهان را مغشوش نگهدارد. این عمل امر تجاع در -
 افغانستان و نویسندگان بخصوصی که اکنون در قالب دیگران عرض
 اندام نموده اند نزد ما تا نرگی ندارد. آنها نیز بیست سال پیش در مخالفت
 میوندوال قیام نموده و در نامهای مستعار فقط یک فرد آنهم مجد هاشم
 میوند وال را در مملکت با قدرت وسیع شان و همکاران اجنبی شان در نواز
 از کشور و هموائی همکاران و کاسه لیسان و لطفیلی های شان در حلقه ها
 مختلف بیروکراتان مملکت هدف قرار داده تا جا نیکه بالاخر با همدستی دوستا
 خارجی شان او را بقتل رسانیدند. و فکر میکنند مردم مملکت هنوز هم
 آنها را نشناخته اند و هر چه بگویند و بنویسند آنرا خواهند پذیرفت.
 ولی ما خوش هستیم هر قدر پیش بروند گوشه ای از ایمان قوی
 و شخصیت ارزنده میوند وال فقید روشن تر گردیده و پرده ای
 از پرده های اهل امر تجاع و ارادتمندان شان بالا خواهد رفت گرچه
 ما اینهمه نوشته های اهل غرض را شانزده سال پیش و در
 اوج قدرت شان در جریده مساوات تحت عنوان (چه گفتند و
 چه نوشتند) مفضل توضیح نموده ایم که افراد موجود آن زمان هم
 را خوانده اند.

میگویند عمل پیرائی از شرط شهادت انسانی است. ولی
 نویسنده نیکه بنام یحیی سزوارا روی کاغذ آمده و بر همه و همه
 چیز دیگران خورده بگیرد. خود در پس پرده اختفاء می خزد.
 و جرئت ندارد خودش را آنکه و آنچه هست درست معرفی نماید
 زیرا یحیی سزوارا سعی است عوضی - نه اسم اصلی نویسنده

آن هونامه . شخصی که بنام یحیی سزاوار خود را از جوانان امروز هم مستثنی می‌شمارد با این دل پر از درد علیه میوندوال شهید درگذشته ثبت دیوان نویسندگان کشورمان نشده است. ما میدانیم که دستی از عقب با این دامن دراز است - زیرا بر خورد - های بین هم را در عین سبک و مدعا و الفاظ و شیوه مخالفت با میوندوال شهید بیاد داریم و بین ما و آنان برخورد هائی صورت گرفته است که امروز جرئت ندارند بنام خودشان وارد معرکه شوند.

حقاله با عقوبت عقبی برابر است رفتن بی پای مردی همسایه در بهشت

ولی باز هم این نوشته بی راکه یکی و یا چندین تن از ارباب مدعا علیه میوندوال شهید که شوروی و چاکرانش در پیشا پیش جهاد و مقاومت کبیر مردم افغانستان او را به شهادت رسانیدند نوشته و در شماره چهارم تاریخ ۲۹ میزان ۱۳۶۴ - جریده نوپیدا ئیکه بزعم خودش (قلم در خدمت جهاد) برداشته منتشر گردیده است جواب میگوییم :-

در نوشته مذکور اگر چه مخالفت با میوندوال و کتابش و نویسنده کتاب و انمود میگردد - ولی در حقیقت مخالف حرکات و مبارزات - دموکراتیک و آزادی خواهی و حق طلبانه مردم افغانستان بوده و در هر اصلی علیه جنبش های مترقی که طالب صلاحیت و -

حاکمیت مردم و تأمین و تطبیق قانون و حذف حاکمیت‌های مطلقه و خود سر میباشد قلم فرسائی شهیده که خوانندگان محترم در بررسی این نوشته خواهند دید که حتی منافع ملی کشور نیز در الفاظ و کلمات منحرف و غیر مستقیم نفی گردیده است تا صلاحیت چنین حرکات و مبارزات و مدعیات را در آینده سلب نموده باشند .

یحیی سزاولریکه نمی‌دانیم سزاولریجائزات است یا مکافات مینویسد :- نویسنده کتاب از اعضای بلند پایه حزب مترقی دموکرات است که میوندوال در زمان صدارتش آنرا پایه‌گذاری کرده است .

بلی پایه گذاری يك حزب در دوران یا زمان صدارت نه تنها عیبی نداشته بلکه مرجح و مطلوب هم بوده است - چونکه اساساً حکومت میبایست از احزاب سیاسی تشکیل می‌شدند . ولی در کشوریکه حاکمیتش مطلقه راه افتاده و مردم صلاحیت و حاکمیت حقوقی ندارند در اختیار نداشتند - چنین کاری کردن درحقیقت صحت گذاری غیر مستقیم بر وجود حکومت حزبی در کشور بوده است . و اینکه مدعیان دموکراسی در زمان قبل از میوندوال قانون اساسی ساختند که وجود احزاب سیاسی در آن مجاز بود - ولی تصویب قانون آنرا از پارلمان صورت ندادند و توشیح آنرا بدست شاه به قیامت وعده نمودند - قصور میوندوال نبود طوریکه خود میوندوال شهید میگفت :-

بکار مملکت قفلی نهادند کلیدش را بدست ماندادند

چونکه هفده ماده این قانون اساسی در خدمت و صلاحیت و به نفع ارتجاع تثبیت گردیده بود .
این نویسندگان و مدعیان دموکراسی از یکطرف میگویند قانون اساسی دموکراتیک ساختند و از سوی دیگر صدراعظمان و حکومت را غیر حزبی و از طرف و بامر شاه مقید میدانند . این است يك بام و دو هوا .
میوندوال فقید که معتقد بود تشکیل حکومت —
میبايست قانوناً از طریق احزاب سیاسی رواج پیدا کند جمعیت سیاسی را بنام مترقی دموکرات بنیاد گذاشت . تا اگر آنروز جمعیت سیاسی در زمان صدارت بوجود آمده بود با تعقیب این روش روضی فرا میرسید تا حکومت میتواندستند قانوناً از طریق احزاب سیاسی عرض وجود کنند .

این کاری بود که میبايست حکومت و صدراعظمان قبل از میوندوال آنرا انجام میدادند تا میوندوال مجبور نمی بود در دوره صدارت خودش آنرا تازه بنیاد میگذاشت . و هم صدراعظمان بعد از میوندوال آنرا تعقیب می نمودند

تا کشور بسوی نامرادی و تباهی نمی‌سرفت .

باید گفت که عمق نظر میوندوال شهید در این مورد هنگام نگارش کتاب از قلم افتاده بود - اینک آقای سزاوار آنرا بخاطر ما سپرد تا آن علت را نیز ناشی از ژرف نگری افکار مترقی میوندوال شهید درج کنیم . و هرگاه فهم آقای سزاوار در این اصل قاصر افتاده است قصور ما نمی‌باشد .

اینکه میگوید :- « نویسنده از اعضای بلند پایه حزب مترقی دموکرات بود » حقیقت دارد - زیرا من از اعضای جمعیت مترقی دموکرات بودم و هم هستم - چونکه جمعیت مترقی دموکرات امروزه یگانه جمعیتی است که بر پایه دین اسلام و ایمان سراسخ عاری از شائبه و غرض - و داشتن عقیده بر اصل ملیت استوار بوده - طرفدار عدالت و دموکراسی میباشد . انحرافات و منحرفان دزدان و سیه کاران - نظامان و آدم کشان - خیانت و خیانت کاران ملک و ملت را دشمن بوده جاه طلبی و جاه طلبان را تقبیح مینمایند - و کسانیرا که به داری های ملی دستبرد زده و سرمایه کشور را در بانکهای خارج جمع نموده اند از بزرگترین خیانت کاران عصر در تاریخ کشور شناخته و آنانرا که در شرائط کنونی به جهاد ملت افغانستان بنام خدمت به جهاد خیانت میکنند و آنرا دایم روزی و یا وسیله سرمایه اندوزی برای خود شناخته اند دشمن ملک و مردم

افغانستان میدانند .

آقای سزاوار مینویسد :- « نویسنده کتاب خواسته است کتاب را از دیدگاه خودش بنویسد » .

درست است ، زیرا هر کس چیزی مینویسد از دیدگاه خود مینویسد ، طوریکه سزاوار خود نیز میوند وال و کتابش را از دیدگاه خودش مطالعه نموده است .

دیدگاه ما آنست که از مردان اصیل و فرزندان وطن - دوست و خدا شناسیکه نظرو عمل شان در راه خدمت به ملک و مردم شان وقف بوده و بجا طر تأمین حاکمیت و صلاحیت مردم شان سربکف داشته جان شان را قربان نموده اند - استقبال نمائیم .

دیدگاه آقای سزاوار آنست که این مردان و فرزندان جامعه ما را نفی نموده موقوف آنانرا پائین آورد و در بدل موقف ارتجاع کهنه را تثبیت و عمل آدم کشان را لبیک گوید و دستهای اجنبی آغشته بخون ارزنده ترین شخصیت های کشور ما را نیک استقبال نماید .

آقای سزاوار که دلش از طرز روش و نگاه نظر ما که در بالا ذکر شد به تنگ آمده و خواسته است ما چنین عادتى نباید داشته باشیم میگوید :- « عادت عجیبی داریم وقتی از کسی خوش مان آمد در سراپایش جز هنر چیزی نمی بینیم و - برعکس اگر از کسی بد ما آمد همه گناهان کبیره و صغیره را پای

او ختم میکنیم» .

ما این طرز تحلیل و منطقی ناشی از کاوش علمی مبنی بر اساس فلسفه منحصر بفرد آقای سزاوار را خوانندگان و میگذاریم تا خود قضاوت کنند که آیا سزاوار این جمله را برای خود که حتی دلش از کدورت و خصومت علیه میوند وال شهید بعد از شکنجه و مرگش هم خالی نشده است میگوید یا بر نویسنده - کتاب که همه واقعیات را در مورد یک مردیکه دارای افکار عالی علمی و انسانی بود و نمیخواست کشورش کماکان غرق دریای بکران حرص و آز عناصر جاه طلبی چند باقی بماند؟؟ .

ما از شخصی یاد کرده ایم که او را توحید نظر و عمل ارتجاع داخلی و استعاره خارجی بقتل رسانید تا جائیکه سعی نمودند حتی - مدفنش را هم کسی نداند .

ما در کتاب نه تنها از میوند وال بلکه بر اساس پرنسیب از سایر شخصیت هاییکه در خور ارزش معنوی بودند نیز یاد نمودیم . ما اگر سستی و یا عملی را تقبیح کرده ایم سستم و عمل بوده است که علمی و حقوقی شایسته تقبیح و درجهان قابل قبول نبوده است .

ما در تشریح زندگی - کار و پایان کار میوند وال راه اغراق نرفتیم زیرا گذشته از همه بقول اهل نظر که از زندگی و - شخصیت اشخاص را در راه خیر و مصالح جامعه او گذشتن از سر میتوان محک و معیار قضاوت شناخت . و مردم هه دیدند

که میوندوال از سرگذشت ولی از عقیدتش که تأمین حاکمیت مردم بود عدول ننمود.

بنا بر آن نمی دانیم آقای سزاوار بالاتر از آن از میوندوال فقید چه میخواست که نوشته ما را افراطی می خواند. فقط همینکه سزاوار ذوق آقای سزاوار نبود - یا اینکه خاطر اجتماع کهنه افغانستان رنجیده است ؟؟ .

معلوم است آقای سزاوار در منفی بانی ید طولی دارد. او تحریف صریحی را طوری مرتکب شده که گویی خوانندگان را بیچاره (ستروتایپ) قیاس کرده بفکر اینکه هرچه بخورد نشان داده شود بدون تعمق قبول خواهند نمود .

او از قول ما مینویسد :- « این مرد یعنی میوندوال همینکه در بند زندگی اجتماعی قرار گرفت آشکارا در برابر دستبردها نیکی سرنوشت جامعه را واژگون میساخت قد علم کرد. بعد مینویسد :- « مرحوم میوندوال در آغاز کار در برابر اینهمه نابرابری ها قد علم نکرد » .

ما نمی دانیم این کلمه (آغاز کار) را آقای سزاوار از کجا دریافت ؟ زیرا ما نگفته بودیم که میوندوال از آغاز کار در برابر اینهمه نابرابریها قد علم کرد. ما از احساسات و افکار و انظار او در هر طی مراحل مختلفه زندگی اش بحث کرده و گفته ایم - همینکه در بند زندگی اجتماعی قرار گرفت آشکارا در برابر دستبردها نیکی سرنوشت جامعه را

واثرگون میساخت قد علم کرد. و این زندگی همانا وقتی است که انر بند و انقیاد دولت مطلقه کنار رفت و مستقیماً با مردم خود پیوست و تاحدی مبارزه صریح و لاقید نمود که بمرگ با شکنجه اش انجامید. اگر سزاوار و بستگانش در جامعه ما بالاتر از این کاری کرده اند منتظریم نخست آنرا ثابت کنند بعد از رد و قبول زندگی و سرنوشت میوند وال - فقیه سخن گویند .

و اگر آقای سزاوار به آغانر کار بیشتر علاقمند هستند و ما آنرا در کتاب نگفته ایم اکنون میخواهیم بگوئیم که - میوند وال هم در آغانر کار هم در جریان کارو هم بعد از کار در برابر دستبرهای مادی و معنوی که سرنوشت جامعه را وارژگون میساخت قد علم کرده بود .

او در آغانر کارش بلدیهای انتخابی را از طریق روزنامه انیس با اصرار پیشنهاد نمود و تا تطبیق و تعمیل آن ادامه داد . و الا رئیس وقت حکومت در نتیجه اصرار جریده انیس در نظر داشت روزی مردم را در مسجد عیدگاه جمع کند تا رئیس شهر را در حضور خودش انتخاب نمایند .

هكذا میوند وال مبارزه ای را از طریق روزنامه انیس براه انداخت تا انتخابات شورا بجای وثیقه مجلانی از طریق صندوق آراء صورت بگیرد - که این کار عملی گردید و انتخابات دوسره هفتم شورا نتیجه آن بود .

میوند وال خواست مجاری پارلمان که نمایندگان مترقی در آن شرکت داشتند آزاد و بدون کم و کاست منتشر گردید. میوند وال در حذف کلمهٔ فئودالی (خان) از جرائد که بیشتر متوجه خانان دوسرهٔ اصطلاحی آقای سزاوار - میگردد مبارزه فی راه انداخت تا جائیکه بالاخره این رواج از جرائد حذف گردید.

هکذا میوند وال در جریان کار (دبیرشالوی شرکت) ملی نمود که سرمایهٔ آنرا دارائی های افراد معلوم الحال تشکیل میداد.

میوند وال منازعات محصلین و مردم افغانستان در داخل قصر مرموز و مستور صدارت عظمای افغانستان راه داد و حاضر شد انرا اطفا قش برآید و بسوالات منظره کنندگان جواب بگوید.

میوند وال شخصاً عرائض مردم را در داخل صدارت میگرد و به غورشان میپرداخت .

میوند وال هر سه شنبه به پارلمان میرفت و بسوالات اعضا پارلمان جواب میگفت . و این کار سابقه فی نداشت - و صدر اعظم بعد از او که قادر نبودند این کار را ادامه بدهند به میوند وال بد میگفتند که این سنت را از خود بجای گذاشته بود .

میوند وال برای جلوگیری از اتلاف اعانات و تبرعات که شکل جدی بخود گرفته بود حسابی را از طریق وزارت مالیه باز کرد تا غیر

از آن بجای دیگری نرود .

اینها و نظیر اینها کارهایی بود که میوند وال در آنظر و-
جریان ماموریت های کم دوامش بظاهر جلوگیری از دستبڑهای
مادی و معنوی که سرنوشته جامعه را و اثرگون میساخت کرده بود.
وهمین ها بودند که منافع ارتجاع را در افغانستان صدمه زد و-
خصوصت همیشهگی آنها را علیه میوند وال برانگیخت .

یحی سزوار میگوید :- متا، سفانه بیشتر کتابها نیکه در سالهای
اخیر (در دوران جهاد و مقاومت) نگاشته شده با همین تعایدات
افراطی و تعریفی آمیخته است . و علت آنرا سانسور یکصد ساله
در افغانستان می شناسد .

باور کنید این استدلال و علت تراشی بیشتر افسانرا بیابا
شعرائی می اندازد که حسن تعلیل را در صنایع ادبی مرجح میدانند.
والا اگر دقت شود (دوران جهاد و مقاومت) برای مردم افغانستان
بصورت عموم و نویسندگان آن کشور بخصوص دورانی است که
نه تنها نتوانسته وهم نمی توانند در چوکیات حفظ نزاکت و -
مراعات تعادل و احترام خاطر این و آن بگویند و بنویسند چونکه
بالتر از نوشتن و گفتن حتی با شمشیر و تفنگ حرف میزنند و آقای
سزوار نباید متوقع باشد که آنها در نوشته های شان برای دشمن
مداحی کنند .

و علت اساسی در حقیقت آنست که گوش مردم بشمول آقای
سزوار و دوستانش در نتیجه همان سانسور و استبدادیکه خود

تذکر داده اند به شنیدن حق و تثبیت معیار و اندازۀ شخصیت‌ها آشنا نبوده همیشه چیز را پذیرفته‌اند که از چوکات معینۀ قبول شده ذہنیت ارتجاع فرارزفته است - بنا بر آن امروز که راست می‌شنوند و مردم در گفتارشان خود را دیگر در انقیاد ارتجاع و سانسور خود رزفته است نمی‌بینند بنظر آقای سزاوار

و استبدادیکه سزاوار و امثالهم افراطی می‌رسند.

و اگر قول آقای سزاوار را در این امر صادق شناسیم - خود آقای موصوف با استفاده از تعریض و افراط در نوشته‌اش بجائی رسید که حتی مقدمات و منافع ملی را زیر پا گذاشته و بزآنچه می‌گذارد که امروز بد عده دیگر و بشکل دیگر با بر محوی مقدمات و منافع ملی و مردم افغانستان گذاشته‌اند این آقاییکه بنام یحیی سزاوار جلو آمده است وقتی از معلوماتش در گذشته سخن می‌گوید یقین دارم این را نیز معلومات داشته باشند که من در گذشته با وجود سانسور و استبدادیکه موجود بوده است از راست گفتن و صریح نوشتن خود داری نکرده‌ام - و کتاب می‌بوند وال شهید را بهر زمان شهادتش آغاز و قبل از دوران مقاومت نوشته بودم تنها زهینۀ چاپ آن در این همه کشمکش‌های اخیر میسر نگردیده بود - اگر صرف چند کلمه بر آن علاوه شده هنگام چاپ بوده است - پس اگر حقایق را در مورد می‌بوند وال نگاشته‌ام بجز آقای سزاوار و بستگانش باقی همه افراد کشور آنرا دیده و آگاهند - این حقایق با رویداد های اغراقی و روایات کاذب آقای سزاوار تعلق نداشته کار تحقیق را باب غرض را مشکل نمی‌سازد - طوریکه از زندگی تا مرگ و بعد از مرگ هم تا - همین اکنون هر آنچه از ارا جیفی که بخاطرشان درباره می‌بوند وال - گذشته روی کاغذ ریخته‌اند - و پیوسته هم جواب گرفته‌اند - و

این نوشته های تازه شان بجز سر و گردانی همان نوشته های کهنه شان چیزی دیگری نمیباشد.

آقای سزاوار مینویسد: «مرحوم میوندوال از فرمان فارغ التحصیلی صنف ۱۲ تازمانیکه بر کرسی صدارت نشست در خدمت سه صدر اعظم وابسته به خاندان سلطنتی - یعنی هاشم خان - شاه محمود خان و داود خان بود.»

این آقا از حاکمیت این خانان ثلاثه در افغانستان تذکر میدهد ولی نمیگوید که این سه خان مشهور وابسته به خاندان سلطنت چه مدتی حاکمیت داشتند - مجموع حاکمیت این سه خان بیش از ۳۴ سال بوده است که در این طول مدت یک طفل تازه بدنیا آمده - یک مرد ۳۴ ساله میشود. و کسانیکه در افغانستان زندگی داشته اعم از یک مرد عادی تا وزیر یک وزارت خواهی نخواهی مجبور بود در قلمرو و مقصود این سه حکمران بی تاج و تخت زندگی کنند. تحصیل کردگان راه ماموریت در پیش داشتند - و ماموریت هم از طرف این خانان و طفیلی های آنان استثماری شد. و مردم عادی مجبور بودند دست بسینه در جلو این صدر نشینان اجاره دار قرار گیرند. اینها که همه بالا جبار بوده مهم نیست - آنچه در این قسمت مهم میباشد آنست که کسانی توانستند با وجود شرائط سنگین آمریت و ماموریت باز هم احساسات مترقی و مردم خواهی شان زنده نگه داشتند که میوندوال شهید یکی از آنجمله بود.

تنها چیزیکه هر خواننده برا بحیرت اندر ساخته آنست که میگوید اثر نوشته آقای سزاوار با همدستانش که خود در گذشته هم مصدر کاری نبود

اند علاوه بر آنکه منافع ملی و سیاسی افغانستان را هر زنده ترین الفاظ و کلمات محکوم شناخته است بوی همکاری با یگانه دشمن امر و نری ملک و مرد افغانستان نیز استشمام میشود. و از میان ملیونها افغانیکه مستقیم و غیر مستقیم در راه نجات و حفظ موقف ملی و سیاسی سرزمین شان بجاهدت دارند اینها آستین بدگونی علیه امر زنده ترین شخصیت های کشور برزده اند. تا یکبار دیگر خاطر کهنه ارتجاع از موده افغانستان را که هنوز هم پنبه دانه در خوابی بینند شاد گردانند.

سزاوار می نویسد: «میوندوال در سال ۱۳۵۲ به اتهام طرح یک کودتا دستگیر شد و توسط عناصر خلقی و پرچی که در اوائل جمهوری داودی بیشتر کرسی های وزارت داخله را اشغال کرده بودند بشهادت رسید».

اینجا باید گفت که آقای سزاوار از تفصیل علت گرفتاری و شهادت میوندوال طوری که در کتاب واضح گردیده طفره رفته و سعی و مرزیده است در این نوشته اش که از گریبان همان آدمکشان و وابستگان شان سری کشد سه کار را بکند - یکی اینکه پای شوروی را که عامل اصلی از بین بردن میوندوال از سر راه مقاصد شوم استعماری و تجاوزش بر افغانستان بود بخاطر حفظ موقف و اعتبارش نزد شوروی بیرون بکشد. دوم اینکه محمد داود را که طرح شوروی را با در نظر داشت منظور خودش تطبیق نمود و میوندوال را کشت عامل قتل نشاناسد. سوم اینکه قضیه را سطحی و سرسری نگاه نموده کهن میوندوال را ^{ببین} بی آنکه ملحق نماید. که این خود ثبوت دیگر است از اینکه هیئت اقتدار آدمکش در افغانستان پیوسته موقف

مردم - حقوق و شخصیت آنها را وقف تالیفات جاه طلبانه خودشان
نموده اسخضای خاطر شانرا در نابودی دیگران سراغ کرده اند .
آقای سزاوار !! از این قسمت نوشته شما بری آید که متأسفانه
یا اشتائی تان با جهان سیاست و مجاری حوادث کمتر بوده است و اینکه
با صلاح دیده و دانسته چون نویسندگان کرامی دست بدست دیگران
راه میروید - تا خاطر معاندین میوندوال را شادگردانیده باشید .

قضیه قتل میوندوال و همپضان دسایس و سیه کاری های مسلطیکه
حق بعد از مرگش هم ادامه دارد آنقدر ساده نبود که شما روی کاغذ ریخته آید .
شوروی که طرح تجاوز بر افغانستان را ریخته بود از بسیار پیش طرز
حرکت و فعالیتش در افغانستان تشخیص میداد که در صد تطبیق چنین
عملی هست - و موقف اشخاص را در افغانستان تشخیص میداد تا چه
کسانیرا میشود با خودش همراه سازد و چه کسانیرا تطبیع نماید و چه
اشخاصی را که ماهیت ملی و سیاسی داشته تابع نظر نهراگین و ناپاک
سیاسی آنان نمی گردند از بین ببرد . منتها اینکه چشم هیئت اقتدار در
افغانستان بینا نبود .

داود و پرچم و خلق همه عناصری بوده و هستند که مشترکاً از کوه
شوروی آب میخورند و میخورند و این بمشابه آب و گر داب است که لازم
و ملزوم هم بوده و نمی توان آندورا از هم جدا ساخت . و الا چگونه ممکن
میگردید بدون رضای شوروی که در رأس کلر همه جانبه قرار دارد و بدون
موافقت دارد که رئیس دولت نام گرفته بود افراد پرچی و خلقی رتبه های
بلندی را در حکومت محمد داود احراز می نمودند - تا جائیکه حتی یکویا

چندین تن از افراد مهم کشور را از بین ببرند و هیچ کس هم در حلقه های اقتدار اعتراض نکند و با پخش و نشر مطالب سیه کارانه شان مدت ها بعد از آنهم دنبال سیه کاری و بکری نشانی عمل ناچیزشان باشند ؟؟ .

سزاوار میگوید: « میوندوال دشمن امتیاز و طبقه نبود - او خودش را سرعت به قشر بالا رسانید و برای تأمین حاکمیت مردم حرکت صریح و لاقید انجام نداد » .

آقای سزاوار در یکجا میگوید: « میوندوال در اثر لطف و کرم صدراعظم سردار محمد هاشم خان مدیر جریده شد و الا کسی به فراغ التحصیل صنف دوازده چنین موقف و امتیاز نمی دهد » .

باز میگوید: « آیا آن سردار ستگر در حق جوانانیکه تازه از مکتب برآمده بودند و استعداد و افکار شانرا مخالف تشخیص میداد - چنین لطف میکرد ؟؟ »

باز میگوید: « میوندوال با وجودیکه وابسته به قشر فقیر جامعه بود خودش را سرعت به قشر بالا رسانید » .

ما در برابر این استدلال ثلاثه متناقضه آقای سزاوار میگوئیم که اگر سردار محمد هاشم خان یک سردار مستبد و ستگر بود از یک مرد ستگر هیچگاه یک عمل لطف آمیز و مرحمت نرا نمیشود سرزد . و اگر میوندوال که از قشر فقیر جامعه بود و خودش را بمقام بالا رسانید در اثر همان لیاقت و استعداد او بوده است که پیوسته از آن تذکر داده ایم و مخالفیش سعی دارند آنرا رد کنند -

پس لطف و مرحمت سردار بستگر شامل حالش نبوده است. وهم
 رسیدن به مقام بالا هم که ناشی از یک نایش و تصنع و استقراء
 ناقص دولت و حکومت نرمان بود از میان بسا مردم نرندگان افغانستان
 فقط نصیب دو کس گردید. و آن دو کس عبارت بودند از عبدالرحمن
 پیر واک و محمد هاشم میوند وال. که هر دو نفر را از یک طرف نمی شد منکر
 لیاقت، گردید و از سوی دیگر جهت فریب اذهان عامه نشان بدهند که تمام
 امتیازات به خانواده ممتاز سلطنتی تکیه ندارد. وهم سعی میگردید تا اگر
 ممکن شود آن لیاقت و استعداد را در خدمت ارتجاع بگیرند. ولی سردار
 محمد هاشم خان باز هم آنقدر دانشمند نبود که بتواند افکار افراد را
 از مغزشان بخواند.

لهذا رسیدن و کار کردن میوند وال بمقام بالا شامل موهبت
 حکومت نیست. و اگر لطف و مرحمت شامل حالش بوده چطور شد
 که همان ارتجاع مهربان و همان دو برادرزاده مدرسه سردار محمد هاشم خان
 و نور دیده آن صدراعظم رؤف که این دو برادر کارامازوف به جامعه
 افغانستان عرضه نمود میوند وال را در شکجه و عذاب کشتند؟؟.

این خود نشان داده ثابت میسازد که میوند وال فقید دشمن امتیاز
 و طبقه بود و برای تأمین حاکمیت مردم و حفظ منافع ملی صریح و لاقید
 مبارزه نمود تا شکجه شد.

میوند وال که مقام بالا را نیز در پرتو قانون میخواست مشاهده
 کند از داشتن مقام هم راضی نبود و زمانی که استعفاء نمود گفت -
 خادم اعحضرت

این کلمه بی بود که میوندوال شهید عمداً اظهار داشت - اگر چه معاندین و مخالفین و اهل دربار و اقتدار زمان سعی نمودند بر این کلمه تجارت منفی سیامی کنند - ولی میوندوال باز هم این اصل را دریکی از بیاناتش در پارک زرنگار توضیح نموده گفت - اگر شما در چوکا ماموریت بمقام صدارت هم برسید موقف شما از یک پیش خدمت بیش نخواهد بود - در این گفته اش یکی از ملازمان پادشاه را تمثیل نموده بود که بردن و آوردن صدراعظم و مقبول و مردود ساختن حکومت ها را درید اختیار خود داشت .

غریب مردم برخاست و تقاضا نمودند این جمله را تکرار بگوید . ولی میوندوال این بار گفت - اگر در افغانستان جنرال سه ستاره شوید باز هم مقام شما از یک اردلی بیش نیست - مرادش از این گفته همانا پسر عم و داماد پادشاه بر تبه دگر منی بود که وزیر دفاع وقت موقفی بیش از یک اردلی در مقابل وی نداشت .

باز هم مردم با گرمی و حرارت و با شور و هیجان خواهش کردند این جمله را تکرار بگوید . ولی میوندوال گفت - اگر در چوکات پارلمان شما کرسی ریاست را داشته باشید ارزش شما بیش از یک بوقچه بردار نیست . او در این گفته اش وضع رئیس آنوقت پارلمان را در برابر افراد خانواده مذکور بنام پایدردی - سردردی و یا کمرودی عزم سفر باروپا و امریکا میکرد رئیس مذکور هم کاب شان بود .

ولی ما که گفته ایم استعداد معنوی میوندوال عناصر حاکمه دولت را که در محفل حاضر بودند بر حذر میداشت - لهذا غیر محسوس

انرا دامهٔ تحصیلات عالی محروم گردانیده شد و بجیت نگارندهٔ روزنامهٔ اتفاق اسلام هراارسال گردید. تا بدین طریق از پرورش عالی استعداد نهفتهٔ او جلوگیری کنند. معنی آنرا داشت و دارد که هم ما و هم تمام مردم مملکت با اساس فلسفه و منطق استبدادی و طرز پرورش و تفکر حکومت آن سردار ستمگر آشنائی کامل داشته و داریم - او در تعجیز و سزایش مردم تکتیک های متنوع و مختلفی بکاری بست. حرکات و اعمال مردم دشمنانهٔ او ثبت و اوراق تاریخ خواهد بود - داستان مرغان او را همه شنیده اند. او کسانیرا که نمیخواست در میان قوم خود باشند با حیل و دسائس بمرکزی آورد و تحت نظارت می گرفت. و آنانیرا که نمیخواست در مرکز مملکت نرندگی کنند بعناوین مختلف و حتی استمالت آمیز در اطراف منزوی و دور دست مملکت نزمین و جایداد میداد تا آنجا بروند و از مرکز و مناطق مؤثر و حساس دور شوند. و در آنجا به حاکمان خود هدایت میداد آنها را تحت مراقبت بگیرند - و این تبعیدات داخلی از اساس سستم اداری او بحساب میرفت. فرزندان مردمان صفحات شمال کشور را که از محیط و منطقهٔ شای

فرار داد و در خدمت فیل مرغان خود گماشت همه آگاهند ..

آیا آقای سزاوار فراموش نموده است و وضعی را که فرزندان - لایق اهل تشیع ما بعد از فراغ مدرسه نمی توانستند بجز فاکولتهٔ طب شامل سائر فاکولته ها شوند ؟؟

این ناشی از موهبت بیش از حد حکومت بود که آنها را شامل

فاکولته طب نمود و یا اینکه میخواست آنها را از فراگیری دانش سیاسی و اداری جلو بگیرد؟ در حالیکه آنها امروز به مردانگی از وطن شان دفاع میکنند. بنا بر آن گماشتن میوندوال به نگارندگی روزنامه اتفاق اسلام در هرات ناشی از ذهنیتی بود که هم در بالا و هم در کتاب نوشته شده است.

ما داستانهای بسیار زیادی از اینگونه الطاف و محبت و سروش دموکراتیک حکومت سردارین در افغانستان داریم که تشریح آنها همه را به وقت و زمانش موکول میسازیم.

ولی اینکه بانهم میوندوال فقید بمقامات بالا که سزاواران یاد میکند رسید آن بود که او خود خاری بود تیز و برنده که از هر جا و هر شکل میتواند تبارز کند. آقای عبدالله ملکیار که تازه از اروپا برگشته و حاکم هرات بود متوجه استعداد میوندوال گردید و پیشنهاد کرد او را در چوکات امور مربوطه خودش بکار بالا تری بگمارد. همچنان آقای صلاح الدین سلجوقی که مرد عالم و عالم پرور بود و در رأس - مطبوعات افغانستان قرار داشت و نخواست این استعداد در زیر خاکستر اغراض مستور و مکتوم باقی بماند زمینہ فی مساعد ساخت تا بتواند دوباره بمرکز بیاید.

این دو نفر در هر موقعی که بودند بانهم به مردم تعلق داشتند و دست شان بسوی یک فردی از میان مردم دراز گشت که ارزشندگی و لیاقتش را تا زمانیکه جان داد کسی نمی توانست انکار نماید.

بنا بر آن موهبت دستگاه مطلقه را نمیتوان در سر نوشت

میوند وال صائب شناخت .

احساس منفی و ضدیت و عداوت آقای سزاوار و دوستان -
معلوم الحالش با میوند وال فقید در چنان اوجی قرار دارد که حتی دوره
طفولیت و پدر و مادر او را نیز نالگفته نمانده است .

او قفتین آمیز میگوید :- « نویسنده وقتی از تولد و خانواده میوند وال
صحبت کرده است - درباره پدرش لحن گریزانی داشته به ذکر یک
جمله کوتاه اکتفا نموده و درباره مادرش یک پراگراف شرح داده است .
لهذا برای روشن ساختن ذهن خوانندگان آن قسمت کتاب را
تکراری نویسیم :-

در کتاب نوشته شده است که - « این پسر محمد هاشم نام
داشت - پدرش مولوی عبدالحلیم از باشندگان مقر بود - مقر در -
عرض راه بین کابل و قندهار واقع است . مادرش مربوط به قبیله
صاحبزادگان احمد زائی مقیم لوگر میباشد . احمد زائی هم یکی از قبائل
بزرگ افغانستان است که قسمت اعظم آن در شمال شرق و بعضی
قسمت های اطراف گردیز واقع است . یک قسمت بزرگ این مردم در
لوگر بسری برزند . و قسمت هائی هم در مسائر نقاط مملکت دارند .»

ما آنچه راجع به پدر و مادر میوند وال می دانستیم نوشتیم . اسم
و شغل و مقر بود و باش پدرش را با موقعیت جغرافی منطقه در چوکات
مساحت مملکت توضیح نمودیم . اسم مادرش را که با وجود کوشش نتوانستیم
دریابیم ننوشتیم . اگر سزاوار و بستگانش راجع به مقر که مسکن پدر
او بود بیشتر میخواهند چیزی بدانند - رجوع نمایند به صفحات ۴۱ - ۴۲ و

۲۳ کتاب میوندوال تا ببینند ارتجاع و اقتدار وقت افغانستان در آن مسکن پدری که میوندوال خود را از آنجا به عضویت پارلمان کاندید نموده بود چه بر سر وی آورند .

بنابر آن کدام لحن گریزانی راجع به پدر میوندوال شهید در نوشته ما وجود نداشته است و باز هم اگر در این باره تفتینیه فی داشته باشد بنویسد تا آنرا نیز توضیح نمائیم .

سزاوار بعد از کاوش بسیار دقیق و رهنمائی مشاورین و استادان و بستگان معلوم الحالش مینویسد :-

« نویسنده دچار تناقض گویی هم شده و میگوید - « در صفحه ۱۳ کتاب نوشته شده که شاه محمود عم پادشاه فکری کرد و مکرامی از بالا بر مردم اعطای گردد . و باز در صفحه ۱۴ گفته شده است که میوندوال می خواست در نتیجه قربت و مصاحبتش با شاه نر مینه یک جنبش انقلابی از طرف خود شاه بر نفع مردم مهیا شود . و این را یک بام و دو هوا خوانده است .»

سزاوار در سرپای نوشته اش سعی و مرزیده واقعیات را در چین حروف دنبال هم مغالطه نموده و بانگارش جملات ابترش چشم انرا حقایق بسته و با حذف مطالب اساسی کتاب ذهن خواننده را مغشوش نگهدارد .

بنابر آن ما آن قسمت نوشته کتاب را تکراری نویسیم تا خوانندگان محترم دریابند تناقضی که آقای سزاوار مدعی میباشد در کجا است ؟؟
صفحه چهاردهم کتاب بدین شرح آمده است -

« میوند وال که میخواست بهر وسیله ممکن یک جنبش مترقی سیاسی
 به نفع مردم مملکت راه بیفتد این وظیفه (وظیفه مشاور مطبوعاتی
 شاه) را پذیرفت و آرزو داشت در نتیجه قربت و مصاحبتش با شاه
 زمینه یک جنبش انقلابی از طرف خود شاه به نفع مردم مهیا شود.
 اگرچه او میدانست که این تکتیک جنبه عملی ندارد - و اگر احیاناً -
 ممکن هم شود پایدار و استوار نمی ماند. چونکه طبقه حاکم که میخواهد
 حاکمیت را نزد خود نگه دارد صرف وقتی باین اصل تن در میدهد که
 می بینند دیگر نمی تواند عطش اقتضائی اجتماعی را فرو نشاند و در
 برابر جهش های مترقی اجتماعی مقاومت و مداخلت و مخالفت کند.
 لهذا خود را مجبور می بیند برای اینکه جامعه را از انقلاب و انفجار
 برضد ستم جاریه باز دارد به قسمتی از تغییرات اصلاحی آنها
 در نهایت اکراه و سنگ نظری تن در میدهد. ولی این موهبت
 طبقه حاکم یک موهبت اجباری بوده واقعی و دائمی و بر اساس
 آرزو و امیال آنها نمی باشد. زیرا همینکه دریافت از خطر انقلاب
 و انفجار وارسته است. بر میگردد و کماکان به کردار نخستینش
 ادامه میدهد. ولی جامعه و زندگی اجتماعی که ناگزیر است رو به
 تکامل برود نمی تواند با پسمانی و ارتجاع از یک طرف و با عدم
 سازش های اجتماعی از جانب دیگر بسازد. لهذا با تلاش خود
 تحولاتی بوجود می آورد تا بتواند بر اساس آن بر پسمانی و ارتجاع
 چیره شده مترقی و متکامل گردد.
 با فهم این اصل بانهم میوند وال عقیده داشت درجا^{معنی}

که حاکمیت افراد میتواند با استفاده از عدم خبرت اکثریت بجا حکمیتش ادامه بدهد استفاده از کرسی خود اقتدار به نفع اجتماع بهر اندازه ای که ممکن باشد جائز است .»

قسمت بالا اصل نوشته کتاب بود که خوانندگان محترم خود میتوانند آنرا با حذف و تحریفی که در آن از طرف آقای سزاوار صورت داده شده است مقابله و مقایسه نمایند. زیرا ما نگفته ایم که پادشاهان مطلقه آورنده دموکراسی و عدالت اجتماعی در جامعه میگردند. مادر سرپای آن قسمت - موقف مطلقیت و شاهان مطلقه را علماً رد کرده ایم. ما صرف گفته ایم میوند وال در قربت شاه میخواست اگر بتواند با تخریب ذهنیت مردم خواهی در شاه و حذف عقیدت — مطلقیت از مغز شاه زمینۀ یک جنبش انقلابی را به نفع کشور از طرف خود شاه تأمین نموده باشد -

و آن با در نظر داشتن رژیم وقت با قبول مشروطیت در کشور ناممکن نبود .

سزاوار عدم موافقت میوند وال را یکی از تصاویر مجلس و نزاره - نرمان صدارت داود و وزارت خارجه برادرش نعیم قبول نداشته ساعت و سروز و هفته و ماه و سال آنرا از ما خواسته و دلیل عدم امکان چنین امر را هم نعیم خانیکه با خورشید و ماه استمالت آمیز سخن نمیگفت آورده و سرنوشت ملک خان و نریر مالیه وقت را مثال داده است . باید گفت که فراعنه مصر همه دعوی خدایی داشتند و فرعون نرمان موسی با وجودیکه از نیروی استدراج هم برخوردار داشت -

نیروی حقیقت او را چنان بیچاره نمود که تا امروز نتوانست از میان دریای آرام نیل و آب نریش سر بیرون بکشد.

ملک خان را تهمت نزدند و بزندان انداختند ولی میوند وال آنها را غیر مستقیم با محکومیت ملی مواجه ساخت و با تصویب نامه شان مخالفت کرد. اینکه آقای سزاوار بخاطر معلومات و اکمال - راپورش اصرار دارد بداند علت و موضوع چه بود - خدا کند از دانستن آن خاطر سرنجبه ندارند زیرا تصاویر زیادیکه افغانستان را با - تباهی امروزی مواجه نمود در آن وقت صورت میگرفت - از تصویب قرارداد اسلحه گرفته تا قرضه های کمر شکن استعمار گرانه و - موافقنامه همکاریهای فریبنده فرهنگی - جاده کشی های غرض آلود - تفحصات زیرزمینی و تحقیقات منابع مملکت بغرض معلومات مطلوبه خودشان - همه و همه با حسن نظر و اعتماد کامل طرفین با شوروی با مضامی رسید. و میوند وال با همین قراردادهای اسارت بار مخالفت نمود.

بنا بر آن برای نعیم و داود مشکل بود در آن وقت و سروی - آن مسئله با او چون ملک خان معامله کنند. تنها میوند وال روی چنین موضوع ابرار عدم موافقت بلند کردند. ولی باز هم آن دو برادر از ارتکاب عملی علیه میوند وال دریغ ننموده او را از عضویت کابینه و مجلس و وزراء کشیدند. و نظر مخالف شان را تا کشتن میوند وال محففظ داشتند.

اینکه آقای سزاوار ساعت و سرور و هفته و ماه و سال آنرا

خواسته است بدانند آنرا از دوسیه های مستور و مرموز وزارت خارجه ببرک کارمل بدست آورد. این تنها اعتراضی نبود که میوندوال نموده است - او در بدایت حاکمیت داود بحيث رئیس دولت نیز بعد از آنکه تعقیبات و فعالیت های دسیسه سازانه دولت داودی او را بستوه آورده بود روزی گفت که: «کارهای این مخترعین دولت ساز بدان سگی می ماند که استخوانی را برپوده و در گوشه بی قرار میگیرد. هر سه هگذری که ولو از فاصله دور هم عبور کند سگ می غرد - بفکر اینکه مبادا استخوان برپوده را از وی بگیرد - در حالیکه او را هگذری بهش نیست».

همچنان به همان نعیمی که با ماه و خورشید استالت آمیز سخن نمی گفت موقعی که توانا تر و در ظل حمایت شوروی نیز قرار داشت گفت :- مراد شما از این تعقیبات من چیست ؟؟ من منظورم شخصی ندارم و هم هرگز عمل اختفائی انجام نمی دهم و اگر من خواسته باشم کاری بکنم میروم در پارک زرنگار و در محضر عام بیانیه مطلوبه خودم را ایراد میکنم - آنوقت شما بیاید تا منک را از سرم عبور بدهید».

هنگذا روزی دو نفر از مأموران پولیس را در اوج قدرت - حاکمیت شان منزل میوندوال فرستادند تا او را مستقیماً تهدید نمایند. این دو نفر به میوندوال گفتند :- «در منزل شما مردم آمد و شد دارند. و این کار از نگاه دستگاه غیر قابل برداشت است. میوندوال در جواب شان گفته بود - «قرار داد نظام شما یک

نظام جمهوریت و نظام جمهوری بایستی بر اساس دموکراسی
 استوار باشد. لهذا نباید از آمد و شد مردم بهراسید. و از
 جانبی هم این مردم یک تعداد علاقمندان هند که بیادیت و هم
 بدیدن من که از یک مسافرت برگشته ام می آیند و تعدادی هم
 کاسه لیسان خود شما میباشند که امیدوارانه منزل من می آیند. قسمت
 سوم هم جوایس شایند. بگوئید نیایند. برای من مشکل است
 مردم راز دهن درب خود برانم. و اگر از حوصله شما بعید باشد پولیس
 دهن دروازه من مقرر دارید تا نگذارد کسی داخل منزل شود.

همچنان روزی هم عبد القدیر قوما ندان عمومی شاندرم و پولیس
 دولت داودی پیغامی به میوندوال فرستاد و گفت: - با وجودیکه صدکا
 پا سپورت برای اشخاص ممنوع است. ولی من باهر خود برای تو پاسپورت
 صادر میکنم آنرا بگیر و از کشور خارج شو. (اینجا بود که میخواستند
 او را نیز با سرنوشت عبدالملک خان دچار سازند).

ولی میوندوال در جواب گفت: - اینجا وطن منست. تا پای داران
 وطن بیرون نخواهم رفت.

آقای سزاوار!! اراده افراد که زاده علم و ناشی از معتقدات
 آنها میباشند در قید پشتوانه و وجود قبیله نمیتواند مطالعه گردد -
 تاریخ سازان جهان و یا آنانی که کارنامه های مثبت شان ثبت اوراق
 تاریخ گشته است بزور پشتوانه و سیاهی قبیله نبوده است. زبان علم و
 خنجر دانش شان حماسه آفریده و توانسته است پشتوانه های بدوی
 خود جمع کند. اگر چه کشته هم شده اند. ولی از مرگ نهراسیده اند.

مامیدانیم قشرهای حاکمه صرف وقتی می‌غرند و میتوانند هرکاری بکنند که قدرت و توان خود مردم را کاذبانه در اختیار گرفته‌اند - همینکه از قدرت بیفتند چون ترقشری نظیر آنها نمیتواند سراغ گردد - ما آن نعیم‌خانی را که سزاوار نه کرسی فلک‌زیر پای گذارد دیدیم هنگامیکه از قدرت افتاد و از کرسی فرود آورده شد با وجودیکه در سایه سلطنت پسر عرش بسری برد باز هم ابتر و بجز نونار که گوئی چیزی را گم کرده است با کلاه شاپوی کج و معوجش روی جاده‌های کابل قدم می‌زند. ولی همینکه باز در سایه قدرت نزدیکتر برادر صلاحیت کاملی یافت دوباره خود را - صیقل نمود و به انسان کشتن پرداخت .

آقای سزاوار مظاهر سوم عقرب ۱۳۴۴ را محکوم شناخته آنها ساخته و پرداخته کرملین می‌دانند که توسط نمایندگان در کابل راه - انداخته شده بود .

میگویند منافع افراد میتواند هرکاری بکند ولی اگر بخاطر محکوم شناسی حقوق و منافع اجتماع علت می‌تراشد در حقیقت گناهی را مرتکب میشود که نمیتوان از آن چشم بست . اگر بر ما بتازند و حتی دشنام بدهند شاید حوصله برداشت آنها داشته باشیم ولی جاییکه پای موقف دینی و منافع ملی مادر میان باشد نتوانیم حوصله برداشت آنها داشته و بهر کس اجازه بدیم آنها بباد اتهام و توهین و اعتراض بگیرد . مردم افغانستان اکثر از زمانی هستند که این حادثه رخ داد .

جای شک نیست که در جوامع بشری اهل اغراض در کین میباشند تا از عملی به نفع خود بهره کشی کنند و اگر پرچم و خلق هم سعی بر آن داشته اند تا در این حادثه خود نمائی کنند معنی آنرا ندارد که شتر شسته امور درید اختیارشان بوده است. این مظاهره که بر مبنای جنبش فکری و مترقی جوانان اسیل افغانستان استوار بود و از این راه میخواستند راه شانرا بسوی زندگی دموکراتیک باز کنند در نطفه مختنق شد و مجال ندادند نفسی در هوای آنرا د این پدیده زندگی قبول شده جهان بکشند.

آقای سزاوار که جوانان افغانستان را پرورده یک جامعه استبدادی میداند و خود در یک جامعه دموکراسی بزرگ شده است چرا هنگام این مظاهره قد علم ننمود و بحث فرد آگاه از سیاست کرملین خطاب به بی ایراد نمود و یا این نوشته اش را آن وقت سپرد جریده بی نکرد و نگفت که ای ساده دلان!! این مظاهره شمارا کرملین رهبری مینماید دنبالش نروید و یکی دو دلیل وثبوتی هم که سزاوار و دوستانش از طرح کرملین آگاه بودند به ایشان میگفتند تا اینکه بیست سال بعد امروز برای تبرئه دوستان و هواخواهان از زیر چتر و در پناه دیگران جوانان و مردم مملکت را صرف برای ارضای خاطر ارتجاع وقت و ماست مالی روی اعمال نادرست عناصر نالایق محکوم مینمایند. و یک پدیده مردمی و یک حرکت مترقی جوانان وقت را به ارتکاب عمل یک کشور اجنبی که امروز دشمن بزرگ افغانستان است منسوب میدانند.

این دموکراسی اگر پدیده تازه‌ئی بودی گذاشتند این پدیده تازه که خود را از مدعیانش حساب میکنند نضج می‌گرفت و آنرا در نطفه خفه نمی‌نمودند. و اگر دانسته بودند که دست شوروی در آن شامل است - وظیفه مسئولین امر و وظیفه حکومت زمان بود تا آنرا انشاء میکرد و دست شوروی را کوتاه می‌نمود تا با دست درازتر امروز افغانستان را مستولی نمی‌شد و دست ترقی و دموکراسی هم قطع نمی‌گردید. و به عناصر پرچم و خلق موقع نمی‌دادند دیگر سرپلند کنند - در حالیکه چنین نبود و ما دیدیم که شوروی از دوستان بسیار عزیز و قریب شان بود - طوریکه می‌گفتند در مناسبات شان با شوروی آنها خود پیل هستند به پلچه ضرورت ندارند. و اعتراضی هم به کرملین از طرف کرسی نشینان زمان و هیئت اقتدار وقت و دوستان آقای سزاوار صادر نگردید - طوریکه امروز هم به اسمای عوضی بمیدان بی‌آیند و از افشای اسم شان می‌ترسند. و اگر طوریکه می‌گویند معتقد هستند براین که دست شوروی در این مظاهر دلز بود و اعتراضی نکردند در آن صورت ثبوت دیگری از همکاری و همراهی آنها با شوروی خواهد بود.

و اگر می‌بوند وال با جوانان سوگواری و ماتم زده غیر پرچم و خلق که هیچگونه ماتم نزدگی نداشتند اظهار همدردی و غم شریکی نمود می‌گویند صحه گذاری بر عمل پرچم و خلق بود - در حالیکه شوروی و نایندگانش - داود و پرچم و خلق می‌بوند وال را با شکجه و عذاب کشتند. ما دیدیم که پرچم و خلق دست آنرا و مطابق آنرا و نظرشان جلو

میرفتند و حتی باصطلاح بیکی یک نفرشان هم در این مظاهره که از طرف سزاوار با ایشان مختص گشته است خون نشد. بلکه همه همان جوانانی را کشتند و زجر دادند که بر ضد پرچم و خلق و نفوذ شوروی بودند. و آقای سزاوار آنها را ساده دلانی میخواند که فکر میکردند باید با استفاده از حق قانونی و دموکراسی چیغ و فریاد راه بیاندازند. چونکه دموکراسی بزعم سزاوار برای شان پدیده تازهئی بود.

و اگر گفته شود پرچم و خلق دیگران را استعمال کردند و بیخود شان آسیب نرسید نیز درست نیست چونکه بین دنباله روان و نوکران شوروی که کور کورانه راه میروند و جوانان صاحب رای و دارای استقلال نظر بسیار فرق بود که ممکن نبود آنها را تحت لوی خلق و پرچم قومانده داد.

در حالیکه آن جوانان بالاتر از آقای سزاوار و مریانش فکر میکردند و آگاهی شان از اصل دموکراسی کاملتر از آگاهی آقای سزاوار و حاکمان و دوستانش بود. آنها برای تأمین — دموکراسی که اصلاً در افغانستان وجود نداشت چیغ و فریاد راه انداخته بودند نه اینکه در حق استفاده از کابام دموکراسی موجود راه غلط رفته بودند. و اگر دموکراسی موجود بود آیا سینه جوانان را که آرزوی بغیر از وجود دموکراسی در کشور نداشتند گلوله های گرم دموکراسی قدرت طلبان و کرسی نشینان مقتدر زمان سوراخ سوراخ مینمود؟؟

آقای سزاوار میگوید: « در هیچ نقطه فی انز جهان در برابر
حمله، مظاهره چیان با سنگ لبه نیروهای امنیتی مدارا
و تحمل صورت نمی گیرد. او میگوید - مظاهره تانرمانی قانونی
است که در آن خشونت راه نداشته باشد. »

مثال نرنی و قیاس بدون تحلیل و تحقیق علمی ناشی از بی
خبری است و ما پیوسته ناظر نوشته های بوده ایم که درین
اواخر خاصه از گریبان مرتجعان بطرفداری عناصر ارتجاع کهنه
افغانستان سر میکشد. در این نوشته ها جوامع - مناطق
کشور ها و عناصر را مثال می آورند و لو آنها نامطلوب هم بوده اند.
نوشته آقای سزاوار نیز از همان جمله است. ولی باید
گفت کشوریکه اصلاً قانون ندارد و نظامی که اصلاً خودش قانونی
نی باشد چگونه میتواند متوقع باشد مظاهرات و حرکات مردم
بایستی قانونی عرض اندام کند ؟؟

و اینکه نقاط جهان را مثال می آورد باید بدانند که جهان نقاط
مختلفی دارد - و هر نقطه جهان نمی تواند هر هنای تمام نقاط جهان
باشد.

اگر مظاهره در نقاطیکه شرایطش نظیر شرائط افغانستان
است مظاهره و عمل مردم نیز در حرکات نظیر و عمل و شرائط
افغانستان بحساب می آید. ولی در آن نقاط جهان که در آنجا
دموکراسی قسماً به قناعت مردم پرداخته - مظاهراتی صورت
می گیرد - این مظاهرات بخاطر تأمین دموکراسی نمی باشد -

آنها خواسته های دیگری میداشته باشند که اگر خواسته های
شان از چوکات دموکراسی شان بیرون نبود آنرا می پذیرند و
آنها را به گلوله نمی زنند. - و اگر خواسته هایی دارند که
اصلاً شیرازه دموکراسی شان را برهم می زنند و یا آشوب می افزیند
در آن صورت اگر تشدد میکنند دست بوسائلی می زنند که آنها
را متلاشی و پیراکنده سازند .

بنا بر آن آقای سزاوار خود بگوید که مظاهر جوانان افغانستان
از کدام نوع آشوبگری بود که بگلوله زده شدند - و اینکه آنرا
هدیه فی از کرملین تبلیغ میکنند طرف قبول مردم افغانستان
نیست - و گریز هم اصرار دارند از شوروی آمده بود باید
شوروی و نمایندگانش را بگلوله می زدند نه جوانان و مردم اصیل
افغانستان را که امروز هم همان مردم از کشورشان دفاع
میکند . و چنین جامعه فی کمتر سراغ میگرد که گردانندگان
چرخ حاکمیت آن در یک دست و ثیقه دموکراسی را بلند
کنند و در دست دیگر انگشت بهاشه تفنگ داشته باشند .
در حالیکه خودشان در اصل ذات بغیر از یک حاکمیت -
مطلقه خانوادگی ضد دموکراسی چیزی دیگری نباشند .

اینکه سزاوار میگوید :- « میوند وال بدون آنکه بدانند
به پوهنتون رفت » باید گفت لهوریکه سزاوار خود میوند وال را
از سیاستمداران و رجال معروف افغانستان در دوران معاصر
میشناسد - این را نیز باید میدانست که میوند وال با آگاهی

سیاسی اش بازیهای شوروی را طوری آگاه بود که شوروی و
همدستانش برای اختناق این آگاهی بجز مرگ چاره دیگری
ندیدند. و میوندوال حتی قبل از بسیار کسانی که امروز قلم قضاوت
منفی برداشته اند شوروی و حرکات و اعمالش را در افغانستان -
دانسته بود - طوری که نظر به اصرار آقای سزاوار از عدم موافقت
میوندوال با تصویب و امضای قرارداد استعراگران شوروی نوشتیم.
بنابراین میوندوال حرکت و حقوق قانونی ملت و جنبش های دموکراتیک
مردم را نیز خوب میدانست و میتوانست آنها را از مقاصد و اهداف و
اغراض و دستبازیهای اجنبی تفریق نموده متمایز بشناسد.

پس میوندوال بر آشوبگری های بیگانه پرستان صحه نگذاشته
است بلکه عده ای از دوستان و مربیان آقای سزاوار بر وطن فروشان
پرچم و خلق مشورت میدادند و عده ای هم آنها را در کنار خود شان
پروردند.

لهذا گناه عظیمی را مرتکب شدن است هرگاه در برابر جنبش ها
مترقی جامعه افغانستان از سیه کاری و علت تراشی های منفی و
بیعتان آمیز کار گرفته شود.

اینکه میوندوال به پوهنتون سرفت و نمایندگان محصلین دستمال
سیاه را بگردن او بستند و بدین ترتیب او را در داغدیدگی با خود
سهیم و شریک شناختند - همه کسانی بودند که به خلق و پرچم از تباہ
نداشتند. و محصلینی که او را بدوش کشیدند همه در تصاویر
منتشره نشرات وقت معلوم است که یک فرد آنها از خلق و پرچم نبودند.

پشتی مجله (و تبه) که از طرف وزارت مالیه تحت نگارندگی آقای

محمد اکبر اعتمادی منتشر میگردد این تصاویر میوندوال را روشن تر
از هر نشریه دیگری چاپ کرده و نشان میدهد که هیچ خلقتی و چیزی میوندوال را روی
دستهای شان بلند نکرده اند. همه محصلینی بودند که بمردم

اصیل افغانستان تعلق داشتند. و چند سطریکه تحت این تصاویر
نوشته است معرف کاملی از حالت و موقف میوندوال شهید میباشد.

آقای سزاوار که از یکطرف سعی و مزایه است نوشته نویسنده

کتاب را در مورد شخصی که نه بخاطر دزدی و سرافروزی - نه بخاطر

اختلاس و رشوت ستانی - نه بخاطر تجاوز بر نوامیس مردم -

نه بخاطر حفظ جاه و جلال و ثروت و مکننت - نه بخاطر سازشهای مخفی

با اجنبی - نه بخاطر تفتین و خوش خدمتی - نه بخاطر دسیسه سازی

و توطئه انگیزی - بلکه محض بخاطر و بامید تأمین خیر و فلاح مردم

و کشور جان و مالش را قربان کرد تحت تأثیر تماثلات حب و بغض

شخصی خودش و همکارانش قرار بدهد - از سوی دیگر هنوز هم

کوشش مینماید مردم را به حق بجانب شناسی و قبول جنایات و

انحرافات و خود سربها و مردم دشمنی های ارتجاع کهنه افغانستان

قانع سازد. و هنوز هم مجال نمی دهد حتی مردم بر مرده شان

هم گریه کنند - و بر آنهمه کرد های ننگین و شرم آور شان صحه میگذارد.

و تقاضا دارد و امیدوار هم هست مردم نیز آنهمه را بپذیرند و بر اشک

تساح که همه و همه را بلعیده است دل بسوزانند و آرزو می شود.

سزاوار می نویسد :- « درست در همان سالها شبکه آزادخواهان

سروانه نرندان شدند - مرحوم میوندوال در اوج قدرت بود و پس از

رسیدن به صدارت حزب منترقی دموکرات را با اشتراك تعداد زیاد کسانی که بیشترشان نا دموکراتان منترقی بودند بنیاد نهادن میگویند بسیار ممکن است برخی را برای مدتی فریب داد و هم از امکان بعید نیست برای مدتی حقایق را پوشید. ولی ممکن نیست همه را برای همیشه فریب داد و حقایق را برای همیشه در پس پرده اختفاء و استتار نگهداشت.

آقای سزاوار میخواهد بگوید اگر مردم مبارزه میکنند همه بایستی در یک سطح - یک شکل - یک شرط - و در یک وقت و زمان مبارزه کنند. و اگر محبوس میشوند همه میباید در یک زمان صورت بگیرد و اگر کشته میشوند همه لازم است یکجا بمیرند و الا یکی را که جلوتر عمل نمود صادق بعلم شناسیم و آن دیگر را که بعداً عملی انجام داده است غیر صادق بدانیم.

این آقا تاکنون ندانسته است که تمام باشندگان روی زمین در یک روز و وقت و زمان بدنیا نیامده و یک وقت هم از دنیا نرفته اند. و تکامل جهان نیز در یک وقت نبوده است - جهان از خود نظامی دارد و تکامل آن تابع سیر و مرور آن میباشد. یکی میرود و یکی هم می آید - یکی عملی انجام میدهد و دیگری آنرا دنبال میکند - اشکال و نوعیت عمل و حرکت هر یک از هم فرق دارد. ولی اگر هر دو همراه مثبت رفته اند - ماحق نداریم یکی را در طرز روشش مؤید باشیم و آن دیگری را در شکل حرکتش محکوم شناسیم.

اگر ۳۴ سال قبل عده فی انر شخصیت های افغانی بخاطر تأمین دموکراسی مبارزه قابل قدری نموده اند که در جامعه افغانستان دارای مقام ارجمند هستند ما در کتاب انرا آنها یاد کرده ایم. هکذا آنانیرا که جلوتر انرا درین سراه سربکف گرفته بودند نیز تذکر داده ایم. و اگر عده فی انرا انجمله در کتاب نیامده اند مقامشان نزد ما محترم است. اما تمام کسانی که در آن وقت بزندان رفته بودند طرف تأیید و مورد احترام جامعه افغانستان نیباشند. زیرا در آنوقت اشخاصی هم به محسوس رفتند که بعداً در کنار ببرک کارمل در اوج و لهن فروشی و خیانت ملی اوجا داشتند و با و مشورت میدادند. و کسانی هم چون خود ببرک کارمل در آن وقت محسوس گردید که امروز افغانستان را با هست و بودش تسلیم اجنبی نمود. ولی باز هم ما نمی گوئیم آن حرکت بوده که از کرملین برخاسته بود. زیرا مبارزه دموکراتیک و شخصیت های ملی را مستثنی می شناسیم.

مانمی توانیم بگوئیم چرا آنانیکه ۳۴ سال پیش در راه تأمین دموکراسی مبارزه نمودند کشته - محسوس و یا زجر دیدند یا آنها نیکه هفتاد سال پیش این سراه را پیموده بودند یکجا کشته و محسوس نشدند هر کس در زمانی این سراه را به طرز لحنی و طریقی می پیاید - و هر کس خواهی نخواهی در موقفی قرار داشته است. لهدا مبارزه میوند و ال - گرفتاری و کشتن او که نه تنها از گریبان هیئت حاکمه مترجع افغانستان و دشمنان داخلی او سر می کشید بلکه منظور دشمن بزرگ افغانستان (شوروی) عامل بزرگ آن شناخته می شد نباید قربان بغض و

فدای نظر و نوشته شخصی گردد که میدانیم این سزا بیش از کجا سر شده است .

این میوندوال دشمنی های عناصر شناخته شده نزد ما تاریخی ندارد . ما از بیست سال با این مردم و نظیر این قافله سر و کاری داشته و حقوق شانرا بکف شان گذاشته ایم . اگر ۳۴ سال پیش شخصیت های انگشت شماری در راه تأمین عدالت و دموکراسی مبارزه نموده برخی کشته و عده ی حبس و شکنجه دیدند . ۱۱ سال پیش میوندوال نیز بخاطر و لهن و در عین مبارزه کشته شد .

اکنون منتظر هستیم بشنویم خورده گیران کهنه کار و نویسندگان تازه کاری که بی خبر از گذشته قلم برداشته اند چگونه در راه تأمین سعادت و نجات افغانستان جانهای شانرا قربان مینمایند . تا اگر زنده بودیم آنها را نیز گل افتخار بسینه نرمیم .
اینکه آقای سزاوار میگوید :- « در زمان بنیاد گذاری حزب مترقی دموکرات بسیار کسانی اشترک داشتند که بیشتر شان نا-دموکراتان مترقی بودند . »

این را ما تأیید میکنیم که در بدایت پایه گذاری این جمعیت عدلی زریادی اشترک داشتند که قسمت اعظم آنها حکومت بعد از میوندوال را تشکیل دادند . و میوندوال مقاله ی هم در مورد آنان تحت عنوان نادموکراتان مترقی نوشت و در جریده مساوات منتشر نمود . و من هم آنرا در کتاب تذکر داده ام .

ولی آن عده نیکه بدور میوندوال گرد آمده بودند و بعد از جمعیت کشیده شدند - و آقای سزاوار از آنها نام هم برده است - باید گفت که این اشخاص را ما نامطلوبانی خوانده ایم که جمعیت توانست آنها را بدورش حفظ نماید. و همین جا است که موقف میوندوال از موقف داودیکه آقای سزاوار در مقایسه توضیح نموده است متایز میگردد - زیرا داود نامطلوبان دور و برش را تا پای مرگ با خود داشت - چونکه خودش از همان قماش بود - ولی میوندوال آنها را کشید. بودن و یا جمع گردیدن افراد بدور یک جمعیت مهم نیست - زیرا هر حزب و یا جمعیت سیاسی افرادی بدور خود داشته میباشد - ولی اگر حزب و یا جمعیت مورد نظر قادر میشود تصفیه هائی در حزب یا جمعیتش بوجود آورد کمال موفقیت آن جمعیت و حزب است - طوری که این تصفیه کاری در طول زندگی سیاسی جمعیت مترقی دموکرات پیوسته جریان داشته است .

در کتاب میوندوال نوشته شده است که «غریبها بعد از آنکه میوندوال در یکی از بیانیه هایش در سال ۱۳۴۵ هـ - ش در مجمع عمومی ملل متحد مداخله امریکا را در ویتنام و تجاوز اسرائیل را بر اعراب تقبیح نمود و این بیانیه مغایر سیاست سازشکارانه هیئت اقتدار افغانستان نیز بود - در پی آن شدند تا از میوندوال انتقام بگیرند. لهذا موضوع کهنه منتشره قبل از حکومت میوندوال را در مجله ورشکست شده را مپارتس که با نشر موضوعات وسیله می جست از سر پف کردند و خواستند آنها بدامن میوندوال بریزند.

در حالیکه این نشریه قبل از میوندوال از طرف شخصی صورت
گرفته بود که باین کار و عملی خواست برای خود ویزای اقامت
بگیرد. که ویزا هم گرفت. ولی دشمنان میوندوال در افغانستان
بشمول هیئت اقتدار که موضوع مذکور اصلاً متوجه خود آنان میگردید
دست بدست هم داده در یک سراسیمگی مطلق از یکطرف سعی کردند
خود را در پس پرده بیاورند و از شوی دیگر تلاش داشتند آنرا به
میوندوال بچسپانند. وقتی نتوانستند از طریق این مجله آنرا
به میوندوال تکیه بدهند کوشش کردند طرق دیگری سراغ نمایند.
لهذا یکی از نمایندگان روزنامه تایمز لندن را از دهلی جدید
دعوت نموده با احتیاف هنگفتی پیشکش کردند تا اگر او بنویسد
که مجله را مهارتس چنین گفته است.

ولی این نماینده هم با وجود اخازی های زیاد نتوانست پرده
بر روی حقیقت بیندازد.

او نوشت که در حلقه های خاصی در کابل چنین آوازه راه
انداخته شده است - و نگفت که چنین چیزی وجود داشته است. «
ولی سزاوار مینویسد :- «نکته ئی در ترجمه حذف گردیده بود.»
گرچه پارلمان از بحث عمومی بر این موضوع که میدانست دسیسه
ئی در کار است خودداری نمود. ولی گذارش کمیته فرهنگی پارلمان
در این امر قابل تذکر میدانم.

من بانوشته مجله مذکور و ترجمه نشریه متذکره در جریده
مساوات و آنچه سایر جرائد مخالف گفته بودند به کمیته فرهنگی پارلمان

رفتیم و خواستم مدعیان این دسیسه را نیز در کمیته حاضر دازند تا نشان بدهند آن نوشته که مدعی هستند کدام است و در کجای آن تحریفی صورت گرفته است. هیچکس حاضر نگردید آن نوشته را که روی آن این بازی سیاسی را علیه میوندوال چاق کرده بودند بیاورد. بالاخره در کمیته فرهنگی یک جای را که دورش خط کشیده شده بود بمن نشان داده گفتند - این را میگویند اسم میوندوال است. آن کلمه - کلمه انگلیسی (Meanwhile) بود که «در عین حال» معنی دارد - و مخالفین میوندوال انرا با استفاده از عدم توجه و ضعف دانش انگلیسی در محیط میوندوال تبلیغ و تفتین کرده بودند. اینکه سزاوار میگوید: - مدیر جریده ملی نرنده است باید دانسته شود که خود نویسنده آن نشریه مجله را مهارتس نرنده است. وقتی اصل شی حاضر باشد ضرور نیست دنبال سایه اش برویم و خوبتر هم آنکه در امریکا است و امروز هزاران افغان دیگر نیز در امریکا هستند. و در این کشور بیک همه چیزش را بر ملا میگویند میتوانند حقایق را از نزدیک بررسی نمایند (این گزارست و این هم میدان) تا سیه روی شود هر که در او غش باشد.

در حالیکه امروز مردم افغانستان تمام عناصر مربوط به سی آی - ای - را درست شناخته اند که دیگری نتوانند روی شان پرده بی اندازد.

میوندوال نه پایه غربی داشت و نه پایه شرقی - استواری او جز بر پایه ملی دیگری نبود. و تمام کسانی که بر پایه شرقی و یا غرب استوار

بودند دشمن میوندوال بودند، طوری که این میوندوال دشمنی هایشان تا همین اکنون مشهود است که حتی بعد از مرگ آن شهید نیز از نامش بیم دارند - و سعی مینمایند او را تحطئه کنند - که اینگونه و نظیر این حرکات را در بازیهای سیاسی از باب سیاست کثافت کاری سیاسی نامدادند .

سید جمال الدین افغان که میخواست برای برانداختن سلطت ناصرالدین شاه قاجار که مادرش جا موس مستقیم انگلیس بود از ترکیه به ایران برود و انگلیس ها این مطلب را دانسته بودند تبلیغ نمودند که پول کرایه کشتی سید جمال الدین را پسر داکتر ولف انگلیس پرداخته است تا با ایران مسافرت کند .

مراد انگلیسی ها از این تبلیغ آن بود که اذعان مردم را در ایران علیه او برانگیخته او را فرستاده و نامثله بریطانیا بدانند و هر آنچه بگویند و بکنند باور و قبول نکنند . ولی غبار این کثافت کاریهای سیاسی نتوانست بر سرخ سید بنشیند - طوری که بعداً سیر تاریخ همه را بر ملامت ساخت آقای سزاوار نوشته ما را در مورد سیاست آن زمان امریکا واهی میخواند - در حالیکه امریکا از این کارها داشت سرسوائی و اترگیت نکسن از شاهکار تاریخ در این کشور است . او حتی امروز هم مردم افغانستان و مردم آنرا نکرده - چندی قبل بتاریخ هجدهم سپتامبر ۱۹۱۵ در یکی از مسافرتها پیش به پاکستان هنگامیکه از دره خیبر و کمپ مهاجرین در ناصر باغ دیدن میکرد گفته است که - معضله افغانستان از طریق جنگ حل شده نمیتواند صرف از راه مذاکرات

با هر دو سرشان در خدمت داود و از دوستان بالا نشین او بودند
آقای سزاوار چیزی دربارهٔ شان نگفته بود. اما امروز که می دانیم
کدام حس شان در این مورد تحریک شده است آنها را محکوم
شناخته تقبیح مینمایید .

در حالیکه از پسر نوالفقار علی برتوی سندی که در پهلوی
ببرک کارمل در کابل نشسته و شوروی او را نظیر کارمل در آغوش
کشیده برای پاکستان و رسیدن بآبهای گرم تربیه مینماید و پیوسته
هم این گروه سعی داشته اند حقوق مردم را لگدمال
نمایند چیزی نمی گوید .

سزاوار که از حدود صلاحیتش فرارفته، موقف دینی و منافع
ملی و حقوقی متعلق به تمام مردم افغانستان را تابع طرز نگاه و مفکوره
تسلیم طلبانهٔ شخص خودش و تعدادی از دوستان مانند خودش مینماید
سعی و برزیده است هر گلی را که در بوستان حق پسندی و حقوق خواهی
مردم افغانستان ببیند آنرا بسینهٔ شوروی بزند - او در هر قسمتی
از نوشته اش بقول یکی از شعرا بیضه تی برای شوروی گذاشته و در
قالب اعتراض کامهٔ خیر شوروی را در مورد افغانستان پر کرده است .
او صلاحیت حرکات ملی و اقدامات جوانان و لهن خواه افغانستان
را در قید رهبری دو عنصر معلوم الحال پرچم و خلق حساب میکند و
جنبش های حقوقی و قانون طلبی جوانان و مردم افغانستان را در
حادثهٔ سوم عقرب از کرملین می آورد . او تقاضای مردم افغانستان را
در حمایت از حقوق کشورشان در قسمت آب هیرمند تحریک شوروی

میخواند .

بیم آن می‌رود که سروزی چون « پدر وطن سازی و مادر وطن سازی » کامل وجود خود افغانستان را ناشی از نظر شوروی نداند تا حق تجاوزش برابر افغانستان بکرسی نشاند .

این نوشته آقای سزاوار که در کلیه موارد بجای نفی از شوروی کوشش نموده است کزیدی در لفافه برای شوروی تثبیت کند ما را مشکوک میسازد بر اینکه نباشد آقای موصوف خود نیز سراز گریبان شوروی بدر کند زیرا امروز مسائل نمیتواند بسیار سطحی و ساده و نا فهمیده از نظرها عبور داده شود .

و تعجب مزید ما بر آنست که سزاوار و بستگانش هر چه باشند - جریده « قلم در خدمت جهاد » چگونه اینهمه دشمن دوستی های آقای سزاوار را در خدمت جهاد پنداشته و چاپ کرده است ؟

در اخیر میخواهیم بگوئیم که حوادث جهان پیوسته آئینه خوب و بد جهانیان بوده کینه توزان را بکیفر کردار کینه دیرینه شان رسانیده و مفرضان را سزای اغراض و سیه کاری شان داده است .

اما باز هم روح میوندوال شهید فریاد نموده میگوید :-

بیا گرفتن تابوت من مناز سرقیب
هنوز مرده من نزنده ترا بار است

(والسلام)

محمد حسن واسمل